

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Black Willow Witch

SUZANNE WRIGHT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

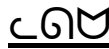
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Suzanne Wright, kocası ve iki çocuğuyla İngiltere'de yaşıyor. Ailesiyle vakit geçirmediğinde yazıyor, okuyor ya da kendi tarzında ev işlerini yapıyor – evi bir bakışıyla süpürüyor.

Bir ilaç şirketinde, Disney Store'da, bir ilkokulda gönüllü öğretmen yardımcısı olarak, RSPCA'da çalışmış ve Psikoloji ve Kimlik Çalışmaları alanında Birinci Sınıf Onur Derecesi almıştır.

İlgi alanları arasında okumak, yazmak, okumak, yazmak (yemek yemek, uyumak, yazmak, tekrarlamak gibi), ailesiyle vakit geçirmek, kız kardeşleriyle film geceleri düzenlemek ve iki Bengal kedisiyle oynamak bulunmaktadır.

Suzanne ile çevrimiçi bağlantı kurmak için:

Web sitesi: <http://www.suzannewright.co.uk>

Facebook: <https://www.facebook.com/suzannewrightfanpage>

SUZANNE WRIGHT'IN DİĞER ESERLERİ:

The Dark in You

*Yanık
Küller Kül
Kömür
Gölgeler
Alâmetler
Düşm
üş
Azrail
Avlana
n
Engere
k
Lejyon*

Şeytanın Beşiği

*İçimdeki Kötülük Onun
İçindeki Kabus Bizim
İçimizdeki Canavarlar*

KARA
SÖĞÜT
CADISI

Suzanne Wright

PIATKUS

PIATKUS

İlk olarak 2025 yılında Büyük Britanya'da Piatkus tarafından

yayınlanmıştır. Telif hakkı © Suzanne Wright, 2025

Yazarın manevi hakları saklıdır.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, saklanamaz
geri alma sistemi veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, yayıncının önceden yazılı izni
olmaksızın

yayıncının önceden yazılı izni olmadan, yayınlandığı formdan farklı bir cilt veya
kapakla başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz
ve sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul
getirilmeden başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British
Library'den temin edilebilir.

ISBN: 978-0-34944-643-1

Piatkus

Yetkili temsilci EEA'da
EEA'daki

Little, Brown Book Group

Hachette İrlanda

Carmelite House

8 Castlecourt Centre

50 Victoria Embankment Dublin 15, D15 XTP3, İrlanda

Londra EC4Y 0DZ

(e-posta: info@hbgi.ie)

Bir Hachette UK Şirketi

www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Sophie için

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI

BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ONİKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM ON BEŞİNCİ

BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU

BÖLÜM YİRMİNCİ

BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM YİRMİ

İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DOKUZUNCU

BÖLÜM OTUZUNCU

BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM TEŞEKKÜRLER

ÖNSÖZ

Emberlyn, yedi yaşında

Kalbi çok hızlı atan Emberlyn, tepeye doğru koşmaya başladı. Bacak kasları yanıyordu ama durmadı.

Çok yakındılar. Çok yakındılar. Koşuyorlardı. Nefes nefeseydiler. Gülüyorlardı.

Her zaman gülüyorlardı. Okulda her zaman fısıldaşıyor, onu işaret ediyor ve ona kötü şeyler söylüyorlardı.

Her gün ona sataşıyorlardı. Omuzlarıyla ona çarpıyorlardı. Ayaklarıyla onu düşürüyorlardı. Kafasına bir şeyler atıyorlardı. Ellerini "kazara" masadan kalemlerini düşürüyorlardı. Ve her zaman, *her* zaman gülüyor ve ona "acınası" diyorlardı.

Bazen, sınıfındaki diğer çocuklar da onlarla birlikte gülerdi. Bu onu küçük, utanmış ve yalnız hissettirirdi.

Emberlyn bunu öğretmenine anlatmıştı. Öğretmen, Tyra ve onun dört uçan maymunu ile "konuşacağını" söz vermişti. Ama onlarla konuşmuş olsa bile - ki Tyra, baş rahibesinin kızı olduğu için konuşmamış olabilir - bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Sonra, daha dün teneffüs sırasında Tyra onu o kadar sert itti ki, bir su birikintisine düştü ve poposu ıslak ve üşümüş oldu.

Ve yine, onlar gülmüştü.

"Artık kes şunu, ucube!" diye bağırdı Tyra'nın kuzeni Sera. "Gidecek hiçbir yer yok!"

Aslında gidecek *bir* yer vardı, ama Emberlyn Bloodhill Ormanı'na gitmeyecekti. Pek kimse gitmezdi – arkasında onu takip eden zorbarlar, ormanda dolaşan yaratıkların yanında hiçbir şeydi. O sadece tepenin zirvesine ulaşmak istiyordu. Bu yüzden koşmaya devam etti, arkasına bakmadan; aksi takdirde tökezleyeceğinden korkuyordu. Ama onların ona yaklaştığını hissediyordu.

Bugün okuldan sonra onu bulacaklarını biliyordu – yine müdürle konuştuğu için ona kızmışlardı. Ama bunun bir faydası olmamıştı. Her şeyi inkar etmişlerdi ve onun sözüne karşı onların sözü vardı. Emberlyn'in sözü cadılar meclisi için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Neden?

Çünkü o, tıpkı büyükannesi gibi, cadı grubunun bir parçası değildi – hem korkulan hem de nefret edilen bir kadındı. Tamam, Millicent'in "oldukça karanlık işlere bulaştığını" ve dünyanın en iyi insanı olmadığını iddia etmekte haklıydılar. Ama bu, cadı grubunun Emberlyn'e bu yüzden kötü davranabileceği anlamına gelmemeliydi.

Dün yaşanan su birikintisi olayını büyükannesine anlattığında, Millicent'in tavsiyesi basitti: *Biri seni iterse, sen de onu daha sert it. Çok daha sert.*

Emberlyn de öyle yapacaktı.

Sonunda tepenin zirvesine ulaştığında durdu, nefes nefese kalmıştı. Titrek bacaklarıyla döndü ve zorbaların kayarak durduğunu izledi.

Tyra sırtarak kırmızı örgüsünü omzunun üzerinden attı. "Ah, küçük ucube gücünü mü tüketti? Ne kadar üzücü." Nefesini toparlamak için bir süre durdu. "Git anneciğine ve babacığınaya ağlamaya cesaret edersen ama yapamazsın, değil mi?"

Bir kahkaha tufanı yükseldi ve Emberlyn kulaklarının kızardığını hissetti.

"Ailemin senin ailen hakkında konuştuğunu duydum," dedi Sera. "Babanın kasabadan ayrılması istenmediği doğru değil, biliyorsun. Anneni aldattı ve sonra metresiyle birlikte gitti."

Emberlyn bunu biliyordu. Büyükannesi ona o "yalancı, aldatan, orospu çocuğu"nu nasıl lanetlediğini anlatmıştı.

"Annen bunu kaldıramadı, değil mi?" diye alay etti Tyra. "Kendini yok olmaya terk etti, senin tek sahip olduğun kişinin birlikte yaşadığın o psikopat olacağını umursamadan. Alınma, Ames," diye ekledi, bakışlarını Emberlyn'in *kuzenine* kaydırarak.

O sadece sırıttı. "Alınmadım. Büyükannem tam bir psikopat, bunu herkes bilir."

O öyle düşünüyor olabilir, ama iki yüzlü pislik Millicent'e karşı çok nazikti.

Tyra ellerini beline koydu. "Söyleyecek bir şeyin yok mu, yetim?"

"Evet." Emberlyn tatlı bir gülümsemeyle, "Sadece 'teşekkür ederim' demek istedim," dedi. Tyra'nın kaşları birleşti. "Ne için?"

"Seni buraya, kimsenin çığlıklarını duymayacağı bir yere ekmeme izin verdiğin için." Emberlyn ellerini kaldırdı ve Millicent'in ona öğrettiklerini hatırlayarak, parıldayan, dalgalanan akıntılar halinde büyüünü gönderdi. Akıntılar etrafta dönüp çimlerin üzerine kondu.

Büyü çemberinden dikenli sarmaşıklar filizlendi... sonra yılanlar... örümcekler... hamamböcekleri... kurbağalar.

Çocuklar ığlık attılar ve kaçmaya çalıştılar ama görünmez bir bariyere arptılar. Kapana kısılmış halde, kendi büyülerini çağırdılar ve yaratıkları *vurmaya* alıştılar ama işe yaramadı. Asmalar, yılanlar, böcekler ve kurbağalar vücutlarına tırmandılar – batıyor, ısıyor, sokuyorlardı.

İki kız ağlamaya başladı. Sera bir banshee gibi çığlık attı. Ames yere düşerek yaratıklara "Çekilin! Çekilin!" diye bağırdı. Tyra ise... Emberlyn'den bunu durdurması için yalvardı.

Emberlyn ellerini kapatıp yumruklarını sıktı. Böylece büyü sona erdi ve yaratıklar ortadan kayboldu.

Zorbalar gergin bir şekilde etrafa bakındılar ve tepenin boş olduğunu görünce sessizleştiler. Ames, dizleri titreyerek garip bir şekilde ayakta duruyordu.

Emberlyn onlara öfkeyle bakarak, "Bir dahaki sefere, onları bu kadar çabuk ortadan kaldırmayacağım... tabii ortadan kaldırabilirsem" diye uyardı.

Onu daha önce hiç görmemiş gibi bakarak, birkaç adım geri çekildiler ve sonra kaçtılar.

Derin bir nefes alan Emberlyn, kollarını yanlarına indirdi. Arkasında imlerin hışırtısını duyunca, hızla döndü. Büyükannesi siyah cüppesiyle orada duruyordu, uzun gri saçları her zamanki gibi dağınıktı.

"Fena değil, kızım, fena değil," dedi Millicent, Emberlyn'e miras kalan soluk ela gözleriyle ona bakarak. İnsanların ürkütücü dediği gözler. "O küçük pislikler bunu hak ettiler," diye ekledi, her kelimesinde öfkeyle.

"Dün sana yaptıklarını anlattığımda kızmamıştın." Millicent, ruh alma konusunda okuduğu kitaptan gözlerini bile ayırmamıştı.

Millicent kaşlarını çattı. "Kızım, çok sinirlenmiştim. Aklına gelebilecek her türlü böceği evlerine salmak üzereydim. Ama cadılar meclisi, kendi savaşlarını kendi başına verebileceğini görmeli."

"Ve benim ne yapacağımı merak ettin," diye tahmin etti Emberlyn.

Millicent sırtıttı. "Öyle bir şey. Biliyorsun, sana sataşıyorlar çünkü senden korkuyorlar ve potansiyelini kıskanıyorlar. Büyünün güçlü olduğunu hissediyorlar, bu yüzden seni zayıf hissettirmek istiyorlar. Cadılar meclisinin diğler üyeleri de aynısını yapmaya çalışacak." Yüzü karardı. "Buna izin verme. Ne şimdi, ne de gelecekte. Onlar ya da başka biri sana saldırırsa, pişman olmalarını sağla. Kasabanın en büyük, en kötü cadısı ol ki, kimse bir daha sana sataşmaya cesaret edemesin."

BİRİNCİ BÖLÜM

Yirmi yıl sonra

"Dur!"

Bu kelime havayı keserek mezarlıkta bulunan herkesin duraklamasına neden oldu. Konuşan Emberlyn'in teyzesi idi, mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, kolları uzanmıştı.

Gill dudaklarını yaladı. "Tabutu kontrol eden var mı? Emin olmak için... bilirsiniz... geri dönmediğinden emin olmak için?"

Kimse gülmedi. Hatta bazıları bu düşünceye rahatsızlık duyarak yerlerinde kıpırdadılar. Eğer bir cadı ölümü aldatmanın bir yolunu bulabilseydi, o da Millicent Vautier olurdu.

Chilgrave'de pek sevilmiyordu, ama bunu değiştirmek için hiçbir çaba da göstermiyordu. Millicent'in tek ilgilendiği şey daha fazla güç elde etmektir. Denemediği hiçbir büyü türü, çekindiği hiçbir büyü yoktu. Lanetler okumak, hayvanları kurban etmek, iblisleri çağırmak, karanlık tanrılarla çalışmak ya da benzeri şeyleri yapmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

Millicent'in sürekli aldığı riskler ve keşfettiği büyüünün derinliği göz önüne alındığında, Emberlyn, büyükannesinin huzurlu bir şekilde ölmesini, ılık bir Mart günü park bankında kestirirken sonsuz bir uykuya dalmasını tam bir mucize olarak görüyordu.

Millicent'in vefat haberini duyduğunda, kalbini saran kederin ipleri gerildi. Emberlyn için karanlık bir gündü, çünkü o kadını, onun eğilimlerine bakmaksızın şiddetle sevmişti.

. . eğilimlerine bakmaksızın onu delicesine seven Emberlyn için karanlık bir gündü.

Başrahibe Reena boğazını temizledi. "Belki de bir *bakmalıyız*." bir bakmalıyız."

Emberlyn'in üç akrabası, yakınlardaki yas tutanların arasından çıktı.

Ailenin gerçek bir üyesi olmayan Emberlyn, en yakın arkadaşları Paisley ve Kage ile kenarda duruyordu. İkizler, dürüst olmak gerekirse, onun tek *gerçek*

arkadaşlarıydı, dürüst olmak gerekirse.

İnsanlar tabutu sanki saatli bir bomba gibi dikkatle yaklaşıırken, Emberlyn gözlerini büyüleyici gotik mezarlığa kaydırды. Mezarlık hafif bir tepenin üzerindeydi, bu yüzden mezar taşları biraz dağınık duruyordu. Mezar taşlarının çoğu granitten yapılmıştı, ancak bazıları beton ve mermerden yapılmıştı ve hepsi çeşitli renklerdeydi, etrafında çimler ve çiçek tarhları vardı. Güneşten solmuş heykeller, oymalar ve diğer anıtlar dağınık bir şekilde yerleştirilmişti.

Mezarlığın cazibesi tüm kasabaya yayılmıştı. Kilometrelerce uzanan yemyeşil ormanlarla çevrili Chilgrave, çeşitli dönemlerden kalma binaların bir araya geldiği bir yerdi... ve bir zamanlar hem ilk cadı hem de ilk kurt adamın eviydi.

Emberlyn'in atası Lilith Vautier'in nasıl cadı olduğu konusunda birçok teori vardı. Benzer şekilde, sevgilisi Lupin Stone'un nasıl kurt adama dönüştüğünü açıklayan birçok hikaye vardı. Kimse bunun nasıl olduğunu kesin olarak bilmiyordu.

Her ne olursa olsun, doğaüstü yaratıkların kurgusal hikayelerinden yeterince etkilenen çift, onlara dönüşmenin bir yolunu aramış ve bulmuştu. Lilith, gücünü bazı kasaba halkıyla paylaşmıştı. Aynı şekilde, Lupin de diğerlerini Değişime tabi tutarak, kendisi gibi daha fazlasını yaratmıştı. Cadı grubunun çocukları, klanın çocukları kurt adam olarak doğduğu gibi, cadı olarak doğmuştu. Gerçekten de ağır bir miras.

Ve böylece bu kasabada, orijinal cadı grubunun ve orijinal klanın torunları yaşıyordu. Bu, onların ortalama cadılar ve kurtadamlardan daha güçlü ve daha kuvvetli oldukları anlamına geliyordu.

Bir gıcırtı duyunca Emberlyn, amcası Dez'in tabutu beceriksizce açtığını gördü. Bu açıdan içini göremiyordu, ama akrabalarının yüzlerindeki rahatlamadan, içinde hala bir ceset olduğunu tahmin edebiliyordu. Sonra yüzleri bir kez daha sahte kederle buruştu.

Paisley ona yaslanarak içini çekti. "Vasiyette adlarının geçtiğini zaten biliyorlar," diye fısıldadı. "Neden onun ölümüne bu kadar üzülmüş gibi davranıyorlar?"

Kalabalıktan biri burnunu çekti. Muhtemelen bir kurt adamdı. Onların işitme duyusu olağanüstüydü.

"Onlar sadece görünüşe önem verirler," diye hatırlattı Emberlyn, sesini çok alçak tutarak.

Diğer tarafında, Kage onaylayarak mırıldandı. "Bahse girerim, daha sonra şampanya ve parti patlangaçları çıkaracaklar."

Bu oldukça olasıydı. Millicent'in hayatta olan çocuklarının hiçbiri ona fazla zaman ayırmamıştı. Gençken ondan uzaklaşmış ve babalarının yanına taşınmışlardı, onun tek başına kötü bir yola giren bir büyücü haline gelmesinden utanç duyuyorlardı.

Çocukken Emberlyn'in yanında kalan tek kişi annesi Avery'di. Millicent, Gill ve Dez'in yetiştirilmesinde pek rol almamıştı. Avery ve daha sonra Emberlyn dışında kimseyle pek ilgisi yoktu.

Yıllar boyunca Emberlyn, Millicent'in ona öğrettiği her şeyi özümsemişti. Farklı büyü türlerini keşfetmişti. Büyükannesinin çağırdığı birçok tanrı ile karşılaşmıştı. Ve Millicent'in tavsiyesine uymuştu: Emberlyn, tehditleri uzak tutmak için olması gereken en büyük, en kötü – evet, bunun gerçek bir kelime olmadığını biliyordu – cadı olmuştu.

Ama bu, Emberlyn'in diğer cadılar arasında popüler olmadığı anlamına geliyordu. Görünüşe göre, insanları tedirgin ediyordu. Özellikle gülümsediğinde. Bu yüzden çok gülümserdi.

Tabut düzgün bir şekilde yerleştirildikten sonra, Reena kutsama duasını yüksek sesle okumaya devam etti. Emberlyn, bakışlarının yakındaki, zarif sivri kemer ve süslü oymalarla süslenmiş beyaz levhaya kaydığını fark etti. *Avery Vautier, Emberlyn'in sevgi dolu annesi.*

Emberlyn zorlukla yutkundu, annesinin yüzünü hatırlayamayınca midesi burkuldu. Artık bunu yapamıyordu. Avery hakkında pek bir şey hatırlayamıyordu. Emberlyn'in annesiyle ilgili anıları o kadar belirsizdi ki, rüya gibiydi.

"Eskiden cenazelere gidemediğim için sızlanırdım, ama... evet, neden sızlandığımı bilmiyorum," dedi Kage. Kurt adam olmadan önce - bu, onun büyüleri yeteneklerini bastırmıştı - bir zamanlar clairvoyant bir cadı olan Kage mezarlıkları kaçınmak zorundaydı. "Çok sıkıcı."

Emberlyn kaşlarını çatı. "Ne bekliyordun?
Dans ve davul çalma mı?"

Omuz silkti ve kısa, kızıl kahverengi saçlarını çekiştirdi. "Bilmiyorum. Belki 'İyi yolculuklar' mesajları. 'Seni özleyeceğiz' pankartları. Birkaç veda hediyesi."

"Onun ölümünün yasını tutuyoruz, onu bir gemi seyahatine uğurlamıyoruz."

Paisley, ikiziyle aynı yosun yeşili gözlerinde neşeyle güldü. Uzun saçları onunkinden biraz daha koyu renkteydi, ama aynı kalınlıktaydı. Boyu 1,5 metreden biraz fazlaydı, Kage ise daha uzun ve daha zayıftı.

"Daha ilginç bir konuya geçelim," diye başladı Paisley, "Sence büyükannen malikaneyi kime bıraktı?"

Emberlyn derin bir nefes aldı. "Hiçbir fikrim yok."

Normalde vasiyetnamelerin kopyaları mirasçılara postayla gönderilirdi. Ama Millicent her zaman kendi bildiği gibi davranırdı. Vasiyetnameyi kendisi yazmış ve mirasçılarının listesi ile birlikte avukatına vermiş, vasiyetnamenin cenazesinden sonra yüksek sesle okunması için kesin talimatlar vermişti. Ayrıca vasiyetnamenin Reena tarafından okunması konusunda ısrar etmişti, ki bu garipti, çünkü Millicent çok uzun zamandır cadı grubunun bir parçası değildi.

Millicent zarfı büyüyle kapatmış olduğu için kimse vasiyeti görememişti. Sadece Emberlyn'in kanı – Millicent'in isteklerine saygı duyacağından emin olduğu biri – zarfı açabilirdi. Reena, Emberlyn'e bunu önceden yapmasını "önermişti", ama Emberlyn kesin bir şekilde reddetmişti.

Emberlyn, Başrahibenin vasiyeti görmek için neden bu kadar istekli olduğunu biliyordu. Reena, malikanenin satın alınmasını hızlandırmak istiyordu. Yıllardır malikaneyi ele geçirmek için uğraşıyordu, ama Millicent, malikanenin Vautier ailesinde kalması gerektiğini söyleyerek satmayı reddediyordu.

Reena aynı fikirde değildi.

Başrahibenin büyük planları vardı – bu, kasabanın gündemindeydi. Sadece malikaneyi ele geçirmekle kalmayıp, ona bağlı geniş arazide evler inşa etmeyi de planlıyordu. O ve bir kurt adam klanı tarafından işletilen bir inşaat şirketi arasında para alışverişi çoktan yapılmıştı.

Gill ya da Dez malikaneyi miras alacaktı ve ikisi de Reena'ya satmaya hazırdı. Bu nedenle, Reena muhtemelen malikanenin içine girebilseydi, eşyalarını oraya taşımaya çoktan başlamış olacaktı.

eşyalarını oraya taşımaya başlamış olmalıydı. İnsanlar şu anda bu konuda biraz sorun yaşıyordu.

"Gill malikanenin kendisine ait olacağından çok emin," dedi Kage.

Evet, Gill ve kocası, kızları Mari'ye dairesini bırakması için ısrar etmişlerdi, yakında inşa edilecek evlerden birine taşındıklarında şu anki evlerini ona vereceklerine söz vermişlerdi. "Ama Dez de öyle."

Dez, eski karısına, ondan boşanmasaydı ne kadar zengin bir kadın olabileceğini söyleyerek alay ediyordu, çünkü Reena, Black Willow Malikanesi'nin hanımı olmak için ona saçma sapan bir miktar para ödeyecekti. Ya da çoğu kişinin daha basit bir ifadeyle, Black Willow Cadısı.

"Millicent'i tanırıysam, her şeyi kedisine bırakmıştır," diye mırıldandı Emberlyn. "Gerçi... Mari'ye karşı o kadar da kötü değildi, belki malikaneyi ona bırakmıştır."

"Belki," dedi Paisley. "Ama Dez'in aptal oğlunda kendini beğenmiş bir hava var. Sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi. Ames, son altı aydır ona hizmet etmeyi kendine görev edinmişti. Sence ona minnettar olduğu için her şeyi ona bırakmaya karar vermiş olabilir mi?"

Emberlyn kaşlarını çatı. "O pisiği nefret ediyordu. Ona 'pislik' *diyordu.*" Ames hiç de "büyümüş" değildi.

"O herkesten nefret ederdi," dedi Paisley. "En çok da senden."

Emberlyn'in kaşları *daha da* çatıldı. "Hayır, ondan *çok* daha fazla nefret ederdi."

"Tüm doğum günü kartların 'En büyük hayal kırıklığım'a hitaben yazılmıştı."

"Son birkaç yıldır değil."

"Hayır, 'İlgili kişiye' dediler. Kabul et, o senden en çok nefret ediyordu."

Emberlyn iç geçirdi, Millicent'in sesi kafasında yankılanıyordu...

"Neden bu kadar garip davranıyorsun Emberlyn? Çok büyük bir potansiyelin var; çok daha fazla güce ulaşabilirsin. Bedeli o kadar da yüksek değil. Ruhunun bir parçasını satmak gerçekten o kadar kötü mü?"

Evet, öyle.

Ama büyükannesi öyle düşünmüyordu. Emberlyn'in, onu alay edenlerle aynı güç arzusunu

ya da neden Emberlyn, gerçek bir hayatı olmayacak kadar kendini bu sanata adanmak için ona katılmıyordu.

Emberlyn on sekiz yaşında evden ayrıldıktan sonra, Millicent yıllar boyunca onunla çok nadiren iletişim kurmuştu. Emberlyn'in telefonlarına cevap vermesi veya onu ziyarete geldiğinde kapıyı açması daha da nadirdi. Ancak Emberlyn bunu kişisel olarak almamıştı – Millicent herkese karşı böyleydi.

Gill, yüzünü mendile gömerek, özellikle yüksek sesle hıçkırmaya başladı.

İnanılmaz.

"Eğer büyükannen bu performansı izliyorsa, birkaç tokat atmak isteyecektir," dedi Paisley.

Büyük olasılıkla. "Millicent kendi cenazesine asla gitmeyeceğini söylemişti.

Bunun çok bayağı olduğunu söyledi."

Tabut yavaşça yere indirilirken, yumuşak bir motor sesi duyuldu. Emberlyn'in gözleri, dökülmeyen gözyaşlarıyla yanıyordu. Kahretsin, bu noktada ağlayacak gözyaşı kalmadığını sanmıştı.

Bazıları, Millicent gibi bir kadını nasıl sevebildiğini anlayamazdı. Millicent'in nazik, sevecen veya sevgi dolu biri olmadığı doğrudur. Ama Emberlyn'e yemek vermiş, giydirmiş, barındırmış ve ona rehberlik etmişti. Dahası, Millicent onu güçlü kılmıştı; Emberlyn'in başkalarının onu başka biri olduğuna ikna etmesine asla izin vermemişti.

Büyükannesinin ruhunun tamamen yok olmadığını, sadece başka bir yerde olduğunu bilmek ona yardımcı oluyordu. Sadece ölenlerin gidebileceği bir alemde.

Emberlyn, engelleyemeden bir hıçkırık attı. Paisley elini sırtına koydu. "İyi misin?"

"Sadece alerji," diye yalan söyledi Emberlyn.

Sonunda, motorlu uğultu kesildi. Akrabalarının sahte ağlamaları bir kademe daha yükseldi. Kimse tabutun üzerine toprak ya da çiçek atmadı, sanki cesedi rahatsız edip "uyandıracak" herhangi bir şey yapmaktan çekiniyorlardı.

"Hadi, gidelim," diye ikizlere seslendi.

Üçü, diğer yas tutanlarla birlikte tepeyi inmeye başladı. Emberlyn'in yüksek topuklu ayakkabıları ona hiç sorun çıkarmadı; uzun zaman önce bu ayakkabılarla yürüme sanatını öğrenmişti.

Arabasına vardıklarında, Emberlyn siyah deri çantasından anahtarlarını çıkardı ve...

"Hızlı bir uyarı," diye fısıldadı Kage, "Reed'ler buraya geliyor."

Emberlyn, eski kayınvalidesinden bahsedilince gerildi. *Kahretsin*. Arkasında ayak seslerini duyunca, biraz sert bir şekilde dönüp onlara baktı.

Clarıs, koyu renkli örgüsünün ucunu tutarak ona zayıf bir gülümseme attı. "Kaybın için üzgün olduğumuzu söylemek istedik."

Kollarını eşinin omuzlarına dolayan, iri cüssesiyle onu neredeyse yutan Colton, "Michael olsaydı senin yanında olurdu. Belki bir gün olur," dedi.

Michael'a o kadar benziyordu ki – aynı geniş kahverengi gözler, aynı güçlü burun, aynı çene çukuru, aynı kızıl saçlar – bir zamanlar ona bakmak acı vericiydi. Ama artık o kadar da değil.

Emberlyn onlara solgun bir gülümseme attı. "Teşekkürler."

İkisi de başlarını eğip uzaklaştılar.

Nefesini rahatça vererek ikizlere döndü. "Onlara ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum." Artık onların yanında kendini çok garip hissediyordu.

"Sana bu kadar iyi davranmalarının tek nedeni, Michael'ı unuttuğun için kendini suçlu hissetmeni sağlamak," dedi Kage. "İlk başta nasıl tepki verdiklerini unutma."

Bağırışlar, ağlamalar, "*nasıl yaparsın*"lar olmuştu.

O sahneyi zihninden silip atan Emberlyn, sürücü kapısını açtı. "Gidip vasiyet okumasını bitirelim." Arabaya bindi.

Kage ön yolcu koltuğuna atlamak istedi, ama Paisley ondan önce davrandı, bu yüzden arka koltuğa kaydı.

Emniyet kemerini takan Paisley, "Büyükannenin bana ve Kage'ye bir şeyler bırakmış olmasına hala şaşıyorum. Onunla hiçbir akrabalığımız yoktu," dedi.

Emberlyn çantasını koltuğunun arkasındaki yere attı. "Hayır, ama insanları kızdırmayı severdi. Bunun büyüüne güç verdiğini söylerdi. Gill, Dez ve diğerleri, akrabalarına değil de başkalarına bir şeyler bıraktığı için kızgınlar." Emberlyn motoru çalıştırdı. "Acaba aile dışından, sırf eğlence olsun diye vasiyetine dahil ettiği başka biri var mı diye merak ediyorum."

Reena'nın evine giderken, Emberlyn düşüncelerinin Michael'a kaymasını engelleyemedi. Ailesinin aksine, onun bir gün geri döneceğine inanmıyordu.

Bir zamanlar onu bulmak için büyü kullanmıştı; düzenli arama ekiplerine katılmış, hatta kendi ekibini kurmuştu. Ama sonunda onun kaybolduğunu kabul etmişti.

Dönüşenlerin aksine, kurtadamların kaderlerinde yazılmış eşleri yoktu. İnsanları eşleri *olarak* seçebiliyorlardı, ama doğaüstü bir bağ oluşmuyordu. Bu, iki cadının el ele tutuşmasından farklı değildi.

Lise yıllarında Michael ile çıkmaya başlamıştı. Mezun olduktan bir yıl sonra Michael onu sahiplenmişti. Birlikte yaşamaya başlamışlar, bir hayat kurmaya başlamışlardı... ama işler ters gitmişti. Korkunç bir şekilde ters gitmişti.

Michael'ın ailesi, Emberlyn'in bu evliliği geçersiz saymaktan başka bir seçeneği olmadığını akıl olarak biliyordu – onun durumunda herkes böyle yapardı. Emberlyn, onların bu durumdan hoşnut olmamalarının nedenini anlıyordu.

Sonunda, *Bellcrest'e Hoş Geldiniz* tabelasına yaklaştılar.

Chilgrave'de dört mahalle vardı; bazıları geniş ormanlık alanlarla birbirinden ayrılmıştı, bazıları ise o kadar geniş ki sınırları diğer mahallelerin sınırlarıyla "çarpışıyordu". Gürcü tarzı evlerle dolu Bellcrest, cadı grubunun çoğunluğu tarafından işgal edilmişti.

Üç kurt adam klanının her biri diğer mahallelerde yaşıyordu: Ashwood, Cedargrove ve Elmsbrook. Ancak kurt adamlarla eşleşen cadılar bazen klanlarının arasında yaşıyordu ve bunun tersi de geçerliydi.

Emberlyn çocukken ailesiyle birlikte Bellcrest'te yaşamıştı. Millicent'in malikanesinde geçirdiği yıllar onu Bellcrest'in sınırının hemen ötesine yerleştirmişti. Emberlyn on sekiz yaşında mahalleye geri dönmemişti, cadı topluluğuna yeniden katılmak istemiyordu. Bunun yerine, okulların, mağazaların ve diğer işletmelerin bulunduğu kasabanın merkezine taşınmıştı – burası tarafsız bölge olarak kabul ediliyordu. Tabii ki, Michael ile çiftleştiklerinde Cedargrove'a taşınmıştı

... ama her şey dağıldıktan sonra tarafsız bölgedeki dairesine geri döndü.

Chilgrave oldukça küçük bir yerd, ancak bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şey burada mevcuttu. Bu iyi bir şeydi, çünkü burası medeniyetten saatlerce

uzaktaydı. Nereye bakacağını bilmeyenler bu kasabayı bulamazdı.

Dışarıdan gelenler tesadüfen buraya rastlasa bile, uzun süre kalmazlardı. Cep telefonu hizmeti yoktu. İnternet yoktu. Kablolu TV yoktu.

Şahsen, cep telefonu sahibi olmayı hayal edemiyordu. Kimse nasıl huzur içinde kitap okuyabilirdi ki? Ya da birinden kaçmak istediğinde "Aradığını *bilmiyordum*" oyununu nasıl oynayabilirdi? Sosyal medya sitelerinde her zaman ilginç bir şeyler paylaşmak zorunda olduğunu hissetmek ne kadar yorucu olurdu?

Onların bu şekilde yaşamasına saygı duyuyordu. Emberlyn asla yapamazdı. "İşte annem ve babam," dedi Paisley, çifte el sallayarak. pencereden.

Kage aldırış etmedi, bakışlarını ileriye doğru sabit tuttu.

"Ailenle bir ilerleme var mı?" diye sordu Emberlyn.

"Hayır," diye cevapladı. "Sessizliğin tadını çıkarıyorum, sürerken. Yakında başımın etini yiyecekler, bir gün seçimimden pişman olacağımı söyleyip duracaklar. Tek pişmanlığım, Değişimi daha önce yaşamamış olmak." Kurt adam sevgilisi birkaç ay önce seks sırasında onu ısırmişti. Panzehir kullanmak yerine, Değişimin kendisini ele geçirmesine izin vermişti.

Ethel ve Thad Sanders'ın oğullarının kararından memnun olmamaları Emberlyn'i şaşırtmadı. Kurtadamlara karşı bir şeyleri yoktu, ama kurtları cadılardan aşağı gören az sayıdaki insanlardandılar.

"Ölülerle konuşabilmeyi özlemiyor musun?" diye sordu Kage'ye.

"Hayır, lanet olsun. Bir dakika bile huzur bulamadım ve onlara geçmelerine yardım etmekten yoruldum. Lanet olası bir ışığa yürümek ne kadar zor olabilir ki? Kaçırman mümkün değil ki. *O bir ışık.*"

Paisley omzunun üzerinden ona küçümseyici bir bakış attı. "Yıllardır bunu düşündüğümü bildiğin halde Değişimi kabul ettiğine hala *inanamıyorum*. Sen..." Elini kullanarak pencereye minik bir sineği yapıştırdı nefesini tuttu. "Onu öldürmen gerekmezdi."

Elini pantolonuna sildi. "Sinekleri sevmem. Böcekleri *hiç* sevmem."

"Doğaya daha fazla saygı duymalısın," diye azarladı Paisley. "Senin sorunun, hiçbir şeyin güzelliğini takdir edememen."

Bana daha çok benzemelisin. Benim kalbimde nefret yok. Sadece huzur ve sevgi var..."

"Ve saf saçmalık. Sen birçok şeyi ve birçok insanı hor görüyorsun. Ben de dahil.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü sen söyledin. Konuşmayı öğrendiğinden beri her gün bana söyledin."

Emberlyn içinden iç geçirdi. İkizlerin hiçbirisi sarılma, öpme veya nazik sözler söyleme türünden değildi. Onların sevgi dili küfürler, aşağılama ve alaycı "seni sevmiyorum"larla doluydu. Aralarında sıkı bir bağ vardı, ama ikisi de birbirlerini kızdırmak için ellerinden geleni yapıyordu – nedense vazgeçmemeye karar verdikleri bir çocukluk alışkanlığı.

"Yeter, geldik – sonra da kavga edebilirsiniz." Emberlyn, Reena'nın evinin önüne arabayı çekti. "Diğerleri bizden önce gelmiş," dedi motoru kapatırken, burada park etmiş birkaç araba gördü.

"Tabii ki öyledir." Paisley emniyet kemerini çözdü. "Millicent'in ana varisi olarak kimi seçtiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorlar."

Büyük olasılıkla.

"Bence Emberlyn haklı ve her şeyi Lucie'ye bıraktı," diye araya girdi Kage, Millicent'in kedisini kastederek.

Bu da büyük olasılıkla doğrudu.

Arabadan inen üçlü, güzel Gürcü evinin ön kapısına doğru büyük adımlarla yürüdü. Kapıyı Reena'nın kocası açtı. Ward güçlü bir büyücüydü, ama *çok da* değil. Kadın Chilgrave büyücüleri doğaları gereği daha güçlüydü, bu yüzden cadı meclisi her zaman anaerkil bir yapıya sahipti. Bir Başrahibe evlendiğinde, eşinin kendisiyle birlikte yönetmesine nadiren izin verirdi. Çoğu zaman, bu düzenlemede esasen tek bir "alfa" vardı.

Asosyal Ward onlara gülümsemedi, hatta merhaba bile demedi. Sadece onları içeri davet etti, kapıyı kapattı ve sonra onları geniş salona götürdü.

İçeride, Reena turkuaz kadife bir koltukta oturuyordu, duruşu her zamanki gibi asil. Güçlüydü. Karizmatikti. İyi bir liderdi. Ve muhtemelen Emberlyn'in sağlık, güzellik ve başarı için ruhunun bir parçasını sattığına dair yanlış söylentilerin sorumlusuydu.

Ne sevimli.

Hâlâ Tyra'nın "çocukluk travması"nı Emberlyn'e karşı kullanıyordu. Sera'nın annesi Penelope de öyle... ve hemen hemen herkes. Ha.

Odada iki adet eşleşen kaneye vardı, bunlardan biri Gill, kocası Hank ve kızları Mari tarafından işgal edilmişti. Diğer kaneye boştu. Dez ve Ames büyük şöminenin önünde durmuş, ellerini arkalarında kavuşturmuşlardı.

Reena dışında herkes rahat, kendini beğenmiş ve hevesli görünüyordu. Emberlyn içeri girdiğinde gülümsemeleri soğudu.

"Herkes iyi günler," diye neşeyle selamladı.

Reena'nın ağız yarı yürekten bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah, gelmişsin." Millicent'in vasiyetinin bulunduğu zarfı kucağında tutarken, boş kanepeye doğru eliyle işaret etti. "Otur lütfen."

Emberlyn ve ikizler kanepeye oturdular. Emberlyn ve Paisley çantalarını yere koyarken, Emberlyn ailesinin arkadaşlarına küçümseyen bakışlar attığını fark etti. İkizlerin vasiyete dahil edilmesinden hala rahatsız oldukları belliydi.

"Bir kişi daha bekliyorum, sonra başlayabiliriz," diye ekledi Reena.

Kage, Emberlyn'e hızlıca bir bakış attı. "Kim?" diye fısıldayarak sordu.

Emberlyn hafifçe omuz silkti.

Akrabaları beklerken aralarında sohbet ediyorlardı ve Emberlyn ile ikizleri kasıtlı olarak görmezden geliyorlardı. Sarışın, mavi gözlü ve kıvrımlı vücutlu Gill ve Mari birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, farklı yaşam evrelerinde aynı kişi gibi görünüyorlardı. Kızında kızıl saçlı, gri gözlü Hank'in izi yoktu.

Dez ve Ames ikisi de küçük burunlu, küçük çeneli, doğal olarak çok az sakallı, hoş bir şekilde yakışıklıydılar. Ancak Dez mavi gözlü ve kül sarısı saçlıyken, Ames annesinin kahverengi gözlerini ve koyu saçlarını almıştı.

Kapı zili çaldığında herkes sessizleşti. Ward karısıyla bakışlaştı ve odadan çıktı. Birkaç saniye sonra, koridordan onun boğuk sesi ve iki çift ayak sesi geldi. O odaya geri girdiğinde, Emberlyn onun arkasındaki uzun boylu silüete baktı...

Ve bakışları, her zaman hayvani bir uyanıklık barındıran çelik gibi bal yeşili gözlerle karşılaştı. Karnı aniden yavaşça kıpırdadı.

Ripper. Kurtadam klanının alfa'sı. Lupin'in ve Lilith'le "ayrılıkları" sırasında birlikte olduğu bir dişi kurtun doğrudan torunu.

Ripper'ın varlığı tek başına insanları dikkatli hale getirdi, bu yüzden atmosferde anında bir *değişiklik* oldu. Kaslar gerildi. Sırtlar düzeldi. Hava durgunlaştı.

Jax "Ripper" Stone'da ince bir yan yoktu. Dominansı cesurca ortaya çıkıyordu. Ham, cesur ve cilalanmamış, "sert erkekliği" tamamen yeni bir seviyeye taşıyordu.

Avcı-toplayıcı, dağ adamı, her koşulda hayatta kalabilen bir adam olarak tamamen sert bir tipti. Ona bir boz ayı hatırlatıyordu - iri yarı ve huysuz, bir saniye içinde şiddete patlayabileceğini *bildiğiniz* bir üstün avcının sarsılmaz sakinliği ile. Tüm bunların altında, her türlü zevki vaat eden sert ve acımasız bir cinsellik yatıyordu.

O, Millicent'in arkadaşı değildi ve hiç olmamıştı. Öyleyse neden onu vasiyetinin mirasçısı yapmıştı, Emberlyn'in hiçbir fikri yoktu.

Akrabalarının tepkilerini inceledi. Hepsi gergindi, aynı derecede şaşkın ve kafası karışık görünüyorlardı.

"O mirasçı listesinde *mi*?" diye sordu Dez, Reena'ya.

"Evet, öyle." Reena, kulaklarının arkasına kaçan kızıl saçlarını düzeltirken akıcı bir hareketle ayağa kalktı. "İyi günler, Ripper. Burada olmanız bizim için bir zevk."

Adam sadece başını eğdi, yüzü her zamanki gibi taş gibi maske gibiydi. "Lütfen oturun," dedi Reena, boş bir koltuğu işaret ederek.

Adam odanın içine doğru ilerlerken, Emberlyn *bakmaktan* kendini alamadı. Uzun ve geniş omuzlu, tank gibi bir vücudu vardı. Vücut dilinin her şeyi - güçlü göz teması, dik duruşu, yavaş ve kararlı yürüyüşü - etrafındaki herkes için bir tehlike olduğunu bilen bir insan olduğunu gösteriyordu. Kendisine yol açan bir tür saygı ve korku uyandırıyor.

Kafatasının her iki yanını kesen derin yara izleri, kısa siyah saçlarında çizgiler bırakmıştı. Belirgin çenesini ve dolgun ağzının üstündeki deri şeridini koyu renkli sakallar kaplıyordu.

Kabile dövmeleeri, kollardan ve yakalardan görünür, daha da vahşı izlerin üzerinde çaprazlamasına uzanıyordu. Bu izler, onun zorlu yaşamını ve katıldığı sayısız kavgayı anlatıyordu.

Bu yara izleri, kavgaları *kaybettiği* anlamına gelmiyordu. Tam tersine. Ripper saldırdığında, bu hiç de hoş bir manzara değildi.

Merhametli değildi. Hızlı değildi.

Sonuçların ne kadar acımasız ve kanlı olacağı düşünülürse, Emberlyn bazılarının ona Jax the Ripper (Jax Katil) lakabını takmasının nedenini anlayabiliyordu... Bu lakap sonunda Ripper olarak kısaltılmıştı.

Boş sandalyeye oturdu, bu da onu neredeyse tam karşısına yerleştirdi.

Onu izlerken yakalanmak istemediği için gözlerini ondan uzaklaştırdı. Onun yanında vücudu her zaman biraz sersemlerdi. Tamam, çok sersemlerdi. Yakınlaştıklarında aralarında her zaman cinsel bir heyecan havası dolaşırdı. Ve hiçbir zaman bir şey olmayacakken birine bu kadar sarsılmaz bir şekilde çekilmek çok kötüydü.

Cadılar onun menüsünde hiç yer almıyordu – geçmişini düşünürsek bu oldukça anlaşılabilir bir durumdu. Ayrıca, tuhaf bir aşk üçgeninin içindeydi.

"Artık herkes burada olduğuna göre başlayabiliriz." Reena dikkatini Emberlyn'e çevirdi. "Bildiğin gibi, zarfı açmak için kanına ihtiyacım var. Ward, bana ince bir iğne getir."

"Gerek yok," dedi Emberlyn, elini kaldırarak. Bir parça büyü saldı, parmağını "deldi" ve sonra küçük damlayı havada süzülerek zarfın üzerine düşmesini sağladı.

Reena'nın yüzü, Emberlyn'in Başrahibenin öğrenmediği ya da yapamadığı bir şey yaptığında her zaman olduğu gibi gerildi.

Reena zarfı yırttı. "Daha önce de söyledim, evet, ama Ward ve ben kaybınız için çok üzgünüz," dedi Emberlyn ve akrabalarına. "Millicent... pek çok kişi tarafından sevilmemiş olabilir, ama özlenecek. Bir bakıma."

Başrahibe kağıtları çıkardı ve kaşlarını çattı. "Ah, bir mektup da var. Vasiyeti okumadan önce mektubu yüksek sesle okumamı istiyor.

En yakınlarıma, sevdiklerime ve diğerlerine. Acınızı hafifletmek için hiçbir şey yazmayacağım çünkü hiçbir şey hissetmeyeceğinizi biliyorum.

İyi bir eş, anne, kardeş veya büyükanne olmadım. Kendimi tamamen sanatım için adadım.

Pişmanlık duyduğumu söylemek yalan olur – ben Güç arayışım boyunca çok şey gördüm, başardım ve deneyimledim; bunların hiçbirini geri almak istemem. Başka bir deyişle, ölümümde acı çekmediğim için suçluluk duymuyorum. Hiçbir şekilde benim için üzülmene gerek yok. Ölümünden hiç korkmadım. Ölüm, ruh için başka bir maceradır ve ben her zaman bir maceracı oldum.

Reena boğazını temizleyerek vasiyetin kendisine geçti.

Sevgili Gill, Black Willow Malikanesi'ni ne kadar sevdiğini bildiğim için, sana antika oyuncak ev replikasını miras bıraktım. Umarım sana çok mutluluk getirir.

Gill öne eğilerek kekeleydi. "Affedersiniz, ne dediniz?" Reena durakladı, kaşlarını çatı.

"Şey..." "Bir oyuncak ev mi? Bana *bir oyuncak ev* mi bıraktı?"

Emberlyn gülmemek için zorlukla kendini tuttu. Kage'den boğuk bir homurtu gibi bir ses geldiğini duydu.

"Devam et," diye teşvik etti Dez, gözle görülür bir heyecanla... sanki malikanenin kesinlikle kendisine ait olduğu sonucuna varmış gibi. "Bazılarımızın gitmesi gereken yerler var."

Gill yine kekelemeye başlasa da, Reena vasiyete tekrar baktı ve okudu

Yakışıklı oğlum Desmond'a kamyonetimi bırakıyorum. Artık çalışmıyor, ama eminim bir yerlerde onu tamir edebilecek biri vardır.

Aman Tanrım. Emberlyn ikizlere bakmaya cesaret edemedi, yoksa kahkahayı patlatacağından emindi.

Dez uzun uzun gözlerini kırptı. "O... ciddi misin?"

Kage Emberlyn'e eğildi. "Her şeyi kediye bırakmış, sana söylüyorum."

"Sadece yazılanları okuyorum," dedi Reena.

Ames, sana satranç tahtamı miras bırakıyorum – bu, sinsifü için mükemmel bir oyun... büyükannelerini alt etmek isteyenler için. Bu arada, o zaman kışımı sildiğin için sana minnettarım.

Paisley, kahkahasını zorlukla bastırarak başını eğdi.

Ames'in yanakları öfkeden kızardı. "Bu bir şaka," diye tersledi. "Belli ki bir şaka."

Reena aceleyle devam etti

Mari, benden çaldığın ve mücevher kutunda sakladığın yusufçuk broş artık haklı olarak senin. Not: Neden onu senin aldığını bilmeyeceğimi düşündün, bilmiyorum. bunu senin yaptığını bilmeyeceğimi düşündün.

Mari'nin ağzı açık kaldı. "Biliyor muydu? Ama... hiçbir şey söylemedi ki."

Muhtemelen Mari'nin bunu dikkat çekmek için yaptığını düşündüğü içindi. Millicent kimseye istediği şeyi vermeyi düşünmüyordu.

Kage, Ouija tahtam seni bekliyor. Yakında kullan. İletişimde kalabiliriz.

Bundan hoşlanan Emberlyn, ona hafifçe dirsek attı. "Artık tekrar ölülerle konuşabilirsin."

"Ne harika," dedi Kage, ifadesiz bir yüzle.

Paisley, Aztek sikke koleksiyonum artık senin. Hepsini bir kerede harcamayın.

Esmer kızın dudakları gerçek bir zevkle kıvrıldı. "Harika."

Emberlyn, voodoo bebek koleksiyonum artık senin. Lucie'ye iyi bakarsan annenin inci küpelerini de alabilirsin. Beni hayal kırıklığına uğrattığın gibi onu da hayal kırıklığına uğratma.

Emberlyn son cümleye gözlerini devirdi. Bebekler ve küpeler mi? Bu, umduğundan fazlasıydı. Çocukluğundan beri küpeleri istiyordu, ama Millicent nadiren insanlara hediye verirdi... sanki iyilik yapmak gücünü azaltacakmış gibi.

"Bu doğru olamaz," dedi Gill kararlı bir şekilde. "*Olamaz*. Ya da eski bir vasiyettir, bilmiyorum, ama bu tamamen yanlış. Evin benim olacağına yemin etmişti!"

"O da benim olacağına yemin etmişti," dedi Dez sertçe. "Seçtiği yoldan pişmanlık duymadığını, ama benim bunun için acı çekmemi istemediğini söylemişti. Dedi ki..."

"Özür olarak malikaneyi sana bırakarak yarayı sarmak istediğini mi?" diye sordu Gill.

Bakışları keskinleşti. "Yarayı sarmak, evet. Sana da aynı şeyi mi söyledi?"

Gill iç çekerek başını salladı. "Onun bunu kastettiğini düşündüğümüz için ne kadar da aptalız. dedi."

Mari arkasına yaslandı ve elini alına koydu. "Aman Tanrım, o O gerçekten hepimizi nefret ediyordu, değil mi? Ben bunun bir rol olduğunu düşünürdüm; onun zayıf bir yanı olduğunu gizlemek için yaptığı bir çaba.

Hank koydu bir elini onun elini "Hayır, tatlım, o herkesten nefret ediyordu. Vasiyette başka ne yazıyor, Reena?"

Bileğini ovuşturarak, Başrahibe devam etti

Jax Stone, sana bir zamanlar klanına ait olan araziyi miras bırakıyorum...

Sözünü kesip yüzü karardı. "Hayır, bu mümkün değil. Millicent bunu yapamaz."

Ripper koltuğunda akıcı bir şekilde doğruldu, tüm varlığı ilgiyle canlandı.

Emberlyn'in babasının ailesinin üyeleri, Ward gibi, şaşkınlıktan ağızları açık kaldı.

Emberlyn sırttı. Millicent, Reena'nın planlarından açıkça haberdardı - belki dedikodulardan, belki de her zaman bazı şeyleri "bildiği" için - ve sevdiği

Sevdiği arazi, cadı meclisinin üst sınıf mahallesi haline getirilemezdi.

"Hayır," Reena, vasiyeti aşağıya bakarak tekrarladı, "hayır, o arazi onun verebileceği bir şey değildi! Orası Bellcrest'in bir parçası!"

"Aslında sınırın ötesinde," diye düzeltti Ripper, sesi derin, kalın ve gürültülüydü - saf sesli testosteron. "O, cadı meclisine değil, Vautier soyuna aitti."

Reena'nın gözleri kısıldı. "Malikaneyle birlikte geliyor." "Hayır," diye itiraz etti Ripper. "Aslında benim klanımın arazisiydi. Evi kurtadamların bölgesine bu kadar yakın olmasını istemeyen bir Vautier cadısı satın almıştı; daha fazla alan istiyordu. Klanımız yıllardır geri almaya çalışıyor, ama kimse vazgeçmiyor.

Şimdiye kadar."

Reena başını sertçe salladı, vasiyetname elinde buruşup gitti.

"Bana başka ne bıraktı?" diye sordu.

Reena gözlerini kırptı. "Ne?"

"Cümleleri bitirmedin. *"İkisini de miras bırakıyorum"* yazıyor, sanki daha fazlası varmış gibi.

Biraz telaşlanarak, bakışlarını elindeki kağıtlara geri çevirdi.

Jax Stone, sana bir zamanlar klanına ait olan araziye ve...

Sözünü yarıda kesip kaşlarını çattı.

Ve torunum Emberlyn'i.

Oh, o *cadaloz*.

Ripper Emberlyn'e baktı, kaşları hafifçe kalktı.

Emberlyn elini sallayarak onu reddetti. "Son kısmı duymamış ol."

"Bütün bu olay çok saçma," dedi Dez. "İnsanları vasiyetle miras bırakamazsın ve araziye şeker gibi dağıtamazsın. Reena, malikane, para ve diğer her şey ne olacak? Binanın sahibi olan kişi muhtemelen buna itiraz edebilir."

Reena, boynunu incitmiş olacak kadar hızlı bir şekilde vasiyete tekrar baktı. Sayfanın alt kısmını işaret etti. "Buraya şunu eklemiş:

"Sahip olduğum her şeyin geri kalanı, küçük servetim de dahil olmak üzere, Black Willow Malikanesi'nin yeni sahibine ait olacaktır. Yeni sahibi derken, oraya girmeyi başaran kişiyi kastediyorum."

Gill öfkeyle dudaklarını araladı. "Olamaz. O eski moda saçma geleneği kafasından uydurmuş *olamaz!*"

Emberlyn ikizlerle eğlenceli bakışlar değiştirdi. Bir zamanlar malikanenin, Vautier mirasçıları arasından "seçtiği" kişiye geçmesi gelenektir. Malikanenin yapımında kullanılan her malzeme, bilinçli büyüyle donatılmıştı, bu yüzden evin bir "bilinci" vardı.

Hangisini seçeceğini görmek ilginç olacaktı.

"Peki ya madeni para koleksiyonum?" diye sordu Paisley. "Onu nasıl alacağım?"

Reena yine vasiyeti inceledi. "Buna göre, vasiyette belirtilen diğer eşyalarla birlikte senin için bir depoya koymuş." Bakışları Emberlyn'e kaydı. "Küpeler hariç. Onları malikanede bırakmış. Yani onları istiyorsan..."

Gerçeği anlayan Emberlyn içinden iç çekerek sözlerini bitirdi, "İçeri girmem gerekecek." *Orospu çocuğu.*

Paisley ona baktı. "Gördün mü, sana en çok senden nefret ettiğini *söylemiştim.*"

İKİNCİ BÖLÜM

Görünüşe göre arkadaşı haklıydı. Çünkü bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Emberlyn için bir şekilde acı verici olacaktı.

Akrabalarından birinin aracılığıyla o küpeleri asla ele geçiremezdi. O kurnaz, açgözlü, kibirli pislikler ona *hiçbir şey* vermezdi. Bu da, annesinin küpelerini istiyorsa malikaneye gitmekten başka seçeneği kalmadığını gösteriyordu.

O zaman iki şeyden biri olacaktı.

Ya ev onu dışarıda tutmak için sihirli bir şekilde saldırırdı – ve evet, bunun sonucunda morluklar olurdu. Ya da ona giriş izni verirdi... bu da onu yeni sahibi olarak 'seçtiği' anlamına gelirdi.

Emberlyn malikaneyi *çok seviyordu*. Orada tekrar yaşama fırsatını hemen yakalayacaktı. Ama bunu yaparsa ailesinin, Reena'nın ve muhtemelen de cadı meclisi için tüm o evleri inşa ederek tonlarca para kazanacaklarını düşünen kurtadam klanının öfkesini üzerine çekecekti.

Kage'in gözleri parladı. "Millicent'in şu anda sana bakıp kahkahalarla güleceğini biliyorsun, değil mi?"

Emberlyn dişlerini diliyle yaladı. "Evet. Evet, biliyorum." "Bu inanılmaz," dedi Gill. "Kesinlikle inanılmaz."

Emberlyn'in ikizlerde hissettiği eğlence, akrabalarının yüzlerinde hiç görülüyordu. Emberlyn'e baktıklarında, hepsi öfkeli ve endişeli bir karışım gibi görünüyordu.

Endişelenmeleri *gerekirdi*. Malikanenin büyüğü güçten besleniyordu ve Emberlyn'in gücü boldu.

Gözleri Ripper'a kaydı... ama onun da kendisine baktığını fark etti. Yine de ifadesinden hiçbir şey okunamıyordu.

"Emberlyn, malikaneye girmeye çalışarak kendini zahmete sokmana gerek yok," dedi Gill, tüm nezaketiyle. "Aramızdan hangimizi seçerse, annenin küpelerini Lucie ile birlikte sana verecek."

Emberlyn burnunu çekti. "Hayır, yapmayacaksınız. Kediye kendinize saklayacak ve küpeleri bulamadığınızı söyleyeceksiniz; büyükannem onları atmış ya da

beni kızdırmak için bir yere gömmüş olacağını söyleyeceksiniz."

Gill, kırgın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Beni o kadar küçük düşünen biri mi sanıyorsun?" "Kesinlikle."

"Beni Millicent'in standartlarına göre yargılıyorsun. Küçük düşünen oydu. Avery ile yakın değildim, ama kızına küpelerini kıskanacak kadar kötü biri değildim."

"Annem evi sana bırakmak isteseydi, Emberlyn, sana bırakırdı," diye araya girdi Dez. "Seni büyütmüş olabilir, ama seni sevmiyordu. Sen onun ailesi değildin, onun himayesindeki birisiydin. Seni ve büyünü yozlaştırmada başarılı olmasına rağmen, onun standartlarına asla ulaşamadığın için nefret ettiği birisi. Bunu kişisel algılamamalıydın, çünkü kimse onun standartlarına ulaşamadı."

Mesele standartlar değildi, ama neyse. "Yozlaşmış" benim kullanacağım bir kelime değil.

Gill alaycı bir şekilde güldü. "Parlak saçların, manikürlü tırnakların ve şık kıyafetlerinle her zaman çok zarif görünebilirsin; tüm davranışların ve tavırların çok kibar ve zarif olabilir. Ama içindeki cadalozluğu saklayamazsın. Bir şekilde ortaya çıkar. Senin durumunda, bu gözlerinde görünüyor."

Mari sert ve kısa bir şekilde başını salladı. "Sırf büyükanнем gibi eski püskü siyah giysiler ve cüppeler giymiyor ve dağınık uzun saçların yok diye, onun gibi değilsin anlamına gelmez."

"Ve sen hep gülümsüyorsun," dedi Dez, kaşlarını çatarak. "Millicent tarafından yetiştirilen birinin neyi var ki gülsün?"

"Seni kendisinin bir kopyası haline getirmek istedi ve başardı," diye tükürdü Ames. "Seninle onun arasındaki fark, onun kötülüğünü dışa vurduğu."

Emberlyn umursamazca omuz silkti. "Sizin benim hakkımda ne düşündüğünüzün önemi yok. Malikanenin kimi seçeceği malikanenin kararı. Bu kişi ben olabilirim, olmayabilirim. Şansımı denemek için oraya girmeye çalışmamı engelleyemezsiniz. Engelleyemeyeceksiniz de," dedi sert bir sesle.

Reena uzun ve yüksek sesle iç geçirdi. "O haklı, burada geleneklere uymaktan başka seçeneğimiz yok – herhangi bir Vautier cadısı malikaneye girmeye çalışabilir."

Gill'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama buna izin verilmemeli! O gerçek bir aile üyesi değil."

"Ve sonunda Millicent'le neredeyse hiç ilgisi yoktu!" diye patladı Dez. Denemediği için değil. "Hiçbiriniz denemediniz. Ames hariç. Ve benim tahminim, onunla yatabilmek için ziyaret etmesine izin verdi." Emberlyn Ames'e baktı. "Seni ana varisi olarak belirlediğini söyledi, değil mi? Her şeyi miras alacağını söyledi?"

Ames başını çevirip boynunu kırptı.

Dez oğluna somurtarak baktı. "Bize bunu hiç söylemedin."

Ames kekeledi. "Bana söz vermemi istedi. Sözümü tutmazsam anlayacağını söyledi. Emberlyn'in *hiçbir şey* miras almamasını istediğini çok net bir şekilde belirtti. Ona bebekleri, küpeleri ve kediyi bıraktığına çok şaşırdım."

"Bana da Emberlyn hakkında aynı şeyi söylemişti," diye araya girdi Mari. "Ve bana evi alacağımı söylememiş olsa da, ima etmişti. Bir gün nasıl iyi bir malikâne hanımı olacağımı falan söylemişti. Ya sen, Emberlyn?"

"Ben hiç sormadım, o da hiç söylemedi," diye cevapladı Emberlyn. "Her şeyi annene ve Dez'e bırakacağını düşündüm."

"Öyle yapmalıydı," diye ısrar etti Gill. "Bu bizim doğuştan hakkımız. Sana sahte sözler vermemiş olabilir, ama malikaneye girmemeni sağlamak için büyüdü önlemler almış olabilir. Küpeleri orada bırakarak, onları asla alamayacağından emin oldu."

"Hayır, onları almaya *çalışmamı* sağladı," dedi Emberlyn. "Ve ben de deneyeceğim."

Gill tısladı ve sonra Baş Rahibesine döndü. "Ama Reena, o

"Yeter, Gill," diye emretti Reena. "Sana hatırlatayım, ben Vasiyeti yüksek sesle okumam istendi, ben vasiyetin icracısı değilim – Millicent'in avukatı icracıdır. Yanlış kişiye şikayette bulunuyorsunuz. Emberlyn'in malikaneye girmesini engellemeye kararlıysanız, bunu onunla görüşmelisiniz. Ama bunun bir sonuç getirmeyeceğini biliyorsunuz."

"Anneniz Emberlyn'in buna katılamayacağını belirtmedi – aslında Millicent, ona malikaneye girmeye cesaret etmesini söyledi. O, müvekkilinin isteklerini sizin isteklerinize tercih edecektir." Reena ayağa kalktı. "Hadi bunu halledelim. Ripper, Millicent'in oyunlarına

oyunlarına bulaştırdığım için üzgünüm. Bunu yapmakla çok acımasız davrandı. Arazi..."

"Benimdir," diye bitirdi, ses tonu tartışmaya açık değildi. Dik durarak, ciddi bir bakışla ona baktı. "Vazgeçmeyeceğim."

Reena dudaklarını sıkıca kapattı. "Net düşünemiyorsun. Carver ile zaten bir sözleşme imzaladım," dedi, başka bir kurt adam alfasını kastederek. "Ona küçük bir depozito ödedim, tam tutarı değil, ama o geri kalanını kafasında harcadı sayılır. Paranın ona ait olmayacağını duyunca hoşuna gitmeyecek."

Hayır, hoşuna gitmeyecekti. Çünkü Carver, çok fazla borcu olan bir kumar bağımlısıydı.

"Bu benim sorunum değil," dedi Ripper, tembel ve umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Gerçekleştirebileceğinden emin olmadığın planları uygulamaya koymamalıydın."

Reena'nın yanakları kızardı. "Millicent'in ne yapacağını hiçbirimiz öngöremezdik."

"Belki de öngörmeliydiniz. Onun karakterini düşünürsek, bu son fırsatı da bir şeyler karıştırmak için kullanması hiç de garip değil."

Bu konuda haklıydı.

"Vasiyeti itiraz edeceğiz," dedi Dez. "Arazi senin olmayacak."

"Bana göre zaten senin." Ripper, Emberlyn'e son bir kez – yine okunamaz bir – bakış attıktan sonra odadan çıktı.

Reena içinden küfretti ve dışarı çıktı, Ward da onun peşinden gitti. Emberlyn'in akrabaları da onların peşinden çıktı.

İkizlerle birlikte en arkada yürüyen Emberlyn onlara, "Millicent'in araziyi Ripper'a bırakacağını beklemiyordum. Ama yine de, bunu yapması beni şaşırtmadı," dedi.

"O *sana* da seni bıraktı," diye hatırlattı Kage.

"Şaka olarak. Michael ilk kez beni sahiplenmek istediğini ima ettiğinde, o beni vazgeçirmeye çalıştı; bir erkeğin beni sahiplenmesine izin vermemin aptallık olacağını söyledi. Ben de ona, eş olsun ya da olmasın, hiçbir erkeğin bunu yapmayacağını söyledim."

"Yani seni bir erkeğe 'verdi', bunun seni kızdıracağını düşünerek," dedi Paisley. "Aynen öyle."

Evin dışında, herkes kendi arabasına atladı ve mahallenin içinden geçip, mahallenin dışına çıktı ve Black Willow Malikanesi'nin bulunduğu tepeye çıktı.

Black Willow Malikanesi'nin bulunduğu tepeye doğru sürdüler.

Emberlyn, ev görünür hale gelince gülümsedi. Yüksek bina muhteşemdi. Görkemli. Zamansız. Zarif.

Kırmızı ve siyah renkte boyanmış evin etrafını saran ahşap bir verandası, özenle oyulmuş kapıları, vitraylı cumbalı pencereleri, dik çatıları, güzel dekoratif süslemeleri ve görkemli kuleleri ve kuleleri vardı.

Solunda, malikanenin adının kaynağı olan devasa bir kara söğüt ağacı vardı. Ağacın ötesinde, kalın ormana uzanan geniş bir arazi vardı... ama yeni evler inşa etmek için yeterince büyük bir arazi değildi. Ancak sağında, seyrek ağaçlık *geniş* bir arazi uzanıyordu. Artık Ripper'a ait olan arazi.

Evin önüne geldiğinde Emberlyn gülümsediğini hissetti. Orada büyümek kolay olmamıştı, ama gerçek bir *yuva* gibi hissettiği tek yer orasıydı.

Arabadan inerken, bakışları diğer park edilmiş araçlardan birine kaydı – Ripper ve klanından bir üyenin yaslandığı bir kamyonet. Görünüşe göre malikanenin kimi seçeceğini görmek istemişlerdi.

Ripper'ın gözleri yine onun gözleriyle buluştu, ama o yüzünü çevirdi ve dikkatini önündeki e ve girmeye verdi.

Diğer cadılar gibi, ön bahçenin kapısından birkaç metre önce durdu. Oradan, havada malikanenin savunma büyüsunün vızıltısını hissedebiliyordu. Eğer birini malikanenin sahibine fiziksel bir tehdit olarak algılasa, o kişinin ön kapıya ulaşmasına izin vermezdi. Şu anda sahibi olmadığı için, hepsi bir saldırıya karşı savunmasızdı.

Reena ve Ward gruptan uzaklaştılar, böylece malikaneye girmeye niyetleri olmadığını açıkça belli ettiler.

Dez omuzlarını silkti. "Ben önce gideceğim." Gill kaşlarını çattı. "*Ben* önce gideceğim."

İki kardeş tartışırken, Emberlyn ikizlere dönüp fısıldadı, "Hepsi arasında, Gill malikanenin gözüne girme şansını en çok olan kişi."

Kage kısa bir baş hareketiyle onayladı. "O diğerlerinden daha güçlü. Mari seçilme ihtimali en düşük olanı."

"Zorluk çıkarma, en büyüğü benim!" Gill kardeşine ateşli bir şekilde hatırlattı. "Bu da ilk benim gitmem gerektiği anlamına geliyor."

"Siktir et bu saçmalığı," diye mırıldandı Ames. En yüksek hızla malikaneye doğru koştu, patikada sprint yaptı ve taş merdivenleri tırmandı...

Görünmez bir güç tarafından vurulan Ames, bacaklarını tekmeleyerek geriye doğru fırladı.

Diğerleri yana kayarak, onun acı içinde inleyerek sırt üstü sertçe yere düşmesini izlediler.

Emberlyn alçak sesle ısıklık çaldı. Bu çok acıtmış olmalıydı.

Dez, yüzünü buruşturarak onun üzerinde durdu. "Oğlum, iyi misin?" "İyiyim," diye cevap verdi, nefes nefese.

Yeğenine kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak meşgul olan Gill, hızlı ayak seslerini duyana kadar Mari'nin eve doğru koştuğunu fark etmedi.

Mari, verandanın merdivenlerini ikişer ikişer çıktı...

Vücudu o kadar şiddetli bir şekilde sarsıldı ki, geriye doğru uçarken kendi üzerine katlandı.

Hank kızını yakalamaya çalışacakmış gibi göründü, ama sonra vazgeçti. Yoldan çekildi ve Mari yere çarptığında yüzünü buruşturdu.

Paisley kıkırdadı. "Bu, malikaneden gelen bir 'hayır'dı, değil mi?"

de

gil "Öyle görünüyordu," dedi Emberlyn.

mi "Bu aptallığa son veriyorum," dedi Gill, Mari'ye yardım ederek.
?"

Ayakları. Sonra derin bir nefes aldı. "İşte gidiyorum."

Gill koşmadı. Yürüdü. Yavaş adımlarla, çenesini yukarı kaldırmış, tavırları kibirli bir şekilde patikada yürüdü... sanki ev onunmuş gibi. Merdivenleri çıktı, verandanın çerçevesine uzandı...

Ve sanki bir aparkat yemiş gibi başı geriye doğru savruldu.

Sendeledi, kaydı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı, sırt üstü çirkin bir şekilde yere düştü.

Hank yüzünü buruşturdu. "İyi misin tatlım?"

"*Tabii ki iyiyim*," dedi Gill dişlerini sıkarak, karnının üstüne dönerek.

Çenesini kaldırarak, Dez ceketinin yakalarını düzeltti. "Sıra bende." Kız kardeşi gibi, sakın bir şekilde eve doğru yürüdü ve - ona kalkmasına yardım etme zahmetine bile girmeden - merdivenlerin dibinde durdu.

Sonra kollarını yanlara doğru uzattı ve çok tanıdık gelen ritüel sözleri söylemeye başladı.

Kage burnunu kırıştırdı. "Neden evi kutsuyor? Bunun ne işe yarayacağını düşünüyor ki?"

Emberlyn dudaklarını büzdü. "Savunma büyüsünü etkisiz hale getirebileceğini umuyor olabilir."

"Ah," dedi Kage. "Evet, bu işe yaramaz."

"Biliyorum." Bu büyü, saldırgan olduğu için karanlık değildi.

Kutsamayı bitiren Dez, kollarını yanlarına indirdi ve sonra dikkatlice merdivenleri çıktı. En üstte durup, parmaklarını açarak yavaşça uzandı. Başı şiddetle yana doğru savrulunca irkildi. En üst basamakta acı verici bir süre dengede durduktan sonra merdivenlerden yuvarlandı ve bacakları başının üzerine atılmış halde garip bir şekilde yere düştü.

Ayağa kalkan Gill, ona burun kıvrarak baktı. "Kutsama mı?" diye alay etti. "Gerçekten mi?" Tekrar eve odaklanarak, "Bıktım artık" dedi. Birbiri ardına büyü patlamalarıyla savunma gücünü dövdü.

Güç, saldırıları geri püskürterek ona geri gönderdi. geri gönderdi.

Gill'in vücudu her vuruşta sarsıldı, yüzü acıdan buruştu.

Dez, çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak kendi saldırısını başlattı, savunma gücünü parçaladı, vuruşları kendisine geri döndüğünde küfretti.

Emberlyn başını salladı. "Bu tam bir boktan gösteri."

"Eğlenceli bir boktan gösteri," dedi Paisley.

Ames, görünüşe göre babasının hatasından ders almamaya karar vermiş, Dez'in hareketini taklit etti – kendi patlamaları çok daha şiddetliydi. O kadar şiddetliydi ki, birkaç saniye sonra ona doğru koştuklarında, kaçma şansı olmadı. Onu o kadar sert vurdular ki, geriye doğru uçtu.

Mari, yüzünde "Bunu *ben yapacağım*" kararlılığıyla ellerini havaya kaldırdı ve eve büyü dalgaları fırlattı... ama dalgalar ona geri çarptı.

Vücutlarının çeşitli yerlerini ovuşturan dört yenilmiş cadı bir araya geldi, yüzlerinde öfke

ve çaresizlik karışımı bir ifadeyle bir araya geldiler.

Reena, hırıltı ile alaycı bir ses arasında bir ses çıkardı. Kadın muhtemelen tüm planlarının etrafında paramparça olduğunu hissediyordu.

Emberlyn elini kaldırdı. "Tamam, şimdi sıra bende."

Dez ona öfkeyle baktı. "Malikane seni içeri almayacak. Millicent ek bir büyü yapmış olmalı; insanları dışarıda tutmak için bir şey. Ne tür bir büyü olduğunu anlayana kadar *kimse* içeri giremeyecek."

"Büyü falan yok," dedi Emberlyn, kapıya yaklaşarak. "Olmalı," diye ısrar etti Gill. "Ve o senin

, emin ol ki bunu engellemek için ekstra önlemler almıştır. Büyü sana bize olduğundan daha kötü etki eder."

Onu görmezden gelen Emberlyn merdivenlere doğru yürümedi, yolun ortasında durdu. Sadece birkaç parça büyü gönderdi; parıldayan tozun malikaneye doğru süzülmesini ve sonra yarı saydam savunma bariyerini nazikçe okşamasını izledi. Bir sunum. Bir hediye. Bir tanıtım.

Duyarlı güç onun gücünü inceledi, tadına baktı ve o, *tanıma* anını hissetti

tanıdığını hissetti. Onun büyüsunü hatırladı. *Onu* hatırladı.

Onun teklifini reddetmedi, ki bunu çok iyi bir işaret olarak algıladı. Biraz daha yaklaştı, büyüsunü daha parlak bir toz bulutu halinde yayarken ilahi söyledi. O toz binlerce güveye dönüştü – bazıları siyah, bazıları gümüş, bazıları koyu yeşil.

Kanatları çırparak malikaneye doğru uçtular ve savunma bariyerini çevrelemek için ayrıldılar. Saldırmadılar, korkutmadılar, daha fazla güç vaadiyle onu *baştan çıkarmaya çalıştılar*.

Duyarlı büyü, yırtıcı bir sürü hayvan gibiydi – tek başına da gayet iyi iş çıkarabilirdi, ama sayıca üstünlüğün gücünü biliyordu ve yalnız kalmamayı tercih ediyordu. Emberlyn ona güç, koruma ve ortaklık vaadinde bulunuyordu.

O ilahiye söylemeye devam etti ve güveler malikanenin etrafında çok hızlı bir şekilde dönüyorlardı – bazıları saat yönünde, bazıları saat yönünün tersinde. Böcek kasırgasının içinde elektrik vızıldıyordu.

Sonra savunma gücü dışa doğru uzandı ve onun büyüsunüyle çarpıştı. Onu karşıladı. Onunla *bağlantı kurdu*.

Emberlyn yumruklarını kapattı ve ilahiyi bitirdi. Güveler malikanenin üzerine yükseldi ve sonra bacalardan kayboldu.

Evin içinde ışıklar açılıp kapandı, perdeler çırpındı ve vitray pencereler dışarı doğru şişmiş gibi görünüyordu.

Sonra büyü etkisini gösterdi ve ön kapılardan biri yavaşça açıldı.

Emberlyn'in dudakları sevinçle kıvrıldı ve metaforik olarak ellerini sevinçle ovuşturdu.

Arkasında belirgin bir kadın küfür sesi duydu.

Reena. Ha.

"Neden?" diye sordu Dez. "Neden sana saldırmadım?" Kolaydı. "Kaba davranmadım," diye cevapladı, ona dönerek. O, donuk bir bakışla ona baktı. "Kaba mı?"

Emberlyn ailesine bakarak, "İyi niyetle gelmedin. Malikanenin sınırlarına saygı göstermedin. Kendini kibarca tanıtmadın. Sadece cesurca *almaya* çalıştın. Ve bariyeri yıkmak çok kötü bir davranıştı," dedi. Başını eğdi. "Duyarlı büyü adabı hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Emberlyn, ikizlere baktı. İkisi de kocaman gülümsüyordu. Onlara yol boyunca ilerlerken onu takip etmeleri için işaret etti.

"Ne demek iyi niyet teklifi?" diye bağırdı Gill. "Ne verdin?"

Verandanın merdivenlerinin ortasında duran Emberlyn, ona baktı. "Güç, hiçbir koşul olmadan."

Gill'in gözleri kısıldı. "Malikaneyi seni kabul etmesi için manipüle mi ettin?"

"Manipülasyon değildi, genel ahlak kuralıydı," diye düzeltti Emberlyn. "Hepiniz kendinizi fiziksel olarak değil, büyülü olarak da büyüünün etkisine attınız. Bu, birinin kapısını tekmelemeye çalışmak gibi bir şey. Yine de içeri girmeyi *beklediniz*; bu yerin sahibi olmayı amaçladınız. Duyarlı büyüye sahip olamazsınız. Gerçekten, bunları bilmelisiniz."

Paisley kıkırdarak onun yanından geçip kardeşini de peşinden sürükleyerek malikaneye girdi.

Emberlyn onları takip etmek üzereydi, ama Gill çenesini kaldırdı ve şöyle dedi: "Bizim tarafımızdan nezaket gösterilmesine gerek yoktu. Biz

Vautier cadılarımız. Malikâne bizim soyumuza ait. Onu almak bizim *hakkımız.*"

"Malikâne, sırf soyları yüzünden bir Vautier cadısını kabul etmeyecektir." Emberlyn, yüzü gergin, elleri yumruklanmış, vücudu kaskatı kesilmiş bir şekilde ona bakan Reena'ya baktı. "Şunu açıkça söyleyeyim, malikâneyi size bırakmayacağım. Artık burası benim evim. Öyle kalmasını da istiyorum."

Reena gözlerini indirdi. "Seni seçmemeliydi; bir nesil atlamamalıydı."

"Bu malikâne statüsü olan birine layık," dedi Ward. "Lilith gibi bir Başrahibe."

"Sen ona bir hediye vermekten başka bir şey yaptın," diye suçladı Ames.

Emberlyn gülümsedi. "Oh, ilk çocuğumu ona vereceğime söz verdiğim kısmı mı kastediyorsun?"

Herkes şaşkınlık içinde nefesini tuttu.

Gözlerini devirdi. "Şaka, şaka. Başka bir şey yapmama *gerek* yoktu. Malikaneler teklifimi reddedebilirdi. Ya da teklifi kabul edip *beni* reddedebilirdi. İkisini de yapmadı. Ama bu benim karanlık bir şey yaptığım için değil."

"Buna izin vermeyeceğim," dedi Gill, ellerinde büyücülük gücü çatırdayarak.

Oh, Emberlyn'e karşı çıkmayı mı düşündü? Ne yenilik ama.

"Sen halledersin anne," dedi Mari. "İyilik yolunda olanlar her zaman kazanır."

İyiliksever yol mu? *Tanrım.*

Reena öne çıktı. "Kenara çekil, Gill. Ben hallederim."

Emberlyn gülümsemeden edemedi. "Bana saldırmak mı istiyorsun? Gerçekten mi?" Gülerek kolunu kaldırdı ve yüksek bir büyü akımı fırlattı. Kara bir bulut, dönen koyu bir çürük gibi gökyüzünde uğursuzca çalkalandı. Keskin ve parlak bir şimşek aşağıya doğru saplandı.

Küfürler ve telaşlı çığlıklar eşliğinde diğer cadılar geri çekildi.

Gök gürültüsü, yüksek ve saldırgan bir şekilde çaktı. Rüzgâr hızla şiddetlendi, söğüt dallarını ileri geri salladı, elbisesini ve saçlarını dalgalandırdı.

Sonra Emberlyn kolunu indirdi ve her şey durdu. Konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. "Sen güçlüsün Reena, ama 'bununla başa çıkmaya' çalışmak senin için iyi sonuçlanmayacak."

Ward dudaklarını yaladı ve daha da geri çekildi. "Sen de tıpkı onun gibisin. Millicent."

Emberlyn ağzının kıvrıldığını hissetti. "Hmm, belki biraz. Sadece birazcık."

"O seni kendine benzetmiş," dedi Reena, sesinde hafif bir titremeyele.

Emberlyn elini salladı. "Hayır, aptal. Millicent tekil bir varlık olmayı *severdi*. Asla bir mini-ben istemezdi. Ama benim de onunla birlikte karanlığı kucaklamamı istemişti, bu doğru."

"Ve sen de öyle yaptın," dedi Gill alaycı bir şekilde.

"Hayır. Benim kucakladığım şey gerçeklikti. Hepiniz "iyilik yolu" ve "kötülük yolu" gibi terimler kullanıyorsunuz. Bunlar yok. *Kimse* büyücülüğü her zaman iyilik için kullanmaz, tıpkı kimse onu her zaman kötülük için kullanmadığı gibi. Ben kendi ahlaki pusulamı kullanarak kendi yolumu izliyorum - hepimiz öyle yapıyoruz. Sizlerin aksine, bunu yüksek sesle söylemeye hazırım."

Üzerinde gözler hisseden Emberlyn, Ripper'ın onu biraz şüpheyile izlediğini gördü. Arkasını dönerek verandaya çıktı ve evin içine doğru ilerledi, kapı da nazikçe arkasından kapandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bu gerçekten etkileyiciydi," dedi Kerr.

"Öyleydi," diye kabul etti Ripper. İsteksizce. Çünkü açıkçası, *herhangi bir* cadının onu etkileyebilecek yeteneğe sahip olmasına kıskançlık duyuyordu.

Emberlyn Vautier ile kişisel bir sorunu yoktu. Onu neredeyse hiç tanıımıyordu. Ona ya da klanına hiçbir zaman zarar vermemişti. Ama bir zamanlar onun gibi bir cadı tanımişti; intikam almak için büyü kullanan bir cadı. Ve o, onun da dahil olduğu pek çok kişinin hayatını mahvetmişti.

Kerr, arabalarının yanında durup hızlıca konuşurken el kol hareketleri yapan cadılara baktı. "Şok hallerine bakılırsa, Emberlyn onlara şimdiye kadar yeteneklerini tam olarak göstermedi. Ya da "iyiliksever yol"un galip geleceğinden emindiler," diye ekledi gözlerini devirerek.

Ripper mırıldandı ve bakışlarını malikaneye geri çevirdi. "Onu hafife aldılar. Ve o da şimdiye kadar buna izin verdi." Bu gerçekten kurnazcaydı. Ve onlara kendini kanıtlamaya hiç gerek duymadığının bir göstergesiydi.

Bu da onu Millicent'ten ayıran bir özellikti. O kadın, herkesin onun sihirli silahlarının ne olduğunu tam olarak bilmesini sağlıyordu. Emberlyn ise cadı grubuna, ona karşı gelmemeleri için yeterli kadarını gösteriyordu.

Ve onlar da temkinli davrandılar. Yine de, ailesi bugün ona çok kötü davrandı. Onların onaylamamaları, hakaretleri ve suçlamaları altında hiç tereddüt etmedi – burada, Reena'nın evinde değil. Aslında, Emberlyn hiç de sarsılmış görünmüyordu. Onlara, bir öğretmenin yaramaz çocuklara bakacağı gibi, sıkılmış bir hayal kırıklığıyla baktı. Ve onlar ona saldırmayı düşündüklerinde, o kahkahalarla gülmüştü.

Bu, Ripper'ı neredeyse gülümsetmişti. Neredeyse. Onu gülümseten pek bir şey olmazdı.

"Acaba az önce yapabileceğinin tamamını gösterdi mi diye merak ediyorsun," dedi Kerr.

Öyleydi. Özellikle Ripper, Millicent'ten bir iksir satın aldığı anda onun kendisine söylediği bir şeyi hatırladığında...

. . .

"Coven, Emberlyn'in kötü biriymiş gibi konuşuyor. Pfft. O melek değil – ben

Bir meleği tahammül edemezdin; bir noktada onu boğardın. Gerçek şu ki, o kız hayal edebileceğiniz her türlü iğrenç büyü eylemi gerçekleştirebilecek yeteneğe sahip. Ama bir kuralı var; aşmayacağı sınırlar. Onu zorlamadığınız veya köşeye sıkıştırmadığınız sürece – o zaman sınırları azalır. Bu onu kötü yapmaz, acımasız yapar.

İlk bakışta Emberlyn'de böyle bir acımasızlık olduğunu asla tahmin edemezsiniz. O zarafet, duruş ve stilin vücut bulmuş haliydi. Dost canlısı ama biraz mesafeli, bir kedi gibi. Her zaman ipek, kaşmir, saten veya diğer zarif kıyafetler giyen Emberlyn, sanki bir moda dergisine aitmiş gibi görünüyordu. Saçları asla dağınık olmaz, omuzları asla çökmezdi.

Ama yeterince yaklaşırsanız, onda daha fazlası olduğunu hissedebilirdiniz. Emberlyn'in varlığı, gergin, sessizce şiddetli bir uyarı ile uğulduyordu. Dominant bir kurdun, gücünü sakın bir şekilde ortaya koyan havası gibi. İlk yakın karşılaşmalarından itibaren onun dikkatini çekmişti.

Ondan önce onu fark etmemiş değildi. Bir erkek, *ona benzeyen bir kadını*

Emberlyn Vautier... sıradışıydı.

Emberlyn Vautier... sıradışıydı. Dünyevi değildi. Unutulmaz bir güzelliğe sahipti.

İnce ve ortalama boyluydu, parlak, yanardöner saçları ona bir kuzgunun kanadını hatırlatıyordu. Yüz hatları, vücut hatları kadar narindi. Ağzı hariç – o narin değildi, şehvetliydi. Gözleri, bazılarının ürkütücü olarak tanımladığı, ruhani bir soluk ela rengindeydi.

Ürkütücü değillerdi. Lanet olasıca büyüleyiciydiler.

Sesinde, farkındalığını gıcıklayan ve dikkatini çekmek için kancalar gibi saplanan küçük bir çizik vardı. Onunla ilgili *her şey* bir erkeğin dikkatini çekiyordu.

Çekici. Tek kelimeyle, o çekiciydi. Ve buna karşı bağışık olamaması onu deli gibi sinirlendiriyordu.

Bir süreliğine, onu zihninde tek boyutlu, kötü bir cadı olarak tutarak bununla mücadele edebilmişti. Ancak Michael ortadan kaybolduktan sonra bu

Michael ortadan kaybolduktan sonra imkansız hale gelmişti – o zamanlar kaybolmuştu, gözleri acı ve panikle gölgelenmişti.

Artık kaybolmamıştı.

Aynı zamanda onun yeni komşusuydu. Ve Millicent öldüğüne göre, Emberlyn'i sık sık ziyaret etmek zorunda kalabilirdi. Çünkü yaşlı kadına göre, torunu, onun ihtiyacı olan iksiri yaratabilecek tek yaşayan cadıydı.

Onun bunu yapmayı *kabul edip* etmeyeceğini bilmiyordu. Ayrıca, ona yardım etmeye razı olursa, bunun bedelinin ne olacağını da bilmiyordu.

Uzaklarda bir uluma duyuldu – kargaşayla dolu bir uluma.

Ripper iç geçirdi. "Görünüşe göre Logan benim tavsiyemi dinleyip dönüşüp koşuya çıkmış." Kardeşinin ulumasını her yerde tanırdı. "Bunu yapacağını sanmıyordum." Logan çok kızgındı.

"Bencil bir pislik olmayı bırak, yoksa bir gün CeCe'nin başka bir kurt tarafından ele geçirilmesini mi izlemek istiyorsun? Çünkü biz önce harekete geçmezsek, öyle olacak, Rip."

"Haftalar geçtikçe sakinleşmek yerine, daha da gerginleşti," dedi Kerr. "Bu iyiye işaret."

Ripper kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

"Evet. Sonunda senin fikrini değiştirmeyeceğini anladığı için daha da sinirleniyor. CeCe'nin elinden kayıp gittiğini hissediyor. Ve hey, ona sempati duyuyorum. Ama gerçeği ne kadar çabuk kabul ederse o kadar iyi."

Ripper başının arkasını ovuşturdu. "O gece onu Logan'la paylaşmayı kabul etmemeliydim."

"Ne olacağını bilemezdin."

"Hayır, ama her şeyi mahvetti." İki kardeşin aynı kadını istemesi hiçbir zaman iyi bir şey değildi. Ne o ne de Logan bunu yüksek sesle söylememişti; ikisi de diğerini incitecek bir duruma yol açabilecek bir şey yapmak istemiyordu.

Üç hafta önce, çok içmişlerdi ve Ripper, içtiği bira ve dolunayın etkisiyle, onu kardeşi ile bir kez paylaşmayı kabul etmişti.

Hayatının en kötü kararıydı.

Çünkü CeCe, hepsinin tekrar platonik arkadaş olmalarından memnun değildi. Aksine, resmi bir üçlü ilişkiye girmelerini önermişti.

Üçlü ilişkiler kurtadamlar arasında nadir görülen bir şey değildi. Ancak Logan istekli olsa da, Ripper değildi. CeCe, ikisi arasında seçim yapamayacağı konusunda ısrarcıydı; ya ikisi birden ya da hiçbiri. Ripper fikrini değiştirmede için Logan ona kızmıştı.

"Her şeyi mahveden sen değilsin," diye ısrar etti Kerr. "Kısa süre önce onlara bir ilişki kurmaları için yeşil ışık yaktın ve onları destekleyeceğini söyledin. Sorun CeCe, seni de sevdiği halde Logan'la birlikte olmasının adil olmadığını iddia ediyor. O durumun farkında olduğu halde bu nasıl adil olmaz?"

Ripper omuz silkti ve elini çenesine götürdü. "Onları birlikte görmek beni inciteceğini ve bununla başa çıkamayacağını söyleyip durdu. Ona yanıldığını söyledim. Yani, hoşuma gider mi? Hayır. Ama kardeşimin mutluluğunun önüne de geçmem. Ona sorun olmayacağını söylediğimde ise çok sinirlendi."

"Çünkü senin bunu kabul etmeni istemiyor."

"Evet, anlıyorum. Ama Logan'ın beni burada kötü adam gibi göstermesinden bıktım artık. Onun en çok istediği şeyin önünde duran kişi CeCe'nin kendisi."

'Dün ona da bunu söyledim. O da bir şeyler mırıldandı ve uzaklaştı. Benim fikrim mi? Üçlü ilişkiye razı olmadığın için sana kızgın olduğunu sanmıyorum. Bence sana kızgın çünkü o, ikinizi de istiyor. Bu senin hatan değil, ama o buna rağmen sana kızgın olmaktan kendini alamıyor. Hangi erkek, sevdiği kadın için yeterli olmadığını hissetmek ister ki?

Ripper uzun bir nefes verdi. "Bu noktada başka ne yapabilirim bilmiyorum. İkisiyle de konuştum, üçlü ilişki konusundaki tutumumu açıkça belirttim ve ilişkiye devam ederlerse onları destekleyeceğime söz verdim. Ama nedense, bu senaryoda hala ben pislik gibi görünüyorum."

Bir araba motorunun çalışmaya başladığını duyan Ripper, cadıların durduğu yere baktı. "Görünüşe göre gidiyorlar."

"Ama bu işin sonu bu olmayacak," dedi Kerr. "Millicent ölmeden önce, vasiyetnamenin ne olacağına dair iyi bir fikirleri olduğunu düşünerek aralarında anlaşmaya varmışlardı. Emberlyn'e sorun çıkaracaklar."

Muhtemelen. "Bunun onlara bir faydası olacağını sanmıyorum." Kadın hiç umursamıyor gibiydi - ki Kerr bunu isteksizce de olsa saygıyla karşıladı. Dahası, ona kırılabilir bir kişi gibi gelmiyordu. Michael ortadan kaybolduğunda, en savunmasız olduğu anda bile, güç ve özgüven yayıyordu. "Millicent vasiyetinde onu bana bıraktı."

Kerr başını çevirip ona baktı. "Ne?" diye sordu, sözleri bir kıkırdama ile çıktı. "Ciddi misin?"

Ripper ona kaşlarını çatı. "Hayatımda bir kez bile şaka yaptığım oldu mu?"

"Hayır, ama bu mantıklı gelmiyor. Tabii Emberlyn'i müttefikin yapmanı ima etmiyorsa. Aslında bu iyi bir fikir olabilir," diye düşündü Kerr. "Millicent'le olduğu gibi, onu onaylamıyordun ama onunla iyi geçinmenin akıllıca olduğunu biliyordun. Bence aynı şey Emberlyn için de geçerli. Özellikle de senin için o iksirleri yapmasına ihtiyacın olduğunda."

Doğru. Ve Ripper zeytin dalı uzatıp ittifak önerirse, vasiyeti itiraz edip toprağı geri almaya çalışması daha az olası olur.

"Ayrıca, bugünden itibaren ikiniz de aynı kişilerden kaynaklanan aynı sorunlarla uğraşacaksınız," diye ekledi Kerr. "Birlikte hareket etmek mantıklı. Sırf cadılar hakkında kişisel duygularınız yüzünden karşı karşıya gelmenize gerek yok."

"Bu genel olarak cadılarla ilgili değil. Cadılar meclisini sevmiyorum çünkü kendi aralarında dayanışma gösteriyorlar ve sonuçlarına katlanmalarını sağlamıyorlar. Ayrıca, küçük düşürülmelerinin intikamını almak için büyü kullanan cadıları da sevmiyorum."

Emberlyn'in birçok "yaramazlığını" duymuştu. Evleri kurbağalarla istila etmiş, havuz suyunu kana çevirmiş, arabaları sümüklü böceklerle kaplamış, insanlara yirmi dört saat boyunca hıçkırık tutturmuş ve hatta bir keresinde Bellcrest'teki tüm tuvaletleri bir şekilde tıkamıştı.

Tamam, evet, bazıları eğlenceliydi. Ve evet, neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlayabilirdi. Bu, kendisine meydan okumaya kalkanlara pençelerini gösteren kendisinden farklı değildi. O daha kötü şeyler de yapmıştı, örneğin insanlara kronik kalça ağrısı çektirmek, dişlerini çürüttürmek ve tek tek dökülmesini sağlamak gibi. Ama adil olmak gerekirse, en azından az önce yaptığı gösteriden yola çıkarsak, muhtemelen çok daha kötüsünü de yapabilirdi.

Sadece cadılar kurban olmuştu – kurtadamlarla bir sorunu yok gibi görünüyordu. Ve kendisi çocukken hariç, hiçbir çocuk zarar görmemişti. Ama bu onu yine de bir joker yapıyordu ve Ripper hayatında böyle jokerlerin olmasını istemiyordu.

"Yine de bir ittifak iyi olur," diye ısrar etti Kerr. "Bunu kabul edeceğinden emin değilim, ama en azından ona bu fikri sunabilirsin, değil mi?"

Kararsız kalan Ripper, ağzını bükerek

"Onunla konuş. Onu yokla. Ondan ne tür bir his aldığını gör."

Ripper derin bir nefes verdi. "Biliyor musun, başlangıçta Millicent'in vasiyetinde Emberlyn'i bana bıraktığını, başkalarının torununun benim korumam altında olduğunu düşünerek onu rahat bırakmalarını istediği için yaptığını düşünmüştüm."

"Ama...?"

"Ama az önce Emberlyn'in küçük güç gösterisini gördükten sonra, Millicent'in onun güvenliği konusunda çok endişeli olmadığını düşünüyorum. Sanırım Emberlyn'in köşeye sıkıştırılmamasını umuyordu."

Millicent'in sözleri yine Ripper'ın zihninde yankılandı... *"O kız, hayal edebileceğin her türlü iğrenç büyüyle eylemi gerçekleştirebilecek yeteneğe sahip."*

Kerr ona döndü, kaşları çatılmıştı. "Millicent'in bir canavar yarattığını, sonunda pişman olduğunu ve o canavarın kontrolünü kaybetmesini önlemek için önlemler aldığını mı söylüyorsun?"

Ripper başını salladı. "Hayır. Millicent'in bir canavar yarattığını, bu gerçeğin tadını çıkardığını ve Emberlyn'in lanet olası cadı meclisinin yarısını yok etmesi ihtimaline karşı müttefikler edinmesini istediğini söylüyorum."

"Oh."

"Evet. Oh."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Malikanenin tanıdık 'havasının' üzerine çöktüğünü hisseden Emberlyn, uzun bir nefes verdi. Sanki üzerine sıcak, ağır bir battaniye örtülmüş gibiydi. Nostalji, en güzel şekilde üzerine çöktü.

"Burayı özlemişim." Her yerde büyüünün ışıltısını görebiliyordu; duvarları ve zemini hala kaplamaya devam ediyordu.

Kage ve Paisley, büyük giriş salonuna hayranlıkla bakıyorlardı.

"Her zaman içeri girmek istemişimdir, ama ailem bana sadece verandaya kadar gitmeme söz verdirtti," dedi Paisley.

Kage başını salladı. "Sanırım Millicent'in bizi bir ritüelde kurban edeceği veya başka bir boyuta itip bir daha asla görmeyeceğimizden endişeleniyorlardı."

Emberlyn burun kıvrarak çantasını yuvarlak bir masanın üzerine koydu ve üzerinde duran bir bitkinin üzerinden parmaklarını geçirdi. Emberlyn, Millicent'in ikizlere zarar vereceğinden şüphelenmiyordu, ama yaşlı kadın eğlence için onları korkutmaktan zevk alırdı.

İkizlerin ebeveynleri Ethel ve Thad, Emberlyn'i pek sevmeseler de, iki nedenden dolayı bu arkadaşlığa karşı çıkmamışlardı. Birincisi, Paisley büyü konusunda zayıftı ve Emberlyn'in onu koruduğunu biliyorlardı. İkincisi, ikizler cadılar meclisinde de pek popüler değildi, çünkü Chilgrave cadıları çoğul doğumları kötü bir alamet olarak görme eğilimindeydiler.

Yine de Emberlyn ikizlerin evinde hoş karşılanmamıştı ve ebeveynleri onların buraya gelmesini istememişti, bu yüzden ne yatıya kalma ne de çay partileri olmuştu. Arkadaşlıklarına kısıtlamalar getirilmişti, ama yine de bu arkadaşlık ayakta kalmış ve güçlü kalmıştı.

"Malikanenin seni içeri alacağını *biliyordum*," dedi Paisley, sırtarak.

Kage ona kaşlarını çattı. "Hayır, bilmiyordun. Öyle olmasını *umuyordun*." Paisley kaşlarını tembelce kaldırdı. "Arada çok fark var mı?"

"Evet."

Emberlyn, parke zeminde topukları tıklayarak içeri doğru ilerledi. "Burada tekrar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Büyükanne'nin geleneği sürdüreceğini ve burayı çocuklarından birine devredeceğini sanıyordum. Farklı bir şey yapacağı hiç aklıma gelmemişti."

"Gill veya Dez burayı bırakma planları olmasaydı, burayı onlara bırakabilirdi," dedi Paisley, topuğuyla halının hafif kıvrımını düzeltirken. "O planlardan bahsetmişken... Birkaç hafta burada seninle kalmamı ister misin?"

Bu teklif karşısında şaşkınlık duyan Emberlyn başını eğdi. "Burada kalmak mı?"

"Bu yeri ele geçirmen *birçok* insanın planlarını bozdu," diye işaret etti Paisley. "Muhtemelen seni buradan çıkarmak isteyeceklerdir. Yalnız kalmaman daha iyi olabilir."

Emberlyn, bu tekliften duygulanarak nazikçe reddetti. "Ben iyiyim." Ayrıca, arkadaşını bu meseleye karıştırmak istemiyordu.

"Em," diye söze başlayan Kage, büyükbaba saatine tutturulmuş bir kağıdı işaret etti. "Buna bir bakmak isteyebilirsin."

Emberlyn kaşlarını çatarak, mektup olduğu anlaşılan kağıda doğru yürüdü. El yazısını Millicent'in el yazısı olarak tanıdı. Mektupta şöyle yazıyordu

Emberlyn, malikanenin

seni seçerse, o zaman sen bir aptalsın. O senin olmalı.

Hayal kırıklığı olsun ya da olmasın, şu anda Vautier soyunun en güçlüsün. Ve malikâne sadece onu sevecek, değer verecek ve koruyacak birine ait olmalı.

Şimdi bazı sorunları çözmen gerekeceğini çok iyi biliyorum, ama sen halledebilirsin. Yine de, kurtun sunduğu yardımı kabul et, işler daha sorunsuz yürür.

P.S. Artık sana hesap verecekler.

P. P. S. Güç için ruhunun parçalarını takas etmeyi bir daha düşün – söz veriyorum, onları özlemeyeceksin.

Emberlyn yavaşça gözlerini kırptı. "O biliyordu. Bu notu, işlerin nasıl gelişeceğini bildiği için yazdı. Hayır, işlerin bu şekilde gelişmesi için *manevralar yaptı.*"

"Şimdi sana hesap verecekler" ne demek? diye sordu Kage. "Onlar" kim?

"Bilmek istemezsin," diye mırıldandı Emberlyn. "Bahsettiği kurt ise... Ripper'dan bahsediyor. O araziyi sadece Reena'nın üzerine evler inşa edememesi için ona bırakmadı, aynı zamanda tüm kurtadam klanını komşum yapabilmek için de yaptı."

Paisley başını salladı. "Bu seni daha az savunmasız hale getirir. Ayrıca, bu araziyi çaresizce isteyen herkesin sana değil, *ona* gitmesi gerektiği anlamına da gelir."

Kage dudağını ısırıldı. "Seni sevdiğini söyleyemem, Em. Sosyopatlar sevgiyi bilmezler ve Millicent kesinlikle bir sosyopattı. Ama sana kendi tarzında değer veriyordu. Ve bence seni Ripper'a bırakması, seni korumak için yaptığı bir girişimdi."

Emberlyn kaşlarını çatı. "O bunu ciddiye almayacak." O da ciddiye almıyordu.

"Tabii ki almayacak," diye onayladı Kage. "Ama ailen alabilir. Bu iyi olur, çünkü insanlar Ripper'ı kızdıracak herhangi bir şey yapmaya isteksizdir."

"Onu çok karmaşık bir duruma sürükledi," diye mırıldandı Emberlyn. "Eminim bu konuda *çok heyecanlıdır*." Ripper aptal değildi; Millicent'in onu kullandığını kesinlikle anlayacaktı.

"Arazisini elinde tutmaya ne kadar kararlı olduğuna bakılırsa, ona karşı kin besleyeceğini sanmıyorum, bu yüzden sana sorun çıkarmamalı," dedi Paisley.

"Ama diğerleri sorun çıkaracaktır," diye ekledi Kage. "Sadece malikaneniz olması önemli değil. Reena yine de onu isteyecektir."

Emberlyn başını salladı. Burası bir zamanlar Lilith'in eviydi ve o bu duvarlara büyüünün çoğunu dokumuştı. Bu da onu çok değerli bir ganimet haline getiriyordu.

Kage ensesini ovuşturdu. "Millicent senin almanı istiyorsa, neden vasiyetinde sana bırakmadı?"

Emberlyn iç geçirdi. "Millicent hiçbir şeyi kolay yoldan yapmazdı. Ayrıca, insanların kendilerini kendilerine "kanıtlamalarını" isterdi."

"O zaman küpeler bir tuzakmış," dedi. "Senin malikaneye girmeye çalışmanı sağlamak için bir yol. Sana kediye bırakması da ekstra bir sigorta idi."

"Evet. Sanırım malikaneyi sadece soyumuzun en güçlü üyesi olduğum için bana vermek istemedi. Sanırım malikaneyi satmayacağımı bildiği için verdi. Reena'nın planlarının gerçekleşmemesi için kararlıydı. Ve malikaneyi satmaya istekli olan ailenin geri kalanına o kadar kızgındı ki, her birini kandırarak kendisinin tek varisi olacaklarını ve benim hiçbir şey alamayacağımı düşündürdü." Emberlyn yine iç geçirdi. "O gerçekten "kötü cadı"nın "kötü" kısmını temsil ediyordu."

Paisley kıkırdadı. "Onun bu yönünü hep sevmişimdir."

Komik bir şekilde, Emberlyn de öyle düşünmüştü. Millicent utanmadan kendisi gibi davranıyordu ve bunda hayranlık uyandıran bir şey vardı.

Paisley ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Daha ciddi olmayan bir konuya geçelim, etrafa bakabilir miyim? Bu yer her zaman merakımı çekmiştir."

"Tabii ki," dedi Emberlyn. "Daha da iyisi, sana bir tur attırayım."

İkizleri birinci katta gezdirirken, lambalar kendiliğinden yandı. Şöminelerde ateşler alev alev yanmaya başladı. Genel sıcaklık ayarlandı, ne çok soğuk ne de çok sıcak hale geldi.

Bu, malikanenin sahibine bakma şekliydi.

Yürürken Emberlyn, kanepelerin zengin kumaşlarını, süslü şömine raflarını, karmaşık detaylara sahip ahşap işçiliğini ve çarpıcı antikaların pürüzsüz yüzeylerini elleriyle okşadı. Desenli duvar kağıtları, yemyeşil perdeler, zengin halılar, ilginç sanat eserleri, yaldızlı lambri ve yüksek tavanlardan sarkan avizelerin nostaljik manzarasını içlerine çekti.

Malikanede oturma odası, salon, çalışma odası, yemek odası, mutfak, hizmet odası, müzik odası, iki katlı kütüphane ve en-suite banyolu çok sayıda yatak odası dahil olmak üzere çok sayıda geniş oda vardı. Her odanın zengin renk düzeninde kırmızı, mavi, yeşil, siyah ve hatta nar rengi kullanılmıştı.

Garip bir şekilde... "Onun kişisel dokunuşlarından hiçbir iz yok. Sunak yok, büyü kavanozu yok, süpürge yok, hiçbir şey yok."

Kage gözlerini kırptı. "Huh. Malikanede *senin* cadı dokunuşlarına yer açmak için bunları bir şekilde kaldırmış olabilirler mi?"

Emberlyn dudaklarını büzdü. "Belki. Ama ben öyle düşünmezdim." Şimdilik bu konuyu bir kenara bırakarak, "Birinci katı görmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Bodrum katına bakmayacak mıyız?" diye sordu Paisley.

"Hayır," diye cevapladı Emberlyn basitçe, dolambaçlı merdivenleri çıkarken elini tırabzan boyunca gezdirerek.

Paisley onu takip etti. "Nedenini açıklamayacak mısın?"

"Hayır."

"Bu sadece beni daha da meraklandırıyor." Emberlyn burnunu çektirdi. "Zaten içeri giremezsin."

"Ne, ne?"

Merdiven sahanlığına vardıklarında ikizlere döndü. "Bu ev ...özeldir, ama her zaman sıcak ve sevimli bir şekilde değil. Bazı kısımları keşfedilmemiş kalsın, bana güvenin. Hadi, eski yatak odamı görmek istiyorum. Mobilya ve eşya gibi birkaç şey bıraktım. Umarım yerlerde buruşuk bir yığın halinde değildirler."

Uzun bir koridordan geçtikten sonra Emberlyn varış noktasına ulaştı. Kapıyı açtı. Ve omuzları çökmüş bir şekilde iç geçirdi. Oda boştu. Odasından geriye kalan hiçbir şey yoktu. "Millicent her şeyi yakmış olmalı," diye mırıldandı.

"Uh... Emberlyn?"

Paisley'in sesindeki tuhaf ton, Emberlyn'in bakışlarını arkadaşına çevirmesine neden oldu. "Ne oldu?"

Paisley ona bakmadı, koridorun sonuna odaklandı. "Yalnız değiliz."

"Ne?" Kage, kız kardeşinin bakışlarını takip etti, içinden küfretti ve sonra kasıtlı olarak başka yere baktı. "Ölüleri görmüyorum, ölüleri görmüyorum, ölüleri görmüyorum."

"*Kesinlikle* ölü birini görüyorsun."

Koridora bakan Emberlyn, eski moda mavi bir elbise giymiş, kısmen şeffaf, koyu saçlı bir kadının belirli bir kapıyı işaret ettiğini fark etti. Gülümsedi. "Merak etme, o sadece Betty. O iyi olanlardan biri."

"*İyi* olanlar mı?" diye tekrarladı Kage. "Yani kötü olanlar da mı var? Hey, buranın hayaletli olduğunu hiç söylememiştin."

"Çünkü öyle değil," dedi Emberlyn. "Çoğunlukla. Bazı hayaletler buralarda dolaşıyor, ama hiçbirisi kötü değil. Dikkat etmen gerekenler *diğerleri*."

"Açıkla," diye ısrar etti.

"Millicent birçok karanlık varlığı çağırdı. Betty bana saklanmamı söylediğinde, Millicent'in iyi olmayan bir şey peşinde olduğunu anladım. Doğruca odama giderdim ve evin büyüğü tüm varlıkları dışarıda tutardı. Çağırıldıktan kısa bir süre sonra ayrılırsalar da, bazıları bizim dünyamızla onların dünyası arasındaki perdede açtığı yırtık sayesinde geri dönebildi."

Betty'ye doğru koridorda yürümeye başladıklarında, ruh gözden kayboldu.

"Yani bu ev, ne kadar muhteşem olsa da, senin büyürken her zaman güvenli bir yer değildi," diye tahmin etti Kage.

Koridorun son kapısının önünde duran Emberlyn, "Hayır, değildi," diye onayladı.

"Bu oda nedir?" diye sordu Paisley.

"Ana yatak odası." Emberlyn kapı kolunu çevirdi, kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Hazırlıksız yakalandığı için iki kez gözlerini kırptı.

"Ooh, turkuaz rengi lekelerle süslenmiş koyu morun tüm farklı tonlarını seviyorum," dedi Paisley, onu geçerek içeri girerken. "Odaya karamsar, cadı gibi bir hava veriyor. Kesinlikle. Bayıldım. Atmosferine."

"Bak, kulede bir okuma köşesi var," dedi Kage kız kardeşine. "Tanrım, bu kadın çok fazla kitaba sahipmiş."

Paisley sevinçle nefesini tuttu. "Ah, köşede küçük bir kadife tabure ve yerleşik bir kanepesi var. Burada saatlerce oturup hiçbir şey *yapmadan vakit geçirebilirim*. Ah, ve bu ipek perdeler muhteşem."

"Öyleler," dedi Emberlyn dalgın dalgın, parmaklarını yıpranmış Fransız şifonyerin üzerinde gezdirerek. Şifonyer, komodin, gardırop, dört direkli yatak ve tuvalet masası ile aynı gül ağacından yapılmıştı.

Odanın içine doğru ilerleyerek, yakındaki rafa göz gezdirdi. Rafın iki ucunda altın şamdanlar duruyordu, etrafında ise kristaller, taşlar ve süs eşyaları vardı.

Kage, yatağın ayak ucuna dayalı şezlonga oturdu. "Büyükannenin zevki çok iyiydi."

Emberlyn, komodinin üzerindeki altın süs tabakasında duran inci küpeleri hafifçe parmaklarıyla okşadı. "Bunlar benim eşyalarım."

"Ne?" diye sordu, zarif dantelli yatak örtüsünü eliyle düzelterek.

"Bunlar benim eşyalarım. Hepsi. Mobilyalar ve biblolar, yani."

Paisley süslü cheval aynasından uzaklaştı. "Millicent eşyalarını buraya taşıdı mı diyorsun?"

"Şüphesiz büyü kullanarak, evet." Emberlyn, taşındığında yanında götürmek istediği cam sanat eseri lambaya bakışlarını dikti. Millicent buna izin vermemişti. "*O evin malı, senin değil,*" demişti.

Kage doğruldu. "Bu delilik. Ve kafa karıştırıcı. Tabii zamanının dolduğunu bilmiyorsa."

"Görünüşe göre, biliyordu."

"Belki de önceden görmüştür," dedi Paisley.

"Öyle olabilir."

Kage şezlongdan kalktı. "Sence kendi eşyalarını ne yaptı?"

"Muhtemelen hepsini değilse de çoğunu ürkütücü boş odaya taşımıştır. Orası benim gitme ihtimalimin en düşük olduğu yer ve ölümünde bile eşyalarının dokunulmadan kalmasını isterdi." Emberlyn o odayı düşünmekle titredi.

Kage ağzını bükerek, "Bunca yıldır eski yatak odandaki her şeyi saklamış olması, ya senin bir gün tekrar burada yaşayacağını çok önceden biliyordu ya da öyle olmasını umuyordu" dedi.

Emberlyn başını salladı. "Öyle görünüyor."

Paisley utangaç bir şekilde elini kaldırdı. "Sen buraya taşınıyorsan, senin dairen bana kalabilir mi?"

Emberlyn dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Tabii."

Arkadaşı küçük bir alkış yaptı. "Yaşasın! İşe gidiş yolum çok kısaldı."

Emberlyn işyerinin üstünde yaşıyordu ve bu işyeri aynı zamanda Paisley'in ve birkaç kişinin daha çalıştığı yerd. O "diğerleri" şu anda işi idare ediyorlardı. "Bu gece tüm eşyalarımı toplayamayacağım, ama temel eşyaları toplayıp hızlıca market alışverişi yapabilirim, böylece giyecek ve temel ihtiyaçlarımı karşılayabilirim."

"Önce tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordu Paisley. Emberlyn bir kapıyı işaret etti. "Banyo hemen şurada." Kage başparmağıyla arkasını işaret etti. "Etrafa bakınmaya devam edebilir miyim?" "Tabii." İkizler uzaklaştıktan sonra Emberlyn kule kanepesine oturdu. Tam o sırada bir kedi ciyaklaması duydu.

Yukarı baktığında, gardıropun üstünde uzanmış siyah bir kedi gördü. "Hey, Lucie." Emberlyn, onu aşağı çekmek için cıvıldaayan sesler çıkardı, ama kedi kıpırdamadı. "Tamam, öyle ol."

Tüm cadılar bir familiar'a sahip değildi. Her zaman seni aramazlardı. Emberlyn, Lucie'nin malikaneye geldiği günü hala hatırlıyordu. Büyükannesi kediye gülümseyerek karşıladığında, Emberlyn ilk başta Millicent'in onu bir tür ritüel kurban olarak kullanmak istediğini düşünmüştü. Aksine, Lucie'ye diğerlerine davranmadığı şekilde davranmıştı.

Genelde Emberlyn'i kendi haline bıraksa da, Millicent'in onunla "kaliteli zaman" geçirdiği zamanlar da olmuştu. Yaptıkları şeyler arasında mezar soygunu, araziye büyü yapmak, yasak bitkiler dikmek ve insanları kızdırmak için gölü geçici olarak kana çevirmek gibi şeyler vardı.

Birçoğu onu Millicent'in ikizi olarak nitelendirmekle hata yapsa da, büyükannesinden bazı özellikleri almış olduğu da bir gerçektir. Emberlyn, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu; onların kabulünü, onayını veya onayını aramıyordu. Ve onların beklentilerini karşılamak, yapılacaklar listesinde hiç yer almıyordu. Ayrıca, evet, o da aynı derecede intikamcı ve biraz acımasızdı.

Ancak büyükannesinden çok belirgin bir şekilde farklıydı: büyüyle bağlantı kurarken Emberlyn, kendisinin tüm yönlerini kucakladı – iyi, kötü ve çirkin olanları. Millicent ise sadece son ikisini kucaklamıştı.

Uzarlardan bir uluma sesi duyunca Emberlyn pencereden dışarı baktı ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Ve yine, düşünceleri Michael'a kayıyordu.

Ona ne olmuş olabileceğini düşündü.

Yanındaki saçaklı yastıklardan birini kaparak Emberlyn onu kendine sıkıca sarıldı. Orijinal kurt adamın torunları olan Chilgrave kurt adamları, dünyanın diğer bölgelerinde bulunanlardan oldukça farklıydı

İyi yapılı, tüylü siyah saçlı ve kırmızı gözlüydüler, siyah bir kurt ile cehennem köpeği arasında bir şeye benziyorlardı.

Ayrıca üç formları vardı: insan, kurt ve ara form.

Sonuncu formda, hem insan hem de kurt olan bir canavardı. Hayvan içgüdülerinin hakimiyetindeydiler ve insanlıkları derinlere gömülmüştü. Aşırı duygular veya dolunay gibi çeşitli şeyler bu dönüşüme neden olabilirdi.

Genellikle dönüşüm geçiciydi. Gece bitmeden tekrar insan haline dönerlerdi. Ancak bazı şeyler bunu engelleyebilirdi: keder, acı, suçluluk, kaçma ihtiyacı vb. Ve böylece Rabid'e dönüşürlerdi.

Michael gibi.

O, kendisinden önce ve sonra gelen diğer Rabid'ler gibi Bloodhill'e kaçmıştı. Kasabayı çevreleyen, uçsuz bucaksız ormanlık alanda birçok Rabid yaşıyordu. Vahşilerdi ve öldürme arzularını hiç kontrol edemiyorlardı.

Bazıları, özellikle dolunaylarda, ara sıra kasabaya gelirlerdi, bu yüzden o zamanlar sokağa çıkma yasağı vardı. Aksi takdirde, kan ve şiddet arzusu ile akıllarını yitirmiş bir şekilde saldırırlardı.

İnsanlar gerekli olmadıkça onları öldürmezdi. Mümkün olduğunda onları yakalamayı amaçlardı. Çünkü Rabid'ler o durumdan "geri dönebilirdi". Ama her zaman değil. Genellikle o durumda ne kadar süre kaldıklarına bağlıydı.

Rabid'lerin birbirlerine saldırmaya meyilli oldukları göz önüne alındığında, Emberlyn Michael'ın hala hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Ama her halükarda o artık yoktu – çok uzun süredir Rabid'di, zihinsel süreçleri kalıcı olarak etkilenmişti.

Onun durumundaki insanlar genellikle beş yıl sonra çiftleşmelerini geçersiz ilan ederlerdi – deyim yerindeyse çiftleşme bağıını koparırlardı. On iki ay önce paylaştıkları evden taşınmış olsa da, bunu resmi hale getirmek için bir yıl daha beklemişti. Ayrıca flört dünyasına da adım atmıştı. Bu, bir iki kısa ilişkiden öteye gitmemişti. Ama yine de bir şeydi.

Bir kez daha, uzaktan bir uluma sesi duyuldu. Belki de Ripper'ın kurtlarından biriydi – topraklarını geri aldıkları için şüphesiz çok heyecanlıydılar.

klanı kesinlikle en üçü. *Cidden* zordu. Klanın çoğunluğunun yaşadığı Ashwood'dan geçerken . . . oduncu pornosu için bir film setine girmiş gibiydim.

Gerçekten, onlar çok sert adamlardı. Birkaçını vahşi doğaya gönderebilirdiniz ve muhtemelen size bir köy inşa ederlerdi. Ve diğer klanlar ve cadı grubunun yapmadığını yaptılar - kasaba için et avlamak için Bloodhill'e cesurca gittiler. Eti kasap dükkanlarında sattılar.

Ayrıca bira fabrikası, dövme stüdyosu, demirci dükkanı, lokanta, tamirci dükkanı, bar, restoran ve peyzaj işleri de yapıyorlar.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, harika komşular olurlardı. Özellikle de şu anki sorunları olan biri için. Tabii ki, alfa erkekleri ona kötü davranmak niyetinde değilse.

Aslında bunun için bir neden göremiyordu. Ripper'da abartılı bir yanı yoktu – açık sözlü ve doğrudan biriydi, ama gereksiz yere pislik biri değildi. Ve o da ona hiçbir şey yapmamıştı.

Peki ya yıllar önce klanını hedef alan cadı? O, epik derecede kötü bir duruma neden olmuştu. Bu nedenle Emberlyn, onun kendisinden uzak durmasını tamamen anlayabilirdi. Özellikle de insanların onu sevmesini sağlayacak bir imaj yaratmamış olduğu için. Onun hakkındaki tüm söylentilerin doğru olmadığını varsaymak için hiçbir nedeni yoktu.

İnsanların onu sevmesini veya onaylamasını istemiyordu, sadece onu rahat bırakmalarını istiyordu. Ona bu nezaketi gösterirse, minnettar olacaktı. Başka yönlerden yeterince drama yaşıyordu zaten.

Bu arada, teşekkürler büyükanne. Çok teşekkürler.

BÖLÜM BEŞ

Ertesi sabah taze demlenmiş çayını yudumlarken, Emberlyn kaşığına lavaboya attı. Dün gece derin bir uyku çekmişti, bunun nedeninin kısmen, negatif enerjileri temizlemek için önceden tüm evi ruhsal olarak arındırmış olması olduğunu düşündü.

Tamam, *tüm* malikaneyi temizlememişti. Ürkütücü yedek odayı ve bodrumu dışarıda bırakmıştı. Orası onun giremediği alanlardı ve bunun iyi bir nedeni vardı.

Zaten bir bagel yemişti, bu yüzden yakında işe gidecekti. Ayrıca biraz zaman ayırıp dairesine gidip geri kalan eşyalarını toplayacaktı.

Coven'ın işlerinin çoğu, çoğunlukla olmasa da kısmen cadıların ihtiyaç ve isteklerine yönelikti. Emberlyn bunun özellikle dar görüşlü bir yaklaşım olduğunu düşünüyordu. Kasaba nüfusunun dörtte üçü kurtadamlardan oluştuğuna göre, onlara talep gören bir hizmet sunan bir iş kurmak mantıklıydı.

Bu yüzden Vautier Çamaşırhane Merkezi'ni kurmuştu.

Kurtadamlar sürekli kavga ediyorlardı. Çoğu zaman, bu sadece heyecan için yapılıyordu. Hatta bu amaçla çıplak yumrukla dövüşme ringleri bile vardı. Ayrıca, kavgaya dönüşen küçük anlaşmazlıklar, bire bir duellolar, grup kavgaları ve hatta nadiren de olsa diğer klanlarla savaşlar da oluyordu.

Bu nedenle, kıyafetleri düzenli olarak kan, kir ve terle lekeleniyordu. Dahası, bu kıyafetler genellikle şiddet olayları sırasında veya çok hızlı hareket etme ihtiyacı nedeniyle hasar görüyordu. Bu nedenle Emberlyn'in merkezi sadece kıyafetleri yıkamakla kalmıyor, yırtıkları onarmak veya düğmeleri yeniden takmak gibi ek hizmetler de sunuyordu.

Bu yerin *çok* sayıda müşterisi vardı. Özellikle de Emberlyn, kıyafetlerin mükemmel durumda geri geleceğini, seçtikleri kokuyu taşıyacağını ve hassas ciltlerine uygun yumuşaklıkta olacağını garanti eden küçük bir büyü eklemişti.

Küçük bir ek hizmet olarak, merkezde kurtadamlara özel iksirler de satıyordu – bazıları iyileşme sürecini hızlandırırken, bazıları

doğrudan enerji verirken, diğerleri ayın çekimine karşı koymaya yardımcı oluyordu. Ve böylece devam etti.

Bir noktada, cadılar meclisi, daha önce ya görmezden geldikleri ya da fark etmedikleri bu niş pazardan yararlanmak için kendi çamaşırhanelerini açmışlardı. Ancak Emberlyn'in müşterilerini kendilerine çekmeyi başaramamışlardı ve elektriklerinin sürekli kesilmesi, makinelerinin sürekli bozulması ve ön kapılarının sürekli sıkışmasından hoşlanmamışlardı.

Evet, bununla bir ilgisi vardı.

Ve evet, diğer cadılar da bunu biliyordu. Sadece ona karşı çıkacak cesaretleri yoktu. Bunun yerine, çamaşırhanelerini kapattılar.

Tam o sırada, ön kapı çalındı. Emberlyn kaşlarını çatı. Paisley olabilir, ama bundan şüpheliydi – arkadaşı erken kalkan biri değildi.

Kim olursa olsun, malikane onu Emberlyn için fiziksel bir tehdit olarak görmüyordu, yoksa bu kadar uzağa gelemezdi. Bu, onun akrabalarından biri olmadığı anlamına gelmiyordu – onu yumruklamaya falan kalkışmayacaklardı.

Elinde güzel porselen fincanıyla Emberlyn koridordan yürüdü. Kapıyı açtığı anda kalbi bir an durdu. Verandada soluk koyu renkli tişört, yıpranmış gri kot pantolon ve siyah deri botlar giymiş, lezzet dolu bir adam duruyordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Ripper." Sesinin düzgün çıkması bile bir mucizeydi. Çünkü bu kurt adam, yakından bakıldığında hormonlarını altüst ediyordu.

Bu adama karşı bir zaafı vardı. Tüm o ham erkek gücünün karşısında savunması çöktü. Çekiciliğiyle savaşmayı zorlaştıran büyü, onun en üst düzey avcı enerjisinin etrafında her zaman harekete geçiyordu.

Adam, ona bakarken, saldırmaya hazır bir hayvanı andıran doğal olmayan bir hareketsizlikle duruyordu. Havada gerginlik vardı, canlı ve ateşli bir cinsel gerginlik – her zaman bu kadar yakın durduklarında böyle olurdu. Ve kendini, onun başka bir kadına bu kadar bağlı olmasının çok yazık olduğunu düşünürken buldu.

Seni seven birini sevmek nasıl bir şey olurdu acaba... ama aynı zamanda kardeşini de seven birini? O kardeşinin yoluna devam etmesi için dua eder miydin, böylece onu özgürce takip edebilirdin? Aşk, öfke ve kin arasında gidip gelir miydin? Onu bırakmak ister miydin, yoksa bir gün seni seçeceğini umarak zamanını harcar mıydın?

O anda, bakışları Emberlyn'in hafif makyajlı yüzünden gevşek buklelerine, fildişi renkli kalem elbisesine, gümüş üçlü ay bilekliğine ve fildişi renkli yüksek topuklu ayakkabılarına kadar dolaştı. Gözleri yine onun gözlerine takıldı, gözlerinin derinliklerinde bir sıcaklık kaynıyordu. "Sabahları hep böyle mi görünüyorsun?" diye sordu, sesinde biraz sertlik vardı, sanki... rahatsız olmuş gibiydi.

Ve tam o anda, bilinçli ve çok olgun bir karar verdi. Onunla dalga geçecekti.

"Mastürbasyon yapıp, duş alıp, vücuduma yağ sürdükten sonra."

Çenesi sıkıldı ve yanağındaki bir kas seğirdi.

Gülümsemesini saklayarak, çayından bir yudum aldı. Adam çok ciddiydi. "Sana yardım edebilir miyim?"

Ayaklarını yere sağlam bastı. "Konuşmalıyız." Niyetiyle dolu kesin bir ifadeydi.

"Tamam." Emberlyn onu içeri davet edecek miydi? Hayır. Kurtadamların sosyal "kuralları" farklıydı; onların dilini konuşurken dikkatli olmak gerekiyordu.

Onları evine almadın. Onlara yemek vermedin. Eşyalarını evinde bırakmalarına izin vermedin. Aksi takdirde, istediklerinde sana karşı hak iddia edebileceklerini ima etmiş olurdun. Ve bir kurt adama bir parmak verirse, bir kol alırlar.

Kaslı göğsünü kollarını kavuşturarak kapattı. "Öncelikle, vasiyeti itiraz edip araziye talep edecek misin, bunu bilmem gerekiyor."

"Hayır."

"Sadece hayır mı?"

Kadın kalçasını kapı pervazına dayadı. "Sadece hayır."

Adam şüpheyle gözlerini kısarak baktı. "Neden hayır?"

"Birincisi, ona ihtiyacım yok. İkincisi, zaten haklı olarak sana ait. Üçüncüsü, büyükannemin son isteğini hiçe sayamam. Ama onun bunu sana bir strateji olarak bıraktığını bilmelisin."

"Strateji mi?"

"Bana bir not bıraktı ve malikaneyi bana bırakmak istediğini açıkça belirtti. Bunun nedeni kısmen, onu satmayacak tek Vautier'in ben olduğumu bilmesi idi. Ayrıca, bunun sonucunda her türlü sorunla karşılaşacağımı da biliyordu. Malikaneye bitişik arazinin çoğunun senin olması, benim için bu sorunları sınırılıyor."

Adam homurdandı. "Arazinin mülkiyetini elinde tutabildiğim sürece, bunu neden yaptığını umursamıyorum."

"Dediğim gibi, onu senden almak gibi bir niyetim yok. Ama bunu deneyecek olanlar var," diye uyardı Emberlyn.

Adam bunu bir bakışla geçiştirdi, açıkça umursamıyordu. "Öyle bir şey olursa, ben hallederim."

Emberlyn bundan şüphe duymuyordu. O, işleri halletmeyi bilen bir kurt gibiydi. Ona bakıp, "*O bunu halledebilir*" diye düşüneceğiniz türden biriydi. Onun yaşadığı ve üstesinden geldiği onca şeye bakılırsa, muhtemelen haklıydınız.

İki adım ileri attı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. "Burada olmamın bir başka nedeni de... Muhtemelen bilmiyorsun, ama büyükannenle bir anlaşmam vardı."

"Anlaşma mı?"

"O, benim için her ay belirli bir iksir yapıyordu."

Emberlyn başını yana doğru çevirdi. "Ne tür bir iksir?"

"Kurtadamların ayın çekimine karşı koymalarına yardımcı olan, ama normal iksirlerden daha güçlü olan türden."

"Ah." Dolunaylar kurtadamları çağırırdı; dönüşmelerini, koşmalarını, çiftleşmelerini çağırırdı. Bazıları kurt olarak vakit geçirirdi. Bazıları geceyi sevişerek geçirirdi. Bazıları ikisini de biraz yapardı.

Sorun neydi? Kurtadamların dolunayda ara formlarına dönüşmeleri çok kolaydı. İksirler, bununla mücadele etmelerine yardımcı olarak akşamın tadını çıkarmalarını sağlıyordu.

Tüm kurtadamlar bu çekime duyarlıyken, Ripper için durum çok daha kötüydü. On bir yaşındayken, Michael'in yaptığı gibi davranmış,

Rabid'e dönüştü ve Bloodhill'e kaçtı. Ayrıca Michael'ın *yapmadığını* yaptı.

Geri dönmüştü.

On beşinci doğum gününden sadece birkaç gün sonra, çılgın bir halde kasabaya gelmişti. Klanının üyeleri onu yakaladı ve büyü yardımıyla bu durumdan kurtardı. Ancak kimse onun eski haline döneceğini beklemiyordu.

Dört yıl veya daha uzun süre bu şekilde yaşayanlar "kaybolmuş" sayılırdı. Nefes alır, yer, uyurlardı. Ama bir zamanlar oldukları kişinin yankısıydılar.

Ripper öyle değildi.

Rabid durumundan kurtulmuş olsa da, eskisi gibi değildi. Her zaman ölümcül ve sert biriydi. Ama hiç bu kadar stoik ve ciddi olmamıştı; hiç bu kadar medeniyetsiz bir havası olmamıştı.

Emberlyn kapı pervazından itti. "Millicent karşılığında ne istedi?"

"Büyülerinde kullanmak için kanımı."

Mantıklıydı. Alfa kurt adamın kanı, özellikle de Lupin'in soyundan gelen birinin kanı, çok güçlüdür.

"Bana, başına bir şey gelirse sana gitmemi, senin iksiri yeniden yaratabileceğini söyledi. Ritüelin gölgeler kitabında bulunabileceğini söyledi."

Millicent, Emberlyn'e bunlardan hiç bahsetmemişti. "Sana iksiri hazırlamamda bir sakınca yok. Ama karşılığında kanını istemiyorum. Standart güçteki iksirle aynı beş dolarlık ücret yeterli." Ekstra malzeme gerekmeyecekti, sadece daha güçlü büyü. "Bu senin için uygun mu?"

Birkaç saniye boyunca onu dikkatle süzdü. "Uygun."

"Bu gece için iksirin var mı?" Daha sonra dolunay olacaktı. Kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Bir tane kaldı."

"Bir sonraki dolunaydan önce bana gel, sana daha fazla yaparım." Emberlyn onun gideceğini sandı. Ama gitmedi. Orada kaldı. Ve ifadesindeki bir şey ona şunu söyledi... "Bir sorunuz var."

"Aslında daha çok bir teklif." Dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Birbirimizi iyi tanımıyoruz ve hiç arkadaş sayılabilecek kadar yakın olmadık, ama neden müttefik olamayacağımızı anlamıyorum."

Göğsünde bir şaşkınlık dalgası yükseldi. "Bana müttefik olarak ihtiyacın yok. Politik açıdan, masaya pek bir şey koyamam." Her halükarda, onun bir alıcı-müşteri ilişkisinin ötesinde herhangi bir cadıyla ilişki kurmak isteyeceğini düşünmezdi.

"Ama şu anda ikimizin de aynı düşmanları var, değil mi?"

Doğru. "Birleşik bir cephe oluşturmamızı mı istiyorsun?"

"Birlikten kuvvet doğar."

Doğru, ama bu onu onun koruması altına sokacaktı. Alfa kurtadamlar yatakta şüphesiz zevkli olsalar da, sorunlu yaratıklar olabilirdi. Meraklı. Karışkan. Aniden ortaya çıkıp kontrolü ele geçirme eğilimindeydiler.

Emberlyn kendi ritmine göre hareket eden biriydi. İnsanların onu şımartmaya çalışmasından, bağımsızlığını çiğnemesinden veya seçimlerine karışmasından hoşlanmazdı.

Ama sonra, Ripper'ın onun yaptıklarına çok fazla önem verdiğini veya güvenliği için endişelendiğini hayal edemedi. Ve şu anda iyi bağlantılara ihtiyacı vardı. Bu, cadı grubunu ve Carver'ı uzak tutma sına yardımcı olabilirdi. Onlarla başa çıkabilirdi, sadece bunu yapmak istemiyordu.

Ripper ise, en iyi koruyucu ve savunucuydu. Tehlikeli. Sadık. Güvenilir. Bu da onu çok iyi bir caydırıcı yapıyordu.

Ayrıca, ona saygı duyuyordu, çünkü onun yaşadıklarını yaşamış birinin şimdi onun önünde, sağlam ve sağlıklı bir şekilde durması için biraz güç gerekiyordu.

Emberlyn başını salladı. "Kabul ediyorum." "O halde müttefik miyiz?"

Elini uzattı.

Şaşkınlıkla onun açık, nasırlı avucuna baktı. Kurtadamlar dokunmayı kolayca kabul etmez veya başlatmazlardı. Onların davet etmesini beklemek zorundaydınız.

Kız, koluna yayılan statik elektriği görmezden gelerek elini onun eline koydu. "Müttefikler."

Gözleri, onun da o akımı hissettiğini gösteren bir şekilde karardı. "Güzel." Yavaşça elini bıraktı. "Muhtemelen işe gitmen gerekiyordur ama artık sınırlarımız birbirine değdiği için, birkaç şeyi halletmeliyiz."

Ciltten cilde temas nedeniyle avucunda karıncalanma hisseden kız, neredeyse avucunu uyluğuna sürtüyordu. "Mesela?"

"Sınır hattı boyunca yürüyüşe çıktım. Sınır hattı büyükannenizin bahçelerinden birini kesiyor. Garip bir bitki kümesi var orada."

"Ah, onun Zehirli Bahçesi." Emberlyn, onun sınırın içinde olmadığını fark etmemişti.

"Diğer yarısını da kazıp mecazi çitin sizin tarafına dikmek isterseniz, manzaramızı düzenlerken kurtlarıma bunu yaptırırım - tabii onların sizin arazinizde olmasını sorun etmezseniz."

Neden ona böyle bir iyilik yaptığını soracaktı, ama bahçenin yolundan çekilmesini istediğini düşündü. Ve artık müttefiklerdi.

"Benim için sorun değil." Çayından bir yudum daha aldı. "Ama dikkatli olmalılar. O bitkilerin bazıları dost canlısı değildir. Kırılırlar. Sokarlar. Isırırlar. Bu tür şeyler. Ve hepsi zehirlidir." Millicent onları kendi çocukları gibi severdi.

"Sihirli sürprizler istemiyorum. Millicent, izinsiz girenler için araziye tuzaklar kurmuş olabilir mi?"

Emberlyn bunu daha önce düşünmemişti ama büyükannesini tanıyarak... "Olabilir. Gelip bir bakmamı ister misin?"

"Çok sevinirim."

Emberlyn fincanını boşalttı ve verandadaki masaya koydu. "Hadi gidelim o zaman."

Birlikte merdivenlerden indiler ve patikadan ilerlediler. Vücutları birbirine değmese de, onun yaydığı statik enerji vızıltısı nedeniyle sanki değiyormuş gibi hissediyordu. Bunun nedeninin bu gece dolunay olması olduğunu düşündü.

Ön bahçeden çıktılar ve malikanenin sağındaki çitlerle çevrili olmayan araziye doğru dolandılar. Alıç, elma, fındık, karaçalı gibi çeşitli ağaçlarla dolu, çok güzel bir manzaraydı.

"Toprakta topukların neden batmıyor?" diye sordu Ripper, sesinde hafif bir sertlik vardı.

Emberlyn gülümsedi. "Büyü." Onu takip ederek kurtlarından birinin durduğu yere doğru yürürken, yabani otlar ayaklarına değiyordu.

Kurt ağzını kıvırdı. "Merhaba Emberlyn," diye selamladı, koyu kahverengi gözleri gülümsüyordu.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Günaydın." Kerr'i sevmiştir. Uzun boylu, iri yapılı, dağınık kırmızı saçlı, iyi bir adamdır. Gözetmenlerden biriydi.

Chilgrave'de polis gücü yoktu. Kasaba, temelde bir kriz birimine sahipti. Herkes Gözcü olabilirdi. Onlar korur, güvence sağlar, sorunları çözer ve kanunları uygularlardı.

Ripper otorite sahibi biriydi, bu yüzden Gözcü olmak için en uygun adaydı. Ancak teklif edildiğinde bu görevi kabul etmemişti. Avlanacak, klan içindeki sorunları çözecek, arama ekiplerine liderlik edecek ve benzeri işleri yapacaktı. Ama çoğunlukla kendi klanına odaklanıyordu.

Kerr'in gülümsemesi soldu. "Millicent'in etrafta dolaşmadığı o evde olmak tuhaf olmalı."

"Düşündüğün kadar değil. Çoğu zaman bodrumda ya da çalışma odasındaydı, bu yüzden çoğunlukla kendi başıma kalıyordum."

İki erkek de şaşırmış gibi kaşlarını çatı.

"Neyse, bakalım sihirli mayın bırakmış mı?" Emberlyn alçak sesle bir büyü mırıldanarak, çimlerin üzerinde kıvrılarak ilerleyen, parıldayan sihirli parçacıklardan oluşan ince bir ip bıraktı. "Merak etmeyin, sihrim araziye zarar vermez veya tuzakları tetiklemez; sadece varsa onları bulur."

"Dün yaptığın şey... oldukça etkileyiciydi," diye övdü Kerr. "Daha önce senin büyü yaptığını gördüğümü sanmıyorum. Yani, senin iksirlerinden bolca içtim, ama onları senin çamaşırhanenden satın aldım. Onları senin yaptığını hiç görmedim."

"Bu oldukça sıkıcı bir süreç, bu yüzden kaçırmış olman önemli değil." "Millicent'in vasiyetinde seni Ripper'a bıraktığını duydum."

Emberlyn, Kerr'in sesindeki alaycı tonu duyunca gözlerini kısarak baktı. "Beni kızdırmak için yaptı. Bir keresinde ona hiçbir erkeğin beni sahiplenemeyeceğini söylemiştim."

"Ah," dedi Kerr. "Yani, şimdi bizim klanımızla ittifak mı kurdun?"

"Öyleyim. Ve evet, bu, dilerseniz büyülü tavsiye veya müdahaleye ihtiyaç duyduğunuzda hepinizin bana gelebileceğiniz anlamına geliyor." Büyüsünün onu çektiğini hissederek, yere bir noktayı çevreleyen parıldayan ipi görmek için baktı. "Hmm, bir şey bulduk."

O noktaya doğru ilerlerken, diğerleri onun yanına geldi. "Geri çekilmeniz gerekecek," diye uyardı Emberlyn, büyüsünü kontrol ederek niyetini değiştirdi. Büyü parçacıkları karıştı, kıvrıldılar, spiral şeklinde döndüler ve sonra yere döküldüler. Toprak ayrıldı ve bir nesne ortaya çıktı.

Çömeldiğinde, kaşları çatıldı. İçinde paslı çiviler, cam parçaları, kırmızı biber ve çürümüş et parçaları gibi çeşitli şeyler bulunan bir cam kavanozdu.

Elini onun üzerinde gezdirdi; büyü'nün amacını okurken negatif enerjinin avucunu kazıdığını hissetti. "Huh."

Ripper yaklaştı – bu can sıkıcıydı, çünkü onun vahşi enerjisi, sahip olduğu her damla gücü harekete geçiriyordu. "Ne?"

Emberlyn kavanozun üzerine biraz büyü serpti, parıldayan zerreciklerin büyü'nün gevşek dikişlerinden sızarak negatif enerjiyi çözmesine izin verdi. "Bu Millicent'in işi değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Biriniz şuradaki butterbur bitkisinden bir yaprak alabilir mi?"

"Uh, evet," diye cevapladı Kerr ve sonra ortadan kayboldu.

Ripper ona daha da yaklaştı. "Bunun büyükannenin işi olmadığını nereden biliyorsun?"

"Dikkatsizce yapılmış," diye cevapladı. "Büyüler, iç içe geçmiş sihirli ilmeklerden oluşan dolambaçlı döngülerdir. Örgü eşyaları düşünün. Delikler, takılmalar veya çekilmeler istemezsiniz. Buradaki büyüde ise desen biraz düzensiz, kenarlar bağlanmamış ve düşmüş ilmekler var. Tüm bunlar büyü'yü zayıflatmakla kalmaz, aynı zamanda bozulmaya da açık hale getirir."

Kerr, büyük, kabaca kalp şeklinde bir yaprakla geri döndü. "Al."

"Teşekkürler," dedi, yaprağı ondan alarak.

Ripper onun yanına çömeldi. "Bu ne tür bir büyü biliyor musun?"
değil mi?

Ona bu kadar yaklaşması nedeniyle kaşlarını çatma isteğine direnerek "Anlıyorum. Bu da Millicent'in bu konuda parmağı olmadığına emin olmamın bir başka nedeni

. O asla toprağı zehirlemez." Kaşları birleşti. "Zehirlemek mi?"

"Bu bir lanet kavanozu." Büyü etkisini yitirmiş olsa da, Emberlyn bu kadar kötü niyetle dolu bir şeye dokunmak istemedi, bu yüzden yaprağı kavanozun etrafına dolayarak topraktan çıkardı. "Biri toprağı zarar vermek istemiş. Bu kavanoz en az bir aydır aktif, bu yüzden bazı bozulma belirtileri görebilirsiniz. Ölü otlar. Çıplak çalılar. Kırılan ağaç kabukları."

Ripper'ın bakışları keskinleşti, göğsünde çok düşük bir hırıltı titredi. "Böyle birkaç yer var," dedi, sesi o kadar sert ki, kadının meme uçları dikkatini çekti. "Kim bu toprağı lanetlemek ister ki?"

"Coven buraya inşaat yapmak istiyor, yani onlar olmamıştır," dedi Kerr.

"İlle de öyle olmak zorunda değil," dedi Emberlyn, dik durarak. "Bu bölgeyi çorak ve çirkin gösterirlerse, onu satmayı seçeceğini düşünmüş olabilirler." Kavanoz, Emberlyn ölmeden aylar önce toprağı gömülmüştü.

Ripper mırıldandı ve yavaşça tam boyuna kadar doğruldu. "Belki. Diğer klanlar buraya ne olacağına aldırmazlardı, bu yüzden cadılarından birine bunu yaptırmazlardı. Bizimkilerden kimse buraya zarar vermezdi. Ve sen Millicent'in yapmadığını söylüyorsun."

"Beni yanlış anlama, o kadar kindardı ki, burayı cadılar meclisi için kullanılamaz hale getirmek için toprağı yok etti," diye kabul etti Emberlyn, büyüü kullanarak toprağı çukura geri itti. "Ama onlar eninde sonunda burayı iyileştirirlerdi, bu yüzden bu onun için yeterli olmazdı. Ve burayı sana vermeyi planlamış olsaydı, bu bölgeye zarar vermek için hiçbir nedeni olmazdı. Beni olası bir şüpheli olarak görmenizi anlayabilirim, ama ben böyle kötü bir büyü yapmayacak kadar kendime saygım var. Zaten toprağı zehirlemenin çok daha kolay yolları var. Bunu ben yapmış olsaydım, bölge şimdiye kadar bataklığa dönmüş olurdu."

Ripper'ın gözleri kadının yüzünde dolaştı. "Sana inanıyorum." Kavanoza bir bakış attı. "Coven'ın lanet okumayı onaylamadığını sanıyordum."

"Dün de söylediğim gibi, kimse büyücülüğü her zaman iyilik için kullanmaz." Cadı meclisinin asi fraksiyonu aklına geldi.

"Buralarda başka kavanozlar da gömülü olabilir mi?"

"Sanmıyorum, çünkü o zaman daha fazla bozulma izi olurdu. Bir kavanoz, araziye birkaç sporadik çürüme alanıyla bozmaya yeter. Ama kontrol edeceğim." Emberlyn, büyüsünü kullanarak alanı bir kez daha aradı, ama neyse ki başka lanet kavanozu bulamadı.

"Şimdi onu çıkardığına göre, arazi iyileşecek mi?"

Burnunun kırıştığını hissetti. "Bir süreliğine değil. İstersen toprağa biraz iyileştirici enerji enjekte edebilirim. Bunu, klanın görünmez çitin benim tarafımdaki Millicent'in Zehirli Bahçesi'nin yarısını yeniden dikmesinin karşılığı olarak kabul et." Ripper başını sallayınca, Emberlyn yaprağı kavanozun etrafına sıkıca sardı ve ona verdi. "Kavanoza dokunma."

Kaldırdığı kaşları, onun ses tonunu beğenmediğini gösteriyordu. "Sen Kerr'in alfasın, benim değil."

Kerr buna burun kıvırdı, bu da Ripper'ın ona sert bir bakış atmasına neden oldu.

Emberlyn çömeldi ve avuçlarını yere koydu, parmaklarını açtı. Tekrar ilahi söyledi, büyüsünü toprağa saldı – onu karıştırdı, selamladı, kutsadı, iyileştirdi.

Çimler hışırdadı. Çalılar titredi. Çiçekler açtı. Ağaç dalları gıcırdadı.

İşini bitiren Ripper, ayağa kalkarken bir avucunu diğerine sürterek kirleri sildi. "Hasarın tamamen ortadan kalkması, ciddiyetine bağlı olarak bir veya iki gün sürebilir, ama iyileşecektir."

Ripper teşekkür etmek için başını eğdi. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra durdu, sanki bir ses duyuyormuş gibi başını yana eğdi. "Bir ziyaretçin var."

"Öyle mi?" On saniye kadar sonra uzaktan bir motorun hafif gürültüsünü duydu. "Görünüşe göre haklısın."

ALTINCI BÖLÜM

Reena'nın arabası birkaç dakika sonra görünür olduğunda Ripper gerildi. Kadın, Emberlyn'in sakinleşmesi için biraz zaman tanıyıp sonra buraya gelseydi daha akıllıca olurdu. Ama Başrahibe'nin uygulamaya koyacağı planları vardı, bu yüzden gecikmek gibi bir lüksü yoktu.

Emberlyn derin bir nefes verdi. "Bu, sabah keyfimi tamamen mahvetti."

Kerr burnunu çektirdi. "Onu göndermemizi ister misin?"

"Hayır, bunu bir an önce halletmek istiyorum. Aksi takdirde merkeze gelir." Emberlyn ona ve Ripper'a baktı. "Onun lanet kavanozunu bilmesini isteyip istemediğinizi bilmiyorum. Ama istemiyorsanız, onu gözden uzak tutun. Ben onunla konuşurken ikiniz geride kalın."

Ripper sinirlenmeden edemedi.

Ona sert bir bakış attı. "Şu anda müttefikiz, evet, ama ben lanet olası bir tepede tek başına yaşayan yalnız bir cadıyım ve kimsenin arkasına saklanmayacağım. Eğer saklansaydım, zayıf görünürdüm. Müttefikim olarak beni desteklemen bir şey. Benim sesim olman ise başka bir şey."

Ripper çenesini sıktı. Onun ne demek istediğini anladı. Anladı. O, bir anlamda yalnız bir Alfa'ydı. Sadece kendi bölgesini savunabileceğini değil, bunu yapmak için başkalarının yardımına ihtiyaç duymadığını da göstermesi gerekiyordu.

Ama tüm bu süre boyunca geride durup parmaklarını ovuşturmak mı? Bu onun doğasında yoktu.

Ripper ona bir adım daha yaklaştı. Onun büyüğü, vanilya ve pembe biber kokusuyla duyularını sarstı. Göz bebekleri büyüdü – bu manzara, karnının alt kısmını sıkıştırdı.

"Tamam," dedi. "Ama bizim müttefik olduğumuzu ciddiye alması için kendi görüşümü açıkça belirtmem gerekiyor. Yani, eğer çok uzun kalırsa, oraya gelip bundan hoşlanmadığımı açıkça belirteceğim. Bu, senin yerine geçmek ya da senin adına konuşmak anlamına gelmez – benim sana böyle bir şeye ihtiyacın yok. Bu, ihtiyacın olursa destek alabileceğini bilmesini sağlamak anlamına gelir."

Emberlyn ağzını bükerek düşünceli bir ifadeyle baktı. "İkimizin de biraz taviz vermesi gerektiğini görecektir kadar kendime güvenen biri değilim, peki o zaman. Zaten bu durum sadece benimle ilgili değil, ikimiz de Reena'nın radarına girdik."

Adam, Emberlyn'in tartışmaya girmedigine biraz şaşırarak gözlerini kırptı.

"Ama her zaman öyle olmayacağız ve aklıma geldi de, o zaman bizi artık müttefik olarak görmeyebilirsin – bu sana artık fayda sağlamaz. Öyle olursa, olsun. Sonuç olarak sana gelmeyeceğim. *Tabii* bana ihanet etmezsen." Ona doğru eğildi, bakışları onun gözlerine saplandı. "O yüzden bana ihanet etme." Bunun üzerine, topuklarını döndü ve uzaklaştı.

Kerr uzun bir nefes verdi. "O çok yoğun. Onu sevdim."

"Yoğun" işe yaradı. Ripper, onun kendisini tehdit ettiğine inanamıyordu. Yetişkinlik döneminde bunu yapan kimseyi hatırlamıyordu. Ancak daha önce de belirttiği gibi, Emberlyn kendi başına bir Alfa'ydı. Hiçbir korku göstermiyordu.

"Açıkça görülüyor ki kolay kolay güvenmiyor," dedi ve onu takip etmeden, yaklaşan karşılaşmayı daha iyi izleyebilmek için evin önünü tam olarak görebileceği bir konuma geçti. Buradan her şeyi gayet iyi duyabilirdi.

"Neden güvensin ki? Anladığım kadarıyla, hayatında güvenebileceği çok az insan var," dedi Kerr.

"Doğru." Ripper kavanozu ona uzattı. "Bunu ceketinin cebine koy."

Kerr öyle yaptı, gözleri sonunda malikanenin önüne gelen arabaya takılı kalmıştı. Emberlyn kapısının önünde durmuş, kollarını kavuşturmuştu.

Reena, büyük bir çanta taşıyarak arabadan indi. Onu ve Kerr'i görünce, bir an durakladı ve dudakları düzleşti. Ama sonra dikkatini Emberlyn'e çevirdi ve boğazını temizledi. "Dün geceki davranışım yersizdi. Özür dilerim. Sadece konuşmak ve bunları vermek için geldim." Çantayı Emberlyn'e uzattı. "Büyükkannenin sana bıraktığı bebekler."

Emberlyn çantayı aldı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Teşekkür ederim." Reena verandaya bir bakış attı. "Oturup konuşabilir miyiz?"

Emberlyn başını eve doğru eğerek Reena'ya onu takip etmesini işaret etti ve sonra patikadan yukarı doğru yürüdü.

O yürüyüş. Zahmetsiz bir zarafet ve biraz da şehvet vardı. Topuklu ayakkabıları sanki onun için yaratılmış gibi giyiyordu ve, Tanrım, eğer o istemeseydi...

—
Ripper, bu açık düşünce kafasında kök salmadan önce onu kafasından silip attı.

Emberlyn çantayı verandadaki masanın üzerine koydu ve bir kraliçe gibi asil bir tavırla sallanan sandalyelerden birine oturdu.

Reena diğer sallanan sandalyeye oturdu ve yorgun bir nefes verdi. "Burada oldukça zor bir durumdayım. İnsanlara sözler verdim. Yeni evler, daha fazla alan, birkaç mağaza, yeni işler ve hatta küçükler için bir çocuk parkı sözleri."

"Duydum," dedi Emberlyn, ince bacaklarını birbirinin üzerine atarak.

"O zaman, kaç tane mutsuz insanın benden güvence, alternatifler ve tazminat beklediğini tahmin edebilirsin." Reena malikaneye baktı. "Burası uzun zamandır senin evin olduğunu biliyorum, Emberlyn, ama sen tek kişisin. *Tek*. Cadılar meclisi... Yüzlerce hayal kırıklığına uğramış insandan bahsediyoruz."

Bir *karga* uçarak aşağı indi ve verandadaki demiryoluna kondu.

Reena ona yan gözle baktı ve boğazını temizledi.

Kolunu koltuk kolundan kaldırmadan Emberlyn parmağıyla işaret etti. "Öncelikle, benim, çoğunun 'şeytanın cadısı' olarak adlandırdığı birini, yani seni, kendi istek ve ihtiyaçlarından önce düşünmemi beklemek, tamamen delilik. İkincisi, malikanede yaşayıp yaşamamamın onlar üzerinde hiçbir etkisi yok. Senin ihtiyacın olan şey arazi. Oysa ben ona sahip değilim. Artık o arazi Ripper'a ait."

"Malikanenin sahibi olarak vasiyeti itiraz edebilirsin," diye hatırlattı Reena.

"İtiraz etmeyeceğim. Büyükannemin son isteklerine asla saygısızlık etmem, özellikle de bu istekler adil olduğunda. Orası kurt klanının toprakları. Onların yerinde olsan, cadı grubuna ait olan toprakları geri istersin."

"Ne zamandan beri adaleti önemsiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu Reena. "Ne zamandan beri önemsemiyorum ki?"

"Büyüyü birçok kez kötüye kullandın; çocukken bile cadı grubumun birçok üyesine saldırdın."

Emberlyn'in kaşlarından biri yavaşça yukarı kalktı. "Oh, benim kolay bir hedef olacağımı düşünen zorba çetesinden mi bahsediyorsun? Kızının liderliğindeki gruptan mı? Eğer sen onlarla ilgilenmiş olsaydın - çünkü evet, sonunda öğretmenimin sana bu konuyu anlattığını öğrendim - bunu görmezden gelmek yerine, benim ilgilenmeme gerek kalmazdı. Ve dürüst olalım, onlara yaptığımdan çok daha kötüsünü yapabiliirdim."

Ripper, bu son cümleye kaşlarını kaldırdı. Hiçbir söylenti, Reena'nın zorbalık hakkında bilgilendirildiğini ve müdahale etmeyi reddettiğini belirtmemişti.

"Şunu da belirtmek gerekir ki," diye devam etti Emberlyn, "bana yüklediğin birçok sorumluluk, aslında senin var olmadığını ısrarla yemin ettiğin, coven'ındaki asi grubun işiydi."

Ripper bu konuda da bazı söylentiler duymuştu.

"Çünkü öyle bir grup yok, sen sadece suçu başkasına atmak istiyorsun."

Emberlyn kaşlarını çatı. "Yaptığım hiçbir şeyi, bir kez bile olsa, inkar etmedim. Her zaman bir noktaya değinmek için yaptığım halde, neden inkar edeyim ki?"

"Ve sen, agresif büyü kullanmak için çok küçükken bile "puanlar" kazanıyordun. Sadece insanlara zarar vermekle kalmadın. Sayısız mülke de zarar verdin. Örneğin yüzme havuzları gibi. Onlar sana ne yaptı ki? Suyu kana çevirecek kadar öfkeni hak eden ne yaptılar?"

Bir başka karga da birdenbire aşağıya süzüldü. O da parmaklığa kondu.

Reena iki kuşa da temkinli bir bakış attı.

"Havuzlar bana hiçbir zarar vermedi," diye cevapladı Emberlyn, sözleri yavaş ve sakindi. *Fazla* sakindi. Gözlerinde hiç duygu yoktu, gözleri karanlık ve sertti. "Ama o havuzların sahipleri? Michael'ın Rabid'e dönüştüğünü duyunca hepsi *güldü*, benimle eşleşmesinin onu mahvettiğini söylediler. Ve benim duyabileceğimi *bilerek* o saçmalıkları konuştular."

Ripper, Kerr ile şaşkın bir bakışlaştı. Cadılar meclisinin Michael'a olanlar için onu suçladığını bilmiyordu.

"Beni toplum için bir tür tehditmişim gibi göstermeye çalışıyorsun," diye devam etti Emberlyn. "Ben çoğunlukla kendime saklandım. Cadılar meclisinin belirli bir kısmı beni rahat bıraktı, ben de onlara aynı nezaketi gösterdim. Ama diğerleri beni rahat bırakmadı, ben de onlarla ilgilendim. Sanki *sen* benim adıma bunu yapardın da."

"Büyü, zarar vermek için kullanılmamalı," diye kesti Reena.

"Bunu Tyra'ya söyledin mi? Ya da on altı yaşındayken beni hipnotize edip evine götürmeye çalışan elli iki yaşındaki cadıya? Ya da birkaç yıl önce büyülü güçleriyle zihnime girmeye çalışan Sera'ya?"

Ripper, Reena'nın öfkeli sözleriyle her seferinde daha da sertleştiğini hissetti. Cadı grubunun büyük bir kısmının ona "iyi" davranmadığının çok farkındaydı, ama durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

"Daha çok şey söyleyebilirim, Reena," diye ekledi, yüzünün etrafındaki küçük tüyler, etrafında büyü patlamasıyla birlikte titriyordu. "Tek yaptığım, onların inandıklarının aksine, istedikleri zaman, istedikleri şekilde bana saldırma hakları olmadığını açıkça belirtmekti. O yüzden sakın beni şeytanlaştırmaya kalkışmayın."

Yine kargaların sesleri havayı yırttı ve iki karga daha ortaya çıktı. Biri parmaklığa kondu, diğeri ise Emberlyn'in omzuna.

Ya Emberlyn onları çağırıyordu ya da onlar Emberlyn'in sıkıntısına cevap veriyorlardı - hangisi olduğunu anlayamadı. Ama o anda Reena, Emberlyn'in bir işareti ile bu kargaların ona saldırmaya başlayabileceğini fark etti ve Yüksek Rahibe koltuğunda tedirgin bir şekilde doğruldu.

"Haklısın," diye kabul etti Reena sonunda. "Yüzde doksan dokuz oranında, sadece misilleme amacıyla hareket ettin. Aksini ima etmek benim için haksızlıktı. Sadece sinirliyim. Carver peşimde, cadılar meclisi memnun değil ve..."

"Ve malikâne nihayet senin mülkiyetine geçmedi," diye tamamladı Emberlyn.

Reena'nın burun delikleri genişledi. "Millicent bunu senin buraya gelmen için ayarladı, değil mi?"

"Belki. Çok da önemli değil." Emberlyn çenesini kaldırdı. "Ben buradayım. Ve gitmeyeceğim. Ama *sen* gitmelisin."

Ama Başrahibe gitmedi, yüzünde çaresiz bir ifade vardı. "Bütün cadılar meclisi bu durumu düzeltmeni bekliyor."

Emberlyn, karganın oturmadığı omzunu kaldırdı. "Nerede yanlışlık var? Malikanenin sana verilmesi hiç planlanmamıştı."

"O olmadan, vasiyeti itiraz etmek için bir gerekçem yok."

"Bu arazi, tıpkı bu malikanenin benim olduğu gibi, haklı olarak Ripper'a aittir. Bunu kabul edip planlarını değiştirsen iyi olur."

"Yani *iptal* etmemi istiyorsun. Yapmam gereken bu. Carver'ı saymazsak, yüzlerce cadıyı hayal kırıklığına uğratmış olacağım. Şu anda çok kızgın ve öfkesini çıkaracak birini arıyor."

Bunda ince bir tehdit vardı. Çok, çok ince bir tehdit. Ama bu Ripper'ı gerginleştirdi.

Tamam. Artık geri durmayacaktı. Emberlyn fikrini söylemişti. Şimdi sıra kendisindeydi. "Hadi," dedi Kerr'e.

Onlar yaklaşırken Emberlyn tepki göstermedi; gözlerini diğer cadıya dikerek şöyle dedi: "Onun öfkesini bana yöneltmeyi düşünme. Ona söz veren *sensin*, ben değil. Bellcrest'i bu kadar çok genişletmek istiyorsan, başka bir yöne yönel."

"Yapamam," diye karşılık verdi Reena. "Konseyin geri kalanı buna razı olmaz. Gerekli olmadıkça ağaçların ve bitkilerin kesilmesini istemiyorlar ve geri kalan arazi tarım için gerekli."

"O zaman Ripper ile konuş. Belki sana kendi payını satmak isteyebilir."

"*Satmak* mı?" Reena, sesinde bir parça öfkeyle tekrarladı. "Onu satın almamı mı bekliyorlar?"

"O sana bedavaya vermez. Yüksek Rahibe olarak, insanların hayatını kolaylaştırmasına alışkın olduğunu biliyorum. Ama o bir Alfa kurt adam. Senin için değil, klanı için en iyisini yapacak. Bununla birlikte, sana o araziye satabilir."

"Benim asla karşılayamayacağımı bilerek, fahiş bir fiyat isteyecektir."

"Ripper bana öyle bir oyun oynayacak biri gibi gelmiyor."

"Haklısın, ben yapmam," dedi Ripper, bahçenin kapısından geçerek.

Reena koltuğunda sıçradı ve ona bakmak için döndü.

"Ben de bu araziye hiçbir fiyata satmayacağım," dedi. "O yüzden hayal kırıklığına uğramış ailelerin hikayeleriyle beni etkilemeye çalışma."

Reena ve diğerk iki klan alfasının da olduğu gibi. "Bellcrest'te bol miktarda konutunuz olduğunu biliyorum. Bazı evler boş. Diğerkleri ise yetersiz kullanılıyor. Mahalleyi genişletmenize gerek yok."

Reena dudaklarını sıkıca kapattı. "Belki cadıların durumu seni rahatsız etmez, ama Carver ne olacak?"

Ripper verandanın merdivenlerini çıktı. "O ne olacak?"

"Elbette işlerinin gidişatını önemsiyorsundur. Bu proje suya düşerse işleri kötüye gidecek."

"İnşaat işi gayet iyi gidiyor." Kumar alışkanlıklarını düşünürsek bu bir mucizeydi. "İşini ayakta tutmak için bu projeye ihtiyacı yok."

"Ama..."

"Cevabım hayır. Asla farklı bir cevap olmayacak. Emberlyn'in tavsiyesine uy ve durumu kabul et."

Reena ona ve Emberlyn'e baktı. "İkiniz de mantıksız davranıyorsunuz. Benim cadı grubum..."

"Bu benim sorunum değil," diye ısrar etti Ripper. "Emberlyn'in de sorunu değil. O yüzden buraya gelip onun fikrini değiştirmesini istemeyi alışkanlık haline getirme. Sana cevabını verdi, tekrar konuşmaya gerek yok."

Reena'nın omurgası dikleşti. "Buraya gelmememi söyleyemezsin. Ben Baş Rahibe'yim, Bellcrest'i ben yönetiyorum."

"Malikâne Bellcrest'in bir parçası değil, bunu zaten biliyorsun. Bilmeyebileceğin bir şey ise, Emberlyn ve benim artık müttefik olduğumuz – klanım onu destekliyor, o da bizi. Yani buraya gelmeye devam etmemeni söylediğimde, *buraya gelmeye devam etmemeni* kastediyorum. Bunu görmezden gelmeyeceğim."

Yanakları kızaran Reena, ellerini yumruk yaptı.

"Bunu zorlamanın bir anlamı yok," dedi Emberlyn. "Sen fikrini söyledin. Biz de fikrimizi söyledik. Bu kadarla bırakalım." Parmaklarını Reena'nın arabasına doğru salladı ve motor çalışmaya başladı.

Yüzü sertleşen Başrahibe, sandalyesinden ani bir hareketle kalktı. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Merdivenlerden aşağı indi, kafasının üstünden sadece birkaç santim uzaklıkta gürültüyle uçan kargalar yüzünden irkildi.

Ripper, Emberlyn'e baktı. "Arayacak mısın?"

"Ne?" diye sordu, bakışları patikadan yürüyen cadıya çevrilmiş halde. "Fikrini değiştir."

"Hayır," diye cevapladı, çarpıcı açık kahverengi gözleri onun gözlerine bakarak. "Sen yapar mısın?"

"Hayır."

"Hey, vudu bebekleri, çok havalı," dedi Kerr, masanın üzerindeki çantanın içine bakarak. "Bunlar Millicent'in miydi?"

Emberlyn dik dururken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Evet. Onları o yaptı."

"Neden bunları sana miras olarak bırakmış?" diye sordu

Kerr. "Küçükken onlarla oynardım."

"Voodoo bebekleriyle *mi oynardın*?"

"Onların normal bebekler olmadığını bana hiç söylemedi. Ben de bilmiyordum. Büyüyene kadar bana bu bebekleri nasıl yapıp kullanacağımı öğrettiğini fark etmemiştim bile."

Kerr kaşlarını çatı. "Sizden biri var." Saçları, göz rengi ve şık kıyafetinden anlaşıldığı üzere, Emberlyn'i temsil ettiği oldukça açık olan bir oyuncak bebeği kaldırdı. "Ve omuzu iyi görünmüyor." Emberlyn yüzünü buruşturdu. "Omzumda keskin bir ağrı hissettiğimde, onun yaptığını anlardım. Benimle bir şey konuşmak istediğinde bunu yapardı. Çoğu insan telefonu alır ama... Neyse, lanet kavanozunu nereye koydun? Onu güvenli bir şekilde imha edeceğim."

İşe gidiyorum.

"Ben alırım," dedi Kerr, cebinden çıkarıp ona uzattı.

Kadın onu aldı, kolunun altına sıkıştırdı, çay fincanını ve oyuncak bebeklerin bulunduğu çantayı aldı. "Görüşürüz komşular. Ailenize Zehirli Bahçe'deki bitkiler konusunda uyarıda bulunmayı unutmayın." Kadın malikaneye geri döndü ve kapı arkasından kapandı.

Kerr ona baktı. "Peki, senin için iksiri yapacak mı?"

Ripper başını sallayarak merdivenlere döndü. "Normal güçteki kişilerden aldığı ücretin aynısını alacak. Daha fazla ücret alacağını düşünmüştüm ama reddedebilecek durumda değilim."

"Bu, ittifakı kabul etmeden önce miydi, sonra mı?"

"Öncesinde," diye cevapladı Ripper, merdivenlerden aşağı koşarken.

"Klanımızla ittifak kurması için onu zorladın mı?"

"Hayır, bunun mantığını anladı."

"Hiç şaşırmadım. Gerçekten, o da senin kadar cadı topluluğunun hayranı değil. Rosemary'yi yaptıklarından dolayı gerektiği gibi sorumlu tutmayarak bize haksızlık ettiler, ama bu, Emberlyn'e yaptıklarının yanında hiçbir şey kalır."

Ripper son cümleye onaylayarak homurdandı.

"İkinizin aynı fikirde olması iyi." Kerr, Ripper'ın omzuna hafifçe çarptı. "Özellikle de onu becermek istediğin için."

Ripper kaşlarını çatı. "Ne diyorsun sen?"

"Yanlış olduğumu mu söyleyeceksin?"

Söyleyebilirdi. Ama bu lanet bir yalan olurdu. "Bira fabrikasına gitmem lazım. Buraya birkaç kurt getirip manzarayı düzeltmelerini sağlayacağım."

"Ve eğer ona dokunulmaz mı diye sorarlarsa, hayır diyebilir miyim?"

Ripper yolun sonunda aniden durdu. Kerr'in sırtışından hoşlanmadığı için dişlerini gıcırdatarak, "Saçmalamayı kes. Bunun için vaktim yok," dedi.

"Sadece soruyorum," dedi Kerr, masum bir ifadeyle. "O, Crew'un tipi. Ona şans tanınırsa, harekete geçmek isteyecektir."

Küçük kapıdan çıkarken, Ripper kapıyı Kerr'in dizlerine çarptı, kurtun *oof* sesi kulağına müzik gibi geldi. "Beni daha fazla kızdırma."

"Elimde değil galiba."

"Denemelisin."

YEDİNCİ BÖLÜM

Çamaşırhanenin dışındaki kaldırıma park eden Emberlyn uzun bir nefes verdi. Malikanedeki ilk sabahı kesinlikle olaylı geçmişti, ama tamamen olumsuz değildi. Reena'nın ziyareti elbette eğlenceli olmamıştı. Ancak Emberlyn bazı güçlü müttefikler edinmişti ve bu, onun ve Ripper'ın istediği nezaketi elde edebilecekleri anlamına geliyordu.

Arabadan inip, etrafına boş boş baktı. Bu erken saatte sokak uykulu bir manzaraydı. Kuaför, kitapçı, giyim mağazası, şarküteri ve çiçekçi dahil birçok dükkan vardı. Tüm dükkanların vitrinleri davetkar bir şekilde düzenlenmişti, saksılar ve çizgili tenteler vardı. Banklar, ışık direkleri ve fidanlar etrafa yayılmıştı.

Merkezin kapısına doğru yürüdü, kapıyı itip açtı ve resepsiyon alanına girdi. Burası sıcak, düzenli ve davetkârdı. Taze beyaz boya, şık ahşap, mermer zemin, iyi aydınlatma. Duvara monte edilmiş televizyon, konforlu koltuklara ve "çocuk köşesine" doğru açılıydı. Dergiler ve bardak altlıkları sehpanın üzerinde duruyordu.

Çerçevele doğa temalı tuval baskılar duvarları süslüyordu. Posterler, reklamlar ve el ilanları ilan panosuna asılmıştı. Parlak beyaz resepsiyon masasının yanındaki köşeye bir saksı içinde ejderha ağacı yerleştirilmişti.

Masasının arkasında duran Paisley ona gülümsedi. "Merhaba, yeni evindeki ilk gecen nasıl geçti?"

"Çok iyi, teşekkürler. Ama sabahım tuhaftı." Paisley'in kaşları çatıldı. "Nasıl tuhaftı?"

Masayı dolaşarak Emberlyn açıkladı, "Çok kısa bir süre içinde, Ripper ile müttefik olmayı kabul ettim ve çok sinirli bir Reena'nın ziyaretini aldım."

Paisley'in dudakları aralandı. "Hangi kısmı önce duymak istediğime karar veremiyorum."

Emberlyn çantasını masanın altına itti. "Baştan başlayayım." Müşteriler yakında geleceği için kısa tutarak arkadaşını olayların gidişatına hızla alıştırdı. Lanet kavanozundan bahsetmedi. Kavanoz Ripper'ın arazisine gömülmüştü, bu yüzden onu

bunu kamuoyuna açıklayıp açıklamaması onun bileceğiydi. Malikanenin kararlarını o veriyorsa, Emberlyn onun hayalarını tekmelemek isterdi.

Paisley yavaşça gözlerini kırptı. "Vay canına. Ripper'ın müttefiki olmayı kabul ettiğine sevindim, bu senin için ekstra bir koruma. Buna *ihtiyacın* olmadığını biliyorum, ama buna sahip olmanı seviyorum. Sence Reena onun uyarısını dikkate alıp durumu olduğu gibi bırakacak mı?"

Emberlyn düşünürken dişlerini alt dudağına geçirdi. "Hayır, ama bu konuyu zorlarken dikkatli davranacağını düşünüyorum." Derin bir nefes aldı. "Neyse, sabahın nasıl geçti?"

Paisley'in gözleri donuklaştı. "Pek iyi değil. Annemle yine kavga ettik. Değişimi kabul etme fikrimden vazgeçmememi istemiyor. "İki çocuğunu da kaybedemez" diyor. Sanki ölmüşüm gibi.

"Ah." Bir kurt adamın ısırması, kurt olmayanları Değişim'e sokabilir, ancak çoğu cadı, türleri için bunun bedeli çok ağır olduğu için bunu asla yapmaz.

"Sihirle olan bağımı kaybedeceğimi söyleyip durdu. Bunu zaten biliyorum. Ama sihrim zaten zayıfken bunun ne önemi var ki? Benim durumumdaki diğer cadılar Değişimi kabul ettiler. Evet, bu, cadı topluluğunu terk edip beni dönüştüren kurtların klanına katılmak anlamına geliyor. Ama cadı topluluğunun bir parçası olmayı özleyeceğimi söyleyemem."

Ethel'i çok iyi tanıyan Emberlyn, kolayca tahmin edebilirdi...
"Seni reddetmekle tehdit etti, değil mi?"

Paisley yüzünü buruşturdu. "Evet. Kage'ye söyleme, çılgına döner ve işler daha da kötüleşir. Annemle yakın değilim ama onu kaybetmek istemem. Sence ne yapmalıyım?"

"Bence senin için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Başkalarını mutlu etmek için yaşamak... bu yaşamak değil, insanları memnun etmek. Birinin sana olan sevgisinin şartları olmamalı."

Paisley sertçe başını salladı. "Ripper'ın klanına katılmak istiyorum. En iyi şöhrete sahip olan o. Shane'in klanı, onun Alfa olmasıyla birlikte düzeldi, ama henüz tam olarak düzelmiş sayılmaz. Carver'ın klanı ise... sorunlu."

Evet, onun kurtları vandalizm yapmayı, hırsızlık yapmayı, kavga çıkarmayı ve diğer kurtadamların eşleriyle flört etmeyi sanki bu onların hakkıymış gibi severlerdi. "Ayrıca, Kage Ripper'ın klanının bir parçası."

"Ee?"

"Yani o senin ikizin."

"Ve?"

"Ve ikinizin aynı klanda olması kesinlikle daha iyi olur."

Paisley burnunu kırıştırdı. "Onun hangi klanda ait olduğu umurumda bile değil. Ama şu anda Ripper ile ittifak halinde olduğun için, onun klanına ait olmak bana daha güvenli gelir. Sence o da bunu kabul eder mi?"

"Öncelikle, kardeşinle aynı klanda olmak senin için bir fark yaratacaktır - hayır, inkar etme. İkincisi, Ripper ile ittifakımın kalıcı olup olmayacağını bilmiyorum, bu yüzden sadece durum ne olursa olsun tercih ettiğin seçenek buysa onun klanını seç. Üçüncüsü, onun değerlendirme sürecini bilmiyorum, bu yüzden seni klanına kabul edip etmeyeceğini söyleyemem. Ama sorabilirsin. Sormazsan, cevap alamazsın."

Kapının açıldığını duyan Emberlyn, diğer iki çamaşır yardımcısının içeri girdiğini gördü. "Günaydın kızlar." Chrissie ve Clementine kardeşler, anneleri cadı olan kurtadamlardı. Bir cadı ile bir kurt arasındaki çiftleşme asla melezler üretmezdi, sadece birinden ya da diğerinden.

Chrissie derin bir nefes aldı. "Neredeyse geç kalacaktık, özür dileriz. Clem'in arabası yine çalışmadı, yürümek zorunda kaldık."

"O alet benden nefret ediyor, sana söylüyorum," diye mırıldandı Clem. "Bir tamirci baktığında gayet iyi çalışıyor. Diğer zamanlarda ise tam bir baş belası gibi davranıyor."

Chrissie iç geçirdi. "O bir araba Clem, senden nefret edemez."

"Yanlış. Çok, çok yanlış." Clem merkezin arkasına doğru yürüdü, kız kardeşi de hemen arkasından.

Paisley, Emberlyn'e baktı, gözleri parıldıyordu. "Neyse, ne zaman yukarı çıkıp geri kalan eşyalarını toplayacaksın?"

"İşler biraz sakinleşince," diye cevapladı Emberlyn. "Çok uzun sürmez, çünkü mobilyaların çoğunu sana bırakacağım. Dün zaten başladım, sadece her şeyi malikaneye götürmedim."

'Harika. Çünkü sen gittikten sonra taşınmak için hazırlıklarım tamam. Annem, tarafsız bölgede yaşayacağım için pek memnun değil

ama senin evin her tarafını davetsiz misafirleri uzak tutacak koruma kalkanlarıyla donattığını bilmek onu rahatlatıyor."

Tam o sırada, ön kapı bir kez daha açıldı. Emberlyn, içeri giren orta yaşlı kurt adama bakarak dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Günaydın, Bay Weaver."

Her zamanki gülümsemesi bir kademe daha arttı. "Günaydın, güzel cadılar." Sepetini tezgahın üzerine bıraktı ve yukarı doğru nefesini üfleyerek dağınık, tuz-biber saçlarını dalgalandırdı. "Dün ne günüydü biliyor musunuz?"

"Ne?" diye sordu.

"Ellinci doğum günüm, yani..."

"Artık ücretsiz teslimat hakkınız var," diye tamamladı. "Geçmiş doğum gününüz kutlu olsun. Eğlenceli bir şey yaptınız mı?"

'At yaşımda yaşımda, sen çok çok kutlamazsın.

O Şeytan sarmaşığı bitkisinin yanındaki kaseden şeytan sarmaşığı bitkisinin yanındaki kaseden ücretsiz bir nane aldı.

"Eşyalarını da toplayabiliriz, biliyorsun," dedi Emberlyn, sepetinden bir gömlek çıkararak.

"Ama o zaman buraya gelip seninle flört etmek için bir bahanem kalmaz, değil mi?"

Kız burun kıvırdı. "Sanırım haklısın."

"Çay mı kahve mi istersin?" diye sordu Paisley. "Flört etmek susatan bir iştir."

"Kahve alayım. Nasıl sevdiğimi biliyorsun." Masaya yerleştirilmiş cam vitrine işaret etti. "Eklem ağrısına iyi gelen iksirlerden de alayım. Bu kemiklerim bazen çok şiddetli ağrıyor."

Kurtadamlar genellikle yaşlandıkça eklem ağrıları çekerlerdi, bu da şekil değiştirmelerinden dolayı şaşırtıcı değildi. Tüm o çıtlama ve patlama sesleri zamanla kemiklerine büyük bir yük bindiriyordu.

Emberlyn telefonun yanından bir etiket ve kalem aldı. "Peki, Bayan Weaver nasıl?"

Bay Weaver arkadaşı hakkında konuşurken, Emberlyn gömleğinin etiketine ilgili ayrıntıları özenle yazdı: adı, lekelerin yerleri ve iki düşmanın eksik olduğu ve değiştirilmesi gerektiği.

Genellikle tezgâhta çalışır, kıyafetlere etiket takar ve onları incelerdi. Paisley daha sonra kıyafetleri kumaşlarına ve gerekli işlemlerine göre ayırırdı. Clem'in keskin gözleri vardı, bu yüzden lekelerle sihirli çözücüler veya diğer işlemleri uygulardı ve ardından kıyafetleri gerekli makinelere yerleştiren Chrissie'ye verirdi. Emberlyn biraz sihir serptikten sonra makineler çalıştırılırdı.

Çevrimden sonra Clem, giysilerde leke veya kalıntı olup olmadığını kontrol ederdi - bu çok nadiren olurdu. Paisley ve/veya Chrissie daha sonra giysileri buharla temizler, ütüler veya ütülerdi. Ardından Emberlyn giysileri katlayıp poşetlere koyardı. Bu sistem iyi işliyordu.

Emberlyn fiyatları makul tutuyor ve bir seferde belirli miktardan fazla giysi getiren müşterilere indirim uyguluyor, ayrıca en sık gelen müşterilerine özel fırsatlar sunuyordu.

Bu, göz alıcı bir iş değildi. Neredeyse bütün gün ayakta duruyorlardı. Çok fazla kaldırma, taşıma, hareket ettirme, düzenleme, temizlik vb. işler vardı. Müşteriler sohbet etmeyi sevdikleri için çok fazla konuşma da vardı. Ancak bir ekip olarak bu işi başardılar ve işin hoşlarına giden yönleri de vardı. Ayrıca, basit bir büyü sayesinde mekan çok sıcak ve nemli olmaktan kurtuluyordu.

Bay Weaver ayrıldıktan sonra, Paisley Emberlyn'in yanına yaklaşarak, "Yeğenini serbest bıraktığında bunu çok iyi bir işaret olarak algıladım," dedi.

Emberlyn kaşlarını çatı. "Neden?"

"Bu, *gerçekten* ilerlediğini gösteriyor. Altı ay önce o yeğeni yatağına almayı neden kabul ettiğini anlayabiliyorum. Eğlenceli ve seksi ve ciddiye almıyor. O zaman buna ihtiyacın vardı, çünkü daha fazlasına hazır değildin."

"Hâlâ değilim."

"Ben öyle demezdim. Kurtadamlara karşı çekingen davranıyorsun. Anlıyorum. Ama Michael'a olanlar çok sık görülen bir şey değil. Aynı şeyi yapan başka bir eşe sahip olma ihtimalin çok düşük. Bloodhill yüzünden iki eşini de kaybeden birini hiç duymadım."

Emberlyn de öyle, ama daha garip şeyler de olmuştu.

"Bence bir cadıyla çıkmak senin için daha kolay olur. Belki de öyle yapmalısın. Cadılar meclisini tek bir varlık olarak düşünmek kolaydır, ama içinde senin diğerleri tarafından nasıl muamele gördüğüne katılmayan birçok insan var. Cadılar meclisindeki bazı erkekler oldukça iyi insanlar; sık sık senin çok seksi olduğunu söylediklerini duydum."

Coven'ın tamamının Emberlyn'e karşı pislik gibi davranmadığı doğrudur, ama... "Cadı ya da kurt adam, ciddi bir ilişki aramıyorum. Özellikle de şu anda. Hayatım bir gecede çok karmaşık hale geldi."

"Haklısın," diye mırıldandı Paisley.

"Birkaç saat sonra, her zamanki gibi işlerin sakinleştiği zaman yukarı çıkıp toparlanmaya başlayacağım. Bugün erken kapanacağımızı unutma." Dolunaylarda, sokağa çıkma yasağını kaçırmamak için her zaman erken kapanırlardı.

"Unutmam."

Emberlyn'in tahmin ettiği gibi, her şeyi toplaması uzun sürmedi. İşini bitirdikten sonra, merkezin arka tarafına çıkan merdivenlerden aşağı indi.

Tişörtünü ütöleyen Chrissie, Emberlyn'e ve taşıdığı kutuya baktı. "Gerisini taşımama yardım etmemi ister misin?"

"Gerek yok, hepsi bu kadar," dedi Emberlyn.

Chrissie kaşlarını çatı. "Sahip olduğun her şey burada mı?"

"Şey... bir kısmı zaten malikanede. Dün oraya taşıdım."

"Tamam. Kutuları açarken yardım ister misin?"

"Teşekkürler, ama kendim yapmayı tercih ederim. Cadıların özelliği budur. Yuva kurarız." Duvar saatine bakarak Emberlyn ekledi, "Tamam, öğle yemeği zamanı."

Daha sonra yeniden düzenlenmiş Zehirli Yama'ya bakan Emberlyn, güzel görüldüğünü kabul etmek zorunda kaldı. Ripper'ın klanının çok başarılı ve saygın bir peyzaj işini yürüttüğünü düşünürsek, başka bir şey beklemiyordu.

U dönüşü yaparak, bahçeyi gözleriyle taradı ve onaylayarak mırıldandı. Henüz her şeyi açmamıştı. Yakında kendini evin içinde güvenceye alması gerekeceğinden, dış mekan eşyalarıyla başlamak en iyisi gibi görünüyordu.

Küçük bahçe sevimli ve bakımlıydı. Toprağa kendi "dokunuşunu" katmak için büyüünü eklemişti. Kapı koluna cadı çanları asmıştı. Ağaç dallarına fenerler takmış ve çitlere peri ışıkları asmıştı. Arka verandada rüzgâr çanları sallanıyor, en sevdiği battaniye sallanan sandalyenin üzerine serilmişti.

Memnuniyetle, dolunay önlemlerini aldı – kediye eve çekti, Rabid'i çekmemek için tüm dış çöp kutularının kapalı olduğundan emin oldu, hareket sensörlü ışıkların açık olduğunu kontrol etti ve sonra içeri girip tüm pencere ve kapıları kilitledi. Hiçbir canavarın malikanenin savunma bariyerini aşacağı yoktu, ama Lucie'nin dışarı çıkmasını istemiyordu. Lanet olası kedi, Rabid'i onu kovalamaya kışkırtacak kadar cesur bir hayvandı.

Kuduzlar her an kasabaya yayılabilirdi, ama bunun tam ayda olma ihtimali daha yüksekti. Tam ayda daha vahşi, daha saldırgan oluyorlardı. Bulabildikleri kadar çok av avlamaya niyetliydiler. Hayatta kalmak için yemek yemekle ilgili değildi, akılsızca öldürmekle ilgiliydi.

Evin içinde güvende olan Emberlyn, doğrudan mutfağa gitti ve orada yuvarlak masanın üzerine koyduğu kutuya yöneldi. Elini içine soktu ve başka bir büyük kutu çıkardı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Böylece devam etti.

Chrissie'nin aksine, Paisley Emberlyn'in sadece bir kutu taşıyarak merkezden ayrılmasına şaşırmamıştı. Arkadaşı, Emberlyn'in kutuyu büyülediğini tahmin etmişti – onu, içine ihtiyacı olan her şeyi sığdıracak ve aynı zamanda tüy kadar hafif olan, dipsiz bir taşıma aracı haline getirmişti.

Emberlyn önce mutfağa el attı. Pencere kenarına bitkiler koydu, dolaplara tabakları yerleştirdi, havan ve havaneli tezgahın üzerine koydu, yemek kitabını çıkardı ve küçük mutfak koruyucusu olan bir oyuncak bebekle birlikte sunak kurdu.

Sağında bir gıcırta duyuldu ve bodruma açılan kapının hafifçe açıldığını gördü.

Gözlerini kısarak Emberlyn, "Cevabım hala hayır" dedi. Parmaklarını hafifçe hareket ettirerek, kapıyı kapatan sihirli bir "el" gönderdi.

Mutfağı bitirdikten sonra, diğer odalara geçti. on the first floor, laying out cushions, throws, candles,

süs eşyaları, tütsü yakıcılar, çerçeveli fotoğraflar ve diğer kişisel veya sadece modaya uygun dokunuşlar.

Çalışma odası, onun *gerçekten* kendini gösterdiği yerdı. Burası, büyükannesinin danışma odasıydı. Müşteriler kapıyı çaldığında, Millicent onları buraya getirir ve canı isterse, iksir veya istedikleri her şeyi hazırlardı. Diğer zamanlarda ise, kapıyı yüzlerine çarparak kapatırdı.

Bundan sonra, burası Emberlyn'in danışma odası olacaktı.

Millicent'in kendi kazanının bir zamanlar durduğu yere kendi kazanını koydu ve büyükannesinin odadan kendi izlerini silmesinin nasıl bir his olduğunu hayal etti. Aslında, *tüm* izleri değil – günlüklerini ve gölgeler kitabını, geçmişteki Vautier cadılarına ait eski metinler, büyü kitapları, günlükler ve büyü kitaplarının bulunduğu raflarda bırakmıştı. Hepsi bir araya geldiğinde, içlerinde çok fazla uzmanlık bilgisi vardı.

Bir kedi cıvıltısı duyunca Emberlyn, Lucie'nin odaya gizlice girdiğini gördü. Çömeldi ve kediyi kendine çekmek için başparmağını birkaç kez parmak uçlarına sürttü. Her zamanki gibi Lucie acele etmedi – Millicent gibi, kendi hızında hareket ediyordu. Emberlyn'in birkaç okşamasını zarifçe kabul ettikten sonra Lucie, şöminenin yanındaki tabureye oturdu ve patisini yalamaya başladı.

Dikkatini tekrar elindeki işe veren Emberlyn, çalışma odasında bir saatten fazla zaman geçirerek rafa kendi kitaplarını koymak, sunak hazırlamak, lavabo ve şömineyi temizlemek, eczacı setini düzenlemek ve büyük sandığı boş kavanozlar, tarot kartları ve benzeri eşyalarla doldurmak gibi çeşitli işler yaptı.

Sonunda işini bitirip odanın düzeninden memnun kaldığında, kendi kendine gülümsedi ve dışarı çıktı. Lucie onu takip etti ve Emberlyn eşyalarını yerleştirmeye devam ederken onun yanından ayrılmadı.

Kalan eşyalarını ikinci kata yerleştirmesi uzun sürmedi. Tavan arasını da karıştırdı, ama son gördüğünden farklı bir şey bulamadı...

Uzun ve yüksek bir uluma sesi havayı
doldurdu. Neyse ki malikaneye *yakın*
değildi.

Emberlyn dairesel tavan arası penceresinden dışarı baktı. Vitray pencereden, ayın dolunay olduğunu görebiliyordu.

Birkaç metre uzakta oturan Lucie'ye baktı. "Bu gece misafirimiz olmazsa ne iyi olur."

BÖLÜM SEKİZ

Ripper'ın klan üyelerinden bazıları, açıklıkta yerlerinde kıpırdanmaya başladılar. Gece kadar siyah tüylü kürkleri, gölgelerin arasında kayboluyordu, sadece kırmızı gözleri yerlerini ele veriyordu. Dağılmaya başladılar, ağaçların etrafında dolanarak havlayıp uluyorlardı.

Kendi kasları, dönüşüp kaçma dürtüsüyle titriyordu. Ayın enerjisi ruhuna sesleniyordu – soğuk, elektrikli ve manyetik bir enerji. Ripper için *fazla* manyetik. Sanki derisini çekip kemiklerinden ayırmak istercesine – yıllarca Rabid durumunda kalmanın bir yan etkisi.

Çocukken, sadece *ait olma* dürtüsü hissetmişti. Her kurt öyle hissedirdi. Bu, klan bağlarını güçlendirirdi. Ama Rabid olarak geçirdiği zaman, bunu onun için değiştirmişti.

O yılları tam olarak hatırlamıyordu – kafasındaki parçalar solmuş bir rüya gibiydi. Peki sonuç ne oldu? Ait olma arzusu duymuyordu. Özgür olma arzusu duyuyordu.

Kimseye, kardeşi bile, söylememişti ama bazen Ripper Bloodhill'e geri "çağrıldığını" hissediyordu. Ergenliğinin dört buçuk yılını kaybetmişti - Rabid durumundan çıktığında böyle hissetmişti. On beş yaşında, onsuz devam eden ve onu geride bırakan bir hayata geri dönmek zorunda kalmıştı.

Nasıl 'normal' olunacağını bilmiyordu, kendini normal hissetmiyordu. Zihinsel olarak bir dayanağı yoktu. Dahası, kendi bedenine ait olmadığını hissediyordu.

Bloodhill'e dönme çağrısı *o kadar güçlüydü ki*, ara sıra buna boyun eğmeyi düşünmüştü. Karmaşık duyguların olmadığı o vahşi, ilkel duruma geri dönmek daha kolay olurdu. Günümüzde bu çağrı çok daha zayıf hissediliyordu - ayın çekimi onu çok daha fazla etkiliyordu.

Crew yaklaşıp onu dürttü, mavi-gri gözleri enerjiyle parlıyordu. "Hazır mısın?"

Ripper sadece kısa bir baş sallama ile cevap verdi.

Kerr bu gece onlarla birlikte koşmayacaktı. Kendine akşam için bir kadın arkadaş bulmuştu; Ripper'a, Black Willow Malikanesi'ne gitmesine izin verse aynı şeyi yapabileceğini söyleyerek alay etmişti.

aynı şeyi yapabileceğini söyleyerek alay etmişti.

Ripper onu karnından yumruklamıştı.

Kafasında Emberlyn hakkında belirli bir imaj vardı – ünü öncesinde yayılmıştı ve hakkında birçok söylenti dolaşıyordu. Ancak onunla biraz zaman geçirdikten sonra, bilmediği şeyler olduğunu fark etti ve onun görüldüğü gibi biri olmadığını anladı.

Yine de, tam olarak *nasıl* biri olduğunu söyleyemiyordu; onu doğru bir şekilde anlayamıyordu. O, sadece görmek istediğiniz yanlarını gösteriyordu. Yanlış anlaşılmaktan veya küçümsenmekten rahatsız görünmüyordu. Bu, bir Alfa kişiliği için alışılmadık bir durumdu.

O sıradışı biriydi. Ve... ve o, onu düşünmeyi bırakmalıydı.

. O, ona uygun değildi. Bu kadar basit.

Kenarındaki bir hareket dikkatini çekti. Kardeşinin yaklaştığını gördü, ifadesi ciddi, gözleri donuk, geniş omuzları gergindi.

"Şu anda başka bir şey yapabilirdik kardeşim," dedi Logan keskin bir sesle. "Akşamımızı *eşimizle* geçirebilirdik. Bunun yerine, dört ayak üzerinde ormanda koşarak ayın çağrısını yakmak zorundayız. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Ripper içinden iç geçirdi. "Bunu gerçekten tekrar konuşmak mı istiyorsun?"

Ne anlamı var? Fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyorsun."

Logan'ın kahverengi gözleri parladı. "Yani başka birinin onu sahiplenmesine razı mısın? Çünkü eninde sonunda bu olacak. Şu anda CeCe sana üçlü bir ilişki fikrine alışman için zaman tanıyor. Sonsuza kadar beklemeyecek."

Aynı şeyi tekrarlamaktan bıkmış olan Ripper, çenesinin sertleştiğini hissetti. "Logan, fikrimi değiştirmeyeceğim. Bu, asla isteyeceğim bir şey değil."

Logan yaklaşarak kaşlarını çattı. "Gerçekten üçlü ilişki istediğimi mi sanıyorsun? Sevdiğim kadını başkalarıyla paylaşmak istediğimi mi sanıyorsun? Gerçek şu ki, hayır, istemiyorum. Ama onu kaybetmemek için ne gerekiyorsa yaparım. *Sen* kaybetmeyeceksin, değil mi? Bu da CeCe'yi benim kadar sevmediğini gösteriyor."

"Muhtemelen haklısın. Ama bana kızmanın ne anlamı var? İsteddiğini vermeyi reddeden ben değilim,

az önce itiraf ettiğın gibi, istediğın şey üçlü bir ilişki bile değil, sadece onun senin olması."

Crew yaklaşarak, koyu renkli sakallarını kaşıdı. "Sesinizi alçaltın," diye sessizce başladı, "çünkü kız arkadaşlarıyla birlikte ağaçların arasından çıktı. Ve ikinizi de gördü."

Ripper bakışlarını ona yöneltmedi, ama kardeşi bakmaktan kendini alamadı.

Gözlerinde acı parıldayan Logan, kirli sarı saçlarını eliyle karıştırdı. "O benim tek istediğim şeydi, Rip. Ne yazık ki o benim için aynı şeyi söyleyemiyor." Giderken kıyafetlerini çıkardı.

Logan için bu durum daha da 'adaletsiz' gelmişti çünkü o CeCe'yi ilk isteyen oydu. Rosemary'nin neden olduğu savaşın ardından birbirlerine yakınlaşmışlardı ve bu savaş CeCe'nin anne babasının da ölümüne neden olmuştu. Ripper Rabid iken Logan'ın yanında olan tek kişiydi ve Ripper geri döndüğünde ona farklı davranmayan birkaç kişiden biriydi. Bloodhill'de geçirdiği yılların ona ne yapabileceğinden çekinerek onu izlememiş olanlardan biri.

Onun kendine güveni, cesareti, kararlılığı ve azmiyle onu etkilemiş ve ona değer vermeye başlamıştı. Ama son zamanlarda, bu özelliklerin diğer yüzünü de görmeye başlamıştı. Kendine olan inancı, işlerin istediği gibi gitmeyeceğini düşünmesine izin vermiyordu. Cesurluğu, basmaması gereken düğmelere basmasına neden oluyordu. İnatçılığı, geri adım atmayı reddetmesine neden oluyordu. Ve azmi, üçlü hedefini korkusuzca takip etmesine neden oluyordu.

Kardeşinin kurt formunda ormana dalışını izleyen Ripper, CeCe'nin yanına yaklaştığını hissetti.

"O iyi mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Ripper, onun pudra mavisi gözlerine baktı. "Ona sormalısın."

Onun sert ses tonuna güzel yüzü düştü. "Bana soğuk davranma Rip, buna dayanamıyorum."

"Soğuk davranmıyorum, sadece bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Eğer onun acı çekmesi seni gerçekten ilgilendiriyorsa, eğer gerçekten onunla birlikte olmak istiyorsan, onu bu ıstıraptan kurtar."

"Ama bunu yapmak *seni* mutsuz eder." Endişeyle kahverengi buklelerini eliyle düzeltti. "Seninle Logan'ın arasına girmek istemiyorum."

Zaten aralarına girmişti. Ripper'ın ilk reddini kabul edip tüm olayı bırakabilirdi. Konuyu uzatarak, sadece Logan'ın umutlarını canlı tutmakla kalmıyor, aynı zamanda onun öfkesini de artırıyordu - bu öfkeyi ona değil, Ripper'a yöneltiyordu.

"Senin dostluğunu kaybetmek istemiyorum, Rip."

"O zaman seçimime saygı göster ve bu üçlü saçmalığını bırak."

Gözlerinin köşeleri gerildi. "Bu saçmalık değil, bir çözüm." "Senin için öyle. Benim için değil. Logan için bile değil – o da seninle birlikte

seni elde etmek için kabul ederdi, ama asla gerçekten mutlu olmazdı. Bu ilişki eninde sonunda bozulurdu."

Çenesini kaldırdı. "Buna inanmıyorum, yoksa bunu asla önermezdim."

"Buna inanmalısın çünkü bu bir gerçek. Ve haklı olsan bile, bu hiçbir şeyi değiştirmez – yine de üçlü ilişkiye hayır derdim."

O içini çekti. "Bak, bana karşı sahiplenici olduğunu ve beni paylaşmanın zor olacağını düşündüğünü biliyorum..."

"Bu sahiplenmeyle ilgili değil. Sadece senin önerdiğin şeye ilgi duymuyorum."

Kaşları çatıldı. "Üçlü ilişkiye neden karşı çıkıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece bir üçlü ilişkiye girmek istemiyorum. Ya Logan'la bir ilişkiyi dene ya da hepimiz eski halimize dönelim."

Onu dikkatle inceledi. "Üçümüzün birlikte geçirdiğimiz o geceyi pişmanlık duyuyor musun?"

"Evet, pişmanım."

Kız irkildi. "Ah."

Onu incitmek için itiraf etmemişti; sonunda mesajı almasını umarak yapmıştı. "Bir seçim yap, CeCe – ya Logan'ı eşin olarak kabul et, ya da ikimiz de seninle sadece arkadaş olarak kalalım. Başka seçenek yok." Ripper, o daha fazla konuşmadan uzaklaştı.

Onunla aynı hızda yürüyen Crew, "O iyi bir insan. Öyle. Sadece istediği şeyin reddedilmesine hiç iyi tepki veremiyor."

Ripper omuzlarını silktiler. "Bununla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyor.

Hızlı ol, çünkü fikrimi değiştirmeyeceğim. Ondan yeterince uzaklaştığını hissettiğinde

uzaklaştığını hissettiğinde, soyundu ve dönüşüme kendini bıraktı – kemiklerinin yeniden şekillendiğini, derisinin gerildiğini, çenesinin uzadığını, pençelerinin çıktığını, kürkünün uzadığını, görüşünün değiştiğini hissetti. Her şey milisaniyeler içinde bitti ve sonra dört ayak üstüne çöktü.

Crew yanında, koştu.

Ertesi gün göl evinin özel iskelesinde duran Ripper, bir motorun gürültüsünü duydu. Sesi takip ederek, tanıdık bir kamyonetin yaklaştığını gördü ve ağzının sıkıştığını hissetti. Carver'ın bir ara ziyaret etmesini bekliyordu. Ancak Alfa'nın klan tarafından işletilen iş yerlerinden birine geleceğini düşünmüştü, sanki sadece tanıdıklarmış gibi cesurca evine gelmeyeceğini.

Ripper bu adamı hiç sevmemişti. Carver her zaman rahat, çekici ve dost canlısıydı, ama bunların altında lanet olası bir yılan yatıyordu. İstediklerini elde etmek için ne gerekiyorsa yapan biriydi. Zorlar, dırdır eder, yalan söyler, saklar, ezip geçer, gücünü ve becerilerini abartırdı – ne olursa olsun.

Bu, onu araba galerisinde iyi bir satıcı yapıyordu. Ama onu iyi bir Alfa yapmıyordu.

Carver, klanını sıkı bir şekilde kontrol etmiyordu. Daha da kötüsü, umursamıyordu. Onun için, kurtlarının kasabanın "kötü çocukları" olması bir gurur kaynağı gibi görünüyordu.

Ancak kimse onları "kötü çocuklar" olarak görmüyordu. Bu sadece Carver'ın değerlendirmesi idi. Gerçekte, onlar sadece pervasız ve olgunlaşmamışlardı.

Göl manzarasından isteksizce uzaklaşan Ripper, botlarının altında gıcırdayan tahtalarla rıhtım boyunca yürüdü. Evini çevreleyen uzun ağaçların arasından geçerek, Carver arabasını park ederken küçük otopark alanına ulaştı.

Yalnız değildi.

İki oğlu da onunla gelmişti – biri ön koltukta, diğeri arka koltuğun ortasında oturuyordu. İkisi de Ripper'ı dikkatle izliyordu. Ancak ikisi de onunla birkaç saniyeden fazla göz göze gelmiyordu.

Gözlerini gizleyen güneş gözlükleriyle Carver kamyonetinden atladı. "İki dakikam var," dedi onlara. Ripper'a karizmatik bir

gölümseme attı. Kalın, dağınık saçları gibi, kahverengi ve az miktarda gri çizgiler vardı. "Evde olacağını umuyordum."

Ripper onu selamlamadı. Sadece kollarını kavuşturup bekledi.

Carver ona doğru kasılarak yürüdü. Kelimenin tam anlamıyla kasılarak. Sanki dünyayı alt edebilecekmiş gibi. Ki edemezdi.

Bira sevgisini gösteren şişkin bir göbeği olan tıknaz bir adamdı, Ripper'dan birkaç santim daha kısaydı ve çok daha az kaslıydı. Aralarında bir kavga çıkarsa, Carver Ripper tarafından oldukça çabuk alt edilirdi.

"Dün seni görmeye gelmek istedim." Carver güneş gözlüklerini çıkardı ve flanel gömleğinin göğüs cebine koydu. Sevimli gülümsemesi koyu kahverengi gözlerini aydınlattı, ama orada bir parça belirsizlik de vardı. "Sohbet etmeyi ve lafı dolandırmayı sevmediğini biliyorum, o yüzden hemen konuya gireceğim. Neden burada olduğumu biliyorsun."

Ripper başını eğdi. "Tahmin etmesi kolay."

"Reena, arazinin sonunda kendisine kalacağından çok emindi."

"Evet, anladım."

Carver favorilerini kaşıdı. "Onun yanılabilceği hiç aklıma gelmemişti. Bir kişinin çocuklarının onun mal varlığını miras alması gayet doğaldır. Hem Dez hem de Gill, arazinin üzerine serbestçe inşaat yapılabileceğini, yüksek rahibelerine satılacağını bana açıkça belirtmişlerdi. Bir sözleşme düzenlendi. Para el değıştirdi. Planlar hazırlandı..."

"Konuşmanı kes. Reena'ya söyledim, şimdi de sana söylüyorum: Araziden vazgeçmeyeceğim. O benim," dedi Ripper kararlı bir sesle, sesinde "vazgeçmek" kelimesi yoktu. "Benim kalacak."

Carver'ın dudakları düzleşti. "Senin arazin var. Daha fazlasına ihtiyacın yok."

"Aynı şey senin ve Reena için de geçerli. Ama ikiniz de benim yerimde olsanız vazgeçmezsiniz." İkisi de ikiyüzlüydü.

"Belki, ama o senin değilse, bunun pek önemi yok. Bir şey söylemeyecektim, ama..." Carver sözünü yarıda kesip, başparmaklarını kot pantolonunun bel kısmına taktı, ama vücudunda çok fazla gerginlik vardı, bu hareketin doğal görünmesi için. "Bak, sana dostça bir uyarıda bulunacağım - bu araziye elinde tutma ihtimalin çok düşük."

"Öyle mi?"

"Millicent'in vasiyetini duydum ve Dez'e katılıyorum. Her şey çok tuhaf. Sana *birini* miras bıraktı, lanet olsun. O, Millicent'in son zamanlarda akıl sağlığının bozulduğunu düşünüyor. Bana mantıklı geliyor. Ailesi onunla yeterince iletişim kurmadıkları için bunu fark etmemişler. Ama evet, Millicent'in akıl sağlığı açıkça yerinde değildi."

Ripper'ın başı karıncalandı. "Coven bu yönden yaklaşacak, öyle mi? Millicent akli başında değildi, bu yüzden vasiyetnamenin koşulları geçersiz sayılmalı mı?" Dişlerini gıcırdatarak, bunu önceden tahmin etmesi gerektiğini düşündü.

"Haksız sayılmazlar."

"Onlar sadece *kızgınlar*. Vasiyeti iptal ettirmek için her şeyi deneyecekler. Sen de kendi çıkarlarına uygun olduğu için onların argümanını destekliyorsun."

Carver'ın kaşları çatıldı. "Cidden bana vasiyetnamenin sana hiç garip gelmediğini mi söylüyorsun?"

"Vasiyetname Millicent Vautier tarafından düzenlendi. *Elbette* geleneksel değildi. Bu kadının yaptığı hiçbir şey geleneksel değildi. Bu, akıl sağlığının yerinde olmadığı anlamına gelmez. Ondan düzenli olarak iksir satın alırdım. Sonuna kadar tamamen akli başında ve zeki biriydi."

"Akli başında biri, vasiyetinde insanları mirasçı olarak belirleyemez," diye karşılık verdi Carver.

"Emberlyn'i müttefikim olarak ilan etmemi ima ediyordu. Ben de öyle yaptım. Bunu zaten duymuşsundur."

"Ve şeytanın cadısıyla ittifak kurmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Cadılar meclisi ona böyle diyor, biliyorsun. Bana her türlü hikâyeyi anlattılar."

"Evet, öyle yapıyorlar. Önemli detayları önce çıkarıyorlarmış. Bunu dün Reena ile konuşmalarını dinleyerek öğrendim." Ripper'ın gözünün köşesindeki bir hareket dikkatini çekti.

Hareketin kaynağını takip ettiğinde Crew'un rahat adımlarla onlara doğru geldiğini gördü. Carver ve oğullarının buraya geldiğini duymuş olmalıydı, bu yüzden Ripper'ın ihtiyacı olursa destek olabilmek için gelmişti.

Carver, yeni gelen kişiye çenesini hafifçe kaldırarak selam verdikten sonra Ripper'a döndü. "Rosemary'ye olanlardan sonra, bir cadıyla yakın ilişki kurmak isteyeceğini hiç düşünmezdim. Rosemary olmasaydı

Rosemary olmasaydı hayatta olurlardı ve sen de hayatının yıllarını Rabid'de geçirmemiş olurdun."

Yıllar önce yaşananların hatırası Ripper'ın çenesini sertleştirdi. "Bunların hiçbirisi Emberlyn ile ilgisi yoktu. Evine git, Carver. Bu arazinin mülkiyetinden vazgeçmeyeceğimi zaten açıkça belirttim. Konuşmaya devam etmenin bir anlamı yok."

Carver'ın yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Bu projeyi devam ettirmem gerekiyor, Ripper. Sana kârın bir yüzdesini vereceğim."

"Yüzde istemiyorum. Bu konuyu bırakman dışında hiçbir şey istemiyorum." Kurt itiraz etmek üzereyken Ripper elini kaldırdı. "Buraya bir daha gelme ve Emberlyn Vautier'den uzak dur. Anlaştık mı?"

Carver'ın ağzı sıkılaştı. "Onunla işbirliği yaparak hata yaptın. Müttefik olduğunu söylüyor olabilir, ama seni mahvedecek. O lanet olası bir psikopat."

"Onu rahat bırakman için daha fazla neden var, sence de öyle değil mi?"

"Sana söylüyorum, o kafadan kontak, büyükannesi de öyleydi. Ailesi, Millicent'in vasiyetini yazarken akli başında olmadığını kanıtlayacak. Koşulları iptal ettirecekler ve sen de arazini kaybedeceksin. Planların olması gerektiği gibi ilerleyebilmesi için şimdi vazgeçsen iyi olur."

"Beni dinlemiyorsun. İnsanların beni dinlememesinden hoşlanmam." Ellerini yanlarına indiren Ripper, onun kişisel alanına girdi. "Ve benim korumam altındaki birine 'aklını kaçırmış' demeni *hiç* hoş bulmuyorum."

Carver'ın göz kapakları titredi, gırtlığı hareket etti. "Sana sadece bana söylenenleri aktarıyorum."

"Daha fazla dinlemek istemiyorum. Tek istediğim, kamyonuna binip buradan defolup gitmen."

Carver'ın burun delikleri genişledi ve yüzü kızardı. "Lanet olsun, Ripper, işler bu şekilde olmak zorunda değil." Ama yine de arabasına doğru yürüdü ve içine atladı. Birkaç saniye sonra, hızla uzaklaşıyordu.

"Doğru mu duydum?" diye sordu Crew. "Millicent'in ailesi, onun akıl sağlığının yerinde olmadığını ve bu nedenle vasiyetinin

geçersiz sayılması gerektiğini mi iddia edecekler?"

"Evet, doğru duydun." Ripper iç geçirdi. "Küçük komploları işe bile yarayabilir. Vasiyetnamenin koşulları, düşünce süreçleri normal olan birinden bahsetmiyor. Ama bu Millicent için normaldi. Yine de, bu onların avukatının vasiyetnamenin iptal edilmesini sağlayamayacağı anlamına gelmez."

"Coven'in avukatları iyidir, ama Millicent'in avukatı da öyle. Muhtemelen halledecektir."

Ripper onaylayarak homurdandı. "Ne ben ne de Emberlyn pes etmeyeceğimizi anladıklarında hepsinin geri çekileceğini ummuştum. Reena'ya da söylediğim gibi, onun malikaneye ya da topraklara *ihtiyacı* yok. Sadece onları istiyor."

"Belki de Reena bu işin arkasında değildir. Belki Gill ya da Dez ya da ikisidir."

"Ben de öyle düşünüyorum. Emberlyn hakkında konuşma şekilleri... Eskiden bunun, Emberlyn'in uğraştığı büyü türlerini onaylamadıkları için olduğunu düşünürdüm. Ama her konuşmalarında ve onun hakkında konuşurken seslerinde ne duyuyorum biliyor musun? Kin."

"Yeğenlerinin kendilerinden daha güçlü olmasından mı kıskanıyorlar, yoksa Millicent'in onları değil de onu yetiştirmesinden mi?"

"Her ikisi de olabilir, ama ben daha çok ilk seçeneğe eğilimliyim. Millicent onlara Emberlyn'in hiçbir şey miras almamasını istediğini söylediği için, malikanenin onun eline geçeceği hiç akıllarına gelmemişti. Bu senaryoya hazırlıklı değillerdi ve evi ondan almak için bir yol bulmaya çalışıyorlar." Bir süre durdu. "Emberlyn'e onların planlarını anlatmam lazım. Bununla hazırlıksız yakalanmasını istemiyorum."

"Az önce Danvers'ların evinin önüne park ettiğini gördüm."

Danvers ailesi, klanlarından bir çift, Ashwood'da yaşıyordu. "Muhtemelen çamaşırlarını bırakmaya gitmiştir." Müşterileri için bunu düzenli olarak yapıyordu.

"Sen oraya vardığında çoktan gitmiş olacaktır, ama şimdi evlerini arayıp onunla konuşmak isteyebilirsin. Henüz gitmemiş olabilir."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

BÖLÜM DOKUZ

"Teşekkürler Emberlyn, çok teşekkür ederiz."

Boş çamaşır torbasını katlayan Emberlyn, Bayan Danvers'a gülümsedi. "Önemli değil."

Hem dişi kurt adam hem de eşi seksenli yaşlarındaydı ve bu tatlı çift pek dışarı çıkmazdı. Emberlyn düzenli olarak çamaşırlarını alıp geri getiriyordu – bu, belirli bir yaşın üzerindeki müşteriler için ücretsiz bir hizmetti.

"Belki sizin görüşünüz öyle olmayabilir," dedi dişi kurt, "ama bu civarda pek çok işletme eve teslimat veya teslim alma hizmeti vermiyor. Müşterilerinin işini kolaylaştırmakla ilgilenmiyorlar, bu yüzden yaptığınız şeyi takdir etmediğimizi düşünmeyin."

"Takdir edilmek her zaman güzeldir, teşekkür ederim." "Emberlyn?" diye seslendi Bay Danvers, telefon ahizesini elinde tutarak "Alfa'mız seninle konuşmak istiyor. Burada onu bekleyebilir misin, başka bir yerde buluşabilir misin ya da evine gelebilir misin diye soruyor. Önemli bir konu olduğunu söylüyor."

Emberlyn gözlerini kırptı. Çoğunlukla Ripper'ın evine gitme seçeneği yüzünden. İttifak olsun ya da olmasın, onun böyle bir teklifte bulunacağını hiç düşünmemişti.

"Bunu duymak isteyeceğini söyledi," diye ekledi Bay Danvers.

Hmm, merakı resmen doruğa ulaşmıştı. "Ashwood'dan çıkarken gölün yanından geçeceğim, ona uğrayacağımı söyle." Yüksek sesle söylemezdi, ama orayı biraz görmek istiyordu.

Birkaç dakika sonra, Emberlyn dar bir yoldan ilerleyerek dağların modern havasını yansıtan iki katlı büyük bir eve yaklaşıyordu. Ev karamsar, rustik ve doğal bir havaya sahipti.

Her iki katta da göle panoramik bir manzara sunan, tavandan tabana kadar uzanan yansıtıcı pencereler vardı. Düz çatıya ve evin yan tarafına, ateş çukuru da bulunan korunaklı bir oturma alanı eklenmişti.

En güzeli de, kayalık bir sahil şeridi, yemyeşil bir orman ve cam kadar berrak bir göl manzarasına sahip olmasıydı. Yavaş yavaş batan güneşin sarımsı turuncu ışınları suyun üzerinde parılıyordu. Bir ördek ailesi

yüzdü. Kıyı şeridinin çimenli yamacında sık sık kazlar görülürdü, ama Emberlyn burada hiç kaz göremedi.

Ripper ve Crew, Alfa'nın kamyonetinden çok uzak olmayan bir yerde, gözleri onun aracında bekliyorlardı.

Arabasını park etti, bakışları Ripper'ınkilerle buluştu ve... Lanet olsun hormonlarına. Lanet olsun onlara, her yönden, her şekilde. Çünkü onun görünüşü karşısında erimek istemeleri kesinlikle adil değildi. Hiç gururları yok muydu? Ona karşı bir bağışıklık geliştirmek istemiyorlar mıydı?

Arabadan inerken, çiçekler, su ve çiğli çimenlerin kokusuyla dolu ılık hava onu sardı. Burası sessizdi, tek sesler suyun şırıltıları, uzaktaki kuşların sesleri ve hafif esintiyle hışırdayan yeşilliklerin *uğultusuydu*.

Dikkatini karşısındaki iki adama çevirdi ve onlara doğru yürüdü.

Hareketsiz ve dikkatli bir şekilde, Ripper avını bekleyen tehlikeli bir avcı gibi sabit bir bakışla ona odaklandı. Böylesine yoğun bir inceleme altında kıvrınmamak zordu.

"Güzel yer," dedi ona. "Manzara harika."

Ripper, teşekkür etmek için çıkardığı bir homurtu sesiyle karşılık verdi. "Crew," diye selamladı kibarca.

O sıırıttı. "Selam, Emberlyn. Ben de tam çıkmak üzereydim. Sonra görüşürüz." Evin arkasındaki ormanlık alana doğru koşarak gitti ve hızla gözden kayboldu.

Ripper'a baktı... Gözleri, bej renkli pamuklu kısa bluzundan, hafifçe görünen karnından, uyumlu pantolonundan ve bantlı sandaletlerinden aşağıya doğru kayıyordu.

Gözlerinde kaynayan artan ihtiyaç, onun cinsel çanlarını çalmaya başladı. Dahası, büyüğü yükseldi, onun enerjisine her zamanki gibi çekildi. Acımasızca onu geri itti. Ama hormonlarını kontrol altına almak o kadar kolay değildi.

Gözleri tekrar yukarı kaydı, karardılar ve onun gözlerine dik dik baktılar, gözlerini kırpmadan bakışı çok *keskin* ve deliciydi. Bakışlarında sadece ateş yoktu. Çatışma da vardı. Onun gibi, o da aralarındaki bu şeyle boğuşuyordu.

İyi şanslar dostum.

O bu konuda pek başarılı değildi. Onun varlığı onu çekiyordu. Bir mıknatıs gibi. Cinsel çekim elektriksel bir yük gibiydi. Bu kimyanın hiçbir yere varamayacağına dair talihsiz bir sonuca varıyordu.

Boğazını temizledi. "Peki, duymam gereken bu çok önemli şey nedir?"

"Hoşuna gitmeyecek bir şey," diye uyardı.

Tam o sırada, bir damla su omzuna düştü. Avucunu kaldırarak bir damla daha yakaladı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Harika.

Gökyüzüne doğru iç geçirdi. "İçeri girelim." Bunun üzerine eve doğru yürümeye başladı.

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Kurtadamlar insanları evlerine kolay kolay almazlardı. Konuşmak mı istiyordun? Bunun için bir sundurma ya da hatta ayrı bir toplantı evi vardı. "İçeri mi?"

Adam omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Kahve istiyorum. Bunun için mutfığa gitmem lazım."

Onun kaba davetine hem şaşırmış hem de şaşkın olan kız, yine de onu dar patikadan takip etti. Kurtadamlar farklı davranırlardı. Sosyal dilleri her zaman beklediğiniz gibi olmazdı. Sizi evlerine almak, size karşı rahat olduklarını ve belirli bir düzeyde samimiyet kurmaya istekli olduklarını gösterirdi.

Kendi istekleriyle sana dokunurlarsa, senden tehdit hissetmedikleri anlamına gelirdi. Seni koklarsa, kokunu içsel veritabanlarına "kaydediyorlardı", böylece ihtiyaç duyduklarında seni bulabilmeleri için - bu da bir parça koruyuculuk hissettiklerini gösteriyordu.

Kurtadamlar bağlanma eğilimindeydiler, ancak bağlanma düzeyleri farklıydı. Size beslenirlerse, bu sizi korumak ve size bakmak istedikleri anlamına gelirdi, ki bu tamamen platonik bir ilişki olabilirdi. Ancak... avuç içlerindeki bezlerle size kokularını bırakırlarsa, bu sahiplenme göstergesiydi – özellikle de saçınıza, boynunuza veya mahrem bölgelerinize koku bırakırlarsa.

Yüzünü ısırarak veya yanağını okşamak sevginin göstergesiydi. Başkalarının önünde karnına dokunmaları, büyük bir *geri çekilme* işaretiydi. Isırık izleri de öyleydi, ancak ısırıklar deriyi parçalayacak kadar derin değildi.

Tek ve çok iş gibi olan el sıkışmaları dışında, Ripper ona hiç dokunmamıştı. Bu yüzden Emberlyn, onun yanında kendini rahat hissedeceğini ve "*Hey, içeri gel*" diyeceğini düşünmezdi. Kahve yaparken ona korunaklı verandasında beklemesini isteyebilirdi. Bunun yerine, ikisi de onun evine giriyorlardı.

Etrafına göz gezdirdi. *Güzeldi*. Açık, aydınlık ve havadar bir yerdi, çıplak ahşap kirişleri ve kulübe benzeri bir havası vardı.

O oyalanmadı; Ripper evin içine doğru ilerlerken onun hemen arkasında kaldı. Sıcak bej, yumurta kabuğu beyazı ve boz kahverengi renk paleti tüm ev boyunca devam ediyor, odaları birbirine bağlıyor ve mekanın açık hissini pekiştiriyordu.

Sonunda, bolca oturma yeri olan şık bir mutfak-yemek odasına vardılar. Her şey koyu renkli ahşap ve açık gri taştan yapılmıştı. Çok erkeksi ve çağdaş bir yerdi.

"Kahve ister misin?" diye sordu, makinenin düğmelerine basarken.

Emberlyn, ince tişörtünün içinden, sırtındaki güçlü kasların gerilip dalgalandığını görebiliyordu. *Kahretsın*. "Hayır, teşekkürler." Mutfak adasına yaslandı, şu anda o makineyi biraz kıskanıyordu - o parmakların *kendi* düğmelerine basmasını istemeden edemiyordu. "Ben daha çok çay içerim."

Adam homurdandı.

"Evet, konuşmak zor."

Bir an durup, omzunun üzerinden ona dar gözlerle baktı.

Kadın ona parlak bir gülümsemeye karşılık verdi. "Peki, beni buraya davet etmene neyin ilham verdiğini söyleyecek misin?"

Makineye geri dönerek, dağıtıcının altına bir fincan koydu. "Carver beni ziyaret etti. Sana yaklaşmadığını düşündüm." Bu bir soruydu.

"Henüz yok, hayır," diye onayladı kadın.

"Akli varsa yaklaşmayacaktır da. Az önce sana yaklaşmamasını söyledim. Bana baskı yapmaya geldi, araziye Reena'ya devretmem için." Kahve makinesi çalışmaya başlayınca Ripper ona dönerek tam karşı karşıya geldi. "Ayrıca, ailenin Millicent'in vasiyeti yazarken akli başında olmadığını ve bu yüzden vasiyetin şartlarının yerine getirilmemesi gerektiğini iddia ettiğini de söyledi."

Emberlyn ağzının sıkıştığını hissetti. "Ah." Ne küçük pisliklerdi bunlar.

Arkasındaki tezgahın kenarını kavrayan Ripper, ona yaslandı. "Reena'nın bu işin içinde olup olmadığını bilmiyorum. Geri çekilmeye karar vermiş olabilir – ya bu işi bırakmak istediği için ya da ailenizin tüm riski üstlenmesini sorun etmediği için. Öte yandan, işleri perde arkasından yönetiyor da olabilir."

Emberlyn alt dudağının içini diliyle yaladı. "Carver ne yapmayı planlıyor?"

"Fiziksel olarak yapabileceği hiçbir şey yok. Ailenin teorisini destekliyor, ama sadece kendisine uygun olduğu için."

"Bu yolu seçeceklerini düşünmeliydim, özellikle de seni işbirliği yapmaya zorlamayacakları için avukatın arkasına saklanabileceklerini. Emberlyn bunu beklemediği için kendine kızdı.

Chilgrave'deki yasalar farklıydı. Duruşma, jüri, yargıç yoktu. Konsey üyeleri, avukatlar da konuşmayı yönlendirmek ve müvekkillerinin haklarının korunmasını sağlamak için hazır bulunurken, konuların tartışılabileceği toplantıları denetlerdi.

"Millicent'e düzenli olarak iksir almaya gidiyordum," dedi Ripper. "Zihinsel durumu kötüleşmiyordu."

"Hayır, değildi. Ama onun akıl sağlığının yerinde olduğunu kanıtlamak benim için zor olurdu." Emberlyn, kolyesindeki gül kuvars kolye ucunu boş boş parmaklarıyla okşadı. "Yine de, vasiyeti itiraz etmelerinin bir sonuç vereceğini sanmıyorum. Senin bu arazi üzerinde yasal hakkın var, çünkü arazi aslen Lupin'e aitti ve sen onun torunusun. Millicent'in kızı olmayabilirim, ama malikane beni seçti. Gill veya Dez'i seçme şansı vardı. Ama seçmedi."

"Ya yanıyorsan? Vasiyetin koşullarını bozmayı başarırlarsa?"

"Malikanenin beni seçtiği gerçeği değişmez. Reena isterse, zorla benden almak zorunda kalır, ben isteyerek vazgeçmem."

Ripper'ın bakışları keskinleşti. "Senden alabilir mi?"

Hiç şansı yok. "Ne düşünüyorsun?"

Uzun bir süre ona dikkatle ve düşünceli bir şekilde baktı. "Sanırım yanılmışım."

"Ne hakkında?"

"Coven'ın çoğunluğunun sana karşı olmasının sebebinin, onların büyü kurallarına uymaman ve Millicent'in öğrencisi olman olduğunu düşünmekle yanıldım. Sebep o değil, değil mi? Sebep, senin güçlü olman. Kimse seninle boy ölçüşemez ve onlar da bunu biliyor."

Doğru, ama Emberlyn'in "hile" yapmış gibi göstermede çok başarılıydılar. Kaşlarını kaldırdı. "Duymadın mı? Benim bu kadar güçlü olmamın sebebi, çeşitli kötü tanrılarla anlaşmalar yapmış olmam."

"Eğer bu doğru olsaydı, yıllar boyunca ölüm ve yıkıma neden olurdun. Kendini savundun ve intikamını aldın, ama hiç kimseyi öldürmedin. Cadılar meclisi, davranışlarını haklı çıkarmak için seni kötü adam ilan ediyor. O saçma hikayeyi uydurmak için inanmaları gereken her şeye inanacaklar."

"Demek sadece kas gücün yok," diye düşündü. "İlginç."

O buna alaycı bir bakışla karşılık verdi ve sonra bardağını kaptı, pürüzsüz bronzlaşmış kolunun altında sert kaslar belirginleşti. Kız hızlıca bir ısırık alsa fark eder miydi? Muhtemelen. Ne yazık.

"*Seni* nefret ettiklerini iddia etmeleri ironik, ama Rosemary gibi birini savunuyorlar," dedi. "O idam edilmeliydi."

"Katılıyorum." Kadın, kaos büyüsu kullanarak iki Alfa erkeği kavga ettirmişti ve bunu dolunayda, bir kan banyosu yaşanabileceğini bilerek yapmıştı. Ve öyle de olmuştu. Alfalar, ara formlarına dönüşmüş ve birbirlerini katletmişlerdi. Kalpleri kırılan eşleri de birbirlerine öfkelerini yöneltmişlerdi.

Ve on bir yaşındaki Ripper, bir Alfa çiftin oğlu, tüm bunları görmüştü.

Bu deneyim onu o kadar karanlık duygularla boğmuştu ki, Rabid'e dönüşmüştü.

Onun yokluğunda, klanı Reena'dan Rosemary'yi cezalandırılması için teslim etmesini talep etmişti, ancak Baş Rahibe bu konuyu kendisi halletmekte ısrar etmişti.

"Büyü gücünün bağlanması kolay bir şey olmazdı, hatta bir cadı için *işkence gibi* olurdu," dedi Emberlyn. "Rosemary'nin ölüm nedeninin bu olduğunu düşünüyorum. Bazı cadılar, büyü güçlerinden koparıldıktan sonra kuruyup öldüler. Ama onun yaptıkları çok daha

daha kötü bir cezayı hak ediyordu. Uykusunda huzur içinde ölme lüksüne sahip olmamalıydı." Adamın yüzündeki tuhaf ifadeye bakarak durakladı. "Ne?"

Ripper bardağından bir yudum aldı. "Kötü değil, acımasız," dedi, daha çok kendine değil, ona.

"Hmm?"

"Millicent bir keresinde bana senin kötü olmadığını, sadece acımasız olduğunu söylemişti." Başını eğdi. "Dün Reena'ya, yeğeninin zihnine girmeye çalıştığı bir olaydan bahsettin. Ben bunu hiç duymamıştım."

"Konuşulmayan çok şey var." "Tam olarak ne oldu?"

Bir gün Sera daireme geldi ve Tyra, Ames ve arkadaşlarıyla birlikte çocukluğumda beni mutsuz etmeye çalıştıkları için özür dilemek istediğini söyledi. Ama benden bir şey istediğini anlamak zor değildi. Sonunda onun sahte özrünü kesip, bana neden geldiğini açıkça söylemesini ya da gitmesini söyledim. Benden ona belirli bir tür büyü öğretmemi istediğini itiraf etti. Ben hayır dedim.

"Ne tür bir büyü?"

"Diğer alemlerden karanlık varlıkları çağırmasını sağlayacak türden." Emberlyn'e alay eden cadılar bile, Reena'nın asla vermeyeceği türden yardım veya tavsiye için onu arıyordu.

Gözlerini kırptı. "Bunu yapabilir misin?" "Kulağa geldiği kadar eğlenceli değil."

Kaşlarını çattı. "Aslında hiç de eğlenceli gelmiyor."

Herkesin kendi tercihi. Millicent öyle yapmıştı. Onun öğretme tarzı böyleydi. Her şeyi hafif ve maceralı gösterirdi. Sanki hayvanlar hakkında bilgi edinirken hayvanat bahçesinde dolaşıyormuşuz gibi. O iyi bir akıl hocasıydı. Bana öğrettiği şeylerden biri de, sadece çok sağlam temellere sahip bir cadıya... daha karanlık dersler verilmesi gerektiği, diyelim. Sera sağlam temellere sahip değil. Ve ona uymadığım için mutsuz olan Sera, bilgileri zihnimden almaya çalıştı.

"Reena, sana yaptıkları için onu cezalandırdı mı?"

"Hayır. Ben yaptım. Sera'nın örgüsünü yılanla dönüştürdüm." Bu anı Emberlyn'in dudaklarının bir köşesini yukarı çekti. "Bir saatten fazla sürmedi

bir saat sürmedi, ama onu çok korkuttu."

Gözlerinde, onun mizah olarak *yorumlayabileceği* bir parıltı belirdi.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı, sonra kahvesinden bir yudum daha aldı. "Reena'ya lanet kavanozundan bahsettin mi?"

"Hayır. Şimdilik bunu kendime saklıyorum. Başka birini lanet koyarken yakalayabilecek miyim diye görmek istiyorum. Senin çıkardığın kavanozu bildiğimi anlarsa cesaret edemezler."

"Kimseye bahsetmedim ve bahsetmeyeceğim."

"Biliyorum," dedi kesin bir şekilde.

O emin olmalıydı, ama onun bu kesinliği onu şaşırttı. "Öyle mi?"

"İçgüdüsel bir his diyelim. Sana güvendiğimi söylemiyorum. Bunun için seni yeterince tanımıyorum. Ama içgüdülerim bu konuda sözüne güvenebileceğimi söylüyor."

"Başka ne diyorlar?"

"Senin, cadı grubunun düşündüğünden daha güçlü olduğunu."

Kesinlikle sadece kas gücü değil. Emberlyn sadece "Hmm" dedi. Adadan uzaklaştı. "Eve gitsem iyi olacak. Sevimli ailemin şu anda neyin peşinde olduğunu bana haber verdiğin için teşekkür ederim." Onu hazırlıksız yakalamaması için özel bir çaba göstermişti, ama buna gerek yoktu. "Biliyor musun, Ripper... sen fena değilsin. Bir kurt adam için."

Ağzı seğirdi. "Sen de iyisin. Bir cadı için."

O dalgın dalgın öne doğru yaklaşıp yine fincanından bir yudum alırken, içini bir sıkıntı kapladı. Biraz fazla yakındaydı, biraz fazla güzel kokuyordu ve ona karşı dayanılmaz bir bilinçlilik hissediyordu. Nerede durduğuna, nasıl durduğuna, gözlerindeki bakışa, vücudundaki kaslara, ... ah, bu durmalıydı. Çünkü harekete geçmek, şansını denemek için cazip gelse de, bu akıllıca görünmüyordu.

Eğer o da aynı fikirde değilse, aralarında garip bir durum oluşabilirdi. Artık müttefik oldukları ve yavaş yavaş birbirlerine alıştıkları için, onun yaptığı herhangi bir hamleye otomatik olarak açık olacağı anlamına gelmezdi, değil mi? O, belli ki hala ona karşı bir dereceye kadar temkinliydi.

Eğer o bir hamle yaparsa, onu geri çevireceğini söyleyemezdi. Ama - onu korkak olarak adlandırın, umurunda değildi - hiçbir şey başlatmaya çalışmayacaktı. Sorun *Ripper'in* sorunuydu, onun değil. En azından, bunları aşması için zamana ihtiyacı vardı... eğer yapabilirse ya da umursarsa.

"Sonra görüşürüz," dedi Emberlyn sert bir şekilde, gülümsemesi biraz fazla genişti. Kendini dışarı çıkardı ve arka aynadan onun kapıya kadar takip edip etmediğini kontrol etmeden arabayla uzaklaştı. Eve giderken, kadını özelliklerine kendilerini toparlamaları gerektiği konusunda uzun bir nutuk attı.

Malikanenin önüne park ettiğinde, hava resmen kararmıştı. Turuncu, mor ve pembe renkler kararan gökyüzünü boyamıştı. Evin ve ağaçların silüetleri parmaklar gibi uzanıyordu.

Emberlyn, elinde çantası ve çamaşır torbasıyla arabadan indi. Akşam planları basitti ve temel olarak çay, yemek, kitap ve *belki* de bir banyo içeriyordu. Muhtemelen banyo sırasında klitorisini okşamak da dahil. Hormonlarını sakinleştirmek için tek yol bu olabilirdi.

Arabanın kapısını kapattı, anahtarla kilitledi...

Uzun, sürüncemeli bir hırıltı havayı tırmaladı. Alçaktı. Gürültülüydü. Tüyler ürpertici.

Ve solundan bir yerden geliyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başlayan kız donakaldı. Ama sadece bir anlığına. Çok yavaşça, sesin geldiği yöne döndü.

Söğüt ağacının arkasından bir figür ağır ağır çıktı. Aşırı uzun, geniş, uzun uzuvlu ve kürkle kaplı bir figür. Ne tam insan, ne tam hayvan. Sarı gözleri ona sabitlenmişti, kötü niyetle parlıyordu. Uzun köpek dişlerini göstererek hırladı.

Bir Rabid.

Kalbi bir an durdu.

Bu, bir Rabid ile ilk kez bu kadar yakın ve kişisel bir şekilde karşılaştığı durum değildi ve muhtemelen son da olmayacaktı. Seçenekleri her zaman aynıydı: onu yakalamak ya da korkutup kaçırmak, çünkü onu öldürmeyecekti.

Rabid, kalın pençeli parmaklarını esneterek meydan okurcasına kükredi. Sonra ona saldırdı.

Çantasını ve çamaşır torbasını düşüren Emberlyn, ellerini kaldırdı ve parıldayan, elektrik yüklü bir büyü gücü patlattı. Rabid geriye doğru uçtu, ağaca çarptı ve dalların titremesine ve gıcırdamasına neden oldu.

Emberlyn, yaratığı uyutmak amacıyla fısıltıyla büyü söylemeye başladı, ama yaratık çabucak toparlandı ve tekrar ona saldırdı.

Büyüyü duraklatarak, ona başka bir büyü darbesiyle vurdu – ya da vurmaya *çalıştı*. Yaratık yana doğru savruldu, parıldayan şeritlerden kaçtı ve sonra ona saldırdı.

Emberlyn hızla geri çekildi ama ona uzanan kolu kaçırmayı başaramadı. Pençeleri sıcak bıçaklar gibi omzunu keserken tıslayarak, ona tekrar büyüyle saldırdı ve acı içinde uluyarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Bir kez daha ona uzandı ve baldırını tırmaladı...

"*Ne oluyor lan?*" diye bir erkek sesi arkasında haykırdı ve ayak sesleri ona doğru yaklaşmaya başladı. Sesi hemen tanıdı - *Logan*.

Kuduz yaratık ayağa fırladı ve hızlı ama beceriksizce kaçarak gölgelerin içinde kayboldu.

Geri çekilmesi sürpriz değildi. Dolunayda, sayıca az olmasını umursamaz, kalıp savaşırdı. Ama normal bir günde, yaralı ve hayvan mantığıyla hareket eden bir yaratık, ortalıkta dolaşıp yakalanma riskini göze almazdı.

Logan ona ulaştığında, omzundaki yaraya bakıp yüzünü buruşturdu. "İyi misin?"

Hayır, yaraları cehennem ateşi gibi yanıyordu. "H a r i k a."

O derin bir nefes aldı. "Hadi, içeri girelim."

ONUNCU BÖLÜM

Yıkanmış fincanını kurutucuya koyan Ripper, mutfak penceresinden dışarıya baktı. Odadan çıkması gerekiyordu. Emberlyn'in kokusu hala havada asılı kalmıştı, artık zayıflamış olsa da hala duyularını kışkırtıyordu.

Vanilya. Pembe biber. Güç. Sıcaklık. Yaşam. Tehlike. Hepsi bir arada.

Onu içeri davet ettiğinde onu şaşırttığı açıktı. Dürüst olmak gerekirse, Ripper kendini de şaşırtmıştı. O ana kadar ona karşı duyduğu şüphelerin ne kadar azaldığını fark etmemişti.

Bazen Emberlyn'in kendisine bir tür büyü yaptığını merak ediyordu. Bir cadıyla ilişki kurmamayı tercih etmek için iyi bir nedeni vardı. Bu, Emberlyn'in çekiciliğini bastırmak için yeterli olmalıydı, ama değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Emberlyn'in, kendisine meydan okumayı düşünen Reena'ya güldüğünü gördüğü andan itibaren, Emberlyn'in çekiciliği ona daha da derin bir şekilde nüfuz etmişti.

Gittikçe daha fazla kendini onun ağzına bakarken buluyordu. Gittikçe daha fazla ona uzanıp dokunma dürtüsüne karşı yumruklarını sıkma zorunda kalıyordu. Ve en ufak bir şey – gülümsemesi, kahkahası, kokusu, yürüyüşü – kot pantolonunun içindeki sikini harekete geçirebiliyordu.

Bu noktada, onunla ilgili olarak sadece *hayal kurmayı* bırakmıştı. Ve bu kötüydü. Fanteziler zihinsel bir çekmecedeki kalabilirdi. Ama şimdi sürekli *merak ediyordu*.

Onun tadı nasıldı, cildi ne kadar yumuşaktı, saçları ellerinde nasıl hissedilirdi, onun yanında kendini kaybettiğinde gözleri nasıl görünürdü? Ve tüm bu takıntılı merak, ona *bunu yapmaya* çok yaklaştığını hissettiriyordu.

Onu bu kadar sıkı bir şekilde ele geçiren şeyin ne olduğunu tam olarak belirleyemiyordu. Başka hiçbir kadın onun dikkatini bu şekilde çekmemişti. O, onun için bir tür canlı, nefes alan bir yemdi. Tamamen direnir direnemeyeceğini bilmediği bir cazibe.

Aralarında atan şey yorulmak bilmiyordu. Israrcıydı. İnatçıydı. Ve biraz da bağımlılık yapıcıydı; endorfin ve mutluluk hormonlarının vücudunu doldurmasıyla.

Kerr'in sık sık tavsiye ettiği gibi, o da pes edip ona teslim olabilirdi. Ama... Ripper hala ondan tam olarak emin değildi. Ayrıca, onun hala Michael'a bir şekilde bağlı olup olmadığını da bilmiyordu. Bu gayet doğal bir şeydi, ama o, başka birine karşı hala hisleri olan biriyle aynı yatağı paylaşmak istemiyordu. CeCe ile yeterince yaşamıştı bunu.

Duvara monte edilmiş telefon çaldı ve düşüncelerini böldü.

Telefonun yanına gitti ve ahizeyi kaldırdı. "Evet?"

"Rip, ben Logan," dedi kardeşı, sesinde bir parça aciliyet vardı. "Black Willow Malikanesi'ndeyim. Devriye geziyordum; kükreme ve uluma sesleri duydum ve hemen buraya geldim. Burada yaşayan cadı az önce dışarıda bir Rabid tarafından saldırıya uğradı."

Ripper'ın içinde şok, öfke, endişe, koruma içgüdüğü gibi duygular kabardı ve vücudundaki her kas gerildi. "O iyi mi?" Dişlerini sıkarak sordu.

"İyi, sadece biraz yaralandı."

"Onu aramana gerek yoktu," diye Emberlyn'in arka planda söylediğini duydu. "Ben iyiyim. Kimsenin benim yapmadığım bir şey yapabileceği yok."

Sözlerinde hissedilen acı, Ripper'ı derinden etkiledi. "Hemen geliyorum," dedi kardeşine. "Onunla kal." Telefonu kapattı, evden fırladı ve kamyonetine atladı.

Kendi bölgesinden kestirme bir yol izleyerek, rekor sürede malikaneye ulaştı. Hızla patikadan yukarı çıktı, merdivenleri atladı ve kapıyı çaldı.

Logan çenesini kaldırarak cevap verdi. "Selam." Kapıyı ardına kadar açtı. "Mutfakta."

Her adımında heyecanla, Ripper onun yanından geçerek, sadece mutfaktan gelebileceğini düşündüğü sesleri takip etti. "Kuduz olanı yakaladın mı?"

"Hayır," diye cevapladı Logan, onun arkasında kalarak. "Onu takip ederdim, ama cadıyı iyice tırmalamıştı, bu yüzden onu içeri sokmanın daha önemli olduğunu düşündüm. Sonra sen de onunla kalmamı istedin."

Ripper, kardeşı en iyi seçimi yaptığını kabul etse de, Rabid'in kaçmış olmasına sinirlenerek çenesini sıkı.

Ripper mutfağa girdiğinde, otlar, çiçekler ve papatyaların hoş kokuları burnuna çarptı... ama bunlar acı ve kan kokusunu gizleyemedi. Son ikisi, koruma ve kollama içgüdülerini yüzeye çıkardı.

Ayrıca kanını kaynatıyordu.

Koruyuculuk, onun doğasında vardı ve Alfa statüsüyle daha da güçlenmişti. Korumaya yemin ettiği birinin zarar görmesi, onun tüm benliğini rahatsız ediyordu; derisi yıpranana kadar onu rahatsız ediyordu. Emberlyn onun kurtlarından biri değildi, ama onu korumak onun göreviydi.

Millicent'in vasiyeti de öyle diyordu. Bir nevi.

Emberlyn dağınık masanın başında durmuş, havanda tokmakla otları öğütürken bileğini çeviriyordu. Muhtemelen kıyafetleri yırtıldığı için, sırt dekolteli bir tişört ve şort giymişti. Saçlarını da omzunun üzerine sarkan bir yan örgü şeklinde yapmış.

Ripper ona doğru yürüdü, tezgahın üzerinde öfkeyle dolaşan hırlayan siyah kediye kısaca süzdü. "İyi misin?" Öfke dolu sözler keskin ve sert bir şekilde çıktı.

Emberlyn ona hızlıca bir bakış attı, soğukkanlı ve sakin. "Neredeyse." Yürüyen kediye iç geçirdi. "Lucie, sakin ol."

Emberlyn'in omzunda dört tane tırmık izi gördüğünde yüzünün sertleştiğini hissetti. *Orospu çocuğu*. Onları iyice incelemek için arkasına geçti. Uzun ve derindi, ama dikiş gerektirecek kadar derin değildi. "Başka bir yerin acıyor mu?"

"Sadece bacağımın alt kısmı. Orada da tırmık izleri var. Daha kötüsü de olabilirdi," diye ekledi omuz silkerek.

Arkasında kızgın bir Alfa kurt adam olması onu rahatsız ediyorsa da, bunu göstermiyordu. Gerginleşmedi. Ona tedirgin bir şekilde bakmadı.

"Antivenomun var mı?" Kurtadam olmayanların hepsine bunu saklamaları tavsiye edildi.

"Ben zaten kendime biraz enjekte ettim. İçeri girdiğimde ilk yaptığım şey buydu.

Tabii, önce büyüü kullanarak kanımı pıhtılaştırdım." Sakin bir şekilde, papatya çayı gibi görünen buharlı bir fincandan yudumladı.

Nasıl bu kadar sakin olabildiğini anlamıyordu. Ama Emberlyn Vautier'in sadece istediği zaman aşırı tepki verdiğini öğrenmeye başlamıştı. İntikamcı davranışları ve güç gösterileri kontrolünü kaybetmesinden kaynaklanmıyordu; genellikle bir mesaj vermek içindi.

Dolap kapısı açıldığında ve içindeki kupalar titremeye başladığında, odayı bir ürperti sardı.

Tüyleri diken diken olan adam, Emberlyn'e baktı. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

Emberlyn, aralık kapıya ilgisiz bir bakış attı. "Hayır. Merak etme, sana zarar vermezler."

"Onlar mı?" diye tekrarladı, ama kadın daha fazla açıklama yapmadı. Kardeşine baktı, kardeşi sinirli bir nefes verdi.

"Gerçekten gelmene gerek yoktu, Ripper," dedi kadın, fincanını masanın üzerine koyarak. Masada bıçak, oklava, kesme tahtası, havan ve havaneli gibi bir dizi alet yayılmıştı. Ayrıca otlar, tuz, yapraklar, çiçek yaprakları ve görünüşe göre... kömür gibi çeşitli maddelerin bulunduğu kapaklı kavanozlar da vardı.

"Gelmek *istedim*." Ripper omuzlarını silkti, gerginliğini biraz olsun atmaya çalışıyordu. Öne doğru hareket ederek kızın yanına birkaç santim yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

"İyileştirici bir merhem." Parmak uçlarıyla bir yaprağı ezdi. "Yaraları dezenfekte edecek, ağrıyı hafifletecek ve iyileşme sürecini hızlandıracak."

Logan yaklaştı. "Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" "Hayır, ama teşekkürler," diye cevapladı kız.

Ripper, kardeşi sert bir bakışla yerinde tuttu, kız yaralıyken ona yaklaşmasını istemiyordu.

Logan dudaklarını büzdü ve yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı.

Hâlâ tedirgin olan Ripper, kadına yaklaştı ve kokusunu içine çekti. Kan kokusu kurtadamlar için hoş olmayan bir koku değildi. Peki ya kadıninki? Büyüyle harmanlanmış, gerçekten *etkileyici* bir kokuydu.

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Cesurlaşıyoruz, değil mi?"

Tamam, evet, onun kişisel alanına girip onu öyle koklamak oldukça cüretkar bir *hareketti*. Ama ona bunun umurunda olup olmadığını sor.

Logan kıkırdadı. "O bir Alfa. "Cesaret" onun doğasında var." Emberlyn homurdandı ve masaya geri döndü.

"Orada tam olarak ne oldu?" diye sordu Ripper.

Kuru otları avucunda ezdi ve parçaları havana serpti. "Senin evinden çıktıktan sonra doğruca eve geldim."

Ripper, Logan'ın kaşlarını kaldırdığını görmeden hissetti.

Arabamdan indiğimde hırıltı duydum. Rabid, söğüt ağacının arkasından çıktı. Saldırdı. Misilleme berbat bir şeydi – bir zamanlar bir insandı. Çoğunlukla onu uyutmaya çalıştım, ama hızlı olmasının yanı sıra çok da zorlu bir piçti. Sadece onu sersemletmeyi başardım." Ellerini bir bezle hızla sildi. "Logan yaklaşırken bağırdı ve Rabid onu duyup kaçtı."

Sık sık kaçmazlardı, bu yüzden... "Onu, etrafta kalamayacak kadar ağır yaralamış olmalısın."

"Hiç korkmuş görünmüyorsun," dedi Logan. "Yani, çoğu insan Rabid ile karşılaştıktan sonra korkar."

Omuz silkti ama hareket omzundaki yarayı gerdiğinde yüzünü buruşturdu. "Çocukken, tekrarlayan kabuslar gördüğüm bir dönem geçirdim. Annem öldükten sonra başladı. Millicent beni bodruma götürdü ve şeytanı çağırdı."

"Ne?" Ripper'ın ağzından bu kelime fırladı.

"O, saf kötülüğün yüzüne bakmanın ne demek olduğunu bilirim, bir daha hiçbir şeyin beni korkutmayacağını düşünüyordu." Emberlyn karışımına biraz papatya çayı ekledi. "Kabuslar gerçekten sona erdi ve artık beni korkutmak son derece zor."

Logan gözlerini kırptı. "Sen... şeytanla mı karşılaştın?"

"O, annemin düzenli olarak sohbet ettiği tanrılara kıyasla oldukça mütevazıydı." Emberlyn, içeriği hızlıca karıştırırken kaşığı havanda kazıdı ve hepsini birbirine karıştırdı.

Ripper kardeşi ile bakışlaştı. "Sakin. Tabii." Onun yetiştirilme tarzını duydukça, Millicent'in onu yetiştirmesine izin verilmemesi gerektiğine dair daha da emin oluyordu. Gill ve Dez annelerinin nasıl biri olduğunu *biliyorlardı*, ama kız kardeşleri öldükten sonra yeğenlerine bir yuva sunmamışlardı. O pislikler, onun için ne anlama geleceğini umursamadan onu Millicent'e bırakmışlardı.

"Neredeyse bitti," dedi Emberlyn, havanına parlak sihirli toz ekleyerek. Macunu son bir kez karıştırdı ve havaneli bıraktı. "İşte. Bitti."

Ripper masadan küçük bir tahta spatula aldı. "Senin için ben koyayım."

Kaşlarını çattı. "Gerek yok, ben yaparım."

"Ben de yapabilirim." Ve o bunu yapmak istiyordu. "Bana bırak."

"Bu bir istek bile değildi," dedi kadın, gözlerini kısarak. "Bu bir emirdi. Fark etmediysen, ben emirlere uymam."

Adam başını eğdi. "Biliyorsun, insanlar genellikle benimle tartışmazlar." tartışmazlar."

"Evet, eminim çoğu zaman sana boyun eğip, sana boyun eğip senin istediğini yaparlar. Bahse girerim kadınlar söz konusu olduğunda göğüslerini sallıyorlar bile."

Logan burnunu çekti.

"Ama ben kimsenin gözünde insanları memnun eden biri değilim," diye ekledi.

"Omzun, merhemi sürmeni zorlaştıracak bir açıyla çizilmiş," dedi Ripper. "Bırak ben yapayım, sen de bacağındaki yaraya sür. Tamam mı?"

Gözlerini devirdi. "Lanet olası Alfa kurtadamlar," diye mırıldandı kendi kendine, ellerini masanın yüzeyine koyarak. "Her zaman başkalarının işine karışırlar."

"Bu konuda yardımcı oluyoruz." Bir elini sırtının üst kısmına koydu, üç parmağını boynunun kıvrımına doladı, başparmağını ve işaret parmağını ensesine koydu. Cildi sıcak ve yumuşaktı, dokunuşuyla tüyleri diken diken oldu. Onun tepkisi, içini burktu.

İkisinin de değişmeyecek bu lanet kimyanın kölesi olması adil görünüyordu.

Spatula ile biraz macun aldı ve kokladı. "Ayak gibi bir koku bekliyordum. Ama eski kitap gibi kokuyor."

"Bu koku beni rahatlatıyor, o yüzden macuna ekledim."

Bir dilime dikkatlice sürdü. "Rabid'de ayırt edici bir iz gördün mü?" Eski yaralar, kürkte beyaz çizgiler olarak görünürdü. Bu, Rabid'leri tanımlamaya yardımcı olurdu.

"Bir parmağı eksikti."

Ripper gözlerini kırptı. "Sadece dokuz parmağı olan Rabid'e dönüşmüş kurtlar bilmiyorum. Yaralanma, Bloodhill'deyken olmuş olmalı."

"İkinci pençe izinin üzerine macun sürdü. "Başka bir şey var mı?"

"Sol kolunda omuzdan bileğe kadar uzun bir kesik vardı."

Logan parmağıyla işaret etti. "Bu Duncan olmalı," dedi, klanlarından bir kurdu kastederek. "Ölmediğini bilmek güzel, ama şu anki varlığını bir yaşam olarak adlandırabileceğinden emin değilim."

Evet, kuduz olan bir kurtun hala hayatta olduğunu öğrenmek insanı hem üzdü hem de rahatlattı. "Mae'ye söylemesek daha iyi olur," dedi Ripper, Duncan'ın eşinden bahsederek. Adam on bir yıldır ortada yoktu – o zamandan beri Mae hayatına devam etmiş ve başka bir kurt adamdan iki çocuğu olmuştu. Duncan'ın hala hayatta olduğunu ve Ashwood'a bu kadar yakın olduğunu duymak... bu onun kafasını karıştıracaktı.

Logan başını salladı. "Bunu öğrenmesi ne ona ne de ailesine bir fayda sağlar."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye güvence verdi Emberlyn, bakışları içe dönük.

Üçüncü pençe izini merhemle kaplayan Ripper, Emberlyn'in Mae'nin yerinde olsaydı nasıl hissedeceğini düşünüp düşünmediğini merak etti; Michael'ın görüldüğünü bilmek ister miydi?

Logan ensesini ovuşturdu. "Duncan'ın buraya tesadüfen geldiğini sanmıyorum."

Ripper hareketsiz kaldı. "Neden olmasın?"

"Devriye gezerken kan kokusunu takip ettiğim için malikaneye bu kadar yaklaşmıştım. Buradan çok uzak olmayan bir yerde ölü bir keçi bırakılmıştı." Logan evin arka tarafını işaret etti. "Hayvan tarafından öldürülmemişti ve doğal nedenlerle ölmemişti. Boğazı kesilmişti."

Emberlyn gerildi. "Yani biri buraya bir ya da iki Rabid'i çekmek istemiş," diye düşündü, sesinde karanlık bir ton vardı.

"Öyle görünüyor."

Ripper'ın ensesine soğuk bir rüzgar esti ve ardından şeker kutusu tezgahın üzerinde kaydı. Logan gibi o da hareketsiz kaldı.

Ancak Emberlyn, teneke kutuyu işaret etti ve parmağını yana doğru hareket ettirdi. Nesne, tezgahı sıyrarak eski yerine geri döndü.

Tamam.

Logan boğazını temizledi. "Bu, cadı grubundan biri olmalı," diye ısrar etti.

"Ya da Carver ya da onun klanından biri." Yaralarına macun sürmeyi bitiren Ripper, spatulayı uzattı.

O da "Teşekkürler" diyerek spatulayı aldı ve en yakın sandalyeye oturdu. "Keçiyi görmek istiyorum," dedi ve yaralı bacağını diğerinin üzerine attı.

Ripper, onun evin güvenliğınden ayrılmasına karşı çıkarak hareketsiz kaldı. "Logan ve ben onu buradan uzaklaştırırız."

Spatulayı harca batırarak ona baktı. "Ne kadar da naziksin," dedi kuru bir sesle. "Ama ben onu sizden önce görmek istiyorum."

Gözlerini onun kıvrımlı dudaklarından ayırdı ve o ağızla neler yapabileceğini düşünerek zihninde o düşünceleri ezdi. "Neden?"

"Büyü kullanıldığına dair herhangi bir işaret var mı diye bakmak için." Yarasına ustaca merhem sürmeye başladı. "Bir cadının işin içinde olup olmadığını bilmek istiyorum." Ona hızlıca bir bakış attı. "Neden bunu kontrol etmemi istemediğini hissediyorum?"

Çünkü istemiyordu. "Yaralandın. Merhem, kanının kokusunun havaya yayılmasını engelleyemez. Ve rüzgâr varsa, o kokuyu taşıyacak ve herhangi bir keçiden daha iyi bir yem görevi görecektir."

"Bu yüzden kokuyu maskelemek için büyü kullanmayı düşünüyorum," dedi, havandan biraz daha macun alırken.

"Yine de burada kalman en iyisi," diye ısrar etti Ripper.

"Hey, şu anda koruma içgüdülerinin devreye girdiğini anlıyorum, ama bu bir istek değildi. Beni koruyacak iki güçlü kurt adam varken neden burada kalmam gereksin ki?"

Ripper çenesini sıktı. Onun otoritesini hiçe sayması onu çok kızdırıyordu. Ama sonra fark etti ki, bu da onu ona çeken şeylerden biriydi. Emberlyn, onun Alfa konumundan hiç etkilenmemişti; ona bakıp bir Alfa *görmüyordu*. O sadece Ripper'ı görüyordu.

"Bitti." Ayağa kalktı ve spatulayı kesme tahtasına attı. "Sadece ellerimi yıkayayım, sonra gidelim."

Tartışmanın bir faydası olmayacağını bildiği için tartışmaya girmede. O temizlenirken bekledi ve sonra sihir kullanarak

kan kokusunu kazıdı. Onu korumak için duyduğu ihtiyaç onu pençeler gibi delip geçiyordu, Logan onları arka kapıdan bahçesinin ötesindeki araziye çıkarırken onun yanında yürüdü.

Logan belirli bir noktada durdu ve kanla lekelenmiş ezilmiş uzun otlara kaşlarını çatarak baktı. "Kaybolmuş."

"Rabid'lerden biri onu götürmüş olmalı."

"Büyü izi görmüyorum," dedi Emberlyn, etrafına bakınarak. "Bu, cadı grubundan birinin işin içinde olmadığı anlamına gelmez. Keçi bulunursa ve ben onu iyice görürsem diye büyü kullanmaktan kaçınmış olabilirler." Elini yere sürdü. Avucundan büyü tozu döküldü ve kanı temizledi.

"Carver evimden ayrılırken bana çok kızgındı," dedi Ripper. Bu kolaylıkla Alfa olabilirdi.

"Hepsi kızgın. O, Reena, ailem, Reena'nın bu araziyle ilgili planlarının gerçekleşmesini dört gözle bekleyen herkes." Emberlyn iç geçirdi. "Millicent'in seni ve klanını bu işe bulaştırdığına pişman olduğundan eminim."

Ripper kaşlarını çattı. "Hiçbir şeyden pişman değilim. Kaç kişinin kızgın olduğu ya da ne kadar kızgın oldukları umurumda değil. Benim sorunum değil. Arazi onların değil, hiç olmadı. Aynı şey malikane için de geçerli. Sorun *onlar*, biz değiliz."

"Bence bunu daha fazla uzatmayacaklar," dedi Logan. "Elbette başlangıçta direnecekler, kendilerini kurban olarak görüyorlar. Ama mücadele sonuç vermediğinde vazgeçecekler. Yapabilecekleri başka bir şey yok."

"Sonunda istediklerini elde edemeyeceklerini kabul edecekler," diye onayladı Emberlyn. "Ama bu, vazgeçecekleri anlamına gelmez. Coven herkesin inanmasını istediği gibi, bu kasabada intikam peşinde olan tek cadı ben değilim."

Ripper kaşlarını çattı. "Coven içinde var olduğu söylenen asi grup, demek istiyorsun."

"Bu bir söylenti değil," diye ısrar etti. "Grubun *kimlerden* oluştuğunu bilmiyorum, ama var olduğunu biliyorum çünkü onların yaptığı birçok büyü'nün suçlusu olarak ben gösterildim. İnsanlar bunun ben olduğumu varsaydılar."

Evet, Ripper da bir zamanlar bu varsayımı yapanlardan biriydi. Aslında onun

grubun günah keçisi olduğunu fark edememişti.

"Beni grup olarak alt edebileceklerini düşünürlerse, bunu

■

Ripper onun bakışlarını yakaladı. "Sadece seninle başa çıkmakla kalmayacaklar,

. Benim klanımla da başa çıkmak zorunda kalacaklar. Seninle uğraşırlarsa, bizimle de uğraşırlar ve tersi de geçerlidir. Cadılar meclisinin bunu yapacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ağzını bükerek, "Hayır. Ama bu onların yapmayacağı anlamına gelmez" dedi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İki gün sonra gardıroptan seçtiği kıyafeti alırken, Emberlyn telefonun çalmasını duyunca durakladı. Yatağa doğru yürüdü, kıyafetlerini dikkatlice yatağın üzerine koydu, sonra komodinin üzerindeki telefona doğru yöneldi. Ahizeyi kulağına götürdü. "Alo?"

"Emberlyn, ben Clarence Robbins."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Kurt adam sadece büyükannesinin avukatı değil, aynı zamanda vasiyetinin icracısıydı. "Senin için ne yapabilirim, Clarence?"

"Coven'ın avukatlarından biri, Tyra, benimle iletişime geçti." Clarence içini çekti. "Üzgünüm ama aileniz Millicent'in vasiyetine itiraz etmeyi planlıyor."

Dudaklarının gerildiğini hissetti. "Evet, öyle olabileceğini duymuştum." Ve Tyra'nın bu konuda parmağı olduğunu bilmekten *büyük keyif* aldığını tahmin edebilirdi.

"Bu sabah ofisime gelebilir misin, bunu daha ayrıntılı konuşmak için?"

"Gelirim. Saat kaçta?"

"Sabah on'a kadar programım boş. Mümkünse o saatten önce uğra."

"Tamam." Telefonu kapatan Emberlyn boynunu ovuşturdu. Ailesi planlarını hayata geçirmek için hiç vakit kaybetmiyordu. Vasiyeti geçersiz kılma şansları olduğunu *düşünmüyordu*, ama ya başarılılarsa? Evini kaybedecek, eviyle olan bağını kaybedecek, burada her zaman bulduğu huzuru kaybedecekti.

Siktir et o pislikleri.

Eğer *doğru* nedenlerle malikaneyi isteselerdi, eğer onu gerçekten önemseselerdi, durum farklı olurdu. Ama önemsemediler. Emberlyn'in ailesini buna iten şey açgözlülüktü. Açgözlülük ve malikanenin onu seçmiş olmasından duydukları acı.

Millicent'in büyükbaba saatine ilıstirdiğı mektupta da belirttiğı gibi, malikane onu seven ve değeri veren biri tarafından yaşanmalıydı. Ama ailesi vasiyeti bozup evi ele geçirirse bile, onu korumayacak ve bakmayacaktı. Reena'ya devredeceklerdi ve malikanenin Vautier cadıları için bir ev olma geleneğı sona erecekti

. Ve o *da* burayı asla sevmeyecek ve değer vermeyecekti. Başrahibe için burası bir statü sembolü, bir ödöl olacaktı.

Emberlyn içinden küfretti ve sonra Paisley'i aradı. "Alo?" cadı basitçe selamladı.

"Bu sabah işe biraz geç kalacağım," diye haber verdi Emberlyn. "Millicent'in avukatı benimle görüşmek istiyor."

Paisley durakladı. "Tamam... sorun değil." Paisley'in daha fazla bilgi istememesi onu açıkça *çok zorluyordu*.

Emberlyn'in dudakları seğirdi. Arkadaşı, Rabid saldırısından hemen sonra onu aramadığı için ona kızgındı. Bu, Paisley'in olayı Kage'den öğrenmesine neden olmuş ve onu daha da kızdırmıştı. Daha dün, Emberlyn'e en az bir hafta boyunca onunla konuşmamasını dramatik bir şekilde söylemişti.

"Sen olmadan da işleri halledebiliriz," dedi Paisley alaycı bir şekilde. "Ne kadar istersen o kadar uzak kal. Gerçekten sorun değil."

"Benimle konuşmak istemediğini sanıyordum." Hat kesildi.

Emberlyn gülerek ahizeyi tekrar yerine koydu. Yatağa gidip orman yeşili ipek bluzunu aldı. Bluzu giyerken omzundaki yara gerilince yüzünü buruşturdu. Yaranın çevresindeki deri gergin hissediyordu.

Son iki gündür yoğun olarak merhem ve büyü kullandığı için pençe izleri hızla iyileşiyordu. Ancak giysilerin sürtünmesi yaraları kesinlikle kötüleştireceğinden, her sabah her iki yaraya da gazlı bez uyguluyordu.

Ripper Cumartesi gecesi omzuna bakmak istediğinde bu onu şaşırtmıştı. Elbette onun koruyucu içgüdülerinin alevlendiğini hissetmişti, ama yine de. Onun tepkisinin *kendisiyle* ilgili olduğunu düşünmüyordu, daha çok onun müttefiki olduğu için, yani onu korumaya yemin ettiği bir kişi olduğu için. Koruması altındaki birinin zarar görmesi onun doğasına aykırı olurdu.

Ripper elini sırtına koyduğunda, parmakları omzuna dolanıp ensesine dayandığında, kız irkildi. Çünkü bu hareket kararlı, kasıtlı ve cesur bir samimiyet içeriyordu.

Aynı zamanda sinir uçlarını titretmiş ve vücudunda küçük tüylerin diken diken olmasını engelleyememişti.

O, kompres uygularken hareketlerinin hızlı ve işine odaklı olmasını bekliyordu. Ama dokunuşu dikkatli, yavaş ve hassastı – hiç de klinik değildi. Ve işini bitirdiğinde, elleri kısa bir süre kalmıştı. Cinsel bir şekilde değil. Daha çok koruyucu bir jest gibi görünüyordu.

Yine de hormonlarını heyecanlandırmıştı.

Onu şimdilik aklından çıkararak, bluzunun düğmelerini ilikledi ve siyah pantolonunu giydi. Pantolonun paçaları hafifçe genişti, bu da bacak bandajının çizgilerinin kumaşın içinden görünmeyeceği anlamına geliyordu. İnsanlar saldırıyı biliyorlardı, evet, ama ona bunu hatırlatmak istemiyordu – bu sadece saldırıdan beri kendisine yöneltilen türden sorular ve yorumları tetikleyecekti .

İyi misin?

Tam olarak ne oldu? Logan neden oradaydı?

Rabid'in kim olabileceğini biliyor musun? Eminim çok sarsılmışsındır, zavallı şey.

Ripper ve Logan'a söylediği şeyde ciddiye – saldırı onu sinirlendirmemişti. Aslında daha çok üzümüştü. Çünkü o formda sıkışık kalmış bir insan olan bir yaratığı incitmek zorunda kalmıştı.

Giyindikten sonra, çıkmadan önce mutfakta kahve içip kahvaltı yaptı. Hedefine vardığında, arabasını avukatın ofisinin karşısındaki bir yere park etti. Arabadan indi, çantasını omzuna astı ve yolu geçerek, eski kayınvalidesi ve kayınpederi Reed'lerin yakındaki dişçi muayenehanesinden çıktıklarını fark edince içinden küfretti.

Emberlyn kaldırırma ulaştığında ikisi de bir an durup baktılar, dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Saldırıyı duyduk," dedi Claris, onu baştan aşağı süzdü. "Merkeze uğrayıp nasıl olduğunu görmek istemiştik."

Çiftin yanında her zamanki gibi garip hisseden Emberlyn, ona nazikçe gülümsedi. "İyiyim, teşekkürler."

Colton buna kaşlarını çatı. "Söylentilere göre yaralanmışsın."

"Yaralandım, ama ağır değil. Yaralarım da iyi iyileşiyor." Hafifçe öne doğru eğildi. "Peki. Beni sorduğun için teşekkürler."

"Kuduz... Michael değildi, değil mi?" diye sordu Claris.

"Hayır, kesinlikle Michael değildi." Emberlyn bundan emindi, çünkü Rabid'in yanağında eski eşinin sahip olduğu üç pençe izi yoktu. "Siz ikiniz kendinize iyi bakın."

Onları geçerek avukatın ofisinin kapısını itip açtı ve bekleme odasına girdi. Bakışları hemen resepsiyon masasının yanındaki koltuğa oturan erkeğe kaydı.

Ripper.

Şaşkınlıkla durdu. Kadınsı yanları çok tahmin edilebilir bir şekilde tepki verdi – el sallayıp baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

Onun etkisine karşı kendini gerçekten hazırlayabilecek miydi? Şüpheliydi. O gözlerden gelen keskin bir bakışla düşünceleri karışmıştı.

Maun masada, en sevdiği müşterilerinden biri başını kaldırıp parlak bir gülümsemeye selamladı. "Emberlyn, günaydın. Bay Robbins uğrayacağını söyledi." Laine dik durdu. "Ona geldiğini haber vereyim. Oturun lütfen."

"Teşekkürler, Laine," dedi Emberlyn.

Kadın kurt adam masasının solundaki koridorda kaybolurken, Emberlyn dikkatini Ripper'a geri verdi. Topukları parlak ahşap zeminde tıklayarak onun yanındaki sandalyeye doğru yürüdü.

"Avukatın seni de aradığını tahmin ettim," dedi, sinir uçlarını en iyi şekilde okşayan o boğuk sesiyle.

O da oturdu. "Seninle de konuşmak istedi mi?"

"Mantıklı. Ailen sadece evini değil, arazimi de istiyor.

Omzun ve bacağın nasıl?"

"İyileşiyor."

"Antivenomun yan etkisi yok mu?"

"Hayır," diye cevapladı, etrafına bakarak. Bekleme odası krem rengi boya ve maun ağacından yapılmıştı. Duvarlarda birkaç çerçeveli genel resim asılıydı. Köşede bir su soğutucu, karşı köşede ise bir bitki duruyordu.

"Daha önce hiç kullanmak zorunda kaldın mı?" Kolunu kızın sandalyesinin arkasına attı.

Kalbi hızla attı, çünkü bu sadece koruyucu bir hareket değildi; sanki hiçbir şey yokmuş gibi onun kişisel alanına giriyordu. *Cesur piç*. "Sadece bir kez."

Adamın yüzü karardı. "Ne zamandı?"

Michael, Bloodhill'e kaçmadan önce ona saldırmıştı, ama bu onun bahsettiği bir konu değildi. "Bu tamamen başka bir hikaye. Bir ara sana anlatırım." Belki. Muhtemelen anlatmaz.

Laine gülümseyerek geri geldi. "Clarence birazdan sizinle görüşecek, şu anda bir telefon görüşmesini bitiriyor." Koltuğuna geri dönüp bilgisayarının başına geçti.

Emberlyn, Ripper'a baktı. "Kurtadamlar tarafından ısırılan insanlar konusunda sana bir şey sormak istiyorum." Bacak bacak üstüne attı ve onun bakışlarının bacaklarına kaydığını fark etti. "En iyi arkadaşlarımdan biri, Paisley, Değişim'e ilgi duyuyor."

Gözleri tekrar ona döndü ve gözlerini kısarak baktı. "O Kage'in kız kardeşi, değil mi?" "Evet. Mümkünse sizin klanınıza katılmak istiyor. İnsanları nasıl seçtiğinizi bilmiyorum insanları nasıl seçtiğini bilmiyorum ama en azından onunla konuşabilir misin diye merak ediyordum."

Yavaşça başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Bu akşam bir aile etkinliği var. Yarın saat beşi geçe nasıl?" "O saatte boşum."

"Sizin için en uygun yeri seçin. Cadılar meclisi onun kararını desteklemediği için evinde sizinle görüşemez."

"Saat altı buçuk civarında malikaneye geleceğim."

Evimi kullanabilir miyim diye sorduğun için teşekkürler.

Siyah takım elbise giymiş, geriye taranmış tuz-biber saçlı bir adam ortaya çıktı. Kadına ve Ripper'a baktı, çenesindeki sakalları yukarı çekerek kibar bir gülümsemeyle. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Sizi beklettiğim için özür dilerim."

O ve Ripper koltuklarından kalkıp ona doğru yürüdüler. El sıkıştılar ve kısa bir selamlaşma oldu. Clarence onları koridordan geçerek bir ofise götürdü. Dekorasyon çok eski usul, koyu renkli ahşaplar ve eski mobilyalardan oluşuyordu. Dağınık masasındaki pirinç lamba bile antika gibi görünüyordu.

Duvarlarda binanın eski çerçeveli fotoğrafları ve bazı sanat eserleri asılıydı. Arkasında, duvar raflarında hukuk kitapları gibi görünen kitaplar diziliydi. Rafların altında dosya dolapları ve bir kahve makinesi vardı. Bazı kişisel dokunuşlar da vardı. Aile fotoğrafları, sevimli bir "En İyi Baba" kupası ve hatıra eşyaları gibi.

Masasının karşısındaki koltuklara eliyle işaret etti. "Cumartesi gecesi saldırısından sonra nasılsın?" diye sordu.

"Oldukça iyiyim, teşekkürler." Oturdu. Deri döşeme, pencerelerin jaluzilerinden içeri giren güneş ışınları sayesinde sıcaktı. "Ailem vasiyetin koşullarını kabul etse çok daha iyi hissederdim."

Ripper, onun yanındaki koltuğa oturdu. "Gerçekten geçersiz kılmak mı istiyorlar?"

Kahverengi gözlerinde hafif bir sinirlilik beliren Clarence, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdi. "Evet. Cadılar meclisinin avukatlarından Tyra Mosby, cuma günü beni arayarak bunu bildirdi. Arazideki 'yanlış iddianızı' geri çekmeniz ve aynı şekilde malikaneyle ilgili yanlış iddianızı da bu noktaya gelmeden geri çekmeniz en iyisi olurmuş." Bakışları Emberlyn'e kaydı.

Emberlyn sinirli bir nefes aldı ve istemeden kahve, ahşap cilası ve deri kokularını içine çekti. "Buna ne cevap verdin?"

"Tyra'ya iddiaların yanlış bir yanı olmadığını ve vasiyeti itiraz etmeye yönelik her türlü girişimin sonuçsuz kalacağını söyledim. Bu konuda ikinizle de iletişime geçmedim çünkü onun blöf yaptığını düşündüm – sonuçta bir vasiyeti iptal etmek kolay bir iş değildir. Ama bu sabah erkenden geldiğimde postamda resmi bir bildirim buldum." Clarence posta tepsisinden bir mektup aldı ve onu havaya kaldırdı.

Emberlyn, Ripper ile hayal kırıklığı dolu bir bakışlaştı.

Clarence kağıdı masasına koydu. "Mektubu özetlemek gerekirse, Gill vasiyetnamenin ana itirazcısı. Millicent'in vasiyetname yazacak zihinsel kapasitede olmadığını ısrarla savunuyor; mevcut vasiyetnamenin annesinin gerçek son isteklerini yansıtmadığını düşünüyor. Gill ayrıca, Millicent'in hiçbir koşulda malikanenin sana kalmasını istemeyeceğini iddia ediyor, Emberlyn. Konu çözülene kadar senin malikaneden çıkarılmanı talep ediyor.

Çözüldü. Clarence, Ripper'a baktı. "Ayrıca, bu süre zarfında klanınızın bu topraklara ayak basmamasını da istiyor."

Emberlyn çenesinin sertleştiğini hissetti. "Bu isteğini kışına sokabilir."

"Evet, bu olmayacak," dedi Ripper keskin bir sesle.

"Bunu açıkça belirteceğim," diye güvence verdi Clarence. "Endişelenmeyin. Bu talepleri uygulamaya koyma hakkı ya da imkânı yok."

"Dürüst ol," diye başladı Emberlyn, "kazanma şansı var mı?"

"Talebini konseye ikna etmesi gerekecek. Vasiyetname benim ve bir doktorun huzurunda imzalandığı için bu zor olacak."

"Neden bir doktor?" diye sordu Ripper.

"Millicent, onunla konuşup geçerli bir vasiyetname yazma ehliyetine sahip olduğunu teyit etmesini istediği için," diye cevapladı Clarence.

Kahretsin. "Vasiyetnamenin itiraz edileceğini öngörmüş."

Avukat başını salladı. "Tyra, doktorun imzasını mutlaka fark etmiştir, ancak yine de devam etmiştir, belki de Millicent'in durumunun stabil olduğunu kimseyi ikna etmeye yetmeyeceğini düşünerek. O ve ailenizin bilmediği şey, Millicent'in bir de vasiyet mektubu bıraktığıdır. Vasiyetin şartlarını açıklamak için ayrı olarak yazdığı bir mektup."

Ayağa kalktı ve metal çekmecelere doğru yürüdü. Birini açtı, kahverengi bir zarf çıkardı ve çekmeceyi kapattı. Koltuğuna geri dönerek zarfı Emberlyn'e uzattı.

Emberlyn zarfı aldı ve yırttı. "Bu neden daha önce açıklanmadı?"

"Çünkü vasiyetnamenin geçerliliği sorgulanırsa, sadece sana verilmesi için bana kesin talimat vermişti."

Emberlyn zarfın içinden mektubu çıkardı ve hızlıca okudu. Kaşları yukarı kalktı. "Ailem bunu duymaktan hoşlanmayacak."

Ripper ona doğru eğildi. "Ne yazıyor?" Kağıdı, onun da okuyabilmesi için eğdi.

O da okuduktan sonra kaşlarını kaldırdı. "Evet, bunu duymaktan hoşlanmayacaklar."

Clarence başını eğdi. "Millicent'in sana malikaneyi miras bırakmamasının nedenini şimdi anlıyor musun, Emberlyn?"

Derin bir nefes verdi. "Evet. Sadece orada ikamet etme hakkım olduğunu kanıtlamamı istediğini sanmıştım."

O öne doğru eğildiğinde sandalyesi hafifçe sallandı. "Millicent bana senden bahsetti, biliyor musun?"

"Beni en büyük hayal kırıklığı olarak nitelendirmiştir, şüphesiz," diye mırıldandı Emberlyn, dudaklarının seğirdiğini hissederek.

"Öyle dedi. Ama aynı zamanda senin hayranlık duyulacak bir kadın olduğunu da söyledi. Acıyı, kederi, zulmü ve önyargıları geride bıraktın. Hiçbirinin seni engellemesine izin vermedin. Bu kasabada kendine bir yer edindin, onun asla aklına gelmeyecek bir iş kurdun ve hayatında ne yapacağını ona ya da başkasına dikte ettirmek yerine kendi yolunu seçtin.

Bunu takdir etti. *Seni* takdir etti. Ve sana, hiç göstermediği kadar değer verdi." Clarence durakladı ve ona dikkatle baktı. "Ailenin, Millicent'in senin *şu* anda bulunduğun yerde olmanı istemediğini düşünmesine izin verme."

Clarence'ın küçük açıklaması karşısında zihinsel olarak şaşkınlık yaşayan Emberlyn, bileziğiyle oynadı. Büyükannesinin böyle şeyler söylediğini hayal etmek zordu, ama onun yalan söylemesi için bir neden yoktu. "Onları suçlayamam. Onlara, benim malikaneyi istemediğini söyledi."

"Muhtemelen tutmak onları onları uzak sırtınızdan
sırtınızdan Bu mektup konuyla ilgili bilgi ve arka
plan göstermektedir motivasyonları motivasyonları kararlarının ve
bunları tuhaf değil, açıklanabilir hale getiriyor. Başka bir deyişle, Gill'in
yetersizlik iddiasını çürütmek için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz.

Ripper ellerini koltuğunun kolçaklarına koydu. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Pazartesi günü belediye binasında hepimiz için bir toplantı planlandı," diye cevapladı Clarence.

Tam olarak bir hafta sonra.

"Yargıç koltuğunda oturması gereken tek meclis üyesi Shane'dir, çünkü Gill'in vasiyetine itirazının sonucundan hiçbir çıkar sağlamayacaktır," diye ekledi Clarence. "Ancak hem Reena hem de Carver, Millicent'in vasiyetinin şartlarını "kabul ettiklerini" ve tarafsız olacaklarını iddia ediyorlar."

Emberlyn burnunu çektirdi. "*Siktir* git."

Ripper homurdandı.

"Siz ikiniz de dahil olmak üzere tüm tarafların tarafsız kalabilecekleri konusunda anlaşmaları gerekir," dedi Clarence. "Tahminimce ikiniz de bu görüşte değilsiniz."

"Tahminin doğru," dedi Ripper.

"Reena geri adım atmış olsaydı, ailemi temsil etmesi için kendi kızını atamazdı."

"Doğru," dedi Clarence. "Ve Reena geri adım atmamış olsaydı, Carver hala projenin devam edebileceği izlenimine sahip olacaktı."

Konuşmayı bitirdikten sonra Emberlyn mektubu Clarence'a geri verdi. Emberlyn ve Ripper binadan çıkıp kaldırımında durdular.

"Millicent gerçekten her şeyi düşünmüş," diye düşündü Ripper.

Emberlyn başını salladı. "Öyle görünüyor. İsteklerinin reddedilme riskini göze almadı."

"Sadece bununla sınırlı olduğunu sanmıyorum. Mektupta yazdıklarına bakılırsa, amacının aynı zamanda malikanenin senin üzerinde olan haklarını korumak olduğunu düşünüyorum." Ripper'ın bakışları Emberlyn'in yüzünde dolaştı. "Sana ne söylemiş olursa olsun, onu hayal kırıklığına uğrattığını sanmıyorum, Emberlyn."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Robbins'e söylediklerinde haklıydı. Onunla kalmak ya da cadı grubuna yeniden katılmak senin için kolay olurdu; bir yere ait olmak istemek normaldir. Ama sen kendi başına bir maceraya atıldın ve tarafsız bir bölgeye bayrağını diktin, Chilgrave'in bir parçası olma hakkını savundun. Çamaşırhaneyi açmak da akıllıcaydı. Çok akıllıcaydı."

Emberlyn'in kendisi öyle demiş olsa da, öyleydi.

"Aslında, bence o seninle gurur duyuyordu. Sadece bunu sana nasıl söyleyeceğini bilmiyordu."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün bira fabrikasından çıkan Ripper, etrafına boş boş bakındı... ve Kerr'in kaldırımında ona doğru yürüdüğünü fark etti. Kerr'in ciddi ifadesinde bir şey Ripper'ı gerginleştirdi.

"Burada olduğunu duydum," dedi Kerr. "Sen gitmeden önce seni yakalamayı umuyordum."

Ripper ona dönerek tam karşı karşıya geldi. "Ne oluyor?"

Kerr ensesini ovuşturdu. "Bunu dedikodulardan duymanı istemedim ve Logan'ın muhtemelen öfkeyle peşine düşeceğini sana söylemenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Neye öfkelenecek?"

Kerr tereddüt etti, ifadesi dikkatliydi. "Neal'ın babası, CeCe'nin sonunda oğluna bir şans vermeyi kabul ettiğini söyledi."

Ripper hareketsiz kaldı, midesi düğümlendi. "Bu mantıklı değil. Neal onun tipi değil." O sadece çok dominant erkeklerden hoşlanırdı, çünkü iradesi çok güçlü olduğu için, karşılık vermezlerse diğerlerini ezip geçirdi.

"Hayır, değil," diye onayladı Kerr. "Bu yüzden yıllar boyunca onu defalarca reddetti. Ama görünüşe göre bir şeyler değişmiş." Ripper'a yan gözle baktı. "Eğer bu doğruysa ne yapacaksın?"

Arkadaşının belirsiz ses tonunu duyunca, Ripper kaşlarını çattı. "Sanki Neal'ı dövüp öldürecekmişim gibi soruyorsun."

"Bu beni şaşırtmaz."

Ripper, onun başka bir adamla samimi olmasını mı *istiyordu*? Hayır. Ama...

... "Üçlü ilişki önerisini reddettiğimde, onun sonunda başka biriyle birlikte olacağını biliyordum. Ne yapması gerekiyordu ki?"

Kerr gözlerini kısarak, "Sen kızgınsın," dedi.

"Neal'dan daha iyisini bulabileceği için kızgınım."

"Sen de benim düşündüğüm şeyi düşündüğün için kızgınsın," diye Kerr itiraz etti ve bir adım yaklaştı. "Bunun bir numara olduğunu, onun seni üçlü ilişki fikrine ikna etmeye çalıştığını düşünüyorsun."

Ripper dişlerini sıktığını hissetti. O da öyle düşünüyordu. Neal, gençliklerinden beri ona aşıktı. Eğer onu isteseydi,

çok daha önce harekete geçebilirdi. Oysa Ripper'a hep bunu asla yapmayacağını, Neal'ı sadece bir arkadaş olarak göreceğini söylemişti.

Kerr devam etti, "Sana zaman tanıdı. Sabırlı davrandı. Senin fikrini değiştireceğini düşündü, ama değiştirmedin. Şimdi ise senin ondan uzaklaştığını hissediyor. Alfa kurtadamlar son derece bölgesel hayvanlardır. Onun sevgisinde yerini başka birine kaptıracağını göstererek, onu nihayet sahiplenmen için daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Hiçbir oyun, numara ya da oyun fikrimi değiştirmeyecek.

Beni yeterince iyi tanıyor olmalı."

"Bence şu anda her şeyi deneyecektir. Doğası gereği kurnaz biri değildir, ama bu, zaman zaman kurnaz olamayacağı anlamına gelmez. En iyi insan bile, çok istediği bir şeyi elde edemediğinde kabusa dönüşebilir. Yıllardır üçlü bir ilişki hayal ediyorsa, şimdi o hayali bırakmak zorunda kalıyor. Mücadele etmeden bunu yapmayacak olması garip değil. Ve hem seni hem de Logan'ı elde edebilmek için manipülasyona başvuracağını düşünüyor muyum? Evet, düşünüyorum. Sen de öyle düşünüyorsun.

Ripper, çok sevdiği birinin onu bu şekilde kullanmasına kızarak, tartışmak istedi. Küfretti. "Şu anda bununla uğraşacak vaktim yok. Emberlyn'in evine gitmem lazım," diye açıkladı ve kamyonetine doğru yürüdü. "Arkadaşı Değişim'den geçip klanımıza katılmak istiyor. Onunla konuşacağımı söyledim."

"Arkadaş mı?" diye tekrarladı Kerr, onunla aynı hızda yürümeye devam ederek. "Paisley olmalı. Emberlyn'in ikizler dışında kimseyi arkadaş olarak gördüğünü sanmıyorum, sadece iş arkadaşları, müşteriler ve müttefikler. Senin gibi, o da insanları kolayca kendine yaklaştırmaz." Kerr ona baktı. "Ona gerçekten dokunmayacak mısın?"

Plan buydu. Ama Ripper planın giderek çöktüğünü hissediyordu. Bu yüzden kendine defalarca hatırlatıyordu... "Eşleşme bağı koparalı sadece bir yıl oldu."

Kerr omuz silkti. "Ee?"

Ripper kamyonetinin sürücü kapısını açtı. "Yani bir parçası hala eşli hissediyor olabilir."

"Evet, ama bir kısmı da hissetmiyor olabilir. Sen sadece varsayımlarda bulunuyorsun. Michael'a karşı hala bazı hisleri olsa bile, bu senin CeCe'ye karşı hala hislerin olmasıyla pek farklı değil.

Belki de en azından birbirinizin tamamen hayatına devam etmesine yardımcı olabilirsiniz. En azından bir *düşün*."

Sanki Ripper başka bir şey yapabilirmiş gibi.

Kamyonetine atladı ve kapıyı kapattı. Her şeyi göz önünde bulundurursak, CeCe ile olanlar yüzünden kafası başka kimseye yer kalmayacak kadar karışık olmalıydı. Ama Emberlyn onu ölçülemeyecek kadar meraklandırıyordu.

Ayrıca onun penisi üzerinde de bir etkisi vardı. O sabah duşta penisini okşarken gördüğü CeCe'nin yüzü değildi, Emberlyn'in yüzüydü.

Gün boyunca sık sık, uçan bir kelebek gibi zihninde belirip kayboluyordu. Onunla ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu... ama geri geliyorlardı.

Ripper motoru çalıştırdı ve yola çıktı. Doğrudan malikaneye gitmedi. Yolda bir fırına uğradı, birkaç şey alması gerekiyordu.

Onun evine vardığında, orada park edilmiş başka bir araba fark etti. Bu, arkadaşının arabası olmalıydı.

Kapıyı çaldıktan kısa bir süre sonra, kapı açıldı ve Emberlyn ortaya çıktı. Her zamanki gibi, şeftali rengi kemerli tulumu hem rahat hem de zarıftı. Çok çekici görünüyordu.

Vücudu buna tepki olarak gerildi ve aralarında cinsel bir çekim hissedildi. Göz bebeklerinin büyümesi, onun da bunu hissettiğini gösteriyordu.

Emberlyn boğazını temizledi. "Merhaba." Gözleri, elinde tuttuğu geri dönüştürülebilir bardak taşıyıcı tepsiye, sonra da boş eliyle tuttuğu kahverengi kağıt torbaya kaydı. Diğer alışverişlerini arabada bırakmıştı.

Ripper malikaneye girdi. "Ben kahve alacağım. Sen bitki çayı al." Kağıt torbayı ona uzattı. "Kremalı Danimarka çöreği. Fırındaki dişi kurtlar bunun en sevdiğin olduğunu söylediler."

Kız iki kez gözlerini kırptı. "Şey, teşekkürler. Paisley için bir şey getirir mi?"

"Onu beslemek benim görevim değil."

"Kurt adam mantığı," diye fısıldadı Emberlyn, kapıyı kapatırken.

"Kurt adam mantığı mı?"

"Hepinizin tavırları genellikle çok iyidir, ama korumanız altında olmayan insanların istek ve ihtiyaçlarını göz ardı edersiniz."

"Sen kendi çevrenin dışında kalan insanları besliyor musun?"

"Anlıyorum." Emberlyn, elindeki kahve bardağını tutucudan dikkatlice çıkardı, topuklarını döndürdü ve koridordan aşağı yürüdü. "Paisley ve Kage oturma odasındalar. Neyse ki, çayları ve kurabiyeleri var, yoksa kendilerini dışlanmış hissederlerdi."

Emberlyn'in arkasında yürürken, bakışlarının onun kışına kaymasını engelleyemedi. *Orada*, yüksek, sıkı ve mükemmel bir şekilde duruyordu.

Ripper, gözünün ucuyla bir hareket yakaladı. Yan tarafa baktı... ve bir kişinin silueti gözden kaybolurken bir kez daha baktı. Kasları gerildi ve aniden durdu. Ya bir anlığına bir hayalet görmüştü ya da hayal etmişti. Hangisinin onu daha çok rahatsız edeceğini bilmiyordu.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu Emberlyn, kapıda durarak.

Küçük olayı bir kenara iterek, cevap olarak ona doğru yürürken boğazını temizledi. Onu takip ederek oturma odasına girdiğinde, Paisley'in kanepelerden birinde oturduğunu, kardeşinin ise kanepenin arkasına yaslandığını gördü. O içeri girince ikisi de doğruldu.

"Ripper," diye selamladı Kage.

"Ben Paisley," dedi kız kardeşi. "Bu küçük bir kasaba olduğu için bunu zaten bildiğini tahmin ediyorum."

Evet, ama... "Yıllar boyunca pek konuşmadık."

"Ben kurtadam çevrelerinde dolaşmam. Ama bunun değişeceğini umuyorum."

Emberlyn koltuğa otururken, Ripper arkadaşının karşısındaki kanepeye oturdu.

Paisley biraz öne doğru kaydı. "Bunun benim için ani bir karar olmadığını bilmeni isterim. Bu konuyu çok düşündüm."

Ripper kahve fincanını tutucudan çıkardı. "Yani bu sadece kardeşin kurt adam olduğu için mi?"

Paisley'in dudakları düzleşti. "Hayır. O pislik herif Değişim'in kendisini ele geçirmesine izin vermeden çok önce niyetim buydu."

"O pislik herif mi?" diye tekrarladı Kage, kaşlarını öfkeyle kaldırarak.

Paisley ona hızlıca bir bakış attı. "Hey, ben sadece durumu olduğu gibi anlatıyorum."

"Neden bu kadar acımasız olmak zorundasın?" diye sordu Kage. "Ben senin kardeşinim. Beni sevmelisin."

"Ama yine de..."

Gözleri parıldayan Emberlyn, içkisini yudumladı.

Ripper hafifçe hareket etti ve Paisley'in dikkatini tekrar kendisine çekti. "Neden Değişim'i yapmak istiyorsun?"

Ellerini uyluklarına koydu. "Bu düşünce bana her zaman çekici gelmiştir, küçükken bile. Belki de klanlar çok sıkıdır ve zayıflar korunurlar. Cadı meclisinde işler böyle yürümüyor."

Kaşlarını çattı. "Kendini zayıf mı görüyorsun?"

"Kişi olarak değil, hayır. Ama büyüm çok güçlü değil, bu yüzden cadı grubunun çoğu beni cılız biri olarak görüyor. Bu da beni okulda zorbalığa maruz kalmaya açık hale getirdi. Tabii ki, Emberlyn en iyi arkadaşım olduğunda, kendi eğlenceleri için beni hedef almayı bıraktılar. Emberlyn onlara gülümsemekle yetindi ve onlar da gece hırsızları gibi kaçtılar." Paisley kıkırdadı.

Gözlerini tekrar bitki çayını yudumlayan Emberlyn'e çevirdi. O bir intikamcı olduğu kadar bir koruyucu da, diye düşündü. Dikkatini tekrar Paisley'e çevirerek sordu, "Ailen, Değişim'i geçmek istediğini biliyor mu?"

"Evet. Ailem bundan memnun değil. Tam tersine. Ama Emberlyn'in dediği gibi, başkalarını mutlu etmek için hayatımı yaşayamam. Annem ve babam, kendi mutluluklarını benim mutluluğumdan önce tutmamı istememeliler. Bunu yapmamaları canımı yakıyor, ama durum bu. Umudum, sonunda bu fikri kabul etmeleri."

"Ya kabul etmezlerse? Çünkü bu geri alınabilecek bir şey değil. Bir kez yapıldığında, geri alınamaz."

"Eğer ikna olmazlarsa, olmazlar. Pişmanlık duymayacağım," dedi Paisley, ona inandığını gösteren bir kesinlikle.

"Anladığım kadarıyla, ikizin benim klanımın bir parçası olduğu için sen de klanıma katılmak istiyorsun."

Kız burnunu kırıştırdı. "Hayır, bu bir faktör değil. Aksine, ondan uzak olmak isterim, o lanet olası bir aptal."

Kage gözlerini kısarak ona baktı. "Senden nefret ediyorum," dedi soğukkanlılıkla.

"Bu yeni bir şey," dedi Paisley, ona bakmadan ciddi bir ifadeyle. "Açıkçası, Carver'ın klanı düzene sokulmalı," dedi Ripper'a. "Shane'in klanı sıkı ve düzenli ama, kabul edelim ki, seninki daha sıkı ve daha kontrollü. Senin klanında kendimi daha güvende hissederim. Cadılar meclisinde bunu hiç hissetmedim."

Ripper, cadıların neden "mükemmelliğe" bu kadar takıntılı olduklarını hiç anlamamıştı. Onların gözünde mükemmellik, güçlü olmak ve büyülerini tam olarak kontrol edebilmektir. Bu standarda uymayanları hor görüyorlardı; onları korumak yerine hedef alıyorlardı. O bu zihniyeti hiç anlamıyordu.

"Değişim kolay bir süreç değildir," dedi Paisley'e. "Birkaç gün sürer. İlk ısırik dışında acı vermez. Ama yorgun olursun. Ateşin çıkar. Bilincini kaybedip geri kazanırsın. Ve bazen..."

"Çok seks yapmak isteyeceksin, biliyorum."

"O zaman çoğu zaman seni becerecek bir kurda ihtiyacın olacağını biliyorsun," dedi açıkça.

Yutkundu. "Bununla gerçekten bir sorunum olmayacak."

Emberlyn Danimarka çöreği ile boğuldu, omuzları titriyordu.

Paisley kızardı. "Ne? Hepsi cehennem ateşi kadar ateşli. Yalan söylemeyeceğim ve bu bir angarya gibi davranmayacağım."

Ripper'ın dudakları seğirmeye başladı. "Eğer istediğin buysa, klanıma katılmana itirazım yok. Klanında kendini rahat hissedeceğin eşsiz kurtlar var mı? Varsa, sana Değişim'i uygulayıp uygulamayacaklarını sorarım. Ben bunu yapmam."

Emberlyn başını eğdi. "Neden?"

"Bildiğin gibi, bir kurt adam bir kişinin kanına bir enzim enjekte ederek onu Değiştirir," diye açıkladı. "Her kurt adamın parmak izi gibi kendine özgü bir enzimi vardır. Bu enzim nedeniyle, onu Değiştiren kurda karşı her zaman hafif bir platonik bağ hisseder. Ben Alfa'yım, bazı klan üyelerine diğerlerinden daha fazla bağlanmamam önemli. Tek istisna eşler ve ailedir."

"Anladım," dedi Emberlyn. "Mantıklı."

Paisley ağzını bükerek, "Çamaşırhanede çalıştığım süre boyunca klanınızdan pek çok kişiyle tanıştım. Rahatsız olduğum kimseyi hatırlamıyorum, bu yüzden endişelenmiyorum," dedi.

"Tamam. Eşsiz kurtlarımdan bazılarıyla konuşup sana geri döneceğim."

Paisley'in dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. "Harika."

Yukarıda bir kapı çarptı ve ayak sesleri koridorda yankılandı, döşeme tahtaları gıcırdadı.

Ripper gerildi. "Başka kim var burada?"

"Kimse yok," dedi Emberlyn, Danimarka çöreğini rahatça ısırmadan önce. Tüyleri diken diken oldu. İkizlere baktı, ikisi de sinirli görünüyordu.

"Bu tür şeyler burada sık sık olur mu?"

burada?"

Emberlyn omuz silkti. Hiç de rahatlatıcı değildi.

İkizler içeceklerini ve yemeklerini bitirdikten sonra, mazeretlerini söyleyip ayrıldılar.

"Teşekkür ederim," dedi Emberlyn, ikizleri uğurladıktan sonra oturma odasına dönerek. "Onu klanınızın bir parçası olarak kabul etmeye istekli olduğunuz için minnettarım."

"Kabul etmemem için bir neden yok."

Koltuğa yaslanarak onu dikkatle inceledi. "İyi misin?" Kaşlarını çatıldığını hissetti. "Neden iyi olmayayım ki?"

Emberlyn yüzünü buruşturdu. "CeCe ve Neal hakkındaki söylentileri duydum," dedi alçak sesle. "Senin için kolay olamaz."

Adam derin bir nefes verdi. "Logan için daha zor olacak." "Neden?"

"O, CeCe'yi benden daha çok seviyor. Çok kızacak. Onu geri kazanmak için her şeyi yapar, üçlü bir ilişkiye bile girer."

Kaşları çatıldı. "Yani bu onun ilk tercihi olmaz mıydı?" "Hayır. O ve ben daha önce kadınları paylaştık, ama sadece bir gecelikti. bir gecelikti." Bu kadınlar ne kız arkadaşları ne de yatak arkadaşlarıydı, ne o ne de kardeşi hiçbir şekilde bağlanmadıkları kadınlardı. O zaman kıskançlık devreye giremezdi.

"Sadece Logan'a bağlı kalmayı düşünmesinin bir yolu yok mu?" diye sordu Emberlyn.

Ripper başını salladı. "İkisine de bunun benim için sorun olmayacağını söyledim, ama o, onları birlikte görmekten rahatsız olmayacağımı kabul etmiyor; bana bunu yapamayacağını söylüyor."

Emberlyn kaşlarını çattı. "Ama seni inciteceğini bilerek *Neal'a* birlikte olabilir mi? Bununla bir sorunu yok mu?"

"Öyle görünüyor."

"Aradaki fark ne?"

Ripper omuz silkti. "Bunu ona sormalısın."

"Yanılıyor muyum, yoksa Neal yıllardır onu kazanmaya mı çalışıyor?" "Yanılmıyorsun."

"Aniden ona bir şans vermesi biraz garip," dedi Emberlyn rahat bir tavırla. "Acaba bunu..."

"Beni kontrol altına almak için mi? Belki. Bir gecede tipinin aniden değişmesinden daha mantıklı." Ripper ayağa kalktı. "Gidip kardeşimi bulup Neal'ı kanlı bir şekilde dövmemesi için ikna etsem iyi olacak."

Yan yana, koridordan ön kapıya doğru yürüdüler.

Emberlyn ona hızlıca bir bakış attı. "Sence Logan, CeCe'nin hayatına devam ettiğini kabul edecek mi, yoksa üçlü ilişki için sana daha fazla baskı yapacak mı?"

Ripper iç geçirdi. "Bilmiyorum. Muhtemelen ikincisi." "İşe yarayacak mı?"

"Hayır. O, onu kaybettiğini hissetmemi istiyor. Ve ben de öyle hissediyorum. Ama onun düşündüğü şekilde değil."

Emberlyn kapıyı açtı. "Demek istediğin, onun uzun zamandır yakın arkadaşın olduğu ve tüm bu olanlar - davranışları, ısrarları, şimdi oynadığı oyunlar - bu arkadaşlığı bozduğu. Onu geri kazanamayacağını hissediyorsun," diye açıkladı.

Ripper onu işaret etti. "Aynen öyle." Verandaya çıktı.

"Umarım öyle olmaz. Hayatında bir eksiklik olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Belirli bir kişinin olması gereken yerde bir boşluk."

Evet, o bunu bilirdi. Birkaç kayıp yaşamıştı. Annesi ve büyükannesi ölmüştü. Babası onu terk etmişti. Ve eşi

Rabid'e dönüşmüş ve onu terk etmişti. "Çoğu insandan daha uzun sürede çiftleşmenin bittiğini ilan ettin," dedi.

Omuz silkti. "Sanırım bu ekstra zaman, onu kaybetmiş olmaktan dolayı daha az suçluluk duymamı sağladı."

"Başka bir şey yapamazdın. Hayatına devam etmek, birini değiştirmek ya da unutmak değildir. Huzur bulmaktır. O da senin bunu bulmanı isterdi."

Ona solgun bir gülümseme attı. "Sakin ol, Rip."

Rip. Onun adını ilk kez kısaltmıştı. Bunu yapan çok az kişi vardı ve Rip, onun da artık onlardan biri olmasını sevdiğini fark etti. "Sen de."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazar akşamı klanının barına giren Ripper, gördüğü manzara karşısında ağzının sıkılaştığını hissetti. Barmen, kavga çıkabileceği konusunda onu uyarmak için aramıştı. Barmen haklı çıkmıştı ve Ripper kavgayı önlemek için yeterince erken gelememişti.

Hırıltılar, küfürler, homurtular ve etin ete çarpma sesleri havayı dolduruyordu. Bir erkek kavgayı açıkça domine ediyordu, ama kavgayı bitirmek için acele etmiyordu – rakibine yumruk atıyor, onu takip ediyor ve çeşitli nesnelere itiyordu.

Bardaklar kırıldı. Sandalyeler yere çarparak gürültüyle düştü. Masa ayakları kayarken zemini sıyırdı.

Seyirciler iki erkeğe durmaları için seslendi, ama kimse kavgaya karışmadı. Onları suçlayamazdı. Kavga eden iki kurt adamın arasına girmek asla iyi bir fikir değildi – ikisi de kolayca sana saldırabilirdi.

Bu yüzden barmen Ripper'ı çağırmıştı.

Kurtadamların bu şekilde fiziksel olarak kavga etmeleri nadir bir durum değildi – genellikle bu heyecanı severlerdi. Bu nedenle, geçmişte birçok kez kavgaları ayırmak için buraya gelmişti. Çoğu zaman, geldiğinde kavganın bitmiş olduğunu ve kavgacılar yaptıkları pisliği temizlediklerini görürdü. Genellikle birbirlerine özür olarak içki ismarlarlardı ve sonra olanlar unutulurdu.

Bu gece, işler o kadar basit olmayacaktı. Bu, sıradan bir sarhoş kavgası ya da kurtların önemsiz bir şey yüzünden kavga etmesi değildi. İki kişi, başka birini kışkırtacağını bilerek buraya gelmişti. Sonuç da bu olmuştu.

Ripper oraya doğru yürüdü, kalabalığın arasından geçerek kavgacılar arasına girdi. "Durun," diye emretti, sesi kararlıydı.

Onlar da durdular, göğüsleri inip kalkıyor, bakışları hala kilitli, yüzleri somurtkan bir ifadeyle.

"Geri çekilin. İkiniz de."

Her iki erkek de emrini yerine getirdi, ikisi de ona bakmadı. "Logan, ofiste sakinleş."

Yırtık dudağını silerek, kardeşi öfkeyle tek kelime etmeden uzaklaştı.

Ripper diğer erkeğe döndü. Yüzü morluklar ve kesiklerle dolu olduğu için, Logan'ı kızdırma kararından pişman olduğu belliydi.

Salı akşamı Emberlyn'in evinden ayrıldıktan sonra, Ripper kardeşini bulmuştu. Adam özel iskelesinde oturmuş bira içiyordu. CeCe'nin Neal ile birlikte olmasına Ripper'a kızmamış ya da onu suçlamamıştı. Logan da Ripper'ı CeCe'nin taleplerine sonunda boyun eğmesi için zorlamamıştı.

Tam tersine.

Logan, "bitti" olduğunu iddia etmişti. CeCe'nin artık başka bir adamla yattığını, bu kadar çabuk ve kolayca hayatına devam edebildiğini bilmek Logan'ı çok etkilemişti. Bunu beklemiyordu. CeCe'nin onu değil, umursamadığı birini seçmiş olması Logan'ı mahvetmişti.

"Neal'ı bulup onu dövmeyeceğim," demişti Ripper'a. "Bırak onu alsın. Artık ilgilenmiyorum."

Bunu içtenlikle söylemişti çünkü gerçekten yıkılmıştı. Ve sonraki günlerde, bu çifti görmemek için özel bir çaba sarf etti.

Bu gece CeCe ve Neal'ı tesadüfen şehirde görmüş olsaydı, Logan acısını gizleyip arkasını dönüp giderdi. Ama hayır, bu olayın hiçbir yanı "tesadüfi" değildi, bu yüzden Logan'ın tepkisi sadece anlaşılabilir değil, aynı zamanda haklıydı.

"Neal, tuvalete git ve kendini temizle," diye talimat verdi Ripper. "Sonra bu pisliği temizle ve buradan defol git. Seninle yarın ilgileneceğim." Kardeşiyle konuşmak istiyordu.

Neal'ın sırtı dikleşti. "Neden Logan yardım etmeye zorlanmıyor? İlk yumruğu ben atmadım..." Ripper yüzüne yaklaşınca sözünü kesti.

"Bana masum numarası yapma," diye homurdandı

Ripper. Neal'ın bakışları yere düştü.

"Buraya tek amacın Logan'ı kışkırtmak için geldin. O kapıdan içeri girdiğin anda kavgayı sen başlattın. Ne olacağını çok iyi biliyordun." Ripper bakışlarını CeCe'ye çevirdi. "Sen de öyle."

CeCe'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Hayır!"

Neal'a döndü. "Tuvalete, *hemen*."

Kurt adam, adımlarında hafif bir topallama ile hızla uzaklaştı.

CeCe, ellerini ovuşturarak Ripper'ın yanına gitti. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum, ama yemin ederim ki ben..."

"Bana yalan söyleme," diye kesti sözünü. "Bu gece Neal'la istediğin yere gidebilirdin. Herhangi bir yere. Logan'ın burada olacağını *bilerek* bu barı seçtin. O her pazar gecesi buraya gelip dart oynar ve klanımızdan bazı kurtlarla sohbet eder. Seni Neal'la görmek onun canını yakacağını biliyordun. Onu kızdıracağını biliyordun. Yani buraya gelmenin tek nedeni bunu istemen olabilir."

"İstemedim!" diye itiraz etti. "Logan'ı incitecek hiçbir şey yapmam!"

"O zaman neden bu barı seçtin?"

"Yoğun bir haftaydı, çok işim vardı, günleri karıştırdım, cumartesi olduğunu sandım. İçeri girip insanların dart tahtasının yanında toplandığını görene kadar hatamı fark etmedim. Yemin ederim, hemen geri çıkmak üzereydim. Ama Logan bizi gördü ve koşarak geldi."

Ripper çenesini sıktı. "Sana bana yalan söyleme demiştim, değil mi?"

Gözleri parladı. "Yalan söylemiyorum, kafam karıştı."

"Sadece arkadaş olarak gördüğün biriyle çıkmaya başladığında sen de kafan karıştı mı?"

Ağzını kapattı. "Üçlü ilişki konusunda fikrini değiştirmeyeceğini anlayabiliyordum. Ama Logan... o umudunu kaybetmemişti. Eğer hayatıma devam ediyormuşum gibi görünürsem, onun da bunu unutmasını ve hayatına devam etmesini sağlayabileceğimi düşündüm."

"Yani Neal'ı kullanıyorsun? O bunu biliyor mu?"

"Hayır." Gözlerini kaçırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bunun için kendimi kötü hissediyorum, ama başka ne yapabileceğimi bilemedim. Bu benim hatam. Üçlü ilişkiyi ben önerdim, tüm gerginliği ben yarattım, bunu düzeltmem gerekiyordu."

"Neal'la birlikte olduğunu görmek Logan için bu durumu nasıl düzeltebilirdi *ki*? Tek yapman gereken, artık üçlü ilişkiye ilgi duymadığını ona açıkça belirtmekti."

"Yaptım! Yalan söylediğimi anladı!"

"Bunun çözüm olacağını gerçekten düşündün mü?"

Yüzünü buruşturdu ve tişörtünü düzeltti. "Logan'la konuşmaya gidiyorum, iyi olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Hayır, gitmeyeceksin. Neal'a bu karışıklığı temizlemede yardım edeceksin, sonra da onunla birlikte gideceksin."

Kafasını hafifçe geriye attı. "Bak, Neal ve benim yüzümden üzüldüğünü anlıyorum..."

"Öyle değil, CeCe. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum, sadece arkadaş olduğumuz zamanki gibi. Bunun doğal bir parçası da senin biriyle çıkman olurdu. Ama sen Neal ile çıkmıyorsun, onu kullanıyorsun. Ve bunu yaparken kardeşimi incitiyorsun."

Dudaklarını inceltip çenesini çıkardı. "Logan'ı seviyorum. İkinizi de seviyorum."

"Öyle mi? Bunu gösterme şeklin çok karışık." Ripper masaların arasından geçerek ofise doğru yürüdü.

İçeride Logan, masanın yanındaki sandalyede oturmuş, çenesini nazikçe yokluyordu. Ripper'a baktı, gözleri donuktu. "Neal pek dövüşçü sayılmaz, ama birkaç iyi yumruk attı."

Ripper kardeşinin yanına yürüdü. "Tam olarak nasıl oldu?"

Logan iç çekerek elini kucağına indirdi. "Onu aramayacağımı ve onunla yüzleşmeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Ama onlar el ele tutuşmuş, gülümseyerek ve kahkahalar atarak buraya girdiler... Bunu beklemiyordum Rip. Beni hazırlıksız yakaladı. Onun bana bunu yapacağını düşünmemiştim ve yaptığı şey beni çok kızdırdı. Farkına varmadan oraya doğru büyük adımlarla ilerliyordum. İkisine de gitmelerini söyledim. Ona, onun hakkında daha iyi düşündüğümü söyledim.

Onları gözümün önünden kaldırmak istediğimi söyledim. Ama o orospu çocuğu burnumu kırarak, CeCe'nin ona ait olduğunu kabul etmem gerektiğini, artık onunla yatabileceğini, onu bir daha asla geri alamayacağımı, bir gün onu sahipleneceğini söyledi. O andan itibaren işler kızıştı.

Ripper küfretti. Neal, Logan'ı kışkırtmak için gerçekten elinden geleni yapmıştı. "Cumartesi olduğunu sandığını söyledi."

Logan göz kapaklarını indirdi. "Siktir et. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki şok olmuş gibi. Ama onu tanıyorum. O duygu sahteydi." Alnını ovuşturdu. "Neal'la birlikte olduğunu görmek bana çok zor gelse de, sana daha fazla baskı yapıp istediğini elde etmek için bunu yaptı, değil mi?"

Ripper zayıf bir omuz silkme yaptı. "Muhtemelen."

"Onunla birlikte olması fikrinden nefret ediyordum, ama senin haklı olduğunu düşünmek istemedim; seni oynamak için onu kullanmak gibi soğuk bir şey yapacağını düşünmek istemedim." Logan onu dikkatle süzdü. "Asla pes etmezdin, değil mi?"

"Hayır. Ve bunu yapsaydım, bu senin istediğin şey olmazdı. Sen ve ben birbirimize hırlayarak bir pizzayı bile paylaşamıyoruz; nasıl bir partneri paylaşabiliriz ki?"

Logan'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bunu başarabileceğimizi kendime söyledim."

"Bu uzun sürmezdi. Yıkılırdı ve bu *aramıza* girerdi."

"Hiçbir şey bunu yapamaz," diye ısrar etti Logan.

"O zaten bunu yapıyordu. Aylardır benden nefret ediyordun. Klan değiştirmeyi konuşuyordun."

"Sadece öfkemi boşaltıyordum. Öyle demek istemedim. Seni nefret etmiyorum. Hiçbir zaman etmedim. Durumu nefret ettim." Logan çenesini gerdi ve kırmızı bir noktayı yoklayarak yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun, neredeyse onun bu gece bunu yaptığına sevindim. Gözlerimi açtı; senin haklı olduğunu fark etmemi sağladı."

"Haklı olmamayı tercih ederdim."

Logan yine iç geçirdi, bakışları içe dönüştü. "Onun beni kasten böyle yaralayacağını hiç düşünmemiştim."

"O hala tanıdığın CeCe. İnsanlar bazen karakterlerine uymayan şeyler yaparlar. Şimdi pişman olacaktır. Ve bence Neal bu gece her şeyin üstüne bir de terk edilecek. Onu kullandığını itiraf etti. Üçlü ilişki olmayacağını ve hepimizin bunu kabullenip hayatımıza devam etmemiz gerektiğini sana anlatmak için bunu yaptığını söyledi."

Logan somurtarak, "Saçmalık. Sana kötü davrandım, hatta klanı terk etmekle tehdit ettim. O beni sakinleştirmeye çalışmadı bile. Sana sataşmaya ve tehditler savurmaya devam etmemi istedi. Ben bunu göremedim," dedi. Düşünceli bir ifadeyle durakladı. "Ama sen gördün."

"Sen sevdiğin insanları her zaman en iyi şekilde görürsün. Ben ise çok yorgun ve alaycıyım."

"Ve zihninin yarısı Kara Söğüt Cadısı'nda." Ripper sertleşti.

"İkinizin arasındaki çekimi fark etmediğimi mi sanıyorsun? Geçen Cumartesi gecesi, Emberlyn senin koruyucu yanını tam anlamıyla ortaya çıkardı

. O, muhtemelen bu gezegende senin onu koruman gereken son kişi, ama bu, o incindiğinde tüm varlığının tepki vermesini engellemedi. Ondan hoşlanıyorsun. Bu kadar yoğun tepki vermenin başka bir nedeni olamaz."

"Şu anda Emberlyn'den bahsetmiyoruz."

Bunu görmezden gelen Logan devam etti, "O beklediğim gibi biri değil. Onun hakkında o kadar çok kötü şey duymuştum ki, onun gergin, kindar bir kaltak olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle değil."

Konuyu değiştirmek isteyen Ripper, "Daha önce konuştuğumuz şeye dönelim... CeCe konusunda ne yapacağız?" dedi.

"Hiçbir şey yapmayı düşünmüyorum. Hatalı olan ben değilim." Logan bacaklarını uzattı. "Özür dilediğinde, özrünü kabul edeceğim ve tekrar arkadaş olabileceğimizi umacağım."

Ripper de aynı umudu paylaşıyordu. "Ama işler eskisi gibi olmayacak."

"Hayır, olmayacak. Ona olan tüm hislerimi mahvetti.

Bunu kullandım. Doğru düğmelere bastım, böylece *seni* itebileyim. Onu her zaman seveceğim, ama bundan sonra ona eskisi gibi bakmayacağım.

Asla.

Ön kapı açıldı ve Emberlyn ortaya çıktı – her bir şehvetli kıvrımını vurgulayan, vücuduna yapışan beyaz bir elbise giymişti. Onu görmek bile Ripper'ın nefes almasını kolaylaştırdı. Bu hiç mantıklı değildi – özellikle de vücudu onun yanında alev almaya alışırken, tıpkı şu anda olduğu gibi.

"Sana benim için o iksirlerden daha fazla yapmanı istemeyi sürekli unutuyorum," diye patladı. "Vaktin var mı?"

Soluk ela gözleri kısıldı, onu tamamen anladı. Gerçek şu ki... barda yaşanan o karışık olaydan sonra, kardeşinin o kadar üzgün olduğunu gördükten sonra, Ripper'ın aklını her şeyden uzaklaştıracak tek kişiye ihtiyacı vardı. O kadar sağlam bir kişi ki, yanında olmak insana huzur veriyordu.

Kadının onu sorgulayacağını, neden geldiğini öğrenmek isteyeceğini düşündü. İksirlere hemen ihtiyacı yoktu, birkaç hafta sonra dolunay olacaktı.

Ancak kız onun iddiasını sorgulamadı. Bunun yerine kapıyı daha da açtı. "Vaktim var."

Omuzlarından bir kısmı gerginliği kaybolan adam, kadının sessiz davetini kabul etti ve içeri girdi. Evin enerjisi – kadının enerjisiyle iç içe geçmiş – onu daha da rahatlattı, ruh halinin keskin kenarlarını yumuşattı.

"Beni takip et," dedi kadın.

Yürürken kadının kalçalarına hayran olmamaya çalışmadı bile. Bundan vazgeçmişti – enerji kaybıydı.

Danışma odasına giren Ripper, kadının bir tütsü yakıp havayı sandal ağacı kokusuyla doldurmasını izledi. Etrafına bakındı ve birçok değışikliği fark etti. Millicent'in eşyaları ve varlığı, mekana nemli ve ürkütücü bir hava katmıştı. Her yerde gölgeler vardı. İçeri girerken her zaman temkinli davranırdı. O itici hava artık yoktu.

Mücevherler, kaya kuvarsları, altın kadehler ve mumlar odaya renk katıyordu. Hava tazeydi ve tavandan sarkan kuru çiçek ve ot demetlerinin kokusu geliyordu. Her şey parıldıyor gibiydi – raflar, sunak, tabureler, dökme demir kazan, krem rengi duvarlar, ahşap zemin.

Oda insanı rahatlatıyordu. İçine çekiyordu. Yaklaşmaya teşvik ediyordu.

Tıpkı şu anda etrafta koşuşturup şu ya da bunu toplayan cadı gibi.

O, cadı sunak üzerine eşyaları dizmeye başladığında taş şöminenin yanındaki tabureye oturdu. Bir athame, kavanozlar, bir toprak kap, bir şişe, birkaç yaprak ve küçük saksı bitkilerinin yanındaki pencere pervazında bırakılmış garip şekilli bir yaprak.

Ama gölgeler kitabı yoktu.

"İksirin formülünü zaten kontrol ettin mi?"

Lavaboda, büyük bir kadehi suyla doldurdu. "Gerek yok. Bunları her zaman yaparım." Sunak başına dönerek, suyu kazana döktü ve kadehi yerine koydu. "Sadece seninkinin daha güçlü olduğundan emin olmam gerekiyor."

O, avuçlarından suya doğru sihirli tozlar saçarak ilahiler söyledi. Su kaynamaya başladı. Kabarcıklar. Buhar.

Ateş kullanmadan suyu kaynatıyordu, fark etti. Millicent'in de aynısını yaptığını görmüştü.

"Bunu yapmanın en iyi yolu, bir damla kanını kullanmak olur." Kaşlarını kaldırdı. "İtirazın var mı?"

"Kendi kanımı mı içeceğim?"

"Tam olarak değil. Yemek pişirmek gibi değil. Bu malzemeler bir iksir oluşturacak. Büyü, iksiri sıvı güce dönüştürecek."

"Millicent hiç bu şekilde açıklamamıştı."

Emberlyn hafifçe omuz silkti. "O gizemli olmayı tercih ediyordu. Ben ise büyü konusunda şeffaf olmayı seviyorum. Peki, kanını kullanmama izin verecek misin, vermeyecek misin? Gerek yok. Bu şekilde daha hızlı olur. Ama mızızlanmak istiyorsan..."

Kaşlarının kalktığını hissetti. "Korkak mı?"

Gözlerinde mizah parladı. "Sakin bana büyük, kötü Alfa kurt adamın parmağının delinmesine dayanamayacağını söyleme."

"Aslında itiraz etmeyecektim," dedi, elini ona doğru uzattı.

Parmağından bir büyü ok fırladı ve onun parmağına değdi. Derisinde bir damla kan belirdi ve aynı damla, parıldayan bir büyü akıntısıyla doğrudan kazana aktı.

"Acıtmadı," dedi, hiçbir şey hissetmemesine şaşırarak.

"Çünkü canının yanmasını istemedim." Küçük bir şişenin tıpasını çekti ve köpüren suya biraz siyah toz serpti.

Adam kollarını kavuşturdu. "Yani, Millicent sana bu iksiri yapmayı mı öğretti?"

"Hayır, aslında benim icadım. Ama o daha etkili olması için biraz değiştirdi."

Adam kaşlarını çatı. "Bana bunu kazara icat ettiğini söylemişti."

Emberlyn gülümsedi ve avucunda bir yaprağı ezdi. "Hikayelerini severdi. Sana her zaman doğruyu söylediğinden emin olma."

"Neden bana, insanların senin ne kadar güçlü olduğunu bilmesinin iyi olmadığını düşündüğü hissine kapılıyorum?"

"Bilmiyorum. Neden soruyorsun?" Bir eliyle, diğer eliyle büyü eklerken, diğer eliyle de athame'sini kullanarak iksiri karıştırdı. Su cızırdadı ve daha fazla buhar yükseldi.

O, kızın bu malzemeyi, şu malzemeyi eklemesini sessizce izledi. Kabuk parçaları. Lavanta. Tohum kabukları. Ezilmiş bir taç yaprağı. Bir damla bal.

Arada sırada, karışımı athame ile karıştırırken içine biraz daha büyü serpiştiriyordu.

Bazı yönlerden, büyü yaparken Millicent gibi hareket ediyordu. Tereddüt yoktu, boşa hareket yoktu. Çabuk, verimli ve odaklanmıştı.

Ama bazı yönlerden Emberlyn büyükannesinden farklıydı. Millicent çalışırken her zaman hafif bir sırıtış takınır, her zaman kötü bir şey yapıyormuş gibi görünürdü. Onunla ilgili bazı tiyatro hareketleri vardı - elini dramatik bir şekilde sallaması, bilinmeyen dillerde konuşması, kazana şunu bunu dökerken gözlerini devirmesi gibi.

Emberlyn ise sakin ve dingin biriydi, hareketleri o kadar akıcıydı ki neredeyse şehvetliydi. Tamamen kontrolü elinde tutuyordu, iradesinin gücü her yerinden taşıyordu. Büyüsü ona kolayca geliyordu, sanki onu taparcasına sevip asla sorgulamayacakmış gibi her isteğine itaat ediyordu.

Ve o anda, onun ve mentorunun çalışma şekilleri arasındaki temel farkı gördü. Millicent, sihrini kibir ve hak iddia ederek, zalim bir patron gibi yönetiyordu. Emberlyn ise sihrini güven ve özenle kullanıyor, kolları ve bacaklarını hareket ettirdiğı kadar doğal bir şekilde kanaliz ettiğı bu güce her zaman saygı duyuyordu.

Millicent'in başarılarından ders almamıştı, diye düşündü. Kadının hatalarından da ders almıştı.

Emberlyn'i yakın zamana kadar net olarak görememiş olması onu rahatsız ediyordu. Belki de bu bir tür kendini koruma mekanizmasıydı - onu Rosemary'den daha iyi görmezse, ona olan arzusuyla mücadele edebilirdi. Çünkü tam da o, çiftleşme bağıını kopardığı anda, onu olumsuz bir şekilde görmeye *gerçekten* zorlanmaya başlamıştı.

Her ne olursa olsun, artık onun yanında gardını indirmişti. Emberlyn hiçbir şekilde açık bir kitap değildi, ama yanında olmak kolay bir insandı. Dengeli. Sakin. Kararlı. Oyun oynamayan. Ve çok *yetenekli*.

Her şeyi, işleri halletme yeteneğine tamamen güvenen birinin rahatlığıyla hallediyordu. Daha önce bu kadar kendine yeten ve yetkin biriyle tanışmamıştı. Kimseye ihtiyacı yoktu, kendine güveniyordu. Ve cadı grubundaki pisliklerin onu

. Onunla ilgili her şey, onların başarısız olduğunu haykırıyordu.

Coven konusunda... "Yarınki toplantıya hazır mısınız?"

"Evet. Clarence, Gill'in kaybedeceği bir savaş verdiğinden emin görünüyor. Ben de ona katılıyorum. Asıl soru, bu küçük komplo başarısız olduktan sonra ailem ne yapmaya çalışacak, çünkü bu kadar çabuk pes edeceklerini hiç sanmıyorum. Özellikle de davalarının sonuçsuz kalması onları çok kızdıracak."

Bir ara verip, iksire iki tutam deniz tuzu ekledi. "Ama onlar yeter artık, yarın tüm dikkatimizi onlar çekecek. Geldiğinde neden yüzün bulutluydu, söylemek ister misin?"

Aslında hayır. Ama kendini şöyle derken buldu: "Logan ve Neal'ın kavgasını ayırmak zorunda kaldım."

"Ah. Kardeşin bu ilişkiyi pek iyi karşılamadı demek," diye tahmin etti, yüzünde sempati dolu bir ifade belirdi.

"Bu, CeCe'ye olan özlemini sona erdirmeye karar vermesine neden oldu. Onu ve Neal'ı rahat bırakacaktı. Ama bu gece, ikisi de Logan'ın orada olacağını bilerek klanımızın barına gittiler. İşler hızla kötüye gitti. Kardeşim, CeCe'nin onu bu şekilde incitmek istemesine çok kızgın. Üçlü ilişkiyi zorlamayacağına seviniyorum, ama onun bu kadar yıkılmış halini görmek hoşuma gitmiyor."

"Sevdiğin birinin insanları kendi istediği gibi yönlendirmek için bu tür önlemlere başvurduğunu fark etmek hayal kırıklığı yaratıcı olmalı." Şişenin kapağını yerine takarken, onu dikkatle süzdü. "Suçluluk duyuyorsun. Neden?"

Ripper omuzlarının gerildiğini hissetti.

"İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin, ama haklı olduğumu inkar etmeye çalışma."

Ripper homurdandı. "CeCe'yi paylaştığımız gece... Tereddüt ettim. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Sadece umursamadığımız kadınları paylaşırdık. Ama kendimi ikna ettirdim."

"Ve sen, kararından vazgeçmeseydin kardeşinin şu anda acı çekmeyeceğini düşünüyorsun." Dudaklarını büzerek şişeyi yerine koydu. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Yani, o bu fikir sana sadece danışmadı. Kabul etmen için seni sıkıştırdı. Ve sen kabul etmediğinde,

kendi istediğini elde etmek için bazı aldatıcı yöntemler denedi. Üçlü evlilik fikrini bir süredir aklında tutuyorsa şaşımam. Eğer bu doğruysa, bu olay her halükarda gerçekleşebilirdi."

Ripper ön dişlerini yaladı, zihninde bunu çiğnedi. "Haklı olabilirsiniz. Üçlü ilişkinin olmayacağını kabul ettiğini söyledi. Ama buna inanmıyorum."

"Ve sen buraya gelip, onun seni rahat bırakması için bir iksir yapmamı mı umuyordun? Yapabilirim. Ama Paisley sihirli olmayan bir yöntem kullanıyor ve bunun işe yaradığına *yemin ediyor*. Eski sevgilisinin fotoğrafını sıkıca tutarken ona "*Beni rahat bırak*" mesajı gönderiyor ve sonra fotoğrafı dondurucuya koyuyor."

"Dondurucuya mı?"

"Evet. İşe yarıyor diyor, sen de deneyebilirsiniz."

"Deneyebilirim." Başını eğdi. "Michael seni kimseyle paylaştı mı?"

Kız, sorudan hazırlıksız yakalanmış gibi iki kez gözlerini kırttı. "Bir kez ısrar etti. Kabul etmediğim için sinirlendi, ama dolunayın etkisi geçince, bunun olmamasına sevindi."

"Kimi düşünüyordu?"

"Kuzenlerinden biri." Kazana bakarak elini salladı ve iksir köpürmeyi bıraktı. Son bir kez karıştırdı ve memnuniyetle başını salladı. "Bitti. Şimdi soğutmam lazım." Bir sihir şeridi kazanın etrafında dolaşarak onu soğutuyordu.

O, arkasındaki dolaptan birkaç iksir şişesi alırken, adam şöyle dedi: "Genelde iksirlerin raf ömrü vardır. Millicent'inkilerin hiç yoktu. Seninkilerin var mı?"

"Hayır. Büyülü hileler var." Altara geri döndü ve şişeleri yere koydu. "Ne yaptığını bilen herkes bunları kullanabilir."

"Neden cadılar meclisi bunları kullanmıyor?"

"Muhtemelen kullanabilirler. Ama raf ömrü olmayan iksirler satarlarsa, müşterilerini düzenli olarak geri getirmek için ne yapacaklar?"

Huh. Bu şekilde düşünmemişti.

"Onları dondurucuya koyarsan daha uzun süre etkili olmalarını sağlayabilirsin, ama cadılar meclisi bunu asla kabul etmez." Sessizleşti

ve her bir iksir şişesini ustaca doldurduktan sonra hepsini bir taşıma kutusuna koydu ve ona uzattı.

"Yalan söyledin."

Kaşları çöktü. "Ne hakkında?"

"Kerr'e bu sürecin izlemesi sıkıcı olduğunu söyledin." Cebinden doğru miktarda parayı çıkardı ve uzattı. "Yalan söyledin."

Kadın parayı aldı. "Ya *da* diğerleri sıkıcı bulurken sen eğlenceli buldun."

Muhtemelen. O emin yaptı eğlenmemişti eğlenmemişti Millicent'in Millicent'in çalışmasını izlerken hiç de eğlenmemişti. Daha çok rahatsız olmuştu.

Ama Emberlyn? O, onu büyülemişti. Ona hayran kalmıştı. Ona baktı ve onu *istedi*.

Ve onu elde etmeden buradan ayrılmayacağını biliyordu.

Sadece bu düşünce bile şehvetin vücuduna dolmasına neden oluyordu. O, vücuduna dolmuştu. Yıllar önce bir otobüs gibi ona çarpmıştı ve o, bunu görmezden gelerek hayatını geçirebileceğini düşünerek aptallık etmişti. Bunu kendine itiraf etmek, ona rahatlamaya yakın bir his verdi.

Kız, kazanını yıkıyor, malzemelerini geri koyuyor, sunaklarını topluyor, tütsü yakıcı çubuğunu söndürüyordu – çok yakında feci şekilde becerileceğinin tamamen farkında değildi.

Kararlılık onu sardı. Bu gece buraya bunun için gelmişti. Başından beri niyeti buydu. Sadece o ana kadar bunu kendine itiraf etmemişti.

Kendini ona kaptırmak istiyordu; bunun eşsiz bir deneyim olacağına dair kesin bir hisse kapılmıştı.

Kafasındaki bir ses ona dikkatli olmasını, onu sadece bir kez elde edemeyeceğini söyledi.

Öyle olsun. "Bir sorum var," dedi, danışma odasından çıkarken.

Kadın omzunun üzerinden ona hızlıca bir bakış attı. "Sor o zaman." "Michael'ı çok düşünüyor musun?"

Şaşırarak adımlarını yavaşlattı. "Çok mu?"

Hayır." "Peki düşündüğünde?"

Oturma odasında durup ona döndü ve omuz silkti. "Hâlâ hayatta mı acaba diye merak ediyorum. Sonra da hayatta olmasın diye umuyorum. Kulağa

kötü geliyor, ama seçme şansı olsaydı Rabid eyaletinde yaşamak istemezdi. Ve bu noktada onu tamamen geri getirmek imkansız. O aşamayı çoktan geçti."

"Bu seni kötü yapmaz."

Kafasını yana eğdi. "Neden onu çok düşündüğümü bilmek istedin?"

"Çünkü hala bir parçası eşli olduğunu düşünen bir kadınla yatmak istemiyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emberlyn'in kasları bir şok dalgasıyla kaskatı kesildi. Bu gece Ripper birkaç kez bir yorum veya soruyla onu hazırlıksız yakalamıştı. Ama bu? Bu, pastanın üzerine krema koyup kenarlarını da yiyip bitirmek gibiydi.

Gözlerini ondan ayırmadan, iksirlerin bulunduğu kutuyu kanepeye koydu. Duruşu rahattı, ama ifadesinde rahatlık yoktu. Oradaki sıcaklık çok yoğundu. Ve çok tehlikeliydi, çünkü aralarındaki çekime kapılmak çok kolaydı... ve daha sonra pişman olabilirdi.

Adamın bakışlarının dudaklarına kaymasını izledi ve orada biriken açlık ve açgözlülüğü gördü. İhtiyacı omurgasından yukarı doğru bir çizgi çizdi ve karnında kelekler dans etti. "Cadılar senin menüde yok," diye hatırlattı ona, sesinde hafif bir kırılma vardı.

Adamın gözleri tekrar kadının gözlerine kaydı. "Sen varsın." Yavaş ve kararlı adımlarla kadına doğru yürüdü... aralarında sadece birkaç santim kalana kadar.

Onun büyü, her zamanki gibi tüm o Alfa enerjisine tepki gösterdi ve onu kontrol altına almak bir hayli zor oldu. Cidden, büyü o orospu çocuğunu ele geçirmek istiyordu.

"Yıllar önce dikkatimi çektin. Ve bunu bırakmadın." Onun niyetli bakışları, sanki yüzündeki her değişimi not almaya kararlıymış gibi, yüzünden ayrıldı.

Onun mutlak odak noktasının spot ışığı altında, ruhuna kadar soyulmuş gibi hissetti.

Cinsel çekimin kıvılcımları, görünmez ateşböcekleri gibi etraflarında uçuşuyordu. Atmosfer, dayanılmaz bir gerilimle dolu, elektrikli bir tel kadar gergin hale geldi. Bu gerilim, sürekli yükseliyor, bükülüyor ve uzuyordu.

Ağzını onun ağzına yaklaştırarak, "Seni istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim" dedi. Sesindeki boşukluk eriyip gitti. "Sen olmazsan biraz delireceğim gibi hissediyorum."

O, ihtiyaçla gergin bir şekilde keskin bir nefes aldı. Vücudu ısındı, titredi ve cinsel olarak yüklü hissetti - tıpkı aralarındaki gerginlik gibi.

aynı.

Ona bakarken kendini... kapana kısılmış hissetti. Gözlerinde gördüğü açlık, talepler ve vaatler tarafından kapana kısılmış.

O anda onda tehlikeli bir şey vardı. Saldırmaya hazır bir kurt gibi. Tek bir kasını bile hareket ettirirse, bunun bir tetikleyici olacağını biliyordu.

Bu kötü bir fikir olurdu. Muhtemelen. Ya da olmazdı. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten umursadığından emin değildi. Düşünemiyordu bile.

Bakışları yine dudaklarına kaydı, orada saf erkek hırsı kaynıyordu. "Hiçbir erkeğin sana sahip olamayacağını söylemiştin. Ben olacağım. Seni elimde tuttuğum sürece, sen benimsin. Ve bunu hissedeceksin."

Ho-ho, ne zorlu bir meydan okuma. "O kadar emin olma."

Gözleri yine onun gözlerine sabitlendi. "Hangimizin haklı olduğunu göreceğiz."

İlk kimin harekete geçtiğini bilmiyordu, ama ağızları acımasızca aç bir öpücükle çarpıştı. Çiftleşmeye itilmiş vahşiler gibi birbirlerine saldırdılar - dilleri birbirine dolandı, elleri kavradı, parmakları kazdı, dişleri ısırıldı.

Vücudu, "*Tanrım, sonunda*" diyordu. Aynı zamanda, daha fazlasını istiyordu. Çok uzun süredir kararlılığını kemiren arzularına cevap verme ihtiyacıyla neredeyse çılgına dönmüştü.

Ripper elbisesini sertçe yukarı çekti ve kalçalarını sıkıca kavradı. Kalçalarını öne doğru çıkardı ve penisini klitorisine bastırdı. "Sana sahip olmalıyım."

Dünya eğildi. Sırtı haliya değdi. Güçlü parmaklar iç çamaşırının bel kısmını yakaladı. Kumaş yırtıldı. Uylukları birbirinden ayrıldı.

Ve sonra ağzı amına değdi.

Kafası geriye düştü. *Tanrım*. Elini onun saçlarına gömdü, kadife dilinin çılgın, boğuk hareketlerine kendini bıraktı.

Deneyimlerine göre, erkek kurtadamlar kadınlara oral seks yapmayı severlerdi. Ripper da farklı değildi, açgözlülükle yalıyor, dilini olabildiğince derine sokuyordu. Ustaca onu çok hızlı bir şekilde orgazma ulaştırdı, zevk titreme dalgalarıyla vücudunu sararken, çılgılığını boğazında tuttu.

Gözlerini kapattı, haliya yığıldı, zor nefes alıyordu. Düğmelerin açıldığını ve sonra bir ambalajın yırtıldığını duydu.

Emberlyn göz kapaklarını zorla açtığında, adam vücudunu yukarı kaydırıp üzerine ağırlığını verdi ve elbisesinin üstünü aşağı çekerek sütyenle kaplı göğüslerini ortaya çıkardı. Ön kopçayı ustaca açtı ve meme ucuna yapıştı, *sertçe* emmeye *başladı*. Önce bir meme ucuna, sonra diğerine yoğun bir şekilde ilgi gösterdi, ikisini de sıkı ve zonklayan tomurcuklara dönüştürdü.

"İçimde olmanı istiyorum." Parmaklarını onun sırtına geçirdi. O kadar kaslı, güçlü ve kuvvetliydi ki. Her şey tamamen baş döndürücüydü. "Acele et."

"Hayır, yavaşça gireceğim."

Emberlyn şiddetle itiraz etmek üzereydi, ama sonra onun *çok* geniş penis başının içine girdiğini hissetti. Keskin bir yanma hissiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, lanet olsun." Onun penisini görmemişti; bu kadar kalın olduğunu fark etmemişti.

"Şşş, kıpırdama." Tembelce kalçalarını öne doğru itti, penisini daha derine soktu ve boğazının derinliklerinden inledi. "Amin çok sıkı." Ağzını kulağına yaklaştırdı. "Bu gece *benim* amım."

Bu sahiplenici iddia onu öfkeliendirmeliydi, ama bu açıkça sergilenen cesaretinde tahrik edici bir şey vardı. Hayatının büyük bir bölümünde insanlar ona karşı temkinli davranmıştı - bunu o sağlamıştı. Bu, çoğunlukla onu güvende tutmuştu. Ama bunun tersi neydi? Bu onu biraz izole etmişti. Millicent, Michael ve ikizler dışında, insanlar Emberlyn'in etrafında her zaman bir dereceye kadar tetikteydiler.

Hiçbir erkek ona bu şekilde davranmaya cesaret edememişti. Michael bile.

Ama Ripper onu *aldı*.

Onu yakaladı. Çekti. Yere yatırdı. İsteddiği şekilde ve istediği yere yerleştirdi.

Ve patlayacak kadar onu dolduran penisinin baskısı muhteşemdi.

Elini bacağının yanından yukarı doğru kaydırdı ve göğsünü avuçladı, parmak uçlarının sert baskısında bir sahiplenme hissi vardı ve geride karıncalanma hissi bıraktı - ve o bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Kadın tısladı ve tırnaklarıyla adamın kalçalarını çizdi. "Bana koku izi bırakabileceğini söylemedim."

Göğsünü bırakıp elini kadının saçlarına daldırdı. "Zaten yaptım. Kokum şu anda cildine işliyor. Günlerce çıkmayacak." Kadının kulak memesini ısırıldı. "Bunu yapmam hoşuna gitti; sana istediğimi yapmam hoşuna gitti."

Bunu fark ettiği için lanet olsun ona. Ona bir büyü dalgası gönderdi. "Artık benim kokumu taşıyorsun." *Ha*, öyle mi?

Serbest eliyle kadının kalçalarını sıkıca kavrayarak homurdandı. Sonra hareket etmeye başladı, kalçalarını tekrar tekrar şiddetle ileri doğru itti. Kalçalarının her ağır hamlesi, penisini acı verici bir şekilde derine itiyordu – bu hem mutluluktan, hem acıydı, hem de kadının dayanabileceğinden fazlasıydı.

Ama ona durmasını söylemeye niyeti yoktu.

"İyi hissedeceğini biliyordum," dedi kalın bir homurtuyla. "Mükemmel." Saçındaki el, kafasını istediği açıda tuttu, böylece gözlerinin içine bakabilirdi.

Kadın, hayvan gibi ona vururken, aşırı hassas iç duvarlarında penisinin sürtünmesinin hissine kapılarak, adamın ensesini kavradı. Vahşiydi. Acımasızdı. Bir *ele geçirmeydi*.

Daha önce de sert seks yapmıştı, ama bu farklıydı. O kadar basit ve ilkeldi ki, kişiliğini yok eden bir yanı vardı. Onu her katmanından sıyırdı. Cadı. Kadın. *İnsan*.

Kendini ezilmiş, ele geçirilmiş ve tamamen *sahip olunan* hissetti. Bu onu sinirlendirdi, ama yine de tırnaklarını onun sırtında talepkarca gezdirmesini engellemedi. "Daha sert."

Adam ona istediğini verdi, her vuruşunda kadının göğüsleri sallanıyordu. O anda, adam tamamen cinsel saldırganlıktı ve kadın bundan zevk alıyordu.

Onun giderek daha sert vuruşlarını kabul ederken inlemeleri daha yüksek ve nefes nefese hale geldi. Sürtünme kısa sürede çok fazla oldu. "Geleceğim."

Adam göğüslerini sertçe avuçladı. "Yap. Boşal."

Kadın onun eline doğru kıvrıldı ve adamın pençelerinin keskin *batması* onu doruğa ulaştırdı. Vücudu, dalga dalga gelen muhteşem, ateşli zevk dalgalarının etkisiyle titredi.

Onun üzerinde, Ripper kendini kaybetti – kendi boşalmasını kovalarken tüm gücünü ve kontrolünü kaybetti. Sonunda, penisini derine sapladı ve hareketsiz kaldı, boynuna hırlayarak penisi zonkluyordu.

İkisi de gevşedi, vücutları titriyordu, nefesleri düzensizdi.

Emberlyn kendini toparlayarak, "Eğer pişman olursan, bunu söylememeni tavsiye ederim. Alnına domuz kuyruğu falan yapmayacağıma söz veremem." dedi.

Konuşurken yüzünü kadının boynundan kaldırmadı. "Pişman değilim."

Oh. İyi. "Ben de," dedi Emberlyn doygun bir iç çekişle. "Ben de."

Ertesi sabah oturma odasının kapısından geçerken Emberlyn bir an durakladı ve yavaşlayarak durdu. Çünkü Lucie, Ripper'ın dün gece Emberlyn'i ateşli bir şekilde becerdiği yerde oturuyordu ve kedi ona kibirli bir şekilde bakıyordu.

Emberlyn çenesini kaldırdı. "Beni yargıladığını hissediyorum, ama umurumda bile değil." Mutfağa girip kahvaltı hazırlamaya başladı.

Duş alıp, nemlendirici sürmüş ve parfüm sıkmış olmasına rağmen, üzerinde Ripper'ın kokusunu alabiliyordu - hafif toprak ve odunsu bir koku. Onu geçici olarak kendi büyüsünün kokusuyla kapladığını düşünürsek, onu işaretlemiş olmasından şikayet edemezdi. Onu şaşırtacak şekilde, bu durum onu rahatsız etmemiş gibiydi.

Kıyafetlerini düzelttikten kısa bir süre sonra, Logan'ı son bir kez kontrol etmek için ayrılmıştı - bu ayrılmak için bir bahane değildi; sesinde dürüstlük ve endişe duymuştu.

Çıkmadan önce, Ripper ona henüz işinin bitmediğini belirten bir bakış attı. İyi. Onun da işi bitmemişti.

Dün gece onu verandada bulduğunda, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Donuk ifadesi, iri vücudundaki gerginlik ve sesindeki savunmacı ton, bunu açıkça gösteriyordu. Neden onca insan arasından onu seçtiğini anlamamıştı – sadece ikizler birine güvenmek istediklerinde onu ararlardı – ama Emberlyn onu geri çevirmeye niyetli değildi.

En son beklediği şey, oturma odasının zemininde sevişmeleriydi. Bu kesinlikle muhteşemdi. Ancak uyandığından beri bir şey onu rahatsız ediyordu; eğer doğruysa, dün geceyi mahvedecek bir şey...

Acaba o, belki de bilinçaltında, CeCe'ye karşı gelmek için onunla sevişmiş olabilir miydi?

Emberlyn masasına oturup bir fincan çay ve kızarmış bagel ile kahvaltısını yaptı. Bu konuyu ne kadar düşünürse, doğruluğundan o kadar şüphe duyuyordu. Özellikle de adam ona koku izi bırakmıştı – kurtadamlar böyle bir şeyi boşuna yapmazlardı. Yine de bu olasılık aklını kurcalamaya devam ediyordu.

Şimdilik tüm bunları aklından çıkararak kahvaltısını yaptı, çantasını aldı ve belediye binasına doğru yola çıktı. Etrafta park etmiş birkaç tanıdık araba gördü, bu da ailesinin çoktan gelmiş olduğunu gösteriyordu.

Arabasından inip etrafına baktı. Ripper veya kamyonetinden hiçbir iz yoktu. Ama belediye binasının geniş beyaz merdivenlerini tırmanmaya başladığında, başka bir kurt adam ona yetişti. Ne yazık ki.

Alfa ona yapmacık bir gülümseme attı. "Emberlyn."

"Carver," diye selamladı düz bir sesle.

Ellerini birleştirdi. "Toplantıya hazır mısınız?"

Kadın, uzun bir sütunun yanındaki en üst basamakta durdu. "Hazırım."

"Bunu yapmaktan vazgeçmek istemiyor musun?" Yüzünü buruşturdu, gözlerinde bir anlık şefkat belirdi. "Senin yerinde olsam vazgeçerdim. Millicent'in sonunda akli başında olduğunu kanıtlamak zor olacak. Ya da hiçbir zaman."

"Hmm."

"Biliyorsun, bunu her an bırakabilirsin," diye masumca önerdi. "Eminim ailen de buna razı olacaktır..."

"Kes şunu, Carver. Benim nasıl hissettiğimi, onların nasıl hissettiğini, bunun *senden* başka kimseyi nasıl etkilediğini umursamıyorsun. Aksini inanmam gerektiğini ima ederek zekamı aşağılamaya çalışma."

Yüzü sertleşerek yaklaştı. "Bunu kazanamayacaksın, sen..." Aniden durdu, burun delikleri genişledi.

Ah, Ripper'ın kokusunu onun teninde almış. "Ne diyordun?" diye sordu kadın.

Çenesindeki bir kas gerildi. "O zaman seninle ilgili uyarılarımı dinlememeyi seçti."

"Ripper'a benden uzak durması için uyarıda mı bulundun?" "Kendi iyiliği için olurdu."

Dudakları kıvrıldı. "Senin gibi güçlü bir kurt, benim gibi küçük bir cadıdan korkuyor olamaz. Alfa olmaya uygun olduğuna emin misin?"

Gözleri parlayarak, ona doğru yürüdü...

"Geri çekil, Carver," diye sert bir ses sakın bir şekilde emretti, sesinde hafif bir tehdit vardı.

Ripper'ın yanlarından geldiğini gördü. Tüm o ham, sert erkeklik karşısında, vücudu arızalı bir motor gibi takırdadı. Derisi titredi, sinir uçları uyandı ve heyecanlandı.

Ona ulaştığında, tehlikeli bakışlarını diğer kurt adama sabit tuttu. "Emberlyn'e benim hoşuma gitmeyecek kadar yakın duruyorsun."

Carver yavaş ama çok belirgin bir adım attı. "Onunla ilişki kurmak... Cesursun, Ripper, bunu kabul ediyorum." Ağzı sıkı bir şekilde uzaklaştı.

Ripper'ın bakışları ona takıldı, tehditkarlığı hızla azaldı. Vahşi enerjisi onu sardı, lanet bir mıknaş gibi büyüsünü çekip durdu. Gerilim arttı, hava dün gecenin anılarıyla adeta erimiş gibiydi.

"Sakin görünüyorsun," dedi, "yani sanırım seni kızdıracak bir şey söylemedi ya da yapmadı."

"Tek yaptığı kendini aptal durumuna düşürmektir - toplantının umduğum gibi gitmeyeceğinden endişelendiğimi umursadığını sanmamı bekliyordu." Kısa bir süre konuşmayı aktardı. "Oh, ve sana benim hakkımda uyardığını söyledi."

Ripper homurdandı ve ona doğru adım attı. "Seninle ittifak kurmanın bir hata olduğunu söyledi. Ben aynı fikirde değilim. Ağzından çıkan çoğu şeye katılmıyorum."

"Onun klanının dışındaki çoğu insan öyle düşünüyor bence."

Dudaklarını araladı, gözleri kadının yüzünde dolaştı ve kadın, dün gece olanları gündeme getireceğini düşündü. Ama bunun yerine, alt dudağını ısırdı.

Kadın omuzlarını geriye attı. "Seni bilmem ama ben bu toplantıyı bir an önce bitirmek istiyorum." Ve ondan biraz uzaklaşmak, böylece onun vücudunda yarattığı karmaşadan kurtulmak istiyordu.

"Ben de seninle aynı fikirdeyim." Kapıyı iterek açtı ve çenesini kaldırarak ona önce girmesini işaret etti, sonra arkadan girdi.

Giriş salonunda Clarence geniş bir gülümsemeye karşıladı. "Ah, işte ikiniz de buradasınız."

"Günaydın, Clarence." Boş alanı gözden geçirdi. "Sanırım diğerleri çoktan yerlerine oturdular."

O da başını sallayarak bunu doğruladı ve biraz daha yaklaştı. "Önerim..." Durakladı, burnu genişleyerek Ripper'a baktı. "Vay, bu sürpriz oldu."

Bana mı söylüyorsun?

Clarence boğazını temizledi, onlara onu takip etmeleri için işaret etti ve yürümeye başladı.

İnsanları tedirgin ettiğini bildiği parlak gülümsemesini takınarak, Emberlyn avukatı takip ederek sivri kemerli kapıdan geçip Ripper'ın arkasında büyük salona girdi.

Dikdörtgen şeklindeki odanın duvarları meşe panelli, zemini ise desenli mermerdi. İki sıra sıra, dar bir geçit ile birbirinden ayrılmıştı. Bir sıra, ailesi, Tyra, Sera, Carver, Reena, Ward ve cadı grubunun birkaç diğer üyesi tarafından işgal edilmişti. Hepsi, yükseltilmiş platformdaki masada oturan karanlık ve çarpıcı erkeğe bakıyordu.

Normalde Ripper, Carver ve Reena da orada olurdu. Ancak bu davada konseyin tek tarafsız üyesi olan Shane, davayı tek başına yürütecekti.

Salondaki birçok kişi dönüp baktı, ama Emberlyn, Clarence'ı takip ederek boş sıranın ön tarafına giderken kimseyle göz göze gelmedi. Clarence, Emberlyn ve Ripper'a önce oturmalarını işaret etti, sonra onlara katıldı, böylece Emberlyn iki kurt adamın arasında kaldı. Bu, onların kasıtlı bir hareketi olduğu açıktı, çünkü bu şekilde Emberlyn'in daha iyi korunacağını düşünüyorlardı.

Tyra, Emberlyn'e hızlıca bir bakış attı, gözlerinde bu davayı kazanacağından emin olduğunu gösteren kendini beğenmiş bir ışık vardı. Oh, o ışık uzun süre orada kalmayacaktı.

Sera, Tyra'nın asistanı olmasına rağmen, orada bulunmasına aslında gerek yoktu. Küçük sürtük, Emberlyn'in malikaneyi yasal olarak kaybetmesini görmekten zevk almak istiyordu.

Shane saatine baktı. "Toplantı birkaç dakika içinde başlayacak, ama hepimiz buradayız, o yüzden başlayabiliriz. İkinizin de müşterilerinizle konuşmak için daha fazla zamana ihtiyacı olmadığını varsayıyorum," dedi, Clarence'a ve Tyra'ya bakarak.

Tyra, Sera'dan belgeleri aldı. "Aslında..."

"O zaman başlayabiliriz," dedi Shane. "Önce başvuranın ifadesini dinleyeceğiz. Anladığım kadarıyla Tyra, müvekkilin annesinin vasiyetinin geçersiz ilan edilmesini istiyor."

"Doğru," diye onayladı Tyra.

"Ve bunun nedeni, Millicent'in akıl sağlığının yerinde olmadığına inanması mı?"

"Evet, öyle."

Shane'in bakışları Gill'e kaydı. "Bundan neden bu kadar eminsin?"

Gill omuzlarını dikleştirdi. "Annem iyi bir insan olmayabilir, ama kendi tarzında ailesini seviyordu. Çocuklarına ve torunlarına sadece küçük veya önemsiz şeyler miras bırakacak kadar adaletsiz davranmazdı. Akli başında olsaydı, bunu yapmazdı. Vasiyet, onun *gerçek* son isteklerini yansıtıyor olamaz."

Shane düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Vasiyetnamenin bir kopyasını okudum, bu yüzden her bir mirasçının ne miras aldığını biliyorum. Sence vasiyetnamede tam olarak ne yazmalıydı?"

"En büyük çocuk olarak malikaneyi miras alacağım, kardeşim araziye alacak ve küçük serveti torunları Mari, Ames ve Emberlyn arasında paylaşılacak."

Gill ne kadar mantıklı konuşuyordu. Diğerleri itiraz etmediklerine göre, bu kararı hep birlikte almış olmalılar.

Shane, oğlu Dez ve Mari'ye göz gezdirdi. "Kabul ediyor musunuz?" Hepsini olumlu yanıt verdi.

"Gerçekte," diye ekledi Dez, "annem hayatının hiçbir döneminde geçerli bir vasiyetname yazabilecek vasiyetname yazma ehliyetine sahip değildi. Hepimizin bildiği gibi, çoğu kişinin tabu olarak gördüğü büyüü düzenli olarak yapardı. Yalnız bir büyücüydü. Bir münzeviydi. Her zaman bitkin ve dağınık görünüyordu. Zihinsel olarak rahatsız olan birinin tüm belirtilerini gösteriyordu."

Ames başını salladı. "Hepimiz ona yardım etmeye çalıştık, ama o yardım istemedi. Arazisini bir Alfa kurt adama bırakması, rasyonel düşünemediğini gösteriyor."

Shane kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Cevabı Gill verdi. "Sonuçlarını düşünmüyordu. Reena'nın Bellcrest'i genişletme planları sır değildi. Annem

annem de bunları onaylıyordu. O halde araziyi Ripper'a bırakması mantıklı değil."

"Onları onayladığını nereden biliyorsun?" diye sordu Shane.

"Bana öyle söyledi. Carver da oradaydı."

Gill'in arkasında Carver elini kaldırdı. "Öyleydi. Millicent, ona gösterdiğim, inşa etmeyi planladığımız evlerin çizimlerini övdü."

Shane'in kaşları yukarı kalktı. "Millicent övgüde mi bulundu? Bence bu bir anomali."

Emberlyn içinden homurdandı. Bu bir anormallik değildi. Tamamen saçmalıktı.

"Sonlara doğru daha yumuşak davranıyordu," diye araya girdi Mari. "Belki de zamanının dolduğunu bildiği içindir. Bu, kimin neyi miras alacağını açıkça söylemesini açıklıyor."

Shane kollarını kavuşturdu. "Peki açıkça ne söyledi?"

"Bize farklı zamanlarda, bizim ana veya tek mirasçı olduğumuzu söyledi," diye cevapladı Mari. "Sanki kiminle konuştuğunu her zaman bilmiyordu ya da vasiyetinde ne yazdığını hatırlamıyordu. Ama Emberlyn'in hiçbir şey miras almayacağı konusunda her zaman *çok* netti. Bu, vasiyetindeki istekleriyle uyuşmuyor."

Shane ağzını bükerek, "Aileniz dışında, size bu sözleri verdiğini ve bu şartları belirlediğini doğrulayabilecek tanıklar var mı?" diye sordu.

"Bu konuşmaların çoğunda ben de vardım," dedi Tyra, yalancı küçük sürtük. "Sera da vardı."

Sera başını sallayarak, "Millicent beni sürekli annemin adıyla çağırıyordu, açıkça kafası karışmıştı. Avery'nin nerede olduğunu da soruyordu, çok kaybolmuştu," dedi.

Saçmalık. Millicent son günlerinde hiçbir şekilde "kafası karışık" ya da "kaybolmuş" değildi.

"Hiçbir zaman malikaneyi, içeri girebilen kişiye bırakacağını ima etmedi," diye devam etti Tyra. "Bu kadar eski bir geleneği kullanması, rasyonel düşünemediğinin bir başka işareti gibi görünüyor. Müvekkilimin tek istediği, annesinin gerçek isteklerinin burada yansıtılması. Şu anda durum böyle değil."

"Hmm." Shane, Clarence'a baktı. "Müvekkilinizin Black Willow Malikanesi üzerindeki hak talebinin yanlış olmadığını ve geçersiz kılınmaması gerektiğini düşündüğünü anlıyorum."

"Öyle," diye onayladı Clarence.

Shane, Ripper'a baktı. "Ve sen de, benzer şekilde, bu araziye olan hakkının adil olduğunu düşünüyorsun."

"Evet," dedi Ripper kararlı bir şekilde. "Bu arazi aslen Lupin'e aitti. Ben onun torunuyum. Malikaneyi miras alsaydım, Vautier ailesi Lilith'in torunları oldukları için arazinin kendilerine iade edilmesi gerektiğini iddia ederdi. Aradaki farkı göremiyorum."

Shane başını eğdi. "İlginç bir nokta." Dikkatini tekrar Emberlyn'e verdi. "Büyükannenizin aklı başında olduğunu düşünüyor musun?"

"Millicent çok farklı ve çeşitli şekillerde eksantrik biriydi," diye kabul etti Emberlyn, "ama aklı başındaydı. Öyle olmasaydı büyüsünü kontrol edemezdi."

Ward öne doğru eğildi. "Aslında, bu..."

"Sorum *sana* yönelik değildi," dedi Shane. "Başvuran ve onun tarafındaki kişilerin görüşlerini dinledim. Şimdi Emberlyn ve Ripper'ın görüşlerini dinlemek istiyorum."

Ward, tartışacakmış gibi görünüyordu, ama Reena elini onun elinin üzerine koyunca sakinleşti.

"Burada kimse benim sözüme inanmak zorunda değil," dedi Emberlyn. "Vasiyetnamenin imzalarından biri, Millicent'in zihinsel kapasitesini doğrulamasını istediği bir doktorun imzası. Ayrıca vasiyetnamesindeki isteklerini açıklayan bir mektup da yazmış."

"Mektup mu?" diye tekrarladı Gill.

Shane'in dikkati ona kaydı. "Bundan haberin yok mu?" Gill başını şiddetle salladı.

"Millicent, vasiyeti bozmaya çalışan olursa Emberlyn'e verilmesi için bir zarfın içine koymuştu," dedi Clarence, deri çantasından bir kağıt parçası çıkararak. "Burada yanımda, seve seve yüksek sesle okurum."

"Devam et," dedi Shane.

Clarence boğazını temizledi.

Emberlyn, bu mektubu okuyorsan, şüphelerim haklı ve çocuklarım gerçekten de vasiyetimin geçersiz ilan edilmesini umuyorlar. Ne kadar da sevgi dolu çocuklar. Beni pek önemsememeleri için onları suçlamıyorum, bunun için iyi bir nedenleri var.

Bunun için. Neden gerçek bir anne olmayan bir anneyi sevmek zorunda olsunlar ki? Ama bu, son isteğimin göz ardı edilmesini talep etmeleri için bir mazeret oluşturmaz. Bunun için kışkırtıcı tekmeleyebilirim.

Bana söyledikleri saçmalıklara rağmen, ikisinin de malikaneyi kendileri için istediğine

. Onlar sadece satmak istiyorlar. Yine de, malikaneyi kendileri için kazanmalarına izin vererek onlara şüpheye yer bırakmadım

. Vasiyeti itiraz ediyorlarsa, bu, onların malikaneyi almadıkları, senin ise aldığın anlamına gelir. Ev, benim de güçlü bir şekilde hissettiğim şeyi hissetmiş olmalı: onlar malikaneyi umursamıyorlar ve

kendi büyüleriyle onu besleme niyetleri yok. Ve eğer durum böyleyse, onu seven tek kişiye gitmesinde ne yanlış var?

Senin bu malikaneye değer vereceğini biliyorum.

Senin orada, büyüdükçe burayı sevecek çocuklar yetiştireceğini biliyorum. Böyle olması gerekir.

Gill çocukken oyuncak evi çok severdi, biliyor musun?

Dez'in babası ona benim kamyonetimi sürmeyi öğretmişti.

Mari çaldığı broşa takıntılı, Ames ise çocukken satranç ustasıydı. Yani onlara rastgele nesneler miras bırakmadım.

Onlar için anlamlı olan şeyleri miras alacaklar, ama muhtemelen bu onlara yetmeyecek.

Arazimi Jax Stone'a bırakmam ise adil bir karar.

Arazi, Lupin'in soyundan gelenlere ait olmalı, tıpkı malikanenin her zaman bir Vautier'e ait olması gerektiği gibi. Bu kadar basit.

Bu kadar basit. Ayrıca onun burayı güzel bir konut sitesi haline getirmeyeceğini de biliyorum, çünkü cadı grubunun buna ihtiyacı yok. Hatta benim arazimi kullanmamaları onlar için daha güvenli olacak, çünkü birisi burayı zehirlemek için birkaç kez girişimde bulundu.

Son altı ayda üç lanet kavanozu buldum. Onları oraya kimin gömdüğünü henüz bilmiyorum. Bildiğim tek şey, günlerimin sayılı olduğu, bu yüzden ölmeden önce bunu kimin yaptığını bulabileceğimden emin değilim.

Bulamazsam, bunu senin yapacağına güveniyorum. Onlar ortaya çıkarılmalı ve cezalandırılmalı – bu konuda yaratıcı bir intikam alacağına inanıyorum.

Çocuklarım ve diğer torunlarım için umudum, vasiyetimle ilgili kararlarımı neden aldığımı anlamalarıdır. Bu kararları beğenmelerini veya onaylamalarını beklemiyorum, sadece saygı duymalarını istiyorum. Eğer bunu yapamazlarsa, bu talihsiz bir durum olur. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Sağlıklı kalın, güvende kalın ve yaşayın—

"Bu saçmalık!" Dez ayağa fırlayarak bağırdı.

—büyük. P.S. Dez'e söyle, bu hiç de saçmalık değil.

Clarence, mektubu yanına indirerek Shane'e baktı. "Bu kadar."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ripper, Emberlyn'in akrabalarının yüzlerini taradı. Hepsi öfkeliydi, ama sadece Mari mektuptan biraz etkilenmiş görünüyordu. Diğer üçü her şeyi yakıp yıkmaya hazır gibiydi.

Tyra hariç, cadı grubunun geri kalanı telaşlı bakışlar alışverişinde bulundu. Tyra, Clarence'ın elindeki kağıda, sanki bakışlarıyla onu ateşe verebilecekmiş gibi dikkatle bakıyordu. Ripper, Tyra için bunun Emberlyn tarafından yeniden dövülmek gibi bir şey olup olmadığını merak etti, çünkü Tyra'nın bu hukuki mücadeleyi Emberlyn'i incitmek için kullanmak istediği çok açıktı.

"Mektup hiçbir şeyi değiştirmez!" Dez, Ames'in onu koltuğuna oturtmasına izin verirken bile ısrarla söyledi. "O hala akıllı başında değildi. Nokta."

Onu görmezden gelen Shane, ensesini ovuşturdu. "Cehaletimi bağışlayın, ama lanet kavanozu nedir?"

"Basitçe söylemek gerekirse," diye başladı Emberlyn, "kırık cam ve kan gibi şeylerin konulduğu bir cam kavanozdur; bir kişiye, hayvana, nesneye veya yere kötü niyetle büyü yapmak için kullanılır."

"Anlıyorum." Shane'in kaşları daha da çatıldı. "Neden biri bu topraklara lanet olsun ister ki?"

"Coven'daki hiç kimsenin bunu yapması için bir neden yok," diye keskin bir sesle konuştu Tyra. "Hepimiz Reena'nın yeni bir mülk inşa etme planlarını destekledik. Millicent lanet kavanozları hakkında yalan söylemiş olmalı."

"Bundan çok şüpheliyim," diye araya girdi Ripper. "Emberlyn geçen hafta bir tane buldu. Ben de oradaydım."

Ames burnunu çektirdi. "O, bu topraklara lanet okumaya en yatkın kişi."

Ripper, Emberlyn adına öfkelenildi. Ama Emberlyn ne kırılmış ne de üzülmüş görünüyordu. Aslında, kuzenine sanki aptalmış gibi bakıyordu.

"Bu topraklara zarar vermek isteseydim, lanet kavanozu gibi önemsiz bir şey kullanmazdım," dedi Emberlyn, ses tonu kibirliydi. "Kim yapmış olursa olsun, çok kötü bir büyü yapmış."

Bunun bir tuzak olduğunu hissetti. Suçlunun bir şekilde kendini ele vermesini sağlamak için yapılan bir girişim. Ama odadaki cadılardan hiçbiri

diğerlerinden daha fazla tedirgin görünmüyordu.

"Coven dışından biri olmalı," diye ısrar etti Tyra. "O arazi için büyük planlarımız vardı."

"Ya ikiniz de bunu pek umursamıyordunuz ya da arazi verimsiz hale gelirse Millicent'i araziye satmaya zorlayabileceklerini umuyorlardı," dedi Emberlyn, Tyra'nın kendisine dar gözlerle bakmasına neden oldu.

Ames, bir şişe suyun kapağını açarak Emberlyn'e kötü bir bakış attı. "Hâlâ senin yaptığını düşünüyorum."

Elini hafifçe salladı ve sihirli toz havayı kısa bir süreliğine kapladı. Bu kadar kolayca, Ames'in şişesindeki sıvı siyaha dönüştü.

Kuzeni buna hayretle bakarken, o geniş bir gülümsemeye, "Hâlâ lanet kavanozuna ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.

Ames'in elinde bir sihir topu belirdi ve sonra - çok hızlı bir şekilde - onu Emberlyn'e fırlattı.

Emberlyn elini uzatıp topu yakaladı.

Cadılar nefeslerini tuttular ve hepsi hareketsiz kaldılar.

Ripper, Ames'e öfkeyle baktı, göğsünde öfke dolu bir homurtu yankılandı. Ayağa kalkıp o küçük pisliğe doğru ilerlemek üzereydi, ama Emberlyn elini onun uyluğuna koyarak onu durdurdu.

Coven, Emberlyn'in sihir topunu rahatça bir o yana bir bu yana çevirmesini geniş gözlerle izledi. Sonra, Ames'in bakışlarını tutarak, yumruğunu kapattı ve topu parçaladı.

Kuzeni soldu. Bakışlar ondan uzaklaştı. Reena, sinirlenmiş gibi gözlerini kapattı.

Ripper, neden böyle tepki verdiklerini anlamadı. O anda bunu anlamaya da çalışmadı. Dikkatini o boktan kuzenine vermişti.

Yine homurdandı ve Ames'in dikkatini çekti. "Lanet dilini kesip sana yedirmesini istemiyorsan, ona bir daha zarar vermeye cesaret edemezsin." Tehdit alçak sesli, korkutucu ve koruyucu bir tondaydı.

Shane iç geçirdi. "Bu yüzden cadı meselelerine başkanlık etmekten hoşlanmıyorum. Her zaman biri büyü yapmaya başlıyor."

Clarence'ın dudakları seğirdi. "Kurtadam toplantılarında her zaman yumrukların uçuştığı durumdan çok farklı mı?"

"Sanırım değil," diye mırıldandı Shane. "Tamam, asıl buraya neden geldiğimize geri dñnelim. Vasiyetname." Bir süre durdu. "Mektup, olayları çok net bir şekilde ortaya koyuyor."

Tyra'nın omuzları gerildi. "Bu durumu değiştirmez," diye itiraz etti. "Mektuptaki her cümle vasiyetname kadar geçersiz – Millicent mantıklı kararlar veremeyecek durumdaydı."

"O mektuptan aldığım izlenim bu değil," dedi Shane. "Düşünce süreci net görünüyor. Zihinsel yeteneklerinin eksik olduğuna dair hiçbir işareti görmüyorum. Akrabaları tam olarak onun istediği mirası aldılar."

Ripper, Emberlyn'in vücudundaki gerginliğin biraz azaldığını hissetti. Gill'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Ama malikâne..."

"Onun sana kalması gerektiğini düşündüğünü biliyorum," dedi Shane. "Ama evin onayını kazanma şansın vardı. Annen sana bu şansını verdi."

"Emberlyn, orada yaşaması gereken son kişi," diye atladı Dez.

Shane kaşlarını çatı. "Neden? Onu sevmediğin için mi? Bu, onu malikaneden çıkarmak için bir onu malikaneden uzaklaştırmak için bir neden değil. Sanki o evi senden çalmış gibi konuşuyorsun. Anladığım kadarıyla, o Gill, Mari veya Ames'in eve girmeye çalışmasına itiraz etmedi. Geri çekilip bekledi."

Ward küfür etti. "Yıllar önce bu kasabadan kovulmalıydı, kovulmalıydı..."

"Çok, çok dikkatli ol," diye uyardı Ripper, cadıların ona sözlü hakaretler yağdırmasından bıkmış bir halde.

Ward dudaklarını sıkıca kapattı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Buraya Emberlyn'i tartışmaya gelmedik," diye sabırsızca söze başladı Shane. "O burada yargılanmıyor. Bu toplantının amacı, Millicent'in vasiyetinin geçersiz kılınması için bir neden olup olmadığını belirlemektir. Bunun olacağını öngörmüş olması ve Gill'in talebinin başarılı olmasını önlemek için önlemler almış olması iki şeyi gösteriyor. Birincisi, vasiyetini yazarken ne yaptığının çok iyi farkındaydı. İkincisi, bunun sonuçlarının ne olabileceğinin de aynı derecede farkındaydı. Bu, akıl sağlığının yerinde olduğunu gösterir."

Gill çaresizce Tyra'ya baktı, Tyra ise çaresizce omuz silkti.

Mari koltuğunda öne doğru eğildi. "Millicent'in bize verdiği sözleri vasiyetin bozduğu için en azından tazminat almalıyız."

"Onun bu sözleri verdiğini kanıtlayamazsınız," diye işaret etti Shane. "Tarafsız tanıklarınız yok."

Sera elini kaldırdı. "*Ben* oradaydım. Tyra da oradaydı."

"İkiniz de malikaneyi kendine isteyen kadının kızını yasal olarak temsil ediyorsunuz. Ayrıca ikiniz de şu anda malikaneyi işgal eden cadıyı nefretle izliyorsunuz. Bu da sizi tarafsız olmaktan uzaklaştırıyor."

Dez'in dudakları inceldi. "Arazi..."

"Ripper'dan alınması için hiçbir neden göremiyorum," dedi Shane. "Bu odadaki herkesten daha fazla hak sahibi."

"Millicent, annemin o araziyle ilgili planlarını onayladı," dedi Tyra, ellerini yumruk yaparken.

"Hepiniz öyle iddia ediyorsunuz," diye araya girdi Clarence. "Ama Millicent'in bu mektubu, vasiyeti gibi, bu iddialarla çelişiyor. Onların burada daha fazla ağırlığı var."

Shane onaylayarak başını salladı. "Her iki belge de Millicent'in kendi sözleriyle yazılmış. Bu durumda, en önemli olan onun sözleridir."

"Carver, Millicent'in planları onayladığını doğruladı," diye araya girdi Sera.

Shane eliyle bunu reddetti. "O da sizlerden daha tarafsız değil."

Carver dikleşti. "Bana yalancı mı diyorsun, Shane?" diye sordu, sesinde tehlikeli bir ton vardı.

Shane, görünürde hiç aldırış etmeden, onun bakışlarına karşılık verdi. "Millicent'in seni herhangi bir şekilde övdüğüne inanmaktansa, bugün burada yalan söylediğine inanmak daha kolay geliyor." Ayağa kalktı. "Vasiyetnamenin koşullarının geçerli kalması gerektiği benim görüşüm. Hepsi bu." Bunun üzerine, arkasını dönüp platformdan uzaklaştı.

Coven arasında bağırışmalar başlarken, Clarence Emberlyn'den Ripper'a baktı ve "Bence iyi gitti" dedi.

"*Bu lanet olası bir adaletsizlik!*" diye bağırdı Gill.

Emberlyn'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Çok, çok iyi." Elini ona uzattı. "Her şey için teşekkür ederim."

Clarence, elini sıkarken ağzını kıvırdı. "Teşekkür etmene gerek yok." Sonra Ripper ile başlarını sallayarak selamlaştı.

Bu sırada Gill ve Dez, Tyra'ya "bir şeyler yap" diye bağırdı. Reena ve Ward aceleyle yanlarına gelip sakin olmalarını söyledi. Cadı grubunun geri kalanı, sanki hayatları buna bağlıymış gibi, çok sessizce ve Emberlyn'in bakışlarından kaçınarak oradan ayrıldı. Carver, yanakları kızarmış, her adımında heyecanla dışarı çıktı.

"Gidelim mi?" diye sordu Emberlyn ayağa kalkarak.

Ripper ve Clarence de onu takip etti. Üçü, cadı grubuna bakmadan, yavaş ve ağırbaşlı bir şekilde odadan çıktılar. Dışarıda, Clarence ayrılmadan önce birkaç kelime konuştular.

Ripper Emberlyn'e döndü. "Seni arabana kadar geçireyim." Emberlyn gözlerini kırptı. "Neden?"

"Çünkü istiyorum."

Omuz silkti ve arabasına doğru yürümeye başladı. "Bu arada, teşekkürler."

Ripper, içten bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne için?"

"Koruduğun kişileri savunmak senin doğanda var. Ama Ames'le olan durumu halletmemi istediğimde beni görmezden gelmedin. Bu önemliydi."

Ripper alt dudağının içini ısır. "Dürüst olmak gerekirse, istediğin zaman her zaman geri çekileceğime söz veremem. Bu, karşı karşıya olduğun tehdidin türüne ve bu tehdidin senin uyarılarını dikkate alıp almadığına bağlı olacaktır. Ames orada tekrar saldırmış olsaydı, sana saldırırken ben de öylece oturup izlemezdim."

"Biliyorum. Öyle yapmanı beklemiyordum. Ben sadece..."

"O insanların yanında asla zayıf görünemezsin," diye bitirdi, arabasına vardıklarında. "Anlıyorum. Sana nasıl davrandıklarını gördüm. Sürekli sana çamur atıyorlar." Bu onu *gerçekten* sinirlendirmeye başlamıştı. "Gösterdiğin her zayıflığa saldırırlar." Ona yaklaştı. "Ama Emberlyn, destek almak gücünü azaltmaz, aksine artırır. Gerekirse senin için savaşmaya hazır bir kurt adam klanı olduğunu görmelerini sağla."

Onu uzun bir süre izledi, bakışları onun gözlerini arıyordu. "Bu iki yönlü bir şey. Sen ve klanın benim büyülerimi kullanabilirsiniz."

"Büyü demişken... Orada ne oldu? Ames'in büyülu darbesini yakaladin ve cadılar meclisi tuhaflaştı. Neden?" Ripper, büyüünün işleyişini anlamak için yeterince bilgi sahibi değildi.

"Bu, keskin, sivri uçlu bir cam topunu yakalayıp, kendime hiçbir zarar vermeden sadece elimle zahmetsizce ezmeme eşdeğerti."

Ripper yavaşça gözlerini kırptı. Sanki bu çok önemsiz bir şeymiş gibi, rahat bir tonla söylemişti. Büyük salondakilerin tepkilerine bakılırsa, durum hiç de öyle değildi. "Onu yakalamanın sana zarar vermeyeceğini önceden biliyor muydun?"

"Muhtemelen zarar vermeyeceğini düşündüm."

"*Düşündün mü?*"

Kız gülümsedi. "Şaka yapıyorum. Evet, biliyordum. Ama onlar bilmiyordu. Bu onları korkuttu çünkü kendine ait olmayan bir büyüü tutmak kolay değildir, bu havadan oksijen almaya çalışmak gibidir. Kendime zarar vermeden topu yok etmem onları daha da sinirlendirdi."

"Kolay olmadığını söylediğinde, olayı hafife alıyorsun, değil mi?"

O sadece yavaşça gülümsedi. Bu cadı çok gizemliydi. Ama onun bilgi konusunda cimri olmasının bir başka nedeninin de, insanların ona bu tür sorular soracak kadar ilgilenmesine alışkın olmaması olduğunu hissetti.

Çantasından anahtarlarını çıkarırken başını yana eğdi. "Dırdır etmek istemem ama Paisley'i değiştirecek bir kurt buldun mu?"

"Crew bunu yapmayı teklif etti. Eğer o da kabul ederse, istediği zaman yapabilir."

Emberlyn'in gözleri parladı. "Çok heyecanlanacak. Onu klanına kabul etme kararının benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum, ama teşekkür ederim. Hatırlayabildiğim kadarıyla, o bunu çok uzun zamandır istiyordu."

Emberlyn arabanın kapısını açtığında, onu tuttu ve "Şunu bilmeni istiyorum..." dedi.

İnce kaşları kalktı. "Ne?"

"Kardeşimi kontrol etmem gerekmeseydi dün gece o kadar çabuk ayrılmazdım. Giyinir giyinmez bir kadını terk eden biri değilim, öyle bir adam değilim."

"Biliyorum." Ağzını bükerek, bakışlarında ihtiyatlı bir parıltı belirdi. "Ama bana dürüstçe söyle. Olanların ne kadarı CeCe'den intikam almak, ne kadarı da durumla ilgili hayal kırıklığını dışa vurmaktı?"

Ripper, Emberlyn'in bu noktaya geleceğini düşünmemiştir. Aslında bu, onun bir ihmaliydi, çünkü bara olanlar yüzünden çok sinirli bir şekilde malikaneye gelmişti. Emberlyn'in kendine ve ona bu soruyu sorması hiç de şaşırtıcı değildi.

Gözlerini onun gözlerine dikti. "Seninle olanlar onunla hiçbir ilgisi yoktu. Aklımda başka biri varmış gibi *hissettim* mi?"

"O anda hayır. Ama bu sabah merak etmeye başladım."

"Dürüstçe söylememi ister misin? Seni o kadar çok istedim ki, acı çekiyordum. Hepsi bu. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Emberlyn yavaşça ama kabul edercesine başını salladı.

"İkimiz de yıllardır aramızdaki bu şeyi görmezden geldik. Müttefik olduğumuzdan beri bu konuyu dolambaçlı bir şekilde ele alıyoruz. Bu konuda harekete geçmememiz için bir yol olduğunu sanmıyorum. Sadece ne zaman olacağı meselesiydi."

Tedirginliği giderek azalırken, mırıldandı. "İkincisi konusunda haklı olabilirsin. Sadece cadılarla ilgili çekincelerini aşabileceğini düşünmemiştim. Ama sonra aştın ve bu, çok değer verdiğin bir kadına öfkелendiğin aynı akşam oldu. Bu yüzden bunun tetikleyici olup olmadığını kesin olarak bilmem gerekiyordu."

"Anlıyorum. Ve emin *olmanı* istiyorum. Emin misin?" "Evet. Bu konuda yalan söylemezsin."

Onun sözlerindeki kesinlik onu yatıştırdı ve uzun bir nefes verdi. "Sana koku izi bıraktığım gerçeği bu endişeni gidermiş olmalı."

Gözleri kısıldı. "Bunu yaptığın için üzgün görünmüyorsun."

Omuzlarını kaldırıp indirdi, pişmanlık duymadığını gösteren bir omuz silkme hareketi yaptı. "Neden pişman olayım ki? Kimsenin sana dokunmasını istemiyorum. Bunu açıkça belirtmek istemem gayet mantıklı."

O, iç çekerek başka yere baktı. "Kurt adam mantığı."

Adam hafifçe öne eğildi ve onu kokladı. "İz bırakan tek kişi ben değilim. Hâlâ üzerimde senin büyüünün kokusunu alabiliyorum." Bu, sahiplenmenin tek taraflı olmadığını gösteren bir işaret olduğu için hoşuna gitti.

"Ne zaman kaybolacağını sormadın. Bilmek ister misin?"

"Pek değil." Ripper, onun kendisine kalıcı bir iz bırakacağını ya da isterse kokuyu gidermeyi reddedeceğini düşünmüyordu, bu yüzden endişelenmiyordu. Bir adım geri çekildi. "Paisley'e söylediklerimi iletmeyi unutma. Cevabını daha sonra bana söyleyebilirsin."

"Sonra mı?"

"Evet, daha sonra senin evine gelip seni tekrar aldığımda. Bunun olacağını bilmeliydin." O bir şey söyleme fırsatı bulamadan, Ripper arkasını dönüp uzaklaştı.

Emberlyn, merkezin boş resepsiyon alanına girer girmez, ikiz kardeşi tarafından küçümseyici bir şekilde başını okşayan Paisley'in şiddetli bir kaş çatışıyla karşılandı.

Masasının arkasında, ellerini beline koydu. "Ripper sana kokusunu sürdürdü ve sen bana söylemedin mi? Cidden mi?" Kollarını havaya kaldırdı. "Seninle ilgili her şeyi ikinci elden öğreniyorum."

"Her şeyi değil," diye itiraz etti Emberlyn, masaya yaklaşarak. "Ve bu sabah sana söylemeyi planlıyordum. Ama görünüşe göre biri benden önce davrandı. Kim?"

"Carver'ın klanından biri. Beş dakika önce çamaşır yıkamaya geldi; Alfa'sından senin Ripper'ın kokusunu aldığını duyduğunu söyledi. Sanırım bu, ikinizin seks yaptığınız anlamına geliyor - bana söylemediğin başka bir şey daha."

Masada oturan arkadaşlarının yanına giden Emberlyn gözlerini devirdi. "Sızlanmayı bırakın artık. Sadece bir kez seks yaptık. Dün gece oldu. Ne yapmamı bekliyordunuz, hemen sonra sizi aramamı mı?"

"*Tabii ki.*"

Kage burnunu çekip Emberlyn'e doğru eğildi. "Evet, senden onun kokusunu alıyorum."

Paisley onun hareketini taklit etti. "Sadece hafif bir erkek kokusu alabiliyorum. Kimin kokusu olduğunu anlayamıyorum. Seni işaretlediğine göre, dün geceki olayın tek seferlik bir şey olmasını istemediğini tahmin ediyorum."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Emberlyn.

Paisley ona şakacı bir şekilde hırladı. "Şanslı kaltak. O çok yakışıklı."

"Öyle de denebilir."

Kage kollarını kavuşturdu. "Toplantıdan bahset bize. Tek duyduğum, toplantının hem senin hem de Ripper'ın lehine sonuçlandığı. Carver bu duruma çok kızmış galiba."

"Giderken öyle görünüyordu." Emberlyn toplantıyı kısaca özetledi.

Kage kaşlarını çattı. "O küçük pislik Ames'in sana saldırdığına inanamıyorum."

"Onun suyunu kirlettim."

"Ama ona zarar vermedin, sadece herhangi bir şeyi kirletmenin ne kadar kolay olduğunu gösteriyordun."

"Ve sanırım mesajımı iletebildim, ama yine de lanet kavanozu olayından dolayı beni suçlayacaklarını sanıyorum."

"Yine kendine sakladığın bir şey *daha*," diye alay etti Paisley.

"Arazi artık benim değil, bu yüzden paylaşmak bana düşmezdi," diye işaret etti Emberlyn. "Ripper bunu gizli tutmak istedi."

O sadece burnunu çekti. "Eh, vasiyetin iptal edilmediğine sevindim."

"Bunun olacağını sanmıyordum," dedi Kage, "ama yine de endişeleniyordum. Çoğunlukla, malikaneyi terk etmen için yapılan taleplere boyun eğmeden önce Bellcrest'i yakacağını bildiğim için."

"O kadar tahmin edilebilir miyim?" diye sordu Emberlyn.

Kage kıkırdadı. "Hayır, sadece o evi ne kadar sevdiğini biliyorum. Ve çocukken karşı koymaya başladığın andan itibaren, cadı grubunun seni itip kakmasına asla izin vermedin. Onların sana zorbalık yaptığı günlere asla geri dönmezsin."

Hayır, Emberlyn yapmazdı. Cadı grubunun çoğunluğu ondan nefret etmek istiyorsa, istedikleri gibi nefret etsinlerdi – bu onu hiç ilgilendirmiyordu. *Sevmek* umurunda değildi, tek istediği huzur içinde yaşamaktı.

"*Senin* sorunmuşsun gibi davranmalarından nefret ediyorum," dedi Paisley. "Seninle ilgili tek gerçek sorunları, senin çok güçlü olman ve sana karşı koyamamaları. En yakın arkadaşını iyi bilgilendirmeme alışkanlığın dışında, sen kötü bir insan değilsin."

"Hâlâ bu konuyu konuşuyoruz, ha?"

"Bu konuda kendini düzeltene kadar bu konuyu konuşmaya *devam* edeceğiz."

Konuyu değiştirmek isteyen Emberlyn, Paisley'in kulaklarındaki panda küpeleri işaret etti. "Küçük küpeler çok şirin."

"Evet, yedi yaşındaysan," diye Kage şakacı bir şekilde karşılık verdi. "Ya da çocukça davranıyorsan, o zaman uygun."

Paisley sinirlendi. "İçimdeki küçük kızla iletişim halinde olabilirim, ama çocukça davranmıyorum."

"Sen oyuncak hayvanları topluyorsun," diye hatırlattı.

"Topluyorum, *oynamıyorum*. Birçok insan oyuncak ve figürin toplar, melez."

Parmağını salladı. "Artık bir kurt adam olduğum için bana melez diyemezsin."

"Neden? Bu seni hassas mı yaptı?"

"Hayır. Çünkü bu kurtadamlar için çok büyük bir hakaret sayılır."

"Kardeşim, bu her zaman bir hakarettir. Ve ne kadar büyükse o *kadar iyidir*."

"Neyse," diye araya girdi Emberlyn, "Paisley, duymak isteyeceğin bir şey var."

Gözleri ilgiyle parladı. "Devam et."

"Ripper, Crew'un sana Değişim'i teklif ettiğini söyledi."

Paisley'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Tamam. Anladım." Başının arkasını elleriyle kavrayarak derin bir nefes aldı. "Kahretsin, bu gerçekten olacak. Ripper ne zaman olacağını söyledi mi?"

"Sen ne zaman istersen o zaman yapılabilir dedi."

"Ona en kısa zamanda yapmaktan mutluluk duyacağımı söyle." Paisley küçük bir alkış yaptı, gülümsemesi güneş kadar parlaktı. "Çok heyecanlıyım. Biraz gerçek dışı geliyor. Bunun gerçekten olacağından emin değildim."

"*Her zaman* beni taklit ediyorsun," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Kage.

Kız kardeşinin gözleri kısıldı. "Bir şey söyle. Benim kopyaladığım bir şey söyle."

"Tamam." Çenesini kaldırdı. "Beş yaşındayken, 'görünmez insanlar'la konuşabildiğim için o kadar kıskançtın ki hayali bir arkadaş uydurdun."

Paisley başını geriye attı. "Hayır, yapmadım."

"Echo'yu unuttun mu?"

"O gerçektir."

"O zaman neden onu göremedim?"

"Çünkü yeterince dikkatli bakmadın ve o arka plana karışmıştı - kertenkeleler böyle yapar."

Kage'nin kaşları birleşti. "Bir dakika, o bir geko muydu?"

"*Evet.*"

"Az önce konuştuğumuz konuya dönelim," diye Emberlyn tekrar araya girdi, "Paisley, anne ve babana haber verirken benim de seninle gelmemi ister misin?"

O içini çekti. "Hayır, seni çok seviyorum, sana bunu yaşatamam. Ailelerden bahsetmişken... Michael'ın ailesi, Ripper'ın sana koku izi bıraktığını duyacak. Kurtadamlar bunu hafife almadıkları için, ikinizin birlikte olduğunu tahmin edecekler. Bunun hoşlarına gideceğini sanmıyorum. Sadece söylüyorum."

Emberlyn omuzlarını düşürerek iç geçirdi. "Keşke söylemeseydin."

ON ALTI.

Merkezdeki vardiyasını bitirdikten sonra malikaneye doğru sürerken Emberlyn kaşlarını çattı. Tanıdık bir araç evinin önüne park edilmişti ve aynı derecede tanıdık bir çift araca yaslanmıştı. *Ethel ve Thad.*

Onları, malikaneyi bırakması için ikna etmek üzere ailesinin veya Reena'nın gönderdiğini düşündü. Emberlyn ikizlerin ebeveynleriyle hiç yakın olmamıştı, bu yüzden onlara karşı herhangi bir yükümlülüğü yoktu. Ona kaba davranmasalar da, ona karşı da pek sıcak davranmıyorlardı.

Malikanenin önüne gelen Emberlyn, motoru kapattı, çantasını aldı ve arabadan indi. "Ethel, Thad," diye selamladı.

Zayıf ve biraz garip gülümsemelerle, ona doğru yavaş ve çekingen adımlarla yaklaştılar.

Her zamanki gibi, Ethel çocuklarına miras bıraktığı aynı kızıl kahverengi saçlarını sıkı bir topuz şeklinde toplamıştı. Paisley gibi, o da kısa boylu ve kıvrımlı vücutluydu. Kızından *farklı olarak*, sert, kibirli ve itici bir tavrı vardı.

Thad'e bir kez bakmak, onun son derece titiz olduğunu anlamak için yeterliydi. İyi giyimli ve temiz traşlıydı, kalın siyah saçlarını kısa ve düzgünce taramıştı. Kage'nin uzun boyunun nereden geldiğini bilmiyordu, çünkü Thad ortalama boydaydı.

Emberlyn anahtarlığıyla arabayı kilitledi. "Sizi içeri davet ederdim, ama..." Bu anlamsız olurdu. Orada uygulanan zanaatlara karşı oldukları için malikaneye asla adım atmazlardı.

Ethel boğazını temizledi. "Burada iyiyiz." Bir süre durdu. "Paisley'in Değişim'e olan ani ilgisini biliyorsunuzdur."

Emberlyn bunun *ani bir şey* olduğunu söylemezdi. Daha çok, önündeki çift Paisley'in "ilgisini" ciddiye almamış, reddetmişti - ta ki şimdiye kadar.

"Neden bunu yapmak istediğini anlayabiliyorum," diye devam etti Ethel. "O ve Kage sık sık tartışıyor olabilirler ama birbirlerine çok yakındırlar."

Kage yaşam tarzını değiştirdiği için onun kendini dışlanmış hissetmesi çok doğal."

Yaşam tarzını değiştirmek mi? "Kurt adam olmak" için ne kadar hafif bir ifade. Onu moleküler düzeyde değiştiren bir süreç.

"Onun izinden giderek aralarındaki mesafeyi kapatmak istemesi şaşırtıcı değil," dedi Ethel, "ama bu Değişimi kabul etmek için gerçek bir neden değil."

"Bu, onun geri alabileceği bir şey olmaz," diye araya girdi Thad, yosun yeşili gözlerinde sert bir parıltı vardı - ikizlerin ondan miras aldıkları tek fiziksel özellik buydu. "Kurt adama dönüşen ve pişman olan cadılara ne olduğunu gördün. Büyüyle olan bağlarını o kadar çok zlyorlar ki, yeni gerçeklikleriyle savaşmaya başlıyorlar - mümkün olduğunca az dönüşüyorlar, dolunayda klanlarıyla birlikte koşma dürtüsüne direniyorlar, diğer kurt adamlardan kendilerini izole ediyorlar."

Emberlyn, bu insanların ne kadar işkence ekebildiğini kendi gözleriyle görmüştü. Bazıları, Değişimi tersine çevirebilecek bir büyü bildiğini umarak kapısına gelmişti. Ne yazık ki onlar için böyle bir büyü yoktu.

"Paisley ile konuşmanı istiyoruz," diye devam etti. "O seni dinler. Tavsiyelerini dikkate alır. Cadılık yapmayı bırakmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu ona anlat."

Emberlyn içinden i geçirdi ve belki de bunu önceden tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Ne Ethel ne de Thad ondan hiçbir şey istememişti, ama bu konuda istediklerini elde etmek için ona olan nefretlerini bir kenara bırakmaları şaşırtıcı değildi.

"Paisley ile bu konuyu birçok kez konuştum," dedi onlara. "Ergenlik ağından beri bir gün Değişim'i geçmekten bahsediyor. Bunun kısmen, cadı topluluğu tarafından tam olarak kabul edilmediğini hissetmesinden kaynaklandığını düşünüyorum - sadece ikiz olduğu için değil, güçlü bir cadı olmadığı için de. Burada kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını düşünüyor."

Ethel kaşlarını çattı. "Tabii ki yle! Büyüyle olan bağlantısı olmadan yaşamak zorunda kalırdı. Seninkini kaybettiğini hayal edebiliyor musun?"

"Hayır, ama ben Paisley değilim. Benim için doğru olan şey, onun için doğru olan şey olmayabilir, tersi de geçerlidir."

"Onu gerçekten nemsiyorsan, bunu yapmaması için onu ikna edeceksin," dedi Thad.

"Onu ikna edebileceğim tek şey, onu mutlu edecek şeydir." Kızları için aynı şeyi istemediklerini anlayamıyordu.

"Ve *kurt* adam olmanın kimseyi mutlu edeceğini mi düşünüyorsun?" diye alay etti Ethel.

"Kage için işe yaradı," diye işaret etti Emberlyn.

Thad'in yüzü taş gibi sertleşti. "Onun hakkında konuşmuyoruz."

Tanrım. "İkiniz de onların Değişimi seçmelerini bir reddetme olarak algılıyorsunuz. Sizi, ailenizi ve onların doğuştan haklarını reddetme olarak. Ama bu sizinle ilgili değil. Bu hiçbir şekilde bir reddetme değil, sadece tatmin olma arayışı."

Ethel'in ince kaşları birbirine yaklaştı, bakışlarında inanmazlık parıldıyordu. "Mutluluğu mu?"

"Evet. Ve sen de onlar için bunu istemelisin, nasıl olursa olsun," diye ısrar etti Emberlyn. "Onaylayamıyorsan onaylama, ama en azından onlarla ilişkinizi sürdürmek için çaba göster. Kage'ye sessiz kalmak anlamsız - Değişimi geri alamaz ve istemiyor da. Tek yaptığın onu uzaklaştırmak ve Paisley'in seçimine de saygı duymazsan ona da aynısını yapacaksın."

Ethel'in yüzü ekşidi. "Onların seçimlerini çok destekliyor gibisin. Onları bunu yapmaya sen mi teşvik ettin?"

"Onları teşvik ettiğim tek şey, başkalarını memnun etmek için yaşamamalarıdır." Ama Emberlyn, onların onu suçlamaya çalışmasına şaşırmadı.

"Tabii ki öyle yaparsın. Kendinden başka kimseyi memnun etmeye çalışmıyorsun," diye alay etti Thad. "Onlar çocukken seninle olan arkadaşlıklarını kesmeliydim."

Emberlyn ona sert bir gülümseme attı. "Deneyebilirdin. Ama işe yaramazdı." Bir aracın yaklaştığını duyunca, omzunun üzerinden baktı. "Ah, işte oğlun geliyor."

Çift daha önce gerginken, şimdi daha da sert ve soğuk davranmaya başladılar.

Emberlyn ikizler için üzüldü. Ethel'i de Thad'ı da sevmiyordu, ama onların bu huysuzluklarını bir an önce aşmalarını diledi. Çocuklarını seviyorlardı. Sadece hayatlarını en ince ayrıntısına kadar kontrol etmek istiyorlardı.

Kage arabasını Emberlyn'in arabasının yanına park ettiğinde, Emberlyn, Kage'in ebeveynlerinin, en azından Kage'in "yaşam tarzındaki değişiklik" konusunda bir kez daha onaylamadıklarını göstermek için kaçacaklarını bekliyordu. Ama onlar bir milim bile kıpırdamadılar.

Elinde plastik bir poşetle araçtan inen genç, anne babasına kısa bir bakış attıktan sonra Emberlyn'e odaklandı. "Sana bir şey getirdim."

Emberlyn gülümsedi. "Meraklandım." Sessiz kaldı ve anne babasına bir şeyler söyleme şansı verdi; *umarım* ona karşı bir açılım yaparlar diye *düşündü*. Ama onlar tek kelime etmeden arkalarına dönüp arabalarına doğru yürüdüler, pislikler.

Kage sadece gözlerini devirdi, ama onun bu duruma o kadar da kayıtsız kaldığından emin değildi.

"İçeri girelim," dedi Emberlyn, patikadan yukarı doğru yürürken.

Onu takip eden adam, "Kuzenimden ailemin seni görmeye gittiğini duydum, ben de hemen buraya geldim," dedi.

Ah, tanrı onu korusun. "Beni korumaya çalıştığın için teşekkür ederim, ama buraya kadar gelmene gerek yoktu, önemli bir şey değildi." Verandaya ulaştığında, ön kapı onu karşılamak için açıldı. "Bana zarar verecekleri falan yoktu."

"Eylemleriyle değil, ama insanları sözleriyle yaralamakta çok iyiler."

Adam bu konuda haklıydı.

"Kuzenim, seni Paisley'i Değişim'i kabul etmemesi için ikna etmeye zorlayabileceklerini umduklarını söyledi," dedi, kapı arkalarından kapanırken malikaneye girerken.

"Elinden geleni yaptılar."

Adam derin bir nefes aldı. "İnatçılar, bunu kabul etmeliyim."

Emberlyn koridordan geçip mutfığa girdi ve çantasını tezgahın üzerine koydu. "Bir şey ister misin? Kahve? Çay? Bira?"

Kage, teklifini eliyle reddetti ve taşıma çantasını masanın üzerine koydu. "Sana bunu getirdim."

Emberlyn mırıldandı. "Nedir bu?"

"Büyükannenin Ouija tahtası. Ben kullanmayacağım, o yüzden..."

Kız kıkırdadı. "Onu başkasına verdiğine şaşırdığımı söyleyemem." Çantadan çıkarıp, omuzlarında yoğun bir nostaljiyle

. Ahşap ve klasik tasarımlı tahtada Latin alfabesinin harfleri, birkaç rakam ve çeşitli kelimelerden oluşan küçük bir seçki vardı – merhaba, hoşça kal, evet, hayır.

Emberlyn onu masanın üzerine koydu. "Millicent'in annemle iletişim kurabileceğimizi umarak bana bunu kaç kez kullandırttığını sayamıyorum." Emberlyn çantadan planchette'yi çıkardı ve tahtanın üzerine koydu. "Avery hiç gelmedi."

O bir sandalyeye çöktü. "Kişisel algılama, Em. Bütün ruhlar böyle iletişim kuracak kadar güçlü değildir."

"Biliyorum. Ona kızgın değilim, sadece hiç bağlantı kuramadığımız için hayal kırıklığına uğradım."

"Hemen öbür tarafa geçmiş olabilir. Bu, neden onu senin yanında hiç görmediğimi açıklıyor. Bazı ruhlar çabuk geçer, diğerleri ise..." Sesi kesildi ve başını salladı. "Hayaletlerden bahsetmeyelim, bu konuyu kapatalım. Bana anne babamın sana söylediklerini anlat."

Emberlyn karşısındaki koltuğa oturdu. "Özetle, Paisley'nin Değişim'i kabul etmesine tamamen karşılar. Bunun onun için yeni bir 'ilgi' olduğunu, iyice düşünmediğini kendilerini ikna etmişler. Bunu yaptığında pişman olacağına gerçekten inanıyorlar; sanki kendi aklını bilmiyormuş gibi konuşuyorlar. Bu durumdan rahatsız olarak, onlara gerçekleri gösterdim."

Burnunu kırıştırdı. "Oh, onlar bunu sevmezler."

Emberlyn burnunu çekti. "Fark ettim." Elini uzattı ve onun elini hafifçe sıktı. "Sana kötü davrandıkları için üzgünüm."

Adam omuz silkti. "Antivenom kullanmak yerine Değişim'in beni ele geçirmesine izin verdiğimde bunu bekliyordum. Kurtadamlara karşı bir şeyleri yok, sadece cadıların kendilerinden üstün olduğunu düşünüyorlar."

"Ondan daha fazlası var. Senin ve Paisley tarafından reddedildiklerini düşünüyorlar."

Kaşlarını çatı. "Buralarda kimseyi reddeden tek kişiler *onlar*. Beni dışladılar ve o da onların istediği gibi davranmazsa ona da aynısını yapacaklar."

Planşet titremeye başladı ve tahtanın üzerinde kayarak "Merhaba" kelimesinin üzerine geldi. Sonra K, A, G ve son olarak E harflerine geçti.

Emberlyn gülümsemesini bastırdı. "Görünüşe göre biri seninle konuşmak istiyor."

Kage tahtaya bakmadı bile. "Hayır. Hayır, istemiyorlar."

"Planşet az önce adını yazdı."

"Hayır, yazmadı."

Kage'nin ağzından bir kıkırdama çıktı ve ardından ön kapı çalındı. "Muhtemelen Ripper'dır," dedi Kage, beklenti duygusu kanında dolaşırken kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kage'nin ağzı kötücül bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman ben gidiyorum." Sandalyesinden kalktı. "Cinsel engelleyici olmak istemem."

"Ve tahtadan uzaklaşmak istiyorsun."

Uygun bir şekilde şaşkın göründü. "Ne tahtası? Ben tahtayı görmüyorum."

Gözlerini devirerek mutfaktan çıktı ve malikanenin içinden geçerek ön kapıya ulaştı. Kapıyı ardına kadar açtığında, verandasında duran kurt adamın lezzetli görüntüsü hormonlarını çılgına çevirdi.

"Ripper," diye selamladı Kage, omuz silkerek yanından geçip giderken. Alfa, çenesini kaldırarak selam verdi.

"Görüşürüz Em," diye seslendi Kage merdivenlerden koşarak inerken.

"Görüşürüz," dedi ve dikkatini Ripper'a çevirdi. "Seni daha sonra görmeyi bekliyordum."

"Klan toplantısı yapmam gerekiyordu, ama iptal etmek zorunda kaldım," diye açıkladı içeri girerken. Ayrılan Kage'ye bir bakış attı. "Her şey yolunda mı?"

Emberlyn kapıyı kapattı. "Ailesi buraya gelip Paisley'e Değişim'i kabul etmemesi için baskı yapmamı istedi. Kage'nin kuzeni ona ailelerinin niyetini önceden haber vermişti, o da beni üzmediklerinden emin olmak için buraya geldi. Üzmediler de."

İyi diye homurdandı.

"Peki, senin için ne yapabilirim?" Bu bir sorudan çok bir alaydı.

Ripper ona yaklaştı, gözleri ateşleniyordu. "Dün gece benim için yaptığın şeyi." Cesur piç, üzerine atlayıp sanki ona aitmiş gibi dudaklarını öptü.

Kadının büyüğü yükseldi ve havayı elektrikli hale getirdi, her zamanki gibi kendi gücüyle uğultu yapan bu kurt adama çekildi.

O geri çekildiğinde titrek bir nefes aldı. "Sence bu sefer yukarı çıkabilecek miyiz?"

"Hayır. Hayır, sanmıyorum."

Onun haklı olduğu ortaya çıktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Bahçe makasını göğsüne çeken Emberlyn, Lucie'ye içini çekerek baktı. "Yanlışlıkla kulağını kesmem için bana biraz mesafe bırakmalısın."

Kedi ya sıkılmıştı ya da diva gibi davranmak istiyordu, çünkü son bir saattir baş belası olmuştu – peri ışıklarına vuruyor, çiti tırmalıyor, bahçe sepetine vuruyor, çiçekli kemere tırmanıyor, Emberlyn'in ayak bileği lastik çizmeleriyle pençelerini keskinleştiriyor ve bahçede bir kertenkeleyi kovalarken bitkileri ezip geçiyordu.

Lucie kuyruğunu salladı, kuyruğunun ucu seğirdi ve bir bitkiyi koklamak için uzaklaştı.

"Teşekkürler." Emberlyn bahçe işine geri dönerken *Snicks* sesi duyuldu. Son bir saat boyunca otları budamış, yaprakları, çiçekleri ve sapların bir kısmını temizlemişti.

Nisan ayı sıcak bir gündü, ama çok sıcak değildi. Alıç ağacının gölgesinde hava daha serindi. Yine de, kalın bahçe eldivenlerinin içinde elleri terliyordu.

Lucie'nin şakaları olmasaydı, Emberlyn için pazar sabahını geçirmek rahatlatıcı bir şekilde geçecekti. Burası nispeten sessizdi. Kuşlar cıvıldıyordu. Rüzgâr çanlarından hafif *tınlamalar* geliyordu. Esinti çimleri *hışırdatıyor*, yaprakları gürültüyle sallıyordu. Arkasında bir yerlerden arıların hafif vızıltıları geliyordu.

Çok fazla koku vardı – baharatlı otlar, sıcak toprak, nane yaprakları, olgun meyveler ve kokulu çiçekler – ve hepsi tanıdık olmaları nedeniyle rahatlatıcıydı.

Çocukken sık sık burada bahçe işleriyle uğraşırdı. Onun yardımıyla Millicent bahçeyi bakımlı tutmuştu – yabani otlar yoktu, bitkiler düzgün şekillendirilmişti, çiçekler renklerine göre sıralanmıştı.

Emberlyn burada çok uzun süre kalmayı planlamıyordu. Paisley'i tekrar ziyaret etmeyi düşünüyordu. Çarşamba günü, Crew arkadaşını Değişim sürecinden geçirmişti. Ancak Paisley dünlere kadar kimseyi görebilecek durumda olmadığı için Emberlyn mesafesini korumak zorunda kalmıştı.

Yeni durumundan çok memnun olan Paisley, her zamanki gibiydi. Ancak yeni bir kurtadam için normal olan şekilde çabuk yoruluyordu. Bir hafta kadar sonra iyileşecekti.

Paisley için ne yazık ki, ailesinin cadı tarafı henüz "kendine gelmemiştir". Sessiz bir protesto içinde uzak duruyorlardı. Bu gerçekten aptalcaydı, çünkü şu anda bu durumla ilgili yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Değişim geri alınamazdı.

Emberlyn, bazı cadı grubu üyelerinin - çoğunlukla Tyra ve Sera - Paisley'in kararından *onu* sorumlu tuttuğunu duyduğunda pek şaşırmamıştı. Emberlyn, Ripper ile ittifak kurmamış olsaydı arkadaşının bunu yapmayacağını söylüyorlardı. Sanki Paisley'in kurt adam olmak istemesi birdenbire ortaya çıkmış gibi.

Yine de kimse Emberlyn'in yüzüne bunu söylememişti. Aslında, neredeyse tüm cadılar meclisi ondan uzak durmuştu. Reena'nın yeni planlarına odaklanmışlardı – Carver'ın inşaat şirketine Bellcrest'teki iki caddenin tüm evlerini daha büyük ve lüks evlere dönüştürmesini sağlayacaktı.

Aslında bu iyi bir çözümdü. Artık Carver'ın üzerinde çalışacağı bir proje olacaktı ve Reena, söz verdiği insanlara yepyeni evler sağlayabilecekti.

Ripper, Carver'dan ya da cadı topluluğundan tek bir kelime bile duymamıştı. Aynı şekilde, CeCe'nin sorunlarıyla da uğraşmak zorunda kalmamıştı. CeCe, Ripper ve Emberlyn'in birlikte olduğu söylentisine kızmadan, düşük profilli davranıyordu. Dedikodulara göre, CeCe bunun doğru olduğuna inanmıyordu. CeCe'ye göre, Ripper sadece CeCe'yi kıskandırmak için Emberlyn'e koku izi bırakmıştı, ona kendi ilacının tadını tattırmak için.

"O asla bir cadıyla ilişki kurmaz," diye, yanıldığını ima etmeye cesaret eden herkese ısrarla söylüyordu.

Ama yanlışmıştı.

Her akşam, ya Emberlyn Ripper'ın evine giderdi ya da Ripper onun evine giderdi. Yemek yerler, konuşurlar, sevişirler, biraz daha konuşurlar ve sonra ayrılırlardı.

Bu... hoştu. Kolaydı. Karmaşık değildi. Ve oldukça heyecan vericiydi, çünkü sanki seks tanrıları ya da benzeri bir şey tarafından kutsanmış gibi görünüyordu.

Koku izi istediği kadar belirgin olmadığında, onu yenilerdi. Ve Emberlyn de durumu dengelemek için aynı şeyi yapardı.

Paisley'in tahmin ettiği gibi, Michael'ın ailesi Emberlyn ve Ripper'ın mecazi bir yatağı paylaşmasından hoşlanmıyor gibiydi. Ona bunu açıkça söylememişlerdi, ama son zamanlarda gülümsemeleri zoraki ve onu selamladıklarında ses tonları düzdü, bu da onaylamadıklarını açıkça gösteriyordu. O ise bunu şimdiye kadar görmezden gelmişti.

Hafif bir esinti onu okşadı ve bitkileri salladı, yaprakları titretti ve sapları hafifçe eğdi. Susamış olan Emberlyn, Lucie neredeyse devirecekti diye yakındaki bankın üzerine koyduğu bardağa baktı.

Emberlyn ayağa kalktı, sertleşmiş dizleri hafifçe ağrıyordu, ve sert eldivenini çıkardı. Bankın yanına gidip terli elini tank yeşili tulumuna sildi ve bardağı aldı. Ekşi ve serin limonata boğazından hoşça geçti.

Lucie'nin sırtını ona dönerek çitin üzerine oturduğunu fark eden Emberlyn, "Neye bakıyorsun kedicik?" diye sordu. Kedinin dikkatini çeken şeyi görmek için uzanırken, uçan bir karahindiba tüyünü eliyle savurdu.

Emberlyn, ancak o anda ürkütücü bir sessizliğin çöktüğünü fark etti. Kuşlar cıvıdamıyor, arılar vızıdamıyordu. Esinti bile durmuş gibiydi.

Omurgasından tüyleri diken diken eden bir tedirginlik hissederek, bardağı tekrar bankın üzerine koydu.

Lucie'den düşük bir uğultulu uyarı sesi geldi.

Emberlyn, büyüüne ihtiyaç duyabileceği ihtimaline karşı diğer eldivenini de çıkardı. Ripper'ın kurtlarından biri yanlışlıkla çok uzağa gitmiş olabilir ya da biri bilerek etrafı kurcalayıp onu gözetliyor olabilir. İkincisi doğruysa, büyüü bir tokat yiyeceklerdi.

"Orada kim var bilmiyorum," diye bağırdı Emberlyn sert bir sesle, "ama benim arazimden defolup gitmezseniz, sizi benim küçük evcil hayvan mezarlığımda gömmekten çekinmem."

Yine hırlayarak, Lucie dört ayak üstüne kalktı, tüyleri diken diken oldu.

Emberlyn eldivenlerini yere attı ve kedinin yanına yaklaşarak, ötesindeki gölgeli ormanlık araziye taradı.

Ve sonra onları gördü. Bir çift sarı kurt gözü.

Emberlyn dudaklarının açıldığını hissetti. Rabid'lerden birinin gündüz vakti görülmesi çok nadirdi. Genellikle alacakaranlıkta ortaya çıkarlar, ama evet, *bu* bir Rabid'di.

Bir başka hırıltı duyuldu, ama bu sefer Lucie'den gelmiyordu.

Kahretsin. Kedi, Rabid'e saldırmak gibi cesur ama aptalca bir şey yapmadan önce, Emberlyn onu kucakladı. Kalbi güm güm atarken, yavaşça geri çekildi. Av içgüdüsünü tetiklemek istemediği için *çok* yavaşça.

Eğer koşarsa, kedi ona saldıracaktı. Ve, onun ulaşabileceğinden çok daha hızlı olan kedi, o malikanenin koruyucu bariyerine ulaşmadan ona yetişebilirdi.

Emberlyn geriye doğru yavaşça ilerlemeye devam etti, ağaçların labirentinde sürünerek ilerleyen figürden gözlerini bir an olsun ayırmadı. O geriye doğru her hareket ettiğinde, figür de onu takip ederek ileriye doğru ilerledi.

Lucie yine uğultulu bir hırıltı çıkardı.

Rabid, gözleri kan dökme arzusuyla parıldayan bir şekilde hırladı ve sonra ağaçların arasından fırladı.

"Siktir." Emberlyn avucunu havaya kaldırdı ve hızla kelebeklere dönüşen parlak bir büyü yığını fırlattı. Kelebekler Rabid'i çevreledi, yüzüne çarpıp görüşünü engelledi ve dikkatini dağıttı. Rabid kayarak durduğunda, Emberlyn dönüp eve doğru koştu.

Bir kükreme havayı yırttı. Ardından ağır ayak sesleri duyuldu, dallar kırıldı ve çimler hışırdadı.

Koşarken bile Emberlyn, Rabid çitini aştığı anda ona bir büyü fırlatacak kadar hızlı döndü. Vuruşu, Rabid'i sendeletip başını geriye doğru savurdu.

Koşmaya devam etti ve *sonunda* verandaya ulaştı. Merdivenleri koşarak çıktı ve nefes nefese dönerek durdu.

Rabid dişlerini göstererek ona doğru koştu. Malikanenin savunma bariyerine çarptı ve geriye doğru uçtu. Bir ağaca o kadar sert çarptı ki, dallardan sarkan bir fener koparak kafasına düştü.

Emberlyn eve koştu, kapıyı kapattı ve Lucie'yi yere indirdi. Mutfığa koştu, telefon ahizesini kaldırdı ve Gözetmenler'in ofisini aradı.

"Alo?" Bir erkek hemen cevap verdi.

Sesin Ripper'ın kurtlarından birine ait olduğunu düşündü ama emin değildi. "Ben Black Willow Malikanesi'nden Emberlyn Vautier. Rabid'lerden biri arka bahçemde."

Telefonu kapatmadan hemen önce, telefonda bir küfür sesi geldi.

Verandaya geri koştu ve Lucie'nin dışarı çıkmasını engellemek için arkasından kapıyı kapattı. Emberlyn, Rabid kaçmaya karar vermeden onu uyutması gerekiyordu. Gerçi... Rabid hiçbir yere gitmeye niyetli görünmüyordu. Göremediği bariyere vuruyor, büyü'nün her "darbesi"yle geriye doğru sığıyordu.

Kaşlarını çattı, şaşırmıştı. Rabid'ler hayvani ve vahşiydi, ama aptal değillerdi. Hayatta kalma içgüdüleri keskindi. Her avcı gibi, avları çok zorlu çıkarsa genellikle başka bir avın peşine düşerlerdi. Sadece dolunayda mantıksız davranırlardı.

Bu ay dolunay değildi. Gece bile değildi. Sabahın geç saatleriydi, güneş parlıyordu... ve normalde Rabid'lerin bakışlarında görülen kurnazlık yerine, garip bir donukluk vardı. Şüpheyse ensesi diken diken oldu.

Emberlyn, ilahi söyleyerek iki elini kaldırdı ve sihirli şeritler gönderdi. Rabid, bunlardan kaçmaya çalışmadı, ki bu da aynı derecede garipti. Parıldayan zerrecikler burnuna girdi. Rabid, burnunu çekip geri çekildi. Başını hızlıca salladı ve gözlerini kuvvetlice kırptı.

Emberlyn büyü yapmaya devam etti ve yaratık artık onun büyü'sünün etkisi altındaydı.

Göz kapakları ağırlaşmaya başladı, vücudu sallanmaya başladı ve sarhoş gibi sendeledi. Zayıf bir hırıltıyla, savaşı kaybetti ve uyku büyü'süne yenik düştü - sırt üstü düz bir şekilde yere yığıldı ve bayıldı.

Emberlyn uzun ve rahat bir nefes aldı. Merdivenlerden indi ve dikkatlice yaklaştı Rabid'e Rabid'e Onun kaslı göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu, her sert nefes verisi boğazını tahriş ediyor gibiydi.

Yaraları olup olmadığını inceledi ama sadece iki tane buldu – ikisi de Rabid'e dönüşen bir kurt adamı akla getirmiyordu. Önceki şüphelerini doğrulamak için, elini vücudunun üzerinde gezdirdi – üzerine damlayan büyüyle gizli olanı ortaya çıkardı.

Rabid'in her iki göz kapağında da küçük bir büyü ağı belirdiğinde ağzı sıkılaştı.

Orospu ocuğu.

Öfkeyle dolu ciğerleri, Ripper'ı malikaneye doğru koşmaya itti. Hızla yaklaşan bir araç sesi duyuyordu; bunun Gözcüler olduğunu biliyordu. Kurtlarından biri, Emberlyn'in bir başka Rabid olayı bildirdiğini haber vermişti. Ripper kamyonetine atlayıp rekor sürede buraya gelmişti, ona ulaşmaya kararlıydı; yaralı olup olmadığını bilmiyordu.

Yine. Kendini *yine* bir Rabid'in karşısında bulmuştu. Bu tabloda çok yanlış bir şey vardı. Bunun bir tesadüf olması imkansızdı.

Tek bir sıçrayışla verandanın merdivenlerini aştı. Ön kapı açıldı... ama kimse yoktu. Malikanenin bilinçli gücü, görünüşe göre ona giriş izni vermeye karar vermişti. Bu düşünceyi bir kenara itti, tek ilgisi malikanenin sakini bulmaktı.

İçeriye girdi. "Emberlyn?" diye seslendi, sesi istemeden keskin çıkmıştı.

Cevap yoktu.

Rabid'in arka bahçesine girdiğini bildirdiğini bilen adam, evin arkasına doğru ilerlerken yine kadının adını seslendi.

Arka kapı gıcırdayarak açıldı ve kız orada duruyordu. Alnı şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla kırıştı. "İçeri nasıl girdin?"

Ona doğru hızla ilerleyerek, gözlerini onun vücudunda gezdirdi. Kan ya da görünür bir yara yoktu. Sarsılmış ya da üzölmüş gibi görünmüyordu. Aslında, her zamanki sakin ve kendinden emin haliyle görünüyordu. "Malikanenin kapısı beni içeri aldı," diye cevapladı.

Kızın kaşları kalktı. "Bu çok ilginç... Hayır, şu anda bana yaklaşmak istemezsin Rip, giysilerimde kir var."

O ilerlemeye devam etti. "Umurumda değil." *Sonunda* ona ulaştığında, kollarını onun etrafına doladı. Kız şaşkınlıktan donakaldı. Tamam, pek sarılmayı seven biri değildi, ne olmuş yani?

Rahatlayarak, ellerini onun sırtındaki ikiz sütunların üzerine koydu.

Burnundan nefes aldı, dişlerini o kadar sıkı sıkı ki çenesinde keskin bir ağrı hissetti. Hayal kırıklığı, öfke, kızgınlık... Duygular içini kaynıyordu. "Yaralandın mı?"

"Hayır. Rabid bana ulaşmadan evin savunma bariyerinin arkasına geçmeyi başardım."

Bu sözler onu rahatlatmalıydı, ama içinde kaynayan karanlık duygular başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu. Kulağının arkasını kokladı, kokusunu içine çekti. "Beni aramalıydın," diye ısrar etti, sesi zorlukla bastırdığı bir hırıltıyla sertleşti. Resmi bir çift değillerdi, hayır, ama o onun koruması altındaydı.

"Gözcülerden birinin seni arayacağını biliyordum, bu yüzden Rabid'i uyutana kadar senin buraya gelmiş olacağını da biliyordum - tabii başka işlerin yoksa."

Kaşlarının çatıldığını hisseden Ripper, kadının bakışlarına karşılık vermek için geri çekildi. "Bana bak. Etrafımda neler olup bittiği önemli değil. En ufak bir tehlikeyle karşılaşsan bile, sana gelirdim."

Ona baktı, yüzündeki ifade okunamazdı. "Yapabileceğin hiçbir şey olmasa bile mi?"

"O zaman bile." Elini omurgasına doğru kaydırdı. "Peki, Rabid nerede?"

"Dışarıda, uyuyor. Lucie'nin ormana bakarken bahçede otları buduyordum. Sonra hırlamaya başladı. Onu rahatsız eden şeyi görmek için yanına gittim ve ağaçların arasında Rabid'i fark ettim. Koruyucu bariyeri aşamayacağını bilerek, verandaya kaçarken onu büyüyle uzaklaştırdım."

"Ne kadar süre baygın kalacak?"

"Ben ya da başka bir cadı onu uyandırana kadar. Merak etme, hiçbir yere gitmiyor."

Ön kapıdan hızlı bir vuruş geldi.

"Gözcüler gelmiş olmalı." Ripper yavaşça onu bıraktı. "Onları içeri alayım." Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı ardına kadar açtı. Kerr, Shane, Logan ve bir erkek cadı içeri girdi. Sonuncusu Ward'ın kardeşiydi ama Ward'ın aksine Marvin iyi bir adamdı.

"Emberlyn nasıl, Rabid nerede?" diye sordu Logan. "O iyi," diye cevapladı Ripper. "Ve dışarıda."

Birkaç dakika sonra, hepsi uyuyan Rabid'in etrafında bir daire oluşturarak toplandılar.

"Bu saatte kasabada Rabid'i pek sık görmezsin," dedi Shane. Ripper kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayaklarını genişçe açtı.

"Bu, Emberlyn'e saldıran ikinci Rabid. Geçen ay da olmuştu." Bu bir tesadüf değildi. Muhtemelen geçen Rabid gibi, ölü bir hayvan kullanılarak buraya çekilmişti.

"Bu adam benim kurtlarımdan biri olabilir, Lincoln Mathers," dedi Shane, yüzünde sert bir ifadeyle. "İki yıl önce Rabid oldu. Boğazındaki yara izi mi? Lincoln'ün de aynısı vardı. Kafasındaki çapraz çapraz sihir izleri ne?" diye sordu Emberlyn'e. "Uyku büyü mü?"

Ripper'ın yanında duran Emberlyn başını salladı. "Göz kapaklarının üzerindeki küçük ağlar ise benimle hiçbir ilgisi yok."

Shane onu dikkatle inceledi. Sesi soğukkanlı ve kontrollüydü, ama içinde hafif bir öfke vardı. Ripper onunla bu kadar çok zaman geçirmemiş olsaydı, bu öfkeyi fark edemeyecekti.

O devam etti, "Bunu başka biri yaptı. Ben sadece büyüyü ortaya çıkardım." Kerr kaşlarını çatı. "Bunun arkasındaki amaç nedir?"

"Rabid'in görüşünü öldürücü bir öfkeyle bulanıklaştırmak," dedi Marvin şaşkınlıkla, elini Rabid'in gözlerinin üzerine tutup büyüyü okurken.

"Ne?" diye bağırdı Logan.

Emberlyn burnundan nefes aldı. "Bana göre, birisi Rabid'i birine saldırmak istemediği sürece bunu yapmanın bir anlamı yok. Ancak bunu yapmak için önce onu yakalamış olmaları gerekir, muhtemelen uyurken. Onu taşımak kolay olmamıştır, bu yüzden büyü yapmadan önce onu bayılttılar. Sonra Rabid'i rastgele bir yerde serbest bıraktıklarını, tesadüfen malikaneye geldiğini sanmıyorum. Bence onu uyandırmadan önce kasten buradan biraz uzağa yerleştirdiler."

Ripper gözlerinin kenarlarının gerildiğini hissetti. "Başka bir deyişle, biri onu sana saldırması için kışkırttı mı?"

"Benim tahminim de öyle," diye cevapladı.

Ripper'a öfke dolu bir azarlama yağdı ve Marvin'e hırlayarak döndü.

Erkek cadı ellerini havaya kaldırdı. "Benim bundan haberim yoktu! Yemin ederim! Emberlyn, ben... Bunu kimin yaptığını bilmiyorum, ama sana söyleyebilirim ki

bunun coven çapında bir çaba *olmadığını* söyleyebilirim. Bunu duymuş olurum ve buna bir son verirdim. Bu, tek başına hareket eden bir kişi ya da gizlice birlikte çalışan birkaç kişi tarafından yapıldı."

"Kim gibi?" diye sordu Ripper. "Coven'ınızın var olmadığını iddia ettiğı o lanet olası grup mu?"

Marvin tereddüt etti. "Bilmiyorum. Bu basit bir büyü, herhangi bir beceriye sahip bir cadı yapabilir."

"Etkisi sadece geçicidir," diye araya girdi Emberlyn. "Yani bu Rabid, bu sabah bir ara büyülenmiş. Carver ya da kurtlarından biri, istenirse onu yakalayabilir miydi?"

Ripper başını sertçe salladı. "Hiçbir kurt bunu yapmaz. Rabid'ler hala düşünebilen varlıklar; onlar koşulların kurbanları."

Shane sert ve keskin bir hareketle başını salladı. "Böyle kullanılmayı hak etmiyorlar ve bizim türümüzden hiç kimse bunu hoş görmez. Bu çok saçma."

"Katılıyorum," dedi Marvin abucak. "Bu çok zalimce. Bunu yapacak bir cadı da aklıma gelmiyor."

"En azından cadı grubundan *biri* yaptı," dedi Kerr, kaslı boynunu esneterek. "Ve bu konuda bir şeyler yapılmalı."

Ripper öfkeyle kaslarını gerdi. "Rabid iki kez saldırı köpeğı olarak kullanıldı. Üçüncü kez olmamalı. Sadece Emberlyn'in güvenliğı için değıl, aynı zamanda bu tamamen insanlık dışı olduğı için."

"Chilgrave halkının tamamı için belediye binasında bir toplantı düzenlemeli ve bu konuyu orada ele almalıyız," dedi Shane. "Cadılar birbirlerine kin beslemeleri bir şey. Rabid'i bu işe karıştırmaları, onlara *büyü* yapıp bu şekilde kullanmaları ise başka bir şey."

Logan çenesini eğdi. "Bunun arkasında kim ya da kimler varsa ... onlar lanet olası korkaklar. Emberlyn'e kendileri karşı karşıya gelmeliydiler. O zaman Emberlyn onlara acı ektirirdi, evet, ama bu onların alacağı bir riskti. Savaşı girmeye hazır değılsen, başkalarını kukla gibi kullanıp senin yerine savaştırmamalısın."

Ripper omuzlarını silkti, damarlarında dolaşan ve onu tedirgin ve gergin hissettiren sinirliliğini atmaya çalıştı. Bunu kimin yaptığını bilmiyordu, yani cezalandırabileceğı kimse yoktu. Bu durum onu çok rahatsız ediyordu.

Shane, Rabid'e tekrar baktı. "Onu ofise götürelim, zihinsel durumunu düzeltmeye çalışalım."

Watchers ekibi, Rabid'i ustaca evin içinden geçerek arazi aracına taşıdı.

Ripper ve Emberlyn, verandadan onların uzaklaşmasını izlediler. Sonra ona döndü ve boynunu avuçladı, öfke onu sararken bile tutuşu nazikti – ona vurmuş, itmiş, tekmelemiş, tokatlamış; her türlü sinirini bozmuştu. "Benimle benim evime gel."

"Birazdan Paisley'i görmeye uğramam gerekiyor." "Ben de seninle gelirim. Zaten onunla görüşmem gerekiyor. o zamana kadar benimle kalabilirsin."

Kaşları, onun bile biraz zorba bir ton olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı bir ses tonuyla kalktı.

"Emberlyn, bugün başına pek çok şey gelebilirdi. Rabid'i çok geç fark edebilirdin. Ya da kaçarken düşebilirdin, bu da onun sana yetişmesine neden olabilirdi. Ya da Lucie ona saldırmış olabilirdi, bu durumda onu kurtarmak istediğin için kaçamazdın. Bu senaryolar ve daha pek çoğu kafamda dönüp duruyor. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ve bir süreliğine buradan uzaklaşmanı tercih ederim."

Kaşları çatıldı. "Burada güvendeyim."

"Ev seni koruyabilir, bunu biliyorum, ama... benimle gel." İçgüdüleri onu, onun da güvende olacağı bir yere, kendi sığınağına götürmeye itiyordu. Ona yemek vermek, çay yapmak, onunla ilgilenmek, onu yakından izlemek istiyordu.

Belki bunu hissetti, belki anladı, çünkü yüzündeki çizgiler kayboldu ve çenesini eğdi. "Tamam. Ama önce üstümü değiştirmem ve bahçe aletlerimi kaldırmam lazım. Sonra gidebiliriz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Emberlyn, sürücü koltuğundaki kurdu yan gözle süzdü. Kamyonetin içindeki atmosfer gergindi. Ripper'dan öfke buhar gibi yükseliyordu ve koruyucu enerjiyle dolup taşıyordu.

Oh, o da kızgındı. Sadece *onun da* aynı derecede kızgın olacağını düşünmemişti. Tüyleri sadece diken diken olmakla kalmamış, alev almıştı.

İkisi de fazla konuşmamıştı. Ama ara sıra, sürerken elini Emberlyn'in uyluğuna koyuyor, kurtadamların yaptığı gibi sessizce dokunarak kontrol ediyordu.

Belki de onun daha önce olanlara bu kadar şiddetli tepki vereceğini beklememesi aptalcaydı. Ama o, onun son kez bir Rabid ile karşılaştığında böyle tepki vermemişti. O zamanlar seks yapmaktan zevk almıyorlardı, doğru, ama Ripper ile *birlikte* değillerdi. O, asla onun evinde kalmazdı ya da onu kendi evine davet etmezdi - bu çok anlamlı bir noktaydı. Kurtadamlar sadece ciddi oldukları birinin yanında uyurlardı.

Ripper bir koruyucuydu, değil mi? Onun kokusunu taşıyan birinin hedef alınması onu öfkeliendirecekti.

Kucağında parmaklarını bükerek, kendini... gergin hissetti. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Ama sakin olmasına rağmen, öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Öfkesi, onu gömdüğü delikten çıkmaya çalışıyordu.

Hayır, son zamanlarda yaşanan saçmalıkların mimarlarına onu öfkeliendirme zevkini yaşatmayacaktı.

Sonunda göl evine vardıklarında, kamyonetini park etti ve onu patikadan yukarı doğru yönlendirdi, sanki onunla kurşun arasında atlaması gerekebilirmiş gibi her adımda ona yakın durdu. Binaya girdiklerinde, onu mutfığa götürdü ve ada masasına oturmasını söyledi. Sessizce, dolaptan onun ev yapımı bitki çayı toplarından birini çıkardı ve ona sıcak bir içecek hazırlamaya başladı.

Normalde Emberlyn bu işi üstlenmeyi teklif ederdi. Ancak bugün, onun buna ihtiyacı olduğunu hissederek hiçbir şey söylemedi. O,

Onun için *bir şeyler* yaptığını hissetmesi gerekiyordu, ona yapılan saldırının intikamını alamadığı için öfkeliydi.

Sonunda, buharlı bir fincanı onun önüne koydu. Bir hafta önce, onu ziyaret ettiğinde çay toplarından biraz getirmesini istemişti. Her fincan hazırladığında, onu yakından izleyerek, nasıl sevdiğini öğrenmeye çalışmıştı. Bu inanılmaz derecede huysuz kurt, bazen çok tatlı olabiliyordu.

Fincanını kaldırarak, "Hala sakinleştin mi?" diye sordu.

Onun sert ve katı bakışları, Emberlyn'in bakışlarıyla buluştu. "Bir bakalım... Bir Rabid tarafından saldırıya uğradın. Yine. Belli ki biri senin ölmeni istiyor. Ve bu kişinin zararını kesip kesmeyeceğini ya da bunu gerçekleştirmeye devam edip etmeyeceğini bilmiyorum. Yani sorunun cevabı *kesinlikle hayır*. Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Bağırıp çağırmamı mı tercih ederdin? Bu benim doğamda yok." Emberlyn çayından bir yudum aldı. "Duygular yargı gücünü bulanıklaştırır. Örnek vermek gerekirse, sen benim gördüğümü görmüyorsun."

Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. "Ne görmüyorum?"

"Bu kişi bir Rabid'in beni öldüreceğinden emin olamazdı. Yaralayabilir, evet, hatta ağır yaralayabilir. Ama öldürmez. Ben kolay bir hedef değilim, bunu onlar da çok iyi biliyorlar. Ayrıca, eski eşim Rabid'e dönüştüğünden beri, böyle bir durumda olan bir kurt adamın saldırı köpeği gibi kullanılması beni çok kızdırır, bunu da biliyorlar.

"Onlar benim sinirlenmemi *istiyorlar*, Rip, çünkü beni oyundan düşürmek istiyorlar. Bunu fark edemeyeceğimi düşünmeleri beni çok kızdırıyor. Açıkçası bu çok aşağılayıcı." Ona doğru eğildi. "Bunu yapan kişi, şu anda hissettiğin duygulara değmez. Logan'ın dediği gibi, o bir korkak."

Bunu sindiren Ripper, uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Sence kim yaptı?"

Oh, olasılıklar sonsuzdu. 'Coven'daki pek çok kişi beni sevmiyor. Sadece Reena, Tyra ve ailemden bahsetmiyoruz. Ben intikam almaya çalıştığımda "haksızlığa uğradığını" düşünen herkesten bahsediyoruz - bu liste *çok uzun*. Ve benim malikanede rahatça oturup Reena'nın konut geliştirme planlarını mahvetmemden memnun olmayan cadılar da olacak. Bir de isyancı grubu da var."

"Büyünün kendisi hakkında, onu kimin yapmış olabileceğine dair hiçbir ipucu yok mu?"

Marvin'in dediği gibi, bu basit bir büyüydü. Bu, suçlunun daha güçlü bir büyü yapamayacağı anlamına gelmez – sadece kolay bir şey yapıp, cadı grubunun *herhangi* birinin sorumlu gibi görünmesini sağlamış olabilirler.

"Ancak şüpheli havuzu biraz daha küçüldü. Geçen sefer bir keçi kullandılar – herhangi biri, cadı ya da kurt, bir keçi yakalayıp öldürebilirdi. Bu sefer, büyü kullanarak kendilerini cadı olarak ifşa ettiler. Neden böyle bir şey yapsınlar?"

Emberlyn bunu düşünürken, fincanına tırnaklarıyla ritmik bir şekilde vurmaya başladı. "Belki de sen ve ben birlikte yatıp birbirimizin kokusunu taşıyorken, kurtadamları bu işe karıştırmanın bir anlamı olmadığını düşündüler. Bu durum, bizim müttefik olmamızdan çok daha ciddi bir durum olduğu için, hiçbir kurtadamin bana saldırmaya cesaret edemeyeceğini gösteriyor."

"Haklısın," diye kabul etti.

"Bence Marvin haklı; bence bu, gizlice hareket eden bir veya birkaç kişi tarafından yapıldı. Bütün cadı topluluğu bu konuda sessiz kalmazdı."

Sevilen biri olmayabilir, ama kurtadamlara karşı bir önyargı yoktu. Ayrıca, birçok cadı onlarla bağlantılıydı – eşleşme, aile bağları, iş ilişkileri veya arkadaşlıklar yoluyla. Coven'ın pek çoğu Lincoln'e yapılanları görmezden gelmeyi kabul etmezdi.

Emberlyn çayından bir yudum daha aldı. "Reena'nın da bu işe karıştığını sanmıyorum. Beni öldürmek ya da ağır yaralamak onun tarzı değil. O korkak biri değil. Beni büyülü bir düelloda yenmek, kendisinin daha güçlü olduğunu kanıtlamak isterdi."

Ripper ellerini tezgahın üzerine koydu. "Ama o da malikaneyi istiyor. Bu, onu planın dışına çıkmaya motive etmiş olabilir."

"Belki. Ama bana pek olası gelmiyor." Emberlyn iç geçirdi. "En azından bu olaydan iyi bir şey çıktı: Lincoln artık evde. Sadece iki yıl boyunca Rabid'di, yani zihinsel durumu eski haline dönmelidir."

Ripper'ın yüzü asıldı. "Asla eskisi gibi olmayacak. Gerçekten. Ama kendini kaybetmiş de olmayacak."

"Ailesi onu geri kazandıkları için kesinlikle çok mutlu olacaklar."

"Ama onun büyülenmiş olmasına da çok kızacaklar. Kasabadaki tüm kurtadamlar kızacak. Ona bunu yapan kişi ciddi bir hata yaptı. Önceden, cadılar meclisi ve Carver sana ve klanıma karşıydı. Artık değil. Shane bu meseleye karışmamayı planlıyordu, ama Lincoln onun kurtlarından biri – bu da meseleyi onun meselesi yapıyor; bizim tarafımızda yer alacak. Ayrıca Carver da tamamen geri adım atacak, çünkü o da bunu sevmeyecek."

"Reena ve ailemden desteğini çekeceğini gerçekten düşünüyor musun?" Emberlyn pek emin değildi.

"Çekeceğini biliyorum. Güven bana, cadılar meclisi artık kendi başına. Sadece henüz bunun farkında değiller."

Ertesi gün öğleden sonra, çamaşırhanenin resepsiyon masasına bir taşıma çantasını bırakarak, Laine derin bir nefes aldı. "Bana bu konuda yardım edersen, sana sonsuza kadar minnettar kalırım."

Emberlyn dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. "Elimden geleni yapacağım." Bebek arabasındaki bebeğe el salladı, onun Laine'in yeğeni olduğunu biliyordu. Kıvrık saçlı bebek utangaç bir şekilde el sallayarak karşılık verdi.

"Kısa bir süre önce erkek arkadaşımdan ayrıldım," diye açıkladı Laine. "Yatak örtülerimde onun kokusu var ve bu beni delirtiyor. Yıkadım ama koku çıkmıyor."

"Ben senin için bu kokuyu yok edebilirim," diye güvence verdi Emberlyn kurt adama.

Laine'in tüm vücudu, yüz hatları da dahil, rahatlamış gibi görünüyordu. "*Tanrıya şükür*. Gardırobumun çoğu onun kokusuyla dolu, bu yüzden onları buraya azar azar getireceğim."

"Başka bir seçenek daha var. Senin evine gelip, onun izlerini sihirle temizleyebilirim. Çok uzun sürmez."

Laine'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, evet, lütfen yap. Fiyatın ne olursa olsun, ödeyeceğim."

Paisley, Emberlyn'in yanına geldi. "Kurt adam olmadan önce, senin çaresizliğini anlayamazdım, Laine. Ama şimdi, *çok* iyi anlıyorum." Derin bir nefes vererek Emberlyn'e döndü. "Bir erkeğin kullandığı kolonyanın kokusunun evinin *her yerine* yayıldığını ve her kumaşa sinmiş olduğunu hayal et. Unutmak ve hayatına devam etmek istediğin bir erkek."

Emberlyn yüzünü buruşturdu. "Neden kafanı karıştıracağını anlayabiliyorum." Michael'ın klanının topraklarında onunla paylaştığı evde yaşamak da öyle olmuştu. Birlikte geçirdikleri zamanların anıları her yere sinmişti, bu yüzden orada kalması imkansızdı.

"Temizlik işini ne kadar çabuk yaparsan o kadar iyi," dedi Laine.

"Yarın uygun mu? İşten sonra gelebilirim."

"Yarın *mükemmel*." Laine, yeğeni kafasına emzik fırlattığında irkildi.

"Ah. Senin sorunun ne, küçük hanım?"

Emberlyn gülerek, telefonun yanındaki kovadan ücretsiz bir havai fişek aldı. Bunlar el tipi havai fişekler gibi çalışıyordu – ateşlediğinizde, geçici olarak çatırtı, alev ve kıvılcımlar oluşturluyorlardı. Ancak kimyasallarla çalışmıyorlardı, sadece büyüyle çalışıyorlardı ve küçük çocuklar için tamamen güvenliydiler.

"Al." Kısa bir büyüyle fitili "ateşledi" ve sonra onu Laine'e uzattı, Laine de onu şimdi sırttan yavruya verdi.

Küçük kız çubuğu sallayıp döndürürken, Emberlyn Laine'in yatak örtüleri için bir etiket yazdı ve Paisley'e uzattı.

Kapı zilini duyan Emberlyn başını kaldırdı. Ripper içeri girdiğinde kalbi sevinçle çarptı. Her zamanki gibi, kadınsı yanları biraz sevinçten zıpladı.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu erkeksi üstünlük karşısında bir kızın hormonları başka ne yapabilirdi ki?

Laine için kapıyı açık tuttu, Laine ise güzel bir kızarıklıkla teşekkür edip merkezden ayrıldı.

"Merhaba Ripper," dedi Paisley neşeyle.

O, her zamanki gibi homurdandı.

Emberlyn, Ripper masaya yaklaşırken gülümsedi. "Buraya neden geldin?"

Gözleri, masanın arkasında durduğu için görebildiği kadarıyla, vücudunu tembelce süzdü ve sonra tekrar gözlerine bakmak için yukarı fırladı. "Aklıma bir şey geldi."

"Acıttı mı?" diye alay etti Emberlyn, bu da ona hafifçe sinirli bir bakış kazandırdı.

Ayaklarını yere sağlam bastı. "Toplantı için belediye binasına birlikte gitmeliyiz bence."

Emberlyn gözlerini kırptı. "Birlikte mi?"

"Coven tarafından göz ardı edilemeyecek bir birlik cephesi oluşturmamız iyi olur."

Paisley parmağını işaret etti. "Bu. Bu hoşuma gitti." Emberlyn'e baktı. "Şu anda seni hedef alan o pislikler, seni rahat bırakmalarının kendi sağlıkları için en iyisi olduğu mesajını almalılar."

"Bunun ne kadar etkili olacağını bilmiyorum" – bahsedilen pislikler şu ana kadar bu mesajı görmezden gelmişti – "ama itirazım yok."

Ripper memnuniyetle homurdandı. "Saat altı buçuk civarında seni evinden alacağım." Başını eğdi. "Dün ne olduğunu soran çok kişi oldu mu?"

Dudaklarını inceltip Emberlyn başını salladı. "Sabahın erken saatlerinden beri meraklı herifler gelip gidiyor." Şimdiye kadar onlara söylenen tek şey, Lincoln'ün arka bahçesinde yakalandığıydı. "Toplantıda her şeyin açıklanacağını söyledim." Bir süre durdu. "Şu ana kadar iyi olduğunu duymak güzel."

"Tamamen iyileşmesi için birkaç gün daha geçmesi gerekecek, ama iyileşiyor."

Paisley elini beline koydu. "Emberlyn saldırı hakkında seni aramadı mı?"

Sinirlenerek dudaklarını sıktı. "Evet, doğru. Kurtlarımdan biri bana haber verdi."

Emberlyn ona keskin bir bakış attı. "Gördün mü?"

Paisley öfkeyle kollarını kavuşturdu ve bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Emberlyn'in dünyasında önemli bir şey olduğunda, bunu hep başkalarından öğreniyorum. Asla ayrıntıları anlatmak için aramıyor."

"O zaman bunu kişisel algılamamalı mıyım?" diye sordu.

"Hayır." Paisley dilini yanağının iç kısmına soktu. "Teknik olarak ben de almamalıyım. Ama alıyorum."

Emberlyn, büyük pencerenin önünden geçen Reed'leri görünce homurdanmayı kesti. İçeriye bakarak gözlerini ona dikip, hemen başka yere çevirdiler.

"Sana sorun çıkarıyorlar mı?" diye sordu Ripper, bu oyunu kaçırmamış gibi görünüyordu.

"Hayır. Onlarla pek konuşmuyorum."

"Michael ile olan ilişkisini bitirmesinden hoşlanmıyorlar," diye açıkladı Paisley. "İlk başta çok sinirlendiler, ama sonra tatlı ve anlayışlı davranmaya başladılar, ama yine de Michael olsaydı onun yanında olurdu diye yorumlar yapmaya devam ettiler. Temel olarak, hayatına devam ettiği için onu suçlu hissettirmeye çalışıyorlar."

Ripper dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Anlıyorum."

"Ve seninle yatakta yuvarlandığını da kesinlikle sevmiyorlar," diye ekledi Paisley. "Son zamanlarda ona soğuk davranıyorlar."

Emberlyn ona şaşkın bir bakış attı. "Tamam, geveze Charlie, artık susabilirsin."

Ripper, Emberlyn'e sinirli bir bakış attı. "Bana söylemeliydin bana söylemeliydin."

Omuzlarını kaldırdı. "Gerçekten söyleyecek bir şey yok." Reed'lerin dikkate değer bir şey söylediği veya yaptığı Reed'ler dikkate değer bir şey söylemiş ya da yapmış gibi değildi.

"Öyle bir şey olsaydı?" diye meydan okurcasına sordu, kaşlarını kaldırarak. "Sana... sana söyledim."

"Ha," diye patladı Paisley. "Tamamen yalan."

Emberlyn nazikçe omzuna dokundu. "Sus sen. Yeterince konuştun."

"Sen de yeterince konuşmuyorsun," diye karşılık verdi Paisley. "İkiniz de çok mızumsuzsınız."

Ripper kaşlarını çattı. "Sadece hayatında olan önemli şeylerden haberdar olmak istiyoruz."

"Aynen öyle," dedi Paisley, ona kibirli bir bakış atarak. "Umursadığımız için bizi affet."

"Affedildiniz," dedi Emberlyn ciddi bir ifadeyle.

Paisley sadece gözlerini devirdi.

"Crew ile bir şey konuşmam lazım, ben gidiyorum," dedi Ripper, bir adım geri çekilerek. "Altı buçuk, Emberlyn."

"Hazır olacağım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Emberlyn emniyet kemerini çözdü ve ayaklarının arasından çantasını aldı. Yolcu kapısı açıldı ve Ripper elini uzattı. Artık bunu yapıyordu. Onun için kapıları açıyordu. Kamyonetine binerken ya da inerken ona destek oluyordu.

Kurtadamlar söz konusu olduğunda, bu tür davranışlar sadece nezaketten ibaret değildi. Saygının bir göstergesiydi. Birkaç hafta önce biri ona, cadı karşıtı Jax "Ripper" Stone'un ona saygı duyacağı bir gün geleceğini söyleseydi, gülerdi.

Emberlyn elini tuttu ve araçtan indi. Akşam esintisi serindi, ama beyaz uzun kollu gömleği ve bej renkli yüksek bel pantolonu onu iyi koruyordu.

Jax elini bıraktı ve dirseğini kavradı. "Hazır mısınız?" "Evet. Nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum," diye cevapladı Emberlyn.

Belediye binasına doğru yürürken, Kerr, Logan ve Crew gölgeli sütunların arkasından çıktılar.

"Salon dolmuş, ama kurtlarımız ön sırada bizim için yer ayırmışlar," dedi Kerr, cam kapıyı açarak. "Henüz gelmemiş tek meclis üyesi Reena."

"Genelde ilk gelen odur," dedi Ripper dalgın bir şekilde, Emberlyn'i binaya girmeye teşvik ederek.

Sonra... sanki düğün alayı gibi koridorda yürümeye hazırdılar, çünkü diğer kurtlar, Emberlyn ve Ripper'in arkasında toplanmış, yan yana büyük salona girerken onları takip ediyorlardı.

Geniş alan kalabalıktı. Birçoğu oturuyordu. Diğerleri ise bankların arkasında duruyor ya da duvarlara yaslanıyordu.

Coven ve Carver klanı bir sıra bankları kaplamıştı – ilk sırada ailesi, Tyra ve Sera vardı. Diğer iki kurt adam klanı ikinci sıra bankları kaplamıştı.

Üçüncü sırada Paisley ve Kage'yi gören Emberlyn, yanlarından geçerken onlara hızlıca gülümsedi.

Ripper onu doğrudan ön sıradaki banklara yönlendirdi. Oradaki kurtlar yer açmak için kenara kaydı. Logan oturduktan sonra

Ripper Emberlyn'e oturması için işaret etti, ardından Kerr ve Crew da onlara katıldı. Böylece, Emberlyn birkaç kurt arasında güvenli bir şekilde sıkışıp kaldı – şüphesiz bu kasıtlıydı.

Bir grubun "parçası" gibi hissettirilmek... garipti. Henüz rahat hissedebilmek için biraz fazla yabancıydı. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Emberlyn'e uzun uzun baktıktan sonra, Ripper platformun merdivenlerini tırmandı ve Shane ile Carver'ın arasındaki boş koltuğa oturdu.

Kerr omzuyla Emberlyn'in omzuna çarptı. "Kuzenin Ames senin dikkatini çekmeye çalışıyor."

"Biliyorum," dedi Emberlyn, çantasını yere koyarken bakışlarını ileriye doğru tuttu. Gözünün ucuyla, paralel bankta oturan kuzeninin el salladığını gördü.

"Eğlenmek için onu görmezden mi geliyorsun?" diye sordu Kerr.

"Çünkü anlıyorum." "Ona ilgi göstermenin bir anlamı yok. Tek yapacağı şey

tepki almak için aptalca yorumlar yapmaktan başka bir şey yapmaz. Ames'in sorunu, çoğu açıdan ortalama bir insan olması. Onunla ilgili öne çıkan hiçbir şey yok, bu yüzden dikkat çekmek ve önemli görünmek için başkalarını kullanıyor. Ve muhtemelen son toplantıda olanlardan dolayı hala kızgın olduğu için, bana karşı iyi bir şey söylemeyecektir."

Diğer tarafında oturan Logan ona baktı. "Onun büyüsunü yakalayıp yok ettiğin olayı mı kastediyorsun?"

"Gücünü fiziksel yetenekleriyle ilişkilendiren Ames için bu, benim onun aletini ezmeme eşdeğerti," diye açıkladı.

Logan yüzünü buruşturdu. "Anladım."

"Merak ettim de, kim gözleriyle sırtımda delikler açmaya çalışıyor?"

Birinin ona dik dik baktığını hissedebiliyordu.

Logan arkasına gizlice bir bakış attı. Dudaklarından hafif bir iç çekiş sızdı. "O CeCe olmalı. Onu takma kafana."

"Öyle yapacağım. Beni sıkıyor." Kerr eğlenerek burnunu çektirdi.

"Ama onun sorunu ne acaba? Duyduğuma göre, benim Ripper'la yattığıma inanmıyormuş."

"İnanmıyor," diye onayladı Logan. "Ama yine de senin onun kokusunu taşıman ve onun da senin büyüsunü kokusuyla dolaşması onu çok rahatsız edecek. Bu durum ne kadar uzun sürerse, o kadar sinirlenecek.

Bu konuda sana yaklaşırsa şaşırma." Bir an durdu, yüzü ciddileşti. "Eğer böyle bir şey olursa, Ripper'ı ara; o halleder."

Emberlyn gülmekten kendini alamadı. "Çok tatlısın. *Ripper'ı ara, o halleder,*" diye taklit etti ve başını salladı. "Sanki buraya yeni gelmişsin gibi."

Kerr kıkırdadı. "Evet, Logan, o bir hanımefendi değil. Arkana yaslan ve bu kadının ona ihtiyacı olmaması kardeşini ne kadar sinirlendirdiğini ve tahrik ettiğini izle."

Emberlyn dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını hissetti.

Birkaç dakika sonra Reena ve Ward geldi. Ward, Tyra ve Sera'nın arasına oturdu, Başrahibe ise platforma doğru yöneldi. Daha fazla kasaba halkı yavaş yavaş içeri girerek salon tamamen doldu.

Saat yedi olduğunda Shane boğazını temizledi ve "Başlayalım mı?" dedi. "Öncelikle, Lincoln'ün durumunu merak edenler için, her şey yolunda gidiyor. Ailesi onun eve dönmesinden çok mutlu. Ama aynı zamanda onun adına çok öfkeli. Neden mi? Biri ona bir büyü yapıp onu kan dökme arzusuna kapılmış bir duruma sokmuş."

Salonda şaşkınlık ve mırıldanmalar duyulurken, birkaç kişi yüksek sesle yorumlar yaptı...

"Ne?"

"*Şaka yapıyorsun!*"

"*Kan dökme arzusu mu?*"

"*Bu mümkün değil!*"

"*Ciddi olamazsın!*"

Ripper sessizlik için elini kaldırdı ve herkes hemen sustu.

Emberlyn, odayı daha iyi görebilmek için koltuğunda yarı dönerek oturdu.

"Lincoln'ün büyülenmiş olduğundan emin misin?" Reena, gerçekten rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Kesinlikle," diye cevapladı Shane.

Kaşlarını çatarak, inanamıyormuş gibi başını salladı. "Ama... neden *biri* böyle bir şey yapsın ki?"

Ripper masanın altında bacaklarını uzattı. "Tahmin edemiyormusun? Bu, nispeten kısa bir süre içinde Rabid'in Black Willow Malikanesi'ne ikinci kez geldiği anlamına geliyor. İlk seferinde, ölü bir keçi kullanılarak oraya çekilmişti. Bu sefer ise, Lincoln yakalanmış, büyülenmiş ve malikanenin yakınına bırakılmış gibi görünüyor. O formdayken içgüdüğü, hissedebildiği en yakın yaşam formunu avlamak olurdu. O da öyle yaptı."

"Emberlyn sana onun büyülenmiş olduğunu söylediğine göre, yalan söylemediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Ames, küçük pislik.

"Bunun doğru olduğunu teyit edebilirim," dedi Marvin. "Daha sonra büyüü bozan bendim."

Carver başını salladı, dehşete kapılmış bir ifadeyle. "Bu... kelimelerle anlatılamaz."

Reena omuzlarını düzeltti. "Bu konuyla ilgili kapsamlı bir soruşturma başlatacağım." Sanki bu sayede herkes rahatlayabilirmiş gibi, onların bu işe karışmasına gerek yokmuş gibi söyledi.

Ripper etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Lanet kavanozları konusunda yaptığın gibi mi? O nasıl sonuçlandı?"

Reena'nın dudakları düzleşti. "Henüz sorumlu kişiyi tespit edemedim. Lincoln'ü büyüleyen kişi veya kişilerle aynı kişi olması muhtemel görünüyor."

Claris ona dar gözlerle baktı. "Senin coveninde böyle büyü öğretilmediğini sanıyordum."

Ward başını Claris'in yönüne çevirdi. "Öğretmiyor. Bu yasak. Ama gizlice bu tür büyüler yapanlar var," diye itiraf etti.

Shane hareketsiz kaldı, bakışları Reena'dan Ward'a atladı. "Kimler?"

Reena dudaklarını yaladı. "Henüz bilmiyorum, ama öğrenmeye çalışıyorum."

"Pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?" diye alay etti Colton.

"Ya da," diye başladı Logan, "belki de Rosemary'ye yaptığın gibi, onları kendin cezalandırmak istediğin için, kimin sorumlu olduğunu bizim bilmemizi istemiyorsundur."

Reena çenesini hafifçe kaldırdı. "Suçlular bulunacak, isimleri açıklanacak, yargılanacak ve cezalandırılacak. Size bunu garanti ederim."

"İçim rahat değil," dedi Logan.

"Ben de," dedi Ripper. "Ve bu işi senin belki yetenekli ellerine bırakmayacağım, Reena. Bu konuyu kendim araştıracağım."

"Ben de öyle," dedi Shane.

"Ben de." Carver yakasını çekiştirdi. "Bu arada, konut geliştirme projesinin iptal edildiğini düşünün."

"Ne?" diye bağırdı Reena.

Carver'ın ifadesi sertleşti. "Cadılarından biri büyü kullanarak bir Rabid'i kan dökme arzusuna kapılmaya zorladı ve onu katil köpeği olarak kullandı. Kimlikleri tespit edilip cezalandırıldıklarında, durumu yeniden değerlendireceğim. Ama şimdilik, inşaat planları devam etmeyecek."

"Bizden biri değildi," diye yemin etti Sera. "*Oydu.*

Emberlyn." Emberlyn gözlerini devirdi. *Oh, başlıyoruz.*

Ripper, ayağa fırlayıp Emberlyn'e parmağını doğrultan ince sarışına sert bir bakış attı. "Oturmanı öneririm." Ses tonundaki tehdidi kendisi bile duydu. "Emberlyn burada yargılanmıyor."

Sera isteksizce oturdu, o sırada sırttan Tyra kulağına bir şey fısıldadı.

"Emberlyn benim yeğenim olduğu için bunu söylemek bana acı veriyor, ama Sera'ya katılıyorum," dedi Gill. "Böyle ahlaksızca bir şey yapabilecek tek cadı Emberlyn'dir."

Paisley inledi. "Tanrım, Gill, Em'i *bir kez olsun* rahat bıraksan ölür müsün?"

Gill, Paisley'e öfkeyle baktı. "O bir fırsatçı. Lincoln'ü uyuttuktan sonra onu cinayet işleme dürtüsüne kapılmaya zorlayabilirdi. Bu, cadı meclisini suçlamasına olanak sağlar."

Emberlyn teyzesine iç geçirdi. "Bu teori hiç mantıklı değil. Böyle korkunç bir şey yapacak kadar acımasız olsam bile, bunu yapmak için bir neden görmüyorum. Rabid'i bana kimin gönderdiğini bilmek istiyorum. Cadılar meclisini suçlamak, soruşturmanın yönünü etkileyebilir ve bu da suçlu cadı değilse, kimliğinin tespit edilememesine yol açabilir. Cidden, konuşmadan önce bir düşün."

Gill'in gözleri kısıldı. "Sen..." "Yeter,"

dedi Ripper, keskin bir ses tonuyla.

"Emberlyn'in yapması mantıklı değil," dedi Reena. "Bundan kazanacağı hiçbir şey yok."

"Doğru değil," diye itiraz etti Sera. "Klanların artık bize güvenmediğine bak. Onun amacı bu olabilir; bizi onlardan izole etmek."

"Böyle bir şey denemek, yeni bulduğu müttefiklerinden uzaklaşmasına neden olabilir, bu da onun kimsesiz kalacağı anlamına gelir," diye işaret etti Reena.

Ethel çenesini indirdi. "Bu aptalca bir hareket olurdu ve Emberlyn aptal biri değildir."

Sera kaşlarını kaldırdı. "Tanrılara, ibislere ve diğer karanlık varlıklara başvurmayı aptalca bulmuyor musun?"

Emberlyn, Sera'ya sıkılmış bir bakış attı. "Eğer öyle düşünüyorsan, bana gelip onları çağırmayı öğretmemi istemen şaşırtıcı. Ve ben reddettiğimde, zihnime girip benden bilgi çalmaya çalıştın."

Shane hareketsiz kaldı. "Bunu duymadım. Buralarda insanlar hemen her şey hakkında dedikodu yaparlar, ama bu konuda en ufak bir fısıltı bile duyulmadı."

"Coven'ın tamamı bunu biliyor," diye bilgilendirdi Emberlyn. "Senin duymadığın birçok şeyi biliyorlar."

Ripper, Shane ve Carver Baş Rahibe'ye baktıklarında, o savunmacı bir şekilde omuz silkti ve şöyle dedi: "*Klan* meselelerini tüm kasabaya duyurmazsınız. Neden benim coven işlerini herkesle paylaşmamı bekliyorsunuz?"

Ripper kaşlarını kaldırdı. "Sera'nın yaptığını bu yüzden mi gizli tuttun, yoksa o senin yeğenin olduğu için mi?"

Reena başka yere baktı. "Konudan sapıyoruz."

"İlle de öyle değil," dedi Shane, kollarını kavuşturarak. "Coven'ında senin onaylamadığın büyücülük yapanlar olduğunu söylüyorsun. Sera'nın Emberlyn'e yaptıklarına bakılırsa, o da onlardan biri olabilir."

Reena başını salladı. "Onu lanet kavanozları hakkında sorguladım; onun bu konuda hiçbir ilgisi olmadığına dair verdiği cevaplardan memnunum."

"Ben değilim," dedi Ripper.

"Emberlyn hepinizle oynuyor," diye vurguladı Sera, "ve siz de ona izin veriyorsunuz. Millicent gibi o da ruhunun her parçasını satmış."

Kage cadıya sert bir bakış attı. "Gerçekten böyle düşünseydin, onu bu kadar sınamazdın."

Sera'nın yüzü taş gibi sertleşti. "O senin arkadaşın, bu yüzden ona karşı kör bir noktana var. Hoşuna gitse de gitmese de, Lilith'in yaptığı gibi, gücünü beslemek için şeytanın emirlerini yerine getiriyor."

Diğer cadılar da şaşkınlık içinde nefeslerini tuttular. "Sera!" Penelope dehşetle azarladı.

Sera annesine alaycı bir şekilde baktı. "Hadi ama. Buradaki herkes, ilk cadı ve ilk kurt adamın nasıl ortaya çıktığına dair en olası açıklamanın, karanlık varlıklarla bir anlaşma yaptıkları olduğunu biliyor."

Coven'dan kimse itiraz etmedi, ama kimse de onaylayarak başını sallamadı.

"Emberlyn'den onları çağırmak için yardım istemedim çünkü bunu yapmak istedim," dedi Sera. "*Onun* yaptığını kanıtlamak için delil toplamaya çalışıyordum. Bu yüzden zihnine girmeye çalıştım. Gülümsemelerine, güzel yüzüne ve şık kıyafetlerine bakmayın. O kadın içi boş."

Ripper dişlerini gıcırdatarak, sözleriyle onu parçalamaya hazırды... ama Emberlyn'in sözlerinden hiç rahatsız olmadığını fark etti. Sera'ya merakla bakıyordu.

"Konuşmayı bana odaklamaya bu kadar kararlı olman ilginç," dedi Emberlyn düşünceli bir şekilde. "Tyra'nın kulağına sürekli bir şeyler fısıldaması ve sana söyleyecekleri açıkça telkin etmesi de ilginç."

Tyra, Emberlyn'e gözlerini kısarak baktı. "Onu kıskırtmıyorum, sakinleştirmeye çalışıyorum."

Emberlyn bunu görmezden gelerek, "Neredeyse ikinizin de Lincoln'e olanların daha derinlemesine tartışılmasını *istemediğinizi* düşünebilirim," diye ekledi.

Sera'nın göz kapağı seğirdi. "Hayır, sen üç kurt adam klanını benim cadı grubuma düşman ederken ben burada oturup izlemeyeceğim. Senin hakkındaki gerçeği bilmeleri gerekiyor."

"Senin gördüğün gerçeği kastediyorsun. Herkes senin gibi düşünmez." Emberlyn diğer cadılara baktı. "Benim masum olduğumu düşünenler ellerini kaldırsın."

Birçok kol, sanki iplerle çekilmiş gibi gevşek bir şekilde havaya kalktı.

Bu kolların sahipleri nefeslerini tuttular ve sonra kolları koruyucu bir şekilde göğüslerine bastırdılar.

İkizler kıkırdadı, Kerr ise Ripper'ın gözüne bakarak başını salladı ve sıırıttı.

Emberlyn, Sera'ya hoş bir gülümseme attı. "Gördün mü? Ne kadar güven verici bir oylama, değil mi?"

"Sen yaptırdın!" Sera, yanakları kızararak suçladı.

Emberlyn, cadıların oturduğu sıralara bakarak, "Aranızda elini kaldırmaya zorlanan var mı?" diye sordu.

Kimse cevap vermedi, bakışlarını kaçırdılar.

"Senden korkuyorlar," dedi Sera sertçe.

"Çünkü onlar senin aksine akıllılar," diye araya girdi Ripper. "Şimdi sus."

Sera'nın burun delikleri genişledi. "Onunla yatmasaydın, onun tarafından bu kadar körleştirilmezdin. Sana söylüyorum, Emberlyn'de bir *sorun* var. Her zaman vardı. Kendi ailesi bile bunu biliyordu. Babası ne kadar kolayca kasabayı terk edip onu geride bıraktığına bak. Annesi, kızı için yaşamak için kalp kırıklığıyla mücadele bile etmedi. Michael onu terk etti sayılır. Millicent de onu pek umursamadı ve ikizler sadece korunmak için onunla arkadaş oldular. Emberlyn'in kimsesi olmamasının bir nedeni var, sen sadece bunu görmüyorsun."

Göğsünde titreyen bir hırıltıyla Ripper eğildi...

Emberlyn, bir şekilde güç dolu, karanlık, düz ve uzun bir kahkaha attı.

Birçok cadı bu sestten irkildi. Sera'nın yanında oturanlar, ondan uzaklaşmak için bankta kenara kaydı, Tyra bile.

Emberlyn başını eğip işaret parmağını kaldırdı. "Başka kimse duyuyor mu? Küçük bir tınlama sesi?"

Aslında, Ripper duyabiliyordu. Bu ses ona küçük bir çanı hatırlattı.

Emberlyn çantasını kucağına aldı, açtı... ve kızıl benekli bir kedi kafası dışarı çıktı. "Hey, güzel kız," dedi kedi çantadan çıkıp ona yaslanarak okşamasına izin verirken. "Kucaklanmaya ihtiyacım olduğunu hissettin, değil mi? Şuna bak, Logan. Ne kadar sevimli, değil mi?"

Dudakları seğiren Logan, tasmanın üzerindeki etiketi okudu. "Bessie. Güzel isim."

Sera ayağa kalktı, kaşları çatıldı, gözleri kısıldı. "Bessie mi? *Benim* Bessie'm mi?" Emberlyn'e şaşkın şaşkın baktı. "Sen... Ben... Bu... Bessie, buraya gel!"

Kedi sahibine soğuk bir bakış attı ve Emberlyn'e sürtündü.

Sera yumruklarını sıktı. "Ne yaptın sen?"

"Bu salondaki her cadının familiarına da aynısını yapabilirim, eğer istersem. Familiarlar sadece hayvan değildir," dedi Emberlyn, Kerr'e sohbet eder gibi. "Onlar hayvan şekline bürünmüş koruyucu ruhlardır. İlk cadı meclisinin torunlarına hizmet etmek, rehberlik etmek ve onları korumak için gelirler. Lilith'in torunları onların en sevdikleri kişilerdir. Onların en güçlü yaşayan torunu olduğuna inandıkları kişi tarafından çağrıldıklarında, o cadının yardımına koşarlar."

Diğer bir deyişle, Emberlyn isterse her familiar'ı kendine çağırabilir ve malikanesinde tutabilirdi. Bu gerçeğin salona yayılmasıyla, cadılar meclisi sessizliğe büründü; yüzlerinde şok ve endişeden hoşnutsuzluk ve kaygıya kadar çeşitli ifadeler belirdi.

Ripper'ın klanı ise eğlenerek sırtıyor ve oldukça etkilenmiş görünüyorlardı. CeCe, arkadaşları ve Neal dışında hepsi taş gibi yüzlerle duruyorlardı.

Reena, açıkça stresli bir şekilde parmağını şakağına bastırdı. "Sera, git. Başka bir şey söyleme, sadece *git*."

Yeğeni ağzı açık kaldı. Kekeledi. Alay etti. Tyra'ya destek arıyormuş gibi baktı, ama kızıl saçlı kadın onun bakışlarını karşıladı. Diğer cadılar da öyle, Penelope bile. Burada destek bulamayacağını anlayan Sera küfretti ve bankın ucuna kaydı. Emberlyn'e sert bir bakış attıktan sonra, öfkeyle salondan çıktı.

Emberlyn, Bessie'yi dikkatlice çantasına koydu ve kedi ortadan kayboldu.

"Bu gece burada çok fazla patlama oldu, Reena," dedi Shane. "Coven'ında isyankar bir grup olması şaşırtıcı değil. Cadılarını pek kontrol edemiyorsun."

"Katılıyorum," dedi Ripper. "Aksi takdirde bu toplantıyı yapmazdık herhalde."

Reena koltuğunda kıpırdadı. "Daha önce de söylediğim gibi, bu suçların sorumlusunu bulup onunla ilgileneceğim."

"Ve daha önce de belirttiğimiz gibi," diye araya girdi Carver, "klanlar da bu konuyu araştırarak."

Reena gerildi. "Kendi adamlarımı cezalandırmak benim hakkım."

"Onları önce bulursan," dedi Shane. "O yüzden bulmayı umsan iyi olur."

Ripper, kalabalığın içindeki her cadiya bakışlarını yöneltti. "Rabid bir daha kullanılmayacak ve Emberlyn Vautier'e karşı başka hiçbir hamle yapılmayacak," dedi, sesinde yine tehditkar bir ton vardı. "Elbette kin beslemeye devam edebilirsiniz, ama bununla yetinin. Yoksa klanımın başınıza çökme riskini göze alın. Gerçi size yapacağımız şeylerin, onun size yapacaklarına kıyasla hiçbir şey olmayacağını tahmin ediyorum."

Shane ayağa kalktı. "Toplantı sona ermiştir."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ripper, onu daha derine alırken homurdandı, penisi boğazının arkasına değdi. *Siktir*. Saçlarını elinde topladı, ipeksi dokusu parmaklarına serin su gibi geldi. "Ağzın bunun için yaratılmış."

Yatağının kenarında oturan Emberlyn, seksin sarhoşluğuyla bulanık bakışlarını ona çevirdi. Bu manzara, erimiş bir şehvetle onu karnından yumrukladı, basit ve şiddetli bir şekilde.

Şimdilik ona hızını belirlemesine izin veriyor, gösterinin tadını çıkarıyordu. O, lezzetli bir şekilde çıplaktı, her santimi onun görüşüne açırken, o da defalarca onun sıcak ve ıslak ağzının derinliklerine dalıyordu.

Aldığı her nefes onunla doluydu. Onun arzusu havayı dolduruyordu. Bu saf bir yemdi, bir sirenin çağrısı. Tadı daha da iyiydi – dilinde, sıcak ve tatlı bir sihir gibi duruyordu.

Sadece birkaç dakika önce onu yatağına itmiş, yatağın ayak ucuna diz çökmüş ve o çığlık atana kadar onu yalamıştı. Sonra ayağa kalkmış ve fermuarını açmıştı... O anda kız ayağa kalkmış, onun penisini avuçlamış ve ağzına almıştı.

O kimdi ki itiraz etsin?

Ona bakarken, bir sahiplenme dalgası onu sardı. Onun ona oral seks yapmasını izlemeyi seviyordu. Onda hiçbir yapmacıklık yoktu. Alistırılmış hareketler yoktu. Takip ettiği bir senaryo yoktu. Sürekli kullandığı bir teknik yoktu.

Emberlyn o anda ne yapmak istiyorsa onu yapıyordu – her zaman onun tepkilerine çok duyarlıydı, her zaman onun ne istediğini kolayca tahmin ediyordu.

Tehlikeli derecede bağımlılık yapıcıydı, ama o umursamıyordu. Hiç umursamıyordu. Sadece daha fazlasını istiyordu.

Kız, tepesinin altındaki hassas noktayı diliyle okşarken, adam elini kızın saçlarında gezdirdi. Kız ağzını tekrar onun üzerine kapattı, öncekinden daha sert emdi... Lanet olsun, cadısı oral seks konusunda çok iyiydi.

Artık bunu sık sık yapıyordu. Kafasında ona "cadısı" diyordu. Bunun için kısmen klanını suçluyordu.

Birkaç gün önceki kasaba toplantısından bu yana, kurtlarının çoğu ona sık sık "Ripper'ın cadısı" diye hitap ediyordu. Birkaç istisna dışında, Emberlyn'i seviyorlardı. Onun gücüne saygı duyuyorlardı. Dahası, *onun için* onu seviyorlardı.

Tırnakları çıplak göğsünü ve göbeğini aşağı doğru sürükleyerek, diken diken eden sıcaklık izleri bıraktı. Dilinin düz kısmını onun penisinin alt kısmı boyunca sürttü ve onu daha fazla yuttu. *Siktir*. Tamam, artık onun hızını belirlemesine izin vermeyecekti.

Ripper çenesini avuçladı. "Şimdi tek yapman gereken emmek. Başka hiçbir şey yapma." Penisini öne doğru itti, boğazı penisinin başını sıkıca kavradığında dişlerini gıcırdatarak.

Onu sabit tutmak için çenesini sıkıca kavradı ve ağzını istediği gibi kullandı. Ve *gerçekten* kullandı. Kalçalarını ani bir hareketle öne doğru iterek, penisini tekrar t e k r a r ağzına soktu. Ya durmak ya da boğazına boşalmak zorunda kalana kadar.

Bu gece için başka planları vardı.

Ripper penisini çıkardı ve başparmağıyla şişmiş alt dudağının dış kenarını okşadı. "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

İhtiyacıyla bulanıklaşan soluk ela gözleri kısıldı. "Evet."

Saçını tutarak başını geriye doğru eğdi ve kendi başını eğdi. "İçine boşalmak istiyorum." Elini göğsüne koydu ve sıktı. "Sorun olur mu?"

Kız alt dudağını ısırды ve sonra başını salladı.

Penisi daha da sertleşti, lanet olasıca bir şekilde zonkluyordu. Yoğunluğu neredeyse acımasızca bir tepkiydi.

Ripper kalçalarını kavradı ve onu yatağın daha yukarısına attı. Kız esnekti. Esnek. İsteddiği pozisyona sokması kolaydı. Bunu sevdi. "Uzan."

Kadın öyle yaptı, bacaklarını acı verecek kadar yavaş, alaycı bir hareketle ayırdı.

Kalan kıyafetlerini de çıkardı ve kadının bacaklarının arasına diz çökerek yanına uzandı. "Sana daha önce yavaşça sevişeceğimi söylemiştim." Ama kadın onun içine boşalmasına izin verdiği için, "yavaş" olmayacaktı - şu anda cinsel olarak çok heyecanlıydı. "Fikrimi değiştirdim."

Kızın bacaklarını omuzlarına attı, penisinin başını kızın içine soktu, avucunu kızın başının iki yanına yatakta açtı

ve kalçalarını sertçe ileri doğru itti – her santimini kadının amına gömdü.

Kadın nefesini içine çekti, elleri adamın ön kollarını kavramak için havaya uçu, tırnakları sertçe batıyordu. "Siktir, çok derinsin."

"Daha da derine gireceğim." O, vahşi bir hızla ona vurmaya devam etti. Onun vücudunun gerildiğini hissetti; hareket edebilseydi her vuruşa karşılık vereceğini biliyordu. Bu pozisyonda, onun altında sıkışmış halde, sadece kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Onu emmekten hala şişmiş olan şehvetli ağzından inlemeler çıktı. Göğüsleri, onun penisinin her güçlü darbesi ile güzelce zıplıyordu. Onun amcığı, o kadar sıcak ve dardı ki... Ondan asla doyamayacağını düşündü. *Ondan* doyamayacağını.

Onun üzerine biraz daha eğildi, şakağına karşı hırladı. "Bir sonraki dolunayda seni sikeceğim. Seni *bağlayacağım*." Bağlanma her zaman - ve sadece - dolunaylarda gerçekleşirdi. "Sikimin içinde şiştiğini hissedeceksin. Derinlere girecek. O kadar derine girecek ki, boşaldığım yerden hiç çıkmayacak."

Kadın tısladı, tırnaklarını onun derisine daha sertçe batırdı – kan akıtmaktan bir adım önce.

"Yapacağım, Emberlyn. Hiç şüphe etme." Onu daha sert bir şekilde aldı, penisini klitorisinin üzerinde kaydırđı; amının kasılmasını ve sıkışmasını hissetti.

"Ripper," diye inledi. Sonra orgazm onu vurdu, sersemletti, amcığı onu boğarken boğazından bir çığlık kopardı.

Ona bir kez, iki kez vurdu ve sonra içinde patladı - bu sefer prezervatifi doldurmadığını, *onu* doldurduğunu bilmek, boşalmasını daha da güçlendirdi.

Sonrasındaki sarsıntılarla titreyerek, Ripper bacaklarını indirdi ve vücudunu onun üzerine yerleştirdi. Boynuna burnunu sürttü, kokusunu içine çekti. Hâlâ onun kokusunu taşıyordu. Kokusu artık daha uzun süre kalıcı olduğunu fark etmiş miydi acaba diye merak etti - bu, kokusunun onun cildine daha derinlemesine işlemiş olduğunun bir göstergesiydi. Bu düşünce hoşuna gitti.

Kadının parmakları onun saçlarını okşadı. "Bir şey söylemeliyim," dedi, sesi yorgun ama aynı zamanda... temkinliydi. "Senin kişisel görüşlerin benimkilerle örtüşürse, bu ruh halini bozabilir ya da bozmayabilir."

Başını kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdi, bakışlarını okumaya çalıştı. "Tamam."

"Birbirimizi kokuyla işaretleyerek, sessizce birbirimize ait olmayı kabul ettik, değil mi?"

"Doğru." Eğer bunu değiştirmeyi düşünüyorsa, o hiç de memnun olmayacaktı.

"Bir sonraki dolunaydan bahsettin ve... Bak, senin türünüze ne yaptıklarını biliyorum. Sizi aşırı cinsel hale getirdiklerini ve kontrolü sağlamanın kolay olmadığını biliyorum. Bazı kurtadamlar, dolunayda olanların sayılmadığını, eşleri veya partnerleri dışında biriyle yatmalarının anlaşılması ve affedilmesi gerektiğini düşünürler. Ben aynı fikirde değilim. Bu senin için bir sorunsa, dolunayda akışına bırakılmak istiyorsan, tamam. Ama durum böyleyse..."

"Öyle değil. Dolunayı bahane olarak kullanıp etrafta dolaşan kurtlar var." Ve bu bir bahaneydi. "Ben onlardan biri değilim."

Kadın hafifçe nefes aldı. "Tamam."

Aklına bir düşünce geldiğinde gözlerini kısarak baktı. "Michael bunu bir bahane olarak mı görüyordu?"

Emberlyn, onun aklının oraya gittiğine şaşırarak gerildi. Herkes Michael'ı severdi; onu "iyi bir adam" olarak görürlerdi. O kadar iyi biriydi ki, eşini aldatmak gibi korkunç bir şey yapmazdı. Bu ihtimal akıllarına bile gelmezdi. Onun aklına da gelmemişti.

Bu yüzden, bu olay gerçekleştiğinde hayatının şokunu yaşamıştı.

Bir sabah kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, gözlerine bakmaya cesaret edemeyen bir halde eve gelmiş ve Emberlyn'in ısrarlı sorularının ardından, önceki gece başka bir kadınla yattığını itiraf etmişti. Ama Emberlyn bu konuyu konuşmak istemiyordu.

"Hayır," diye cevapladı, sesi istemeden düz çıkmıştı.

Ripper'ın karakteristik taş gibi ifadesindeki her çizgi, yüzü yumuşadıkça düzeldi. "Yaptı, değil mi?" Bu bir soru değil, kesin bir ifadeydi.

Emberlyn gözlerini kaçırdı ve zorlukla yutkundu.

"Bir ara başka bir kurtadamlarla seks yaptı ve bunu dolunayın etkisiyle yaptığını söyledi," diye tahmin etti Ripper.

Gözlerini tekrar ona çevirdi. "Senin aletin hala içimdeyken eski eşim hakkında gerçekten konuşmak mı istiyorsun?"

Bunu görmezden gelen Ripper, düşünceli bir şekilde ona baktı. "Sen, eşinin seni aldatmasını, ne kadar mazeret uydursa da görmezden gelecek türden bir kadın değilsin. Sen ayrıldın. Eşleşmeyi." Bu bir tahmindir. Ve doğrudur.

Kadın alçak ve sert bir şekilde küfretti, kafa derisini ovuşturdu.

Alnını onun alnına dokundurdu; bir kurtadam için bu, öpücük kadar samimi bir hareketti. "Konuş benimle, bebeğim."

Bebeğim. Yumuşak, sahiplenici bu sevgi ifadesi, savunmasını aşarak içinden geçti ve kendini şöyle itiraf ederken buldu: "Ben ayrıldım. Böyle bir şeyi görmezden gelecek kadar bağışlayıcı değilim. Bu benim yapımda yok. O da affedilmeyi istemedi. Özür bile dilemedi. Savunmaya geçti ve olayı önemsizmiş gibi gösterdi; sanki ben abartıyormuşum gibi davrandı."

Ripper'ın gözlerinin derinliklerinde öfke parladı. "Yani ikiniz tartıştınız mı?"

"Çok kötüydü. İşler çirkinleşti. Benim fikrimi değiştirmeyeceğini, ciddi olarak bittiğini anladığında, kendini kaybetti." Dudaklarını yaladı. "Hala dolunayın etkisindeydi, bu yüzden sanırım bu da onun ara formuna dönüşmesine katkıda bulundu."

Ripper'ın gözleri kısıldı. "Sana saldırdı mı?"

"Evet. Onu büyüyle korkutup kaçırdım."

"Daha önce bir Rabid tarafından yaralandığını söylemiştin," diye hatırladı. "Michael'ı kastetmiştin."

Yutkundu. "Evet. O sadece dönüşmedi, Rabid'e dönüştü."

Ripper inanamayan bir şekilde yavaşça başını salladı. "Chilgrave'de sırlar kolayca saklanmaz. Bunu nasıl duymadım?"

"Sadece Paisley'e söyledim. Michael başkalarına aldatma konusunda tek kelime etmedi. Ben onu bu kadar zorlamasaydım bana bile söylemezdi. Kimsenin bilmediğini ve kimsenin bilmeyeceğini açıkça belirtti... sanki bu durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi. Ayrıca Opal'a gizlilik yemini ettirdiğini de söyledi."

"Seni onunla mı aldattı?"

"Evet." Carver klanının bir üyesi olan Opal, artık eşleşmiş ve hamileydi. Ve bugüne kadar Emberlyn'den kasıtlı olarak uzak duruyordu. "Onunla yüzleştin mi?"

"Evet. Ağlayarak bol bol özür diledi. Dürüst olmak gerekirse, Michael'ın yaptığından daha fazlasını yaptı. Gözyaşları ve pişmanlığı da samimiydi." Yine de Emberlyn pek affedici hissetmiyordu; o kaltağı canlı canlı derisini yüzmek istiyordu. Bunun yerine... "Onunla bir anlaşma yaptım."

"Anlaşma mı?"

"Olanları kimseye anlatmazsa ona bir şey yapmayacaktım. Utanmıştı ve sonuçlarına katlanmak istemiyordu, bu yüzden hemen kabul etti."

Ripper kaşlarını çatı. "Onun itibarını koruyordun. Neden?"

"Birçok kurt adam, eşini aldatmayı tabu olarak görür. Bazılarının onu yargılayıp, Bloodhill'de onu aramak için kendi güvenliklerini tehlikeye atmayacaklarını biliyordum. Onu artık eşim olarak görmüyordum, ama o şekilde kalmasını da istemiyordum. Kimseye böyle bir kader dilemezdim."

Ripper'ın kaşları daha da çatıldı. "Onu eşin olarak görmediysen, neden çoğu insanın senin yerinde olsaydı yapacağı gibi, eşleşme bağının koptuğunu kamuoyuna açıklamak için bu kadar uzun süre bekledin? Neden..." Anladığında yüzünde bir ifade belirdi. "Onun Rabid'e dönüşmesinden kendini sorumlu tutuyorsun."

Onu bu kadar iyi okuduğu için lanet olsun. Bu, kendini çok açıkta hissetmesine neden oldu. "Dolunayın etkisinde olan bir kurt adamla tartışmanın yanlış olduğunu biliyordum."

Ripper'ın bakışları ciddi bir şekilde Emberlyn'in bakışlarına takıldı. "Bu senin hatan değil, Emberlyn. O pislik seni aldatmasaydı tartışma olmazdı."

"Kızgınsın," dedi, duygularının onun boğuk sesini sertleştirdiğini duyarak.

Yüzündeki ifade, "*Tabii* ki" diyordu. "Evet, kızgıyım," diye tersledi. "Sen onun arkadaşydın. Sana olan sadakati mutlak olmalıydı. Seni aldatması yeterince kötüydü. O zayıf piç kurusu, dolunayı suçladı, senden affedilmesini bekledi ve özür bile dilemedi." Burnunun ucunu onun burnuna dokundurdu. "Sen daha iyisini hak ediyordun. O pislik hala buralarda olsaydı, onu döverek hakaret ederdim."

Bu öfkeli küçük tirad, Emberlyn'i hiç beklemediği bir şekilde etkiledi. Emberlyn'i koruyan çok az insan vardı; onun

onun nasıl hissettiğini veya neye ihtiyacı olduğunu umursamıştı. Bir şekilde, Ripper onlardan biri olmuştu.

Yutkunarak, parmaklarını onun saçlarına doladı. "Öp beni."

O tereddüt etmedi. Onun ağzını şehvetli, açgözlü, açık bir öpücükle kapattı. Ve daha önce ondan kayan penis, klitorisine karşı sertleşmeye başladı.

Dudaklarını ondan ayırdı, gözleri ateşle parlıyordu. "Bu sefer yavaş ol."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat sonra, Ripper çatal bıçağını boş tabağına bıraktı ve sandalyesine yaslandı. Yemek masasının karşısında, Emberlyn yemeğini neredeyse bitirmişti. Hiç kimseyi spagettiye bu kadar zarif bir şekilde yiyen görmemişti, ama o bir şekilde bunu başarmıştı.

Onu izlerken, karnında bir tatmin duygusu uyandı. Ona yemek yedirmeyi seviyordu. Onun için hazırladığı yemeğin tadını çıkarmasını izlemeyi seviyordu. Ama aynı zamanda onun yemek yemesini izlemeyi de seviyordu.

Her lokmayı yavaşça çiğneyerek tadını *çıkartıyordu*. Her zaman dik oturuyor, duruşu mükemmeldi. Yemek yerken ses çıkarmıyor, çatal bıçakla tabakları kazımıyor, sosu sıçratmıyor ya da yemekleri düşürmüyordu.

Onun zarafetinin doğuştan geldiğini hissediyordu, çünkü bu Millicent'ten öğrendiği bir şey *değildi* - o kadın zarif olmaktan çok uzaktı.

Öfkesi hâlâ içinden atamamıştı. Lanet olası Michael onu aldatmıştı. O adam, Emberlyn'in çevresindeki herkes tarafından ne kadar hayal kırıklığına uğratıldığını herkesten daha iyi bilirdi. Onun eşi, o da onlardan biri olmuştu.

Dolunaylar kurtadamların kontrolü üzerinde bir etkiye sahipti, evet, ama cinsel anlamda değil. Çiftleşme dürtüsü hissedebilirlerdi, ama bu her şeyi tüketen bir şey değildi. Yine de, bazıları aldatmak için bu saçma savunmayı kullanırdı ve buna inanan insanlar da vardı.

Michael, Emberlyn'in bunu yutacağını ve affedeceğini gerçekten umuyorsa, ya onu iyi tanı mıyordu ya da onu manipüle ederek bu konuyu unutmasını sağlayabileceğini düşünüyordu.

Adam açıkça bir anlık zayıflık gösterdiğini itiraf edip Emberlyn'den özür dileseydi, Ripper en azından Michael'ın hatasını kabul etmesini saygıyla karşılayabilirdi. Herkes hata yapar. Bu hayatın bir parçasıdır. Ama eşini aldatıp, bunun yüzünden yıkılan eşine dramatik davranmakla suçlayamazsın.

Michael'ın ihanetini herkese yayabilirdi. Onun itibarını yerle bir edebilirdi. Diğer kurtları ona düşman edebilirdi. Opal'ı uzun süre çeşitli şekillerde acı çekmeye zorlayabilirdi.

Bunun yerine Emberlyn, Michael'ın aranmaya devam edilmesi için bu konuyu gizli tutmuştu. İnsanların tahmin ettiğinden daha fazla şefkatliydi, ama Ripper, bunun herkes tarafından bilinmesini istemediğini, başkalarının zayıflık olarak algılayabileceği bir şeyi asla göstermeyi istemediğini düşündü.

Eğer cadılar meclisi onu küçük bir çocukken hedef almamış olsaydı, bu kadar intikamcı ve acımasız birine dönüşür müydü diye merak etti. Muhtemelen hayır. Onun böyle bir zulüm görmemesini dilese de, yine de onun, karşısındaki acımasız cadıdan başka birine dönüşmesini istemezdi.

Yemeğini bitirdikten sonra, çatal bıçağını tabağına koydu ve su bardağını kaldırdı. Yudumlarken ona baktı. "Akşam yemeğine kalırsam kızgın olmayı bırakacağına yemin etmiştin. Anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmiyorsun."

"Kızmamak zor." Masada ayağıyla onun ayağına hafifçe dokundu. "Artık seni korumak benim görevim. O sana zarar verdi. Onu dövmek istiyorum."

"Onun şu anki kaderi, senin ya da benim ona yaşatabileceğimiz her şeyden çok daha kötü." Bardağını masaya koydu, yüzündeki ifade... anlaşılmaz hale geldi. "Söylentinin doğru olup olmadığını sormadın," dedi, sesi kayıtsızdı.

"Ne dedikodusu?"

"Onu Rabid'e dönüştürmek için büyü kullandım. Beni aldattığını bildiğim için, onu cezalandırmak için bunu yapıp yapmadığımı merak ediyor olmalısın."

Ripper kaşlarını çatı. "Bu düşünce aklıma bile gelmedi." Öne eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Sen birçok şeydin Emberlyn, ama kalpsiz değilsin."

Gözlerinde bir sıcaklık belirdi. "Dikkat et, Rip. Beni sevdiğini düşünmeye başlayabilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu zaten belli değil mi?"

Emberlyn burun kıvrarak tabağını dikkatlice kenara itti. "Bu arada, sana yemek yapmayı kim öğretti?"

"Yvette teyzem." Teyzesi klanlarının lokantasını işletiyordu ve Emberlyn'i akşam yemeğine oraya götürmesi için ona sürekli dırdır ediyordu.

"Bu, neden bu konuda iyi olduğunu açıklıyor."

"Sen de mutfakta fena değilsin. Millicent sana ders mi verdi?"

"Çok küçükken, kendime yemek yapabilmem için. Yemek yapma becerisini geliştirmek için çok zaman harcadı."

Dudaklarının inceldiğini hissetti. Dürüst olmak gerekirse, Emberlyn'in çocukluğu hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, onun Millicent tarafından "yetiştirildiği" şeklindeki genel kanıya o kadar çok karşı çıkıyordu. Büyükannesi, birini gerçekten yetiştirebilecek kadar bencil biriydi. "Onu bu kadar güç düşkününü yapan neydi?"

Emberlyn, parmağını bardağın sapına doğru kaydırarak, hafifçe omuz silkti. "Kage sana bunun sosyopat olduğu için olduğunu söyleyecektir. Belki de doğrudur. Millicent için her şey heyecanla ilgili gibiydi. Her zaman ilk kez daha fazla güç topladığında hissettiği ilk heyecanı aşmaya çalışıyordu. Bunu kovalamaya devam etti, kendine bir sonraki heyecanın *sonunda* çok daha iyi olacağını söyleyip durdu. Ama asla öyle olmadı."

"İlk cinayetinin verdiği heyecanı aşmaya çalışan bir seri katil gibi."

"Evet. Sanırım, bir kez yenerse bir daha asla onu arzulamayacağına, içindeki boşlukların dolacağına inanıyordu. O soğuk boşluklar... Başkalarının geçemeyeceği sınırları geçmesine izin veriyordu, ama ona gerçek bir tatmin duygusu vermiyordu."

"Yine de sana değer veriyordu."

"Böyle birinin bir başkasını sevebileceği tek şekilde," diye kabul etti Emberlyn başını sallayarak. "Sanırım üç çocuğunu da seviyordu. Sadece onlara kendinden bir şey veremiyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu ve öğrenmeye de çalışmadı."

Ripper başını eğdi. "Sen nasıl... sen? Senin gerçek bir rol modelin yoktu." Annesi, ona gerçek bir etki bırakacak kadar uzun süre hayatında olmamıştı.

Ağzını bükerek, "Lilith'e hayrandım," dedi.

"Lilith mi?"

"Şeytan'la bir ilişkisi olduğu söylentisi olduğunu biliyorum - bunun doğru olup olmadığını bilmediğim için yorum yapamam - ama bana karşı her zaman çok nazikti. Çok onurlu ve şık biriydi."

Kaşlarını çatarak, daha da öne eğildi. "Lilith'le tanıştın mı?"

"Birçok Vautier'in ruhu malikanede dolaşıyor. Ama annem değil. Onu hiç görmedim. Tüm ruhlar alemler arası geçiş yapacak kadar güçlü değildir. Avery güçlü değildi."

Öyle duymuştu. "Annen gerçekten kalp kırıklığından mı öldü?"

"Bir bakıma. Tüm varlığıyla sevdi ve sperm donörünün sonsuza kadar onunla olacağını düşündü. O gittiğinde, bu onu mahvetti. Pes etti. Büyü yapmayı bıraktı. Büyüsünü kullanamayan veya kullanmayan bir cadı, yok olup ölebilir."

"Rosemary gibi." Tekrar konuşmak üzereydi, ama o sırada uzaktan bir araba motorunun uğultusu kulağına ulaştı. "Bir ziyaretçim var." Kesintiye sinirlenen adam, üzgün bir iç çekişle ayağa kalktı. "Bir daha öyle yapma."

"Ne yapma?"

"Ben odadan çıktığımda her şeyi tek başına temizlemek."

"Yemeği sen yaptın. Temizliği benim yapmam adil olur."

"Yemek pişirdiğinde bile temizliyorsun."

"Onlar kazaydı; yardım etmek istediğini unutmuşum." İçinden homurdandı. "Peki, bu sefer 'unutma'."

Kadın ellerini kaldırdı. "Başlamadan önce seni bekleyeceğim."

Ona, öyle yapsa iyi olur diyen bir bakış attı – kız ise ona sadece düz bir bakışla karşılık verdi – ve odadan çıktı. Ziyaretçisi kapıyı çalmadan önce ön kapıya ulaştı. Kapıyı açtığında, küfür etmekten kendini zor tuttu. CeCe.

Yolu temkinli adımlarla ilerlerken, ona ihtiyatla karışık parlak bir gülümseme sundu. Onun yanında biri olduğunu bilseydi gülümsemezdi. Ama daha önce Emberlyn'i malikaneden aldığı anda, onun arabası burada parklı değildi.

Verandaya adım atarak, arkasından kapıyı kapattı. Emberlyn'in burada olduğunu saklamak için değil, CeCe'nin atabileceği her türlü pislikten onu korumak için.

Yüzü düştü. "Anladığım kadarıyla içeri girmeme izin yok." Taş merdivenlerin dibinde durup içini çekti. "Her şey için gerçekten üzgünüm, Rip. Düzeltmeye çalışıyorum."

Bunu daha önce de söylemişti, ama henüz onun bunu aktif olarak denediğini görmemişti.

O, dikkatlice onun verandasına çıktı. "Şu anda en sevdiğin kişi olmadığımı biliyorum, ama *ne* kadar zamandır arkadaşız? Bu arkadaşlığı bir kenara atmak için kesinlikle çok uzun bir süre. Kurtarmaya değer. İşleri düzeltmek için buraya geldim, böylece tekrar yolumuza devam edebilelim."

Belki de bu nedenle buraya gelmişti ve belki de bunu gerçekten yapabilirlerdi. Ancak bu konuyu daha fazla araştırmak için uygun bir zaman ve yer değildi. "Yarın konuşabiliriz. Burada ve şimdi değil."

Kaşlarını çatarak yaklaştı. "Neden olmasın? Çarşamba akşamı, söndürülmesi gereken klan yangınları yok, ziyaretçin yok. Bunun neden kötü bir zaman olduğunu anlamıyorum."

Esinti etraflarında dalgalanarak orman kokularını taşıyor ve kendi kokularını da karıştırıyordu. Yüzü taş gibi sertleştiğinde, Emberlyn'in seksle karışık kokusunu aldığını anladı.

Sanki ona tokat atacakmış gibi bir adım geriye sendeledi. "Demek gerçekten doğruymuş. Sen o cadıyla yatıyorsun." Elini ağzına götürdü, gözleri dehşetle büyüdü. "Aman Tanrım."

Adam çenesini kadının arabasına doğru eğdi. "Gitmelisin."

Ön kapıya bir bakış attı, yüzü kıskançlıkla karışık ekşi bir ifadeye büründü. "O içeride mi?"

"CeCe, git."

Somurtkan bir ifadeyle ellerini yumrukladı. "Bu mantıklı değil! Sen cadılara güvenmezsin. Onlarla ilişkilerini kısa ve tatlı tutarsın. Onlarla *yatmazsın*."

Ona sert bir bakış attı. "Yatağında kimin olduğu beni ilgilendirir, seni değil. Asla seni ilgilendirmez."

Yanakları kızaran CeCe çenesini kaldırdı. "Üçlü ilişkiye razı olmamana neden olan o mu? Bu, insanların sandığından daha uzun süredir mi devam ediyor?"

"Tanrım, hâlâ o lanet üçlünden mi bahsediyorsun?"

Kız irkildi. "Bu kadar tiksinererek konuşmana gerek yok. Eğer tiksinsen gereken bir şey varsa, *o da cadılardır*. Emberlyn Vautier ile arkadaşlık kurmakla aklını kaçırmışsın! O bir deli! O..."

"Benim olarak işaretlendi," diye bitirdi, sert ve alçak sesle, "o yüzden ne dediğine dikkat et."

Ağzını kapattı ve başını salladı. "Burada bir *terslik* var. Sen asla onun gibilerle yatmazsın. Belki sana büyü falan yapmıştır. Bir Rabid büyüyle kan dökme arzusuna kapılabiliyorsa, bir insan da cinsel arzuya kapılabilir."

Bu saçma fikre yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. "Tanrı aşkına CeCe, *git artık*."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum!"

Arkasındaki kapı gıcırdarak açıldı ve sonra... "Daha çok, benim üçlü hayaline bir tehdit oluşturmadığımı kendine ikna etmeye çalışıyor gibisin," dedi Emberlyn.

Kahretsin. Ripper omzunun üzerinden baktı. Cadısı, kapı pervazına rahatça yaslanmış, soğukkanlı ve sakin bir şekilde, CeCe'ye sıkıntı ve acıma karışımı bir bakışla bakıyordu.

Yarı dönerek Emberlyn'i içeriye geri götürmek üzereydi.

"Sakıncası yoksa, burada özel bir konuşma yapıyoruz," diye CeCe ona alaycı bir şekilde seslendi.

"Özel konuşmak istiyorsan sesini yükseltmemeliydin. Ben kurt adamların iştme yeteneğine sahip değilim ama senin sesini gayet iyi duydum." Emberlyn kollarını kavuşturdu. "Beni bir şeyle suçlayacaksan, en azından yüzüme karşı yap. Bu adil olur."

CeCe omuzlarını düzeltti. "Ona bir şey yaptın." Emberlyn'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Rip'e pek çok şey yaptım."

Sesi tamamen seksapel doluydu ve CeCe'nin gözlerini alevlendirdi.

"Ona bir tür büyü yaptın! Aksi takdirde sana asla dokunmazdı!"

"Buna gerçekten inanıyorsun," diye hissetti Emberlyn. "Sadece buna inanmak istediğin için, ama yine de."

"Haklı olduğumu biliyorum!"

"Şu anda kıskançlıktan yandığını biliyorum. Ripper'ı kendine ait olarak görüyorsun; kendini onun hayatındaki *kadın* olarak görüyorsun. Onun yakınlarına izin verdiği tek kadın."

CeCe'nin üst dudağı kıvrıldı. "Beni tanıyormuş gibi konuşma."

"Neden? Sen beni tanıyormuş gibi konuşuyorsun." Emberlyn kapı pervazından uzaklaştı. "Bunun gerçekten kafana girecek mi bilmiyorum - sen mantığın her zaman gerekli olmadığı birine benziyorsun - ama şunu söylemek güvenli

Ripper kendini senin olarak görmüyor. Öyle olsaydı, beni kokusuyla kaplamaz, hatta benimle seks yapmazdı.

"Bunu cadalozluk etmek için söylemiyorum, sadece ikinizin farklı sayfalarda olduğunuzu vurgulamak için. Kabul etmesi zor olabilir, biliyorum, ama dene. Çünkü inkar içinde yaşamaktan daha kötü olamaz." Soğukkanlılıkla içeriye doğru yürüdü.

CeCe onun arkasından öfkeyle baktı. "Hey, nereye gidiyorsun..."

"Hayır," dedi Ripper, CeCe onu geçip gitmek üzereyken.

CeCe'nin burun delikleri genişledi. "Onun benimle bu şekilde konuşmasına aldırıyor musun?"

"Tek yaptığı sana gerçeği söylemektir. Umarım onu dinlersin. Şimdi git." CeCe tartışmaya kalkışınca Ripper homurdandı. "Sabrımı daha fazla zorlama."

CeCe derin bir nefes aldı, dudaklarını sıkıca kapattı ve öfkeyle

Arabası onun arazisinin sınırlarını geçtikten sonra içeri girdi. Mutfakta, Emberlyn'i pencereye bakan lavabonun başında buldu. "Gitti," dedi. "Onun davranışları için özür dilerim..."

"Gerek yok." Emberlyn ona döndü. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Onun sakın ifadesini inceleyerek, fark etti... "Onun söylediklerine kızgın bile değilsin, değil mi?"

Emberlyn sadece omuz silkti.

Ona doğru yürüdü. "İnsanların sana suçlamalarda bulunmasına o kadar alışmışsın ki, beni kontrol etmek için büyü kullandığını iddia etmesine bile aldırış etmiyorsun. Buna alışmak için nedenlerin olması beni çok kızdırıyor."

"Bu gece seni sinirlendiren çok şey var."

"Listeye bir şey daha ekleyebiliriz." Lekesiz mutfak işareti etti. "Temizliğe başlamadan önce beni bekleyeceğini söylemiştin."

İnce kaşlarından biri kalktı. "Öyle mi dedim?"

"Evet, söyledin." Dişlerini şaklatarak, nazikçe çenesini okşadı. "Yalan söyledin."

"Yalan söylemedim." Kibirli bir bakış. "Sadece fikrimi değiştirdim."

"Bunu sık sık yapıyorsun."

Gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. "Henüz alışmadın mı?"

Elini tezgahın iki yanına koyarak onu köşeye sıkıştırdı. "İstediğimden daha fazla alıştım."

"Her konuda sana istediğini yapsam sıkılırsın. Tabii bunu asla kabul etmezsin."

Doğrusu... her iki konuda da haklıydı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Şahsen, ona bir tokat atmalısın," dedi Paisley, sırayı ilerlerken kibirli bir şekilde burnunu çekerek.

"Orada dört tane 'o' var," diye başladı Emberlyn, fırın penceresinden dışarı bakarak. "Hangisini kastediyorsun?"

"Herhangi biri ya da hepsi. CeCe onların kızı, anlıyorum, ama burada kurban olan o değil. Sana, onu mutsuz etmek için elinden geleni yapıyormuşsun gibi bakıyorlar."

Gerçekten de öyleydiler. Geçen hafta boyunca durum böyleydi.

CeCe, Emberlyn'in inkar içinde yaşamayı bırakması yönündeki tavsiyesini dinlememişti. Hayır, "şeytanın cadısı Ripper'ın zihnini sihirle mahvetti" görüşünü herkese duyurmuştu - bu yüzden Emberlyn daha sonra onu azarlamıştı. Artık Emberlyn'den resmen nefret ediyordu.

Eğer bu tuhaf kadın klanını kışkırtıp Emberlyn'e karşı kışkırtmayı umuyorsa, başarısız olmuştu. CeCe'nin arkadaş grubu dışında kimse onunla aynı fikirde değildi. Hatta, Emberlyn'in birçok müşterisi bu konuda alaycı gülüşler atmış ya da gözlerini devirmiş, CeCe'nin teorisini saçma ve kıskançlık temelli olarak nitelendirmişti.

"CeCe'nin mutluluğunun önündeki tek engel CeCe'nin kendisidir," diye ekledi Paisley. "Sanki son zamanlarda kendini sabote etme yolunda ilerliyor gibi."

"Gözleri bağlıyken."

"Ve

uyuşturulmuşken."

"O kadar inatçı olmasaydı işler bu kadar kötüye gitmezdi bence. Ripper'ın kararını kabul etmedi ve saygı göstermedi. Azim iyi bir özellik, ama ne zaman vazgeçmek gerektiğini bilmek gerekir; bazen bir şeyi bırakmanın en iyisi olduğu zamanlar vardır. Aksi takdirde, bu özellik bir kusur haline gelir."

Paisley çenesini eğdi. "İstediğin şey için mücadele etmek vardır, ama kazanamayacağın bir mücadelede kalmak da vardır."

Tam o anda, önlerindeki kişi uzaklaştı. *Sonunda.*

Emberlyn öne çıktı, tezgâhın arkasındaki kadına gülümsedi ve sonra uzun cam vitrine baktı.

"Ondan bir tane, bir şişe su ve bir ahududulu tart alayım lütfen."

Siparişi toplarken fırıncı sordu: "Yerinde mi yiyeceksiniz, dışarıda mı?"

"İçeride."

"Her zamanki siparişimi alayım lütfen," dedi Paisley.

Fırıncı hatırlayarak gözlerini kısarak, "Köfte sandviç, çikolata ve bir kutu soda. Doğru mu?" dedi.

Paisley gülümsedi. "Doğru. Keşke benim hafızam da bu kadar iyi olsaydı."

İkisi de paslanmaz çelik tezgaha doğru ilerleyip siparişlerinin parasını ödediler. Emberlyn her şeyi plastik bir tepsiye koydu ve Paisley'in seçtiği pencere kenarındaki masaya taşıdı.

"*Hâlâ* oradalar," diye şikayet etti Paisley.

Emberlyn pencereden dışarı baktı. Evet, CeCe'nin arkadaşları hala oradaydı ve hala bakıyorlardı. "Ama benimle yüzleşecek kadar cesur değiller, bu yüzden dikkatimi çekmeye değmezler." Tepsiyi boşalttı, ürünleri masaya dizdi ve tepsiyi köşedeki yığına koydu.

Emberlyn ve Paisley oturduktan sonra, Emberlyn konuşmalarını gizli tutacak küçük bir büyü yaptı. Etkisi, ince, şeffaf duvarların birdenbire ortaya çıkması gibiydi. Etraflarındaki sesler – mikserde dönen hamur, tabakların tıkırdaması, bulaşık makinesinin uğultusu ve diğerlerinin konuşmaları – anında kayboldu.

Emberlyn ve Paisley'in sohbetini dinlemeye çalışanlar, sadece boğuk sesler duyacak, hiçbir kelimeyi ayırt edemeyecekti.

"Ooh," diye başladı Paisley, "Kerr onları uzaklaştırıyor, bak."

Emberlyn, arkadaşının bakışını takip ederek Kerr'in gruba öfkeyle baktığını ve ellerini sallayarak onlara gitmelerini işaret ettiğini gördü. Kerr pencereden Emberlyn'in bakışını yakaladı, gözlerini devirdi ve uzaklaştı.

"Hızlıca gittiklerini fark ettin mi? Sadece klan hiyerarşisinde üstlerinde kimse dikkat etmediğini düşündüklerinde cesur davranıyorlar." Paisley sandviçinin üzerindeki selofanı çıkardı. "Biliyor musun, bir erkeğin dikkatini çekmek veya onu elde tutmak için sihre ihtiyacın olduğunu ima edenler adına ben de hakarete uğradım."

Emberlyn, muhtemelen bulaşık makinesinden çıktığı için hafifçe ılık olan tabağını aldı ve ona doğru kaydırıldı. "CeCe, Ripper'ın bana olan ani ilgisini açıklamaya çalışıyor."

"Ani mi?" Paisley alaycı bir şekilde sordu. "Yıllardır aranızda bir çekim var. O bunu açıkça fark etmemiş."

Arkadaşına bakarak Emberlyn sandviçinin ambalajını açtı. "*Senin* fark ettiğinin farkında değildim."

"Bundan bahsetmedim çünkü bunun bir sonuç vereceğini düşünmedim. Yanılmış olmaktan mutluyum, çünkü hayatında iyi şeyler olmasını hak ediyorsun."

"Sanki bu durum kalıcı olacakmış gibi konuşuyorsun."

"O yönde ilerleyeceğini düşünmüyor musun? Çünkü yanılıyorsun, kesinlikle öyle."

"İlle de öyle olacak diye bir şey yok." Emberlyn sandviçini ısırdı, diğer ucundan yumurta sızınca kaşlarını çattı. "CeCe, Rip'in sinirlerini bozmada başarılı olsa da, Rip hala ona değer veriyor. Onunla bir ilişki kurmayı seçeceğini düşündüğümünden değil, CeCe bu işi çok kötü batırdı. Sadece bu duyguların, Rip'in başka biriyle bir ilişki kurmasını engelleyebileceğini söylüyorum."

Sandviçini çiğneyen Paisley başını salladı. "Sanmıyorum. Ripper seni elinden kaçırırsa aptal olur. O da aptal değil." Paisley başını eğdi. "Bu gece onunla görüşecek misin?"

"Evet. Biraz sonra beni almaya gelecek. Son birkaç akşam benim evimde yemek yedik, o da bu akşam yemek yapma sırasının kendisinde olduğunu söyledi. Mutfakta oldukça iyidir." Yatak odasında da iyidir, ama bu konu dışıydı.

"Bence onu bırakmamalısın."

Sandviçini tekrar ısırarak Emberlyn kaşlarını çattı. "Sanki yerde bulduğum bir dolar gibi mi?"

"Evet. Çünkü onu *istiyorsun*."

Yanağına yapışan yumurtanın farkına varan Emberlyn, masadaki dispenserden bir peçete alıp yanağını sildi. "Aslında..."

"İstiyorsun," diye tekrarladı Paisley. "Kabul et."

Emberlyn iç çekerek başını hafifçe sallayarak bunu kabul etti. "Onu hiç beklemiyordum. Yani, onun aşırı koruyucu olduğunu hep biliyordum, ama bu özelliğinin bu şekilde bana odaklanacağını hiç düşünmemiştim." Peçeteyi buruşturup dağıtıcıya attı. "Biri bana sorun çıkardığında çok sinirleniyor. Kafamda bir şey olduğunu düşünürse, ben konuşana kadar ısrarla sorup duruyor;

sorunu çözmek, beni rahatlatmak ister. Ve sürekli bana yemek yedirir."

Paisley'in gözleri bastırılmış kahkahalarla parladı. "Senin duvarlarının arkasına geçmek istemesi seni rahatsız ediyor, çünkü bu çok iyi işe yarıyor. Ayrıca, insanların sana yakınlaşmaya çalışmasına alışkın olmadığın için bu durum seni biraz garip hissettiriyor."

"Eğer bu bir şekilde küçümseyici olsaydı can sıkıcı olurdu. Ama öyle değil." Emberlyn şişesini aldı, kapağını açtı ve biraz su içti. "Sanki... benim kendi işlerimi kolayca halledebileceğimi ve kendime bakabileceğimi biliyor gibi. Sadece bunu tek başıma yapmamı istemiyor."

"Bunun nesi kötü?" diye sordu Paisley, ağzı yemekle dolu halde, eliyle dudaklarını kapatarak.

"Kötü olduğunu söylemedim." Emberlyn suyunu masaya koydu. "Sadece bunun onun kalıcı bir şey olmasını istemediği bir şey olabileceğini bilmek zorlaştırıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, "daha fazlası" fikri biraz korkutucu. Hayatımda en son bir kurt adam varken, sonuç pek iyi olmamıştı."

"O tamamen farklı bir canavardı. Ve daha önce de konuştuğumuz gibi, bunun tekrar olma olasılığı çok düşük."

"Ripper, ayın çağrısını diğerlerinden daha fazla hissediyor."

"Ama o, özellikle senin iksirlerinin yardımıyla, buna karşı koyacak kadar güçlü. Ve bunu asla hile yapmak için bir bahane olarak kullanmaz."

Emberlyn sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Michael'ın yaptıklarını ona anlattım."

Paisley'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Söylemeyecektim. Ama o tahmin etti ve itiraf etmem için beni zorladı. Sonra bana "bebeğim" dedi ve görünüşe göre ben buna çok zaafım var çünkü bir anda kendimi hikayeyi anlatırken buldum."

Dudakları titreyerek, Paisley soda kutusunu açtı. "Bunu duyunca, Ripper'ı eskisinden daha çok sevdim. O ne dedi?"

"Michael'ı yumruklamak istememle ilgili bir şey." Bu... dokunaklıydı. "Daha iyisini hak ettiğimi söyledi."

"Hak ediyorsun." Paisley içkisini yudumlarken Emberlyn'i dikkatle izledi. "Ripper'a güveniyorsun. super secretive about Michael'ın

hainliğini – Kage'den bile sakladın, ama ikimiz de bunun benim senin en sevdiğin çocuğun olduğum için olduğunu biliyoruz.

"Bunu kardeşinden sakladım çünkü o bunu sır olarak saklamayı kabul etmezdi," diye karşılık verdi Emberlyn. "Kage, Michael'ın itibarını korumak için ona çok kızardı. Herkesi Michael'ın Bloodhill'de çürütmesine izin vermesi için ikna ederdi."

"Benim de aynı şeyi yapmak istemediğimi sanma. Yapmadığım tek neden, Kage'in aksine sözümü asla tutmamamdır. Her neyse, Ripper'a Michael'ın sana ihanet ettiğini söylediğine göre, ona güveniyor olmalısın."

Emberlyn mırıldandı. "Sanırım öyle." Bu çok şey ifade ediyordu, çünkü o insanlara kolay kolay güvenmezdi. "O kadar ki, ona anlattıklarımı kimseye söylememesi için söz bile vermesini istemedim." Onun asla söylemeyeceğini içgüdüsel olarak biliyordu. "Ama Michael'a da güveniyordum."

"Ripper o *değil*. O daha güçlü. Daha dürüst. Ruhunun derinliklerine kadar sadık. Bu yüzden sana onu gerçekten tutman gerektiğini söylüyorum."

"Bunu ancak o da kalmak isterse yapabilirim."

"İlgileniyor. Henüz bilinçli olarak farkında olmayabilir ama inan bana, ilgileniyor."

O günün ilerleyen saatlerinde ön bahçesinde yürürken, Emberlyn Ripper'ın kamyonetini döndüğünü gördü. Bakışları kesişti ve doğal olarak, aralarındaki kimya canlanınca kalbi ritmini kaybetti. Sanki bu kimya elektrikle çalışıyormuş gibi hissediyordu. Sanki vücudu lanet bir prize takılmış gibiydi. Aralarındaki bu sürekli çekim hiç azalmıyordu.

Her zamanki gibi, gözleri ateşle parlayarak onu doyasıya seyretti. Bu elbiseyi sevdiğini öğrenmişti. Şampanya renginde ve vücudu saran elbise, ince bir uyluk yırtmaçına sahipti ve göğüs dekoltesini güzelce ortaya çıkarıyordu.

Ona ulaştığında, adam ona doğru adım attı ve havadaki oksijeni emdi. En azından, öyle hissediyordu – medeniyetsiz havası, kaba ve sert lezzeti... hepsi ciğerlerindeki havayı çaldı.

Adam burnunun ucunu kadının elmacık kemiği boyunca gezdirdi. "Bunu yapmayı bırakmalısın."

Kız gözlerini kırptı. "Ne?"

"Seni açık havada sikmek için beni kışkırtıyorsun." Kalçasını avuçladı, sıcak dudakları yanağına değerek kulağına doğru kaydı. "Benim de sabrımın bir sınırı var."

"Sikinin sertleşirse beni suçlama."

"Kimi suçlayayım? Her erkeğin fantezisi gibi dolaşman senin suçun değil, anlıyorum - ne giyersen giy, yine de öyle olurdun. Ama o elbiseyi giyersen, onu son giydiğinde olanları hatırlayacağımı biliyordun."

"Son sefer"i hatırlayınca neredeyse titredi. O, onu duvara dayayıp becerirken elbisesinin eteği beline kadar sıyrılmıştı – o kadar hızlı davranmıştı ki, ön kapıyı bile düzgün kapatmamıştı. "Belki de tekrarlamak istiyorum."

Kötü bir şey gözlerine sızdı ve orada birikti. "Oh, bir tane alacaksın." Kamyonetinin yolcu kapısını açtı, onu kalçalarından kaldırdı ve koltuğa oturttu.

Kız, adam emniyet kemerini takmaya çalıştığı anda elini itti. "Bunu daha önce konuştuk, ben..."

Dudaklarının ağırlığı onu susturdu. Dili kadının ağzına girdi, kadının diliyle dolandı ve onu şehvetli bir duygu girdabına sürükledi.

Bir *tık* sesi duyuldu ve adam geri çekildi. Gözlerindeki ateşin arasında bir parça eğlenceli bir tatmin vardı.

Ve o, dikkatinin dağıldığı sırada emniyet kemeri sorununu hallettiğini fark etti.

"Sen bir pisliksin," dedi ona soğukkanlılıkla.

Adam, kapısını kapatırken geniş omuzlarını umursamazca silkti. Birkaç saniye sonra, kadının yanına geldi.

Büyü kullanarak, onun emniyet kemerini çekip onu sardı, ta ki küçük alanda bir *tıklama* sesi duyulana kadar.

Adamın kaşları kalktı, bakışlarında hala neşe parılıyordu.

"Teşekkürler, bebeğim."

Yine "bebek" lafını kullanmaya başladı. Bu, karnını sıkıştırdı.

Motoru çalıştırdı ve Millicent'in ona miras bıraktığı araziye kesen toprak yoldan aşağı doğru sürdü. "Günün nasıl geçti?"

"İş. Paisley ile öğle yemeği. Daha fazla iksir hazırlamak. Hemen hemen hepsi bu kadar." Çantasını ayaklarının arasına koydu. "Ya sen?"

Vites değiştirdi. "Ben ve klanımdan bir grup, birkaç saat öncesine kadar Bloodhill'de avlanıyorduk. Sonra eti teslim ettik ve duşta temizlendik." Ona yan gözle baktı. "Kerr'in CeCe'nin arkadaşlarını acele ettirdiği kısmı anlatmamayı tercih ettin galiba," diye ekledi, sesi sert ama rahattı.

Omuz silktili. "Bahsetmeye değmezdi. Sadece bakıyorlardı."

"Sen ve ben, kurtadamların öyle bakmasının ne anlama geldiğini biliyoruz. Seni kara listeye aldıklarını ve arkanı kollamanı tavsiye ettiklerini belli ediyorlar."

Evet, bunu biliyordu. Ancak... "Endişelenmiyorum."

"Mesele o değil. Sen benimsin. Kimsenin sana karşı böyle davranabileceğini düşünmesini istemiyorum." Sesi öfke ve sahiplenmeyle sertleşti. "Buna ek olarak, ben onların Alfa'sıyım. Sana karşı hak iddia ettiğim için sana karşı bu şekilde davranmamaları gerekir."

Onun ne kadar sinirlendiğini hissederek, tahmin etti... "Onlarla biraz konuştun, değil mi?"

"Senin için savaşacak başka birine ihtiyacın olduğunu düşündüğümünden değil. Aslında, senden daha az buna ihtiyacı olan birini düşünemiyorum. Ama daha önce de belirttiğim gibi, benim için ne kadar değerli olduğunu düşünürsek, sana daha fazla saygı göstermeleri gerekir."

"Anlıyorum." Alt dudağını ısırıldı. "Umarım, senin uyarılarını dikkate almayıp bana saldırırlarsa, onlara "saygılı" davranmam gerektiğini düşünmüyorsundur." Çünkü böyle bir şey olmayacaktı.

Ona ciddi bir bakış attı. "Eğer sana saldırırlarsa - ki bu pek olası değil - yapman gerekeni yap."

Emberlyn şaşırıldı. Onların Alfa'sı olarak, içgüdüsel olarak onları koruyacaktı. Ona, uygun gördüğü şekilde onlarla başa çıkması için yeşil ışık yakması, esasen onların iyiliğinden çok onun iyiliğini öncelikli kılıyordu. Ve bunun için o piç kurusunu lanetlesin, çünkü bu, Paisley'in onu tutma önerisini daha da çekici hale getiriyordu.

"Cuma günü maçı izleyecek misin?"

Lise futbol maçını kastettiğini varsayarak, başını salladı. Her klanın kendi takımı vardı, cadı grubunun da öyle. "Ben ve ikizler her zaman birlikte gideriz." O ve Paisley tezahürat yapar, yuhalar ve futbol hakkında bir şeyler biliyor gibi davranırlardı.

"Siz de bizimle gelmelisiniz. Üçünüz de."

Kaşları çatıldı. "Biz kim?"

"Ben, Logan, Kerr, Crew ve birkaç kişi daha."

Bu yeni bir şey olurdu. Emberlyn ve ikizler genellikle seyirci kalabalığının kenarında oturlardı, hiçbir gruba dahil olmazlardı. "Sanırım orada buluşabiliriz."

"*Ya da* ben seni alabilirim."

"Genelde ikizleri ben götürürüm."

"Crew bunu yapabilir. O zaman sen benimle gelebilirsin." Bu acil bir öneriydi.

"Seninle ayrı ayrı gelmemizin gerçekten önemi var mı?"

"Hayır, böylece değişiklik yapmayı kabul etmen daha kolay olur," diye akıllıca cevapladı. "Mantıklı. Crew, Paisley ve Kage'ye senden daha yakın oturuyor ve bu araziden evine giden kestirme yol sayesinde hızlıca varabiliriz."

Çok doğrudu, ama bunun onun bu 'öneriyi' yapmasının tek nedeni olmadığını hissetti. "Beni bir yerlere götürmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye kolayca onayladı. "Bu, erkek kurtadamların kendilerine ait olanlara bakmayı sevdikleri yollardan biridir. Bunu zaten biliyor olmalısın."

Bunu biliyordu. Sadece bunun ona da uygulanacağını düşünmemişti – birbirleriyle uzun süredir birlikte değillerdi ve kalıcı bir şey üzerinde anlaşmamışlardı. Henüz.

"Ayrıca, bu senin güvende olduğunu bildiğim anlamına geliyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Kötü bir sürücü olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Hiç de değil," diye onu rahatlatı. "Ben koruyucuyum. Bunu biliyorsun. Değil mi?"

Şimdi, sana çeşitli açılardan sorunlar çıkıyor. Bu beni tedirgin ediyor. Seni görebileceğim bir yerde olmanı istiyorum. Ayrıca, senin bir trafik kazası geçireceğini düşünmüyorum ama seni arabayla götürmeyi tercih ediyorum çünkü benim kamyonetim senin arabandan daha dayanıklıdır.

"O kadar emin olma."

Ona hızlıca kaşlarını çatı. "Bu ne demek?"

"Arabam kan büyüyle korunuyor. Tanklardan daha sağlamdır. Belki de seni ben almalıyım."

Omuzları kalktı ve düştü. "Sen ne istersen. Yalnız olmadığın sürece benim için fark etmez."

Kamyonetinin iletişim telsizinden bir çatırtı geldi.

Telsizi eline aldı, yan düğmesine bastı ve ağzına götürdü. "Sorun mu var?" Düğmeyi bıraktı.

Bir başka cızırtı sesi duyuldu. "Evet," diye cevapladı Kerr. "Yvette teyzen aradı. Lokantasında kavga çıkmış. Senin ilgilenmek isteyeceğini düşündüm."

Ripper'ın yüzü sertleşti. "Onu geri ara, iki dakika içinde orada olacağımı söyle." Telsizi bıraktı ve Emberlyn'e hızlıca baktı. "Bir mola vermem lazım."

"Sorun değil." Teyzesi söz konusu olduğu için bu durumu kendisi halletmek istemesine şaşırmamıştı.

Ripper, kasabanın tarafsız bölgesine giden bir yola saptı ve doğruca lokantaya gitti. Kamyonetini bir park yerine park etti ve uyanık bakışlarıyla diğer araçları ve dışarıda dolaşan insanları bir anlığına taradı.

Emberlyn emniyet kemerini çözdüğünde, ona hızlıca kaşlarını çatı. Emberlyn gözlerini kısarak, "Beni burada beklemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

"Yapabilirim, ama içimden bir ses bunun bir işe yaramayacağını söylüyor," diye mırıldandı ve kamyonetten indi.

Adam yanılmıyordu. Kadın çantasını aldı, kapıyı açtı ve adamın onu araçtan indirmesine izin verdi.

Adam, onu korumak istercesine parmaklarını kadının bileğine doladı... sanki kadının fiziksel olarak tam olarak nerede olduğunu hiçbir an merak etmek istemiyormuş gibi.

Elini kapıya koyarak, onu zahmetsizce itip açtı ve kadını lokantaya çekti. Tuvaletlerden gelen gürültü, küfür, bağırış ve çarpma sesleri dışında, ortam nispeten sessizdi – tüm müşteriler ve çalışanlar sessizce ayakta durmuş, neler olup bittiğini duymak için kulaklarını dikmişlerdi.

Kalabalık, onlara saygıyla başlarını sallayarak geçmelerine izin verdi.

Erkekler tuvaletinde, Carver'ın oğullarından birinin Shane'in klanından biriyle kavga ettiğini gördüler. Ve ortalığı

karışıklık yaratmışlardı.

Bir kabin kapısı tek menteşeyle asılı kalmıştı. El havlusu dağıtıcısı yerdeydi. Çöp kutusu devrilmişti ve çöp karo zemine dağılmıştı.

Ripper bileğini bıraktı, sert bakışları kurtlara sabitlenmişti. "Yeter." Bu kelime, havayı kesen sert, hırıltılı bir kırbaç gibiydi, saf Alfa gücünün ağırlığıyla onun büyüsunü harekete geçirdi.

Kavga eden erkekler durdu, omuzları çöktü... sanki Ripper'ın sesindeki güç, ağır ve engelleyici bir yük gibi omuzlarına çökmüş gibiydi.

"İkiniz de geri çekilin," diye emretti.

Nefes nefese ve biraz sendeleyerek geri çekildiler. İkisi de kesikler, şişlikler ve morlukların başlangıcıyla doluydu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu Ripper, bir erkeğe diğerine bakarak.

Yere bakarak sessiz kaldılar.

"Bir soru sordum. Birisi cevap versin lan."

Carver'ın oğlu TJ, adrenalınle parlayan gözlerini Ripper'a çevirdi. "Benny, babamı Lincoln'e olanların sorumlusu olmakla suçladığında tuvaletten çıkmak üzereydim. Ona bunun saçmalık olduğunu söyledim. O güldü, babamı cadı meclisinin köpeği olarak nitelendirdi ve bir sürü başka saçmalık söyledi. İlk yumruğu ben attım, bunu kabul ediyorum. Ama o bana hiçbir sebep yokken saldırdı."

"Hadi ama," dedi Benny, Ripper'a dönerek, "Carver'ın Reena ile işbirliği içinde olduğunu hepimiz biliyoruz."

Ripper ona öfkeyle baktı. "Hiçbir şey bilmiyoruz. Sen hiçbir şey bilmiyorsun." "O biliyor," dedi Benny, Emberlyn'i işaret ederek. "O sana haklı olduğumu söyleyecektir."

. Carver da bu işin içinde, değil mi?"

Emberlyn omuzlarını kaldırdı. "Kesin olarak söyleyemem, o yüzden söylemeyeceğim. Suçlu olduğuna dair kanıtım olmadıkça insanları suçlamam. Kanıtın var mı? Görmek isterim."

Benny'nin çenesi sertleşti. "Kanıtlara ihtiyacım yok..."

"Elbette var," diye karşılık verdi. "Aksi takdirde, bu sadece spekülasyon olur." TJ kısa bir baş hareketiyle onaylarken, Benny kızardı.

Ripper, Benny'ye doğru ilerledi. "Neye inanmayı seçersen seç, umurumda değil, bu seninle senin arasında. Carver'a ya da onun kurtlarından birine söylemek istersen, bu senin hakkın." Yüzünü Benny'nin yüzüne yaklaştırdı, gözleri onun gözlerine dikildi. "Ama bunu *burada*, teyzemin lokantasında söylemeyeceksin."

"O kısım için üzgünüm," diye kekeledi Benny. "Ama söylediklerim için üzgün değilim."

"Bu yüzden sana yumruk attığım için üzgün değilim," dedi TJ. Tekrar Ripper'a odaklandı. "Burada kavga etmek hoş değildi, bunun için özür dilerim. Temizliği yapıp hasarı ödeyeceğim."

"İkiniz de temizleyeceksiniz," dedi Ripper. "İlk yumruğu onun attığı umurumda değil, Benny. İlk sözlü saldırıyı sen yaptın ve bunun kavgayla sonuçlanacağını bilmeliydin."

Tuvaletin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Shane içeri girdi. "Kurtlarımdan biri aradı." Olan biteni bir gözden geçirdi. "Bana özetle anlatır mısın, Rip?"

Ripper her şeyi diğer Alfa'ya aktardı, o da kurtunun tam da burada olay çıkardığı için oldukça sinirliydi.

Shane, Benny'ye kaşlarını çatı. "Temizlendikten sonra benimle birlikte gideceksin ve bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Carver kısa süre sonra geldi. Benny'nin oğluna söylediklerini duyunca çok bağırıp küfretti. Emberlyn, Alfa'nın suçlu kurda saldırmamasının tek nedeninin Ripper'ın çılgına dönmesinden korktuğu olduğunu düşündü.

Tuvalet düzeltildikten ve kavgacılar alfa erkeklerini de yanlarına alarak ayrıldıktan sonra, Yvette Ripper'ı buldu ve ona sevgi dolu bir gülümseme attı. "Müdahale ettiğin için teşekkürler, canım. Yakın zamanda durmayacaklardı." Emberlyn'e baktı ve gülümsemesi genişledi. "Yeğenime seni buraya akşam yemeğine getirmesini söyleyip duruyorum. Kalıp yemek yesen iyi olur."

Ah... ama bu bir randevuya yakın bir şey olurdu ve o istemeyebilirdi...

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim," dedi Ripper, Emberlyn'e dönerek. "Sen var mısın?"

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Ben varım."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cuma sabahı ellerini sunak üzerinde kaldırarak, Emberlyn cep boyutundaki kan taşı parçasına bakarken...

Aşağıdan gelen kavga sesleri.

Dudaklarını sıkıca kapatarak, yere iki kez sertçe vurdu. "Konsantre olmaya çalışıyorum."

Bodrumdan başka bir ses geldi. Bu sefer hafif bir çarpma sesi.

"Ne yaparsan yap, beni oraya çekemezsin. Cevabım hala hayır." Emberlyn derin bir nefes aldı ve ilahi söylemeye başladı. Yeşil, siyah ve gümüş renkli sihirli parçacıklar avuçlarından yavaşça aşağıya doğru süzüldü. Parçacıklar dönüyor, yoğunlaşıyor, titreşiyor ve parılıyordu.

Sonra kan taşına doğru aşağı doğru fırladılar ve koruyucu büyüü taşa kazıldılar. Mücevher titredi, ışıkla titreşti.

Büyüyü okuduktan sonra yumruklarını kapattı. Kan taşı sakinleşti, parlaklığı soldu. Onu eline aldı - elinde sıcak hissediyordu, güçle mırıldanıyordu. Memnuniyetle, onu siyah nervürlü pantolonunun cebine koydu.

Öğleden sonra bir şifa seansı yapmayı kabul etmişti. Bir kişinin enerjisini yeniden düzenlemek, tıkanmış yolları açmak ve negatif titreşimlerden arındırmak anlamına geliyordu. İkincisini yanlışlıkla içine almak çok kolaydı. Kan taşı, tüm negatif enerjiyi saptıracaktı.

Genellikle merkezin kapanış saatinden sonra bu tür seanslar yapardı, ama bu sefer mümkün olmayacaktı. Daha sonra futbol maçına gidecekse, bu mümkün değildi. Müşterisi öğleden sonra randevusu sorun etmedi, çünkü o da maçı kaçırmak istemiyordu. Paisley, Chrissie ve Clem, Emberlyn'in yokluğunda birkaç saatlik işi kolayca halledebileceklerini söyleyerek, onun yerine bakmayı kabul etmişlerdi.

Çalışma odasında dolaşarak tütsü yakıcıyı söndürdü ve eşyaları yerlerine koydu. Lucie içeri girerken kapı menteşeleri gıcırdadı ve yüksek sesle miyavlayarak "*Bana dikkatini ver*" der gibi seslendi.

Emberlyn başını eğdi. "Ne var, kedici?" Bir miyav daha, bu seferki daha az sızlanarak.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Lucie cıvıladı ve odanın dışına baktı... ve bir dakika sonra ön kapı çalındı.

"Oh, misafirim mi var? Uyarı için teşekkürler. Teşekkür ederim." Emberlyn, Lucie ile birlikte çalışma odasından çıktı ve ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığına neredeyse donakaldı. Çünkü Reena'nın verandasında ne işi vardı?

Ev onu bu kadar uzağa gelmesine izin vermişti, bu da şu anda onu Emberlyn için fiziksel bir tehdit olarak görmediği anlamına geliyordu. Bu, Başrahibe'nin onu tekrar rahatsız etmeye gelmediği anlamına gelmiyordu.

Reena, yatıştırıcı bir hareketle hızla ellerini kaldırdı. "Buraya vasiyet, malikâne ya da bu konularla ilgili herhangi bir şey için gelmedim. Sorun çıkarmak için de gelmedim. Buraya geldim çünkü, şey, bu konuda başka kime danışabileceğimi bilmiyorum."

Emberlyn gözlerini kısarak baktı. "Bu konuyu biraz daha açar mısınız?"

Reena dudaklarını yaladı. "Coven'ımdaki asi grupla ilgili sizinle konuşmak istedim."

Huh. Emberlyn'in duymayı beklediği şey bu *değildi*. Tabii ki bu bir hile olabilirdi; Emberlyn'i kendisiyle konuşmaya ikna etmek için bir yol. Ama bu Reena'nın tarzı değildi.

Başrahibenin ne kadar samimi olduğunu anlamanın tek bir yolu vardı.

"İşe gitmeden önce yirmi dakikam var," dedi Emberlyn.

"Bu kadar uzun sürmez."

Emberlyn verandadaki masayı işaret etti ve sonra o ve diğer cadı, birkaç hafta önce olduğu gibi karşılıklı oturdular.

Biraz tereddütlü görünen Reena, dirseklerini sandalyesinin kolçaklarına dayadı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Her zaman asi bir grup olmuştur, biliyorsun. Muhtemelen her zaman da olacaktır. Çünkü yasak olanı keşfetmek ya da en azından anlamak isteyen cadılar her zaman olacaktır. Geçmişte, bu grup hiçbir zaman yıkıcı olmamıştı; cadı meclisi içinde hiçbir zaman sorun çıkarmamıştı. Ancak *bu* sefer, aynı şeyi söyleyemem."

Emberlyn satır aralarını okuyarak kaşlarını çattı. "Coven üyelerinin başına hoş olmayan şeyler mi geldi?"

"Evet," diye itiraf etti Reena, zihinsel yorgunluktan sesi alçalmıştı. "Kimseye fiziksel zarar gelmedi, ama eşyalar tahrip edildi. Sırlar açığa çıktı. Tartışmalar çıktı. Aslında hepsi oldukça önemsiz şeylerdi, ama yine de zarar vericiydi."

"Biraz, yaptığım la suçlandığım ama yemin ederim ki ben yapmadığım bazı şeyler gibi."

Reena derin bir nefes aldı. "Evet."

Emberlyn, Başrahibenin onu günah keçisi olarak kullandığını itiraf etmesiyle tam olarak *yatıştığını* söyleyemezdi, ama masumiyet iddialarının reddedilmesinden sonra bu hoş bir değişiklikti. "Bu grubun üyeleri kimler, biliyor musun?"

"Hayır. Birçok potansiyel şüpheliyi sorguladım, ancak onları herhangi bir suçtan aklamak zorunda kaldım - şüphelerimi destekleyecek hiçbir kanıt bulamadım. Lanet kavanozlarını duyduğumdan beri, fraksiyon üyelerini tespit etmek için çabalarımı iki katına çıkardım, çünkü muhtemelen bir veya hepsi sorumlu." Reena, gergin ve alaycı bir gülümseme attı. "Ve yardım etmek için işe aldığım kişiler gibi ben de tamamen başarısız oldum."

"Yardımcıların kimlerdi?"

"Yakın çevremdeki kişiler – Ward, Tyra, kardeşim Penelope, Getty ve birkaç kişi daha. Onlar da benim kadar fraksiyon üyelerini ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyorlar ve girişimlerimizin sonuçsuz kalmasından benim kadar hayal kırıklığına uğruyorlar."

Emberlyn başını yana eğdi. "Neden bana geldin? Ve neden her şey hakkında bu kadar açık sözlüsün?"

"Çünkü" – Reena titrek bir nefes aldı – "lanet kavanozları konusunda, hedef olanın Millicent değil, ben olduğumu düşünüyorum."

Emberlyn kaşlarını çatı. "Neden?"

Toprağın zarar görmesi onu pek etkilemedi, değil mi? Kavanozları sadece can sıkıcı buldu, o kadar. Toprağın zehirlenmesinden gerçekten etkilenecek tek kişi, onun için büyük planları olan kişiydi. Ben. O planları birkaç aydır hazırlıyordum. Bence biri bu planları sabote etmek istedi. Öyle ki, Millicent'in onları yakalarsa ne yapacağını bilmelerine rağmen kavanozları tekrar tekrar dikmeye devam ettiler – bu çok büyük bir riskti. Ama yine de yaptılar."

Her şeyi zihninde tekrar gözden geçiren Emberlyn, alt dudağını ısırdı. Bu olasılığı düşünmemiştir.

'Covenim, tutamadığım sözlerim yüzünden bana kızgındı. Mevcut evleri yenileme alternatifini bulduğumda bu öfke azaldı. Ama sonra Lincoln büyüye maruz kaldı ve Carver projeyi bıraktığı için planlarım yine suya düştü. Böylece, covenimde bir kez daha öfke hakim oldu ve kurtların artık bize şüphayle bakması durumu daha da kötüleştirdi. Üç Alfa da benden, benim bilmediğim cevaplar için baskı yapıyor."

Reena durakladı ve parmaklarına baktı. "Carver ve ben arkadaşlık. Şimdi bana yüz vermiyor. Kendi cadı topluluğumda neler olup bittiğini nasıl bilmediğimi anlamıyor. Gerçeği sakladığımı düşünüyor." Gözlerini Emberlyn'e çevirdi. "Saklamıyorum. Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

Gözlerine bakarak Emberlyn ona inandı. "Yani, Lincoln'ün büyülenip buraya yakın bir yere bırakılmış olmasına rağmen, bunu yapan cadı veya cadılar bana zarar vermekten çok senin durumunu kötüleştirmekle ilgileniyorlardı, öyle mi?"

"Evet. Klansın cadı meclisine karşı dönmesini istediklerini düşünüyorum, çünkü bunun benim konumumu sallantıya sokacağını biliyorlardı. Cadılarımı korumak benim görevim. Ama şu anda kendilerini güvende hissetmiyorlar."

Emberlyn parmaklarını kol dayanağına vurarak ritim tuttu. Bu teoriyi kendisi düşünmemiş olması onu rahatsız etti. Mantıklıydı. Her şey mantıklıydı. "Bu konudaki düşüncelerini bilmek isterim," dedi Reena. "Bana yardım etmek için hiçbir bana yardım etmek için hiçbir nedenin yok, seni birçok kez hayal kırıklığına uğrattım. Beni bu verandadan aşağı atsan bile seni suçlamam. Ama bu durum, odak noktası ben olsam da olmasam da seni etkiliyor. Açık konuşmak ikimizin de yararına."

Bu konuda haklıydı. Emberlyn, geçmişleri nedeniyle kadına yardım etme konusunda hiç istekli olmasa da, bunun bakış açısını etkilemesine ve seçimini belirlemesine izin vermek aptallık olurdu. "Sana katılıyorum. Bence senin kampında sana sorun çıkarmak için çok çaba sarf eden biri olması çok muhtemel. Ve eğer öyleyse, muhtemelen bir kadın."

Reena kaşlarını çatı. "Neden bir kadın?"

"Kendine düşman edinmediğin sürece, bir kişinin bu kadar risk alıp bu işe bu kadar yatırım yapmasının tek gerçek nedeni, büyük bir kazanç elde etmek istemesi olabilir. Yüksek Rahibe olmak gibi... Bunu sadece bir kadın yapabilir. Eğer cadı meclisini sana kızdırırlarsa, senin yerini almaya çalışabilirler. İnsanlar bir araya gelip seni istifaya zorlayabilirler."

Düşünceli bir ifadeyle Reena başını salladı. "Mantıklı. Sence kim şüpheli olabilir?"

"Ailem dışında, senin "kötü niyetli yol" olarak gördüğün şeye ilgi duyabilecek cadıları yeterince iyi tanımıyorum. Eğer böyle birini tanıyorsan, ona yakından bak. Ames'in bu grubun bir parçası olması beni şaşırtmaz – bir keresinde Millicent'ten kan büyüsü dersleri almayı istemişti; Millicent bunu reddetmişti."

"Yıllar boyunca sana etik olmayan iksirler veya büyüler için gelen cadıların isimlerini verebilir misin?"

"Bunu yapabilirim. Ama seni her türlü pislikle uğraştırmayacaklarına inandığın kişilerin isimlerini reddedersen bunun bir anlamı olmaz." Emberlyn'in gözlemlerine göre, Reena sevdiği insanların neler yapabileceğini görmezden gelmeyi severdi. "Yıllar boyunca kapıma gelenlerin kimler olduğunu bilsen şaşıırırsın."

Reena rahatsız bir şekilde başka yere baktı. "Eski kocam da onlardan biriydi, biliyorum – yıllar önce itiraf etmişti."

"Kız kardeşin Penelope de öyleydi," diye ekledi Emberlyn, Başrahibenin bakışları ona dönüp genişledi. "Ve o zamanki partneri Bennet. Senin sağ kolun Getty de öyle – evet, onun burada görünmesine ben bile şaşırdım. O her zaman "diğer" büyücülükleri onaylamıyor gibi görünüyordu."

Reena koltuğunda kıpırdanarak, içinden küfretti. "Sana gelmiş olmaları, beni ihanet edecekleri anlamına gelmez."

"Neden? Aile ve arkadaş oldukları için mi?" Emberlyn burun kıyırdı. "Gill, Dez ve çocukları benim ailem – bana nasıl davrandıklarına bak. İnsanlar bir şeyi yeterince istediklerinde, sadakat, sevgi ve onur gibi şeyler pencereden dışarı uçup gidebilir. Başrahibe pozisyonuna yükselmek için ezdiğin insanlar yok mu?"

Reena tereddüt etti. "Anlıyorum," diye mırıldandı sonunda. "Büyükannen bu grubun üyeleri hakkında bir şey söyledi mi?"

Emberlyn başını salladı. "Millicent, onu etkilemedikçe cadı meclisi meseleleriyle ilgilenmezdi."

"Yüksek Rahibe seçilmek istediğimde, cadı meclisine kendimi kanıtlamak için ona meydan okumayı düşündüm. Ama kaybedeceğimi biliyordum. Başka bir fikrim de onu kasabadan kovmaktı. Ama yine, kaybedeceğimi biliyordum." Reena durakladı. "Bunu sana söylüyorum çünkü benim pozisyonumu isteyen kişi sana da aynısını yapmayı düşünebilir. Benim aksime, kaybetme riskini göze almaya hazır olabilirler. Şimdiye kadar pek çok risk aldılar."

Bu kesinlikle doğrudu. "Cadılarınızı kendiniz cezalandırma hakkını talep etmeyi seviyorsunuz. Şu anda size açıkça söyleyeyim, eğer içlerinden herhangi biri az önce bahsettiğiniz riskleri alırsa, ben *kendi* yöntemimle hallederim. Ve sizin yerinizde olsam, bana misilleme yapmazdım."

Reena hafifçe burnunu çekti. "Uyarıya gerek yok. Senin benden daha güçlü olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu beni çok rahatsız etse de, bunu inkar edemem."

"Yine de, o gece beni seçtiği anda malikaneyi benden almayı düşündün."

"O, öfke ve çaresizlikten doğan bir eylemdi. O geceye kadar senin ne kadar güçlü olduğunu tam olarak fark etmemiştim. O zaman, evi senden zorla almamın imkânsız olduğunu anladım, bu yüzden seni ikna etmeye çalıştım. Malikaneden vazgeçmeyeceğin belli oldu. Ailenin vasiyeti geçersiz kılma girişimi başarısız olunca, durumu kabullendim. Sana karşı çıkarsam, kaybederdim ve zayıf görünürdüm. Benim konumumdaki bir cadı, zayıf görünmeyi asla göze alamaz."

Emberlyn bunu söyleyeceğini hiç düşünmemişti, gerçekten düşünmemişti... ama karşısındaki kadının kendisine artık zarar vermek niyetinde olmadığına içtenlikle inanıyordu. Reena'yı bir müttefik olarak gördüğü için değil elbette. Bu ateşkes duruma bağlıydı ve uzun sürmesi olası değildi. Ama en azından *şimdilik* kendisine saldıracak bir kişi azalmıştı.

"Sana, senin etik olmadığını düşündüğün türden büyülü yardım için bana gelenlerin isimlerini vereceğim. Sana tavsiyem..."

hepsini yakından incelemek için. Bununla onları sorgulamayı kastetmiyorum. Onları izlemeyi kastediyorum. Faaliyetlerini takip et. Gerekirse onları takip et. Yanlış bilgi ver, tuzaklar kur, şüphelerini başkalarıyla paylaşma. Kimseye güvenme, çünkü onlar senin yakın çevrene sızmış olacaklar. Kampında en az bir casusun olacağı kesin.

Reena iç çekerek şakağını ovuşturdu. "Şu anda kendi adamlarımdan daha çok sana güveniyor olmam ne kadar ironik."

"Bana güvenmiyorsun, ama benim senin pozisyonuna göz dikmediğime güveniyorsun. Bu da benim senin statükon için bir tehdit oluşturmadığımı gösteriyor. Ne yazık ki, sana sadakat yemini edenler için aynı şeyi söyleyemezsin." Ve bu çok kötü bir durum değil miydi?

"Bacaklarıma bakmaya devam edecek misin?"

Ripper, hafif bir öfkeyle ona bakan soluk ela gözlere bakmak için bakışlarını yukarı doğru çevirdi. "Bacakların değil, pantolonun."

Emberlyn kaşlarını çattı. "Neden?"

"Onlarla bir sorunum var."

"Neymiş o?"

"Bacaklarını benden saklıyorlar."

Gözlerini kırptı. "Sanki bunun sebebi onlarmış gibi konuşuyorsun. Sanki pantolonum bilerek sana rahatsızlık veriyormuş gibi."

"Öyle hissediyorum."

Gözlerini devirdi ve futbol maçına geri döndü. Dilini, devre arasında onun için aldığı dondurmaya nazikçe yaladı. Kıskançlıktan penisi seğirdi, onun için bu o kadar kolaydı ki neredeyse utanç vericiydi.

Tribünde fazla boş yer olmadığı için yanları birbirine yapışmış gibiydi, ama bu onun için hiç sorun değildi. O ne kadar yakınsa, o kadar iyiydi.

Taraftarlar heyecanlanmıştı. Bazıları bayrak veya pankart sallıyordu. Diğerleri yemek yiyor veya fotoğraf çekiyordu.

Ripper hiç canlı maç izlememişti, burada kablolu yayın yoktu. Ama tekrarları ve büyük etkinliklerin yer aldığı filmleri izlemişti. Buradaki futbol maçları daha küçük olabilir, ama taraftarlar

daha gürültülü, daha coşkulu ve isyan çıkarmaya daha meyilliydi - muhtemelen maçlara kişisel olarak çok bağlı oldukları için.

Emberlyn'in cildinde küçük sihirli lekeler belirliyordu, sanki etrafta dolaşan beklenti enerjisi, içindeki güce mıknatıs gibi çekiyordu. Maç boyunca, cadısı ara sıra tezahürat ya da yuhalama sesleri çıkardı, ancak etraflarındaki çığlık atan taraftarların aksine, her zamanki sakin halini korudu. Stoik değildi, maça ilgisiz değildi, sadece sakin ve soğukkanlıydı.

Kasları gevşek, ifadesi sakin, gülümsemesi rahattı. Ama omurgasında ince bir gerginlik çizgisi vardı – o kadar ince ki, ona bu kadar alışık olmasaydı fark edemeyebilirdi. "Kalabalıktan hoşlanmaz mısın?" diye sordu.

Kız ona yan gözle baktı. "Havada oluşan gerginliği sevmiyorum. Bir noktada işler sarpa saracak."

"Muhtemelen." Shane'in takımı Carver'ın takımına karşı oynuyordu. Carver'ın takımı kaybediyordu ve seyirciler bunu hissedebiliyordu. Sonunda bağırışmalar başlayacaktı, ama kavga çıkmayacaktı – insanlar genellikle kavgayı otoparka saklıyorlardı.

Emberlyn bunu bilmiyor gibiydi, ama Ripper daha önce hiç bir kadını maça götürmemişti. Çıktığı kadınları bile. Ama cadısını yanında istiyordu. Böylelikle kalabalığın arasında ezilmediğinden ve ailesinin saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmadığından emin olabilirdi.

"Bunu yapmayı keser misin?" diye şikayet etti Paisley, Emberlyn'in yanında, ikizine kaşlarını çatarak.

Diğer eliyle avucundaki ölü sineği silkelerken Kage, "Neyi yapmayı?" diye sordu.

"Sen hep sinekleri öldürüyorsun." Paisley ona burun kıvırdı. "Böcekler de diğer canlılar gibi sevgiyi hak eder."

Kardeşi kaşlarını kaldırdı. "Örümcekler bile mi?" "Hayır, tabii ki hayır. Benim yanımda deli saçması konuşma."

Kage kıkırdadı. "Söylemeyi neredeyse unutuyordum. Annem aradı." Paisley'in dudakları aralandı. "Sonunda mı? Ne dedi?"

"Merhaba, Kage."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Telefonu kapattım."

Emberlyn kaşlarını çattı. "Neden?"

"Sessizliğin henüz sona ermesini istemiyorum," diye açıkladı Kage.

"Onun mutluluğuma çomak sokmasına hazır değilim."

"*Beni* aramadı," diye mırıldandı Paisley.

Kage elini salladı. "Ben onun en sevdiği kişiyim. Bunu biliyorsun. Sen onun zevkine göre biraz fazla çocuksun."

Kız kardeşi ona öfkeyle baktı. "Çocukça mı? Ben çocukça değilim!"

"Üzerine peri pislemiş gibi görünen spor ayakkabılar giyiyorsun."

Paisley parlak ayakkabılarına baktı. "Buna moda denir." "Evet, *dokuz* yaşındakiler için."

Emberlyn iç geçirdi. "Beş dakika boyunca birbirinize nazik davranabilir misiniz?"

Kage gözlerini kırptı. "Yani... hayır."

"Kulağa karmaşık geliyor," dedi Paisley ona. "Ben basit şeyleri tercih ederim." Kage kız kardeşine bir bakış attı. "Bu yüzden kendini bu kadar seviyorsun."

Bunun üzerine ikizler kavga etmeye ve birbirlerinin omuzlarına vurmaya başladılar.

Ripper Emberlyn'e doğru eğildi. "Yani yakın değiller mi?"

Cadı bu soruya şaşırmış gibiydi. "Oh, çok yakındırlar. Anlamadın mı?"

"Hayır. Hayır, anlayamıyorum." Üzerinde bir bakış hissederek sağ tarafına baktı... tam da CeCe başını *hızla* çevirip sahaya bakarken. İçinden iç geçirdi. Onu birkaç kez bakarken yakalamıştı ve bu hızla canını sıkmaya başlamıştı.

En azından onun yoluna çıkmıyordu – ve daha da önemlisi, Emberlyn'in yoluna da. Ayrıca, aptalca "Ripper büyü altında" iddialarını yaymayı da bırakmıştı. Emberlyn onu kesinlikle büyülemişti, ama kelimenin tam anlamıyla değil – büyü falan yoktu.

Tam o sırada, Reena'nın beton merdivenleri çıktığını gördü. Bakışları Emberlyn'inkiyle çarpıştı ve iki kadın – ne oluyor lan? – en ince çene hareketiyle selamlaştılar.

Kaşlarını çattı. "Az önce Reena'ya selam mı verdin?"

Omuzları gerilen Emberlyn, başını çok yavaşça ona doğru çevirdi.

"Beni çok yakından izliyorsun." Bundan pek memnun görünmüyordu.

"Neden olmasın? Sen benimsin. Teninde kalan kokum bunu söylüyor. Şimdi, benim bilmediğim ne var?" O, eğilerek avucunu kadının uyluğuna koydu. "Konuş benimle."

İç çekerek elini salladı. Aniden, etraflarındaki tüm sesler boğuklaştı. Etraflarında bir tür sihirli görünmez balon oluşturduğunu fark etti.

"Bugün Reena ilginç bir ziyaret yaptı. Rahatla," Emberlyn, adam gerginleşince ekledi. "Yine malikaneyi bırakmam için beni taciz etmedi. Konu o değildi."

"O zaman ne?" diye sordu, şüpheyle.

"Bir teorisi var." Emberlyn, parmağına damlamadan önce dondurmasını yaladı. "Şu anda senin arazinde lanet kavanozlarını gömen kişinin, Millicent'i etkilemek için *değil*, onun planlarını bozmak için yaptığını düşünüyor. Reena, asıl hedefin kendisi olduğunu düşünüyor. Lincoln benim peşimden gönderilmiş olabilir, ama başına gelenler klanları cadı meclisine karşı kıskırttı ve bu da onun konumunu zayıflattı."

Ripper bunu düşünerek ağzını bükdü. "Haklı olabilir. Düşmanların olduğu için bunun *seninle* ilgili olduğunu otomatik olarak varsaydım. Ama belki de birisi buna güveniyordur." Reena'nın teorisi aslında çok daha mantıklıydı, çünkü Emberlyn'i hedef almak kendini yok etmekten başka bir şey değildi.

Emberlyn dondurmasını bir kez daha yaladı. "Reena, ahlaka aykırı bulduğu türden büyü ve iksirler için bana gelen cadı grubu üyelerinin listesini istedi. Grubun kimlerden oluştuğunu belirlemeye çalışıyor. Muhtemelen bu işin arkasında onlardan biri, hatta belki de hepsi var. Bu kadar risk almaya kalkışmalarına bakılırsa, akıllarında önemli bir amaç olmalı."

"Yüksek Rahibe olmak gibi."

Emberlyn başını salladı. "Benim tahminim de bu." Kalabalığın yarısı, rakip takımın taraftarlarının sızlanma ve inlemelerini zar zor bastıran tezahüratlarla patladığında, bir an durakladı. "Kurnaz küçük suçlumuz, diğerlerini Reena'ya karşı kıskırtıyor. Artık cadılar meclisi güvende hissetmiyor. Birkaç kişinin, diğerlerini Reena'ya baskı yapıp istifa etmesini sağlaması zor olmaz. Bu işe yaramazsa, başka bir şey deneyeceklerdir."

"Ne gibi?"

"Coven'ı ele geçirmeyi hedefleyen Reena, ya Millicent'e meydan okumayı ya da onu Chilgrave'den kovarak bir mesaj vermeyi düşündü. Bana, onun pozisyonunu isteyen kişinin bana da aynısını yapabileceğini söyledi."

Sadece bu düşünce bile içini öfkeyle dolduruyordu. Bir zamanlar Emberlyn'e bakıp onu *istemmişti*. Peki şimdi? Hala onu çok istiyordu. Ama bu farklıydı. Daha fazlasıydı.

Onu sahiplenmek, korumak, şımartmak, saklamak, kendine saklamak istiyordu. Ve diğer cadıların ona yaklaşmasını istemiyordu. O zaten yeterince bu tür şeylerle uğraşmıştı.

Bunu söylemek ona acı veriyordu, ama... "Yine, o haklı olabilir. Suçlu, dediğin gibi kurnaz. Ama akıllı değil, yoksa seni bu işe bulaştırmazdı. Ayrıca Reena'nın konumunu korumak için gerekli olanı yapmaya hazır olduğunu da hafife almazdı, bu seninle görüşmek anlamına gelse bile." Durakladı. "Yani artık ikiniz müttefik misiniz?"

"Hayatta olmaz." Emberlyn eğilip, dondurma çubuğunu ayaklarının arasındaki boş soda kutusuna attı. "Reena'ya hiç güvenmiyorum, ona karşı en ufak bir saygı da duymuyorum. Yıllar boyunca gösterdiği ilgisizliği asla affetmeyeceğim. Ama yine de objektif davranıp, onun haklı noktalar olduğunu kabul edebilirim. Ayrıca, onunla aramızın iyi olduğu izlenimini *vermek* iyi olacaktır. Reena ile benim samimi görüldüğümüzü gören fraksiyon üyeleri tedirgin olacaktır. Aramıza girmeyi amaçlamışlarsa, başarısız olduklarını anlayacaklardır. Coven'daki pisliklerin başarısız olduklarını vurgulamayı seviyorum."

Göğsünde bir gülümseme belirdi çünkü, evet, fark etmişti.

Sadece o anda, ses gürültü etrafındaki onları daha da habu yüzden belli ki 'balonu' düşürmüştü.

Paisley, ondan Emberlyn'e baktı. "Neden bu kadar gizli saklı davranıyorsun?"

Emberlyn elini elini elini "Sana söyleyeceğim söyleyeceğim söyleyeceğim, önemli önemli

"Yarın demişken," diye araya girdi Ripper, "çalışıyorsun, değil mi?"

"Öğleden sonra ikiye kadar," dedi Emberlyn. "Eve giderken bazı müşterilerin çamaşırlarını bırakacağım, sonra işim bitecek."

"Saat altı civarında senin evinde buluşuruz."

Kafasını eğdi. "Dolunayı benimle geçirme konusunda ciddi miydin?"
"Çok ciddiydim." Ve ona yapacağına söz verdiği şey konusunda da aynı derecede ciddiydi.
O sözü hatırlıyor olmalıydı, çünkü gözleri ısındı. "Tamam."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dairesinin kapısının hemen içinde duran Paisley, iksiri içti ve biraz titredi. "Yeşil çay gibi tadı var, ama çok nane kokuyor."

Emberlyn boş iksir şişesini ondan aldı ve tıpağı yerine taktı. "Bu gece için gergin misin?"

Paisley hızlıca nefes verip elini karnına koydu. "Evet. Crew bana sürekli iyi olacağımı söylüyor; yanımda olacağını ve beni yalnız bırakmayacağını söylüyor. Ama şu anda bile ayın hareketleri beni etkiliyor. Sanki vücudum dolunayın yaklaştığını biliyor gibi. Bunun ne kadar güçlü bir etkisi olacağını öğrenmekten biraz korkuyorum. Ara formuma dönüşmek ya da kötü cinsel kararların kokusuyla uyanmak istemiyorum."

"Crew seni terk etmeyeceğini söylediye, terk etmeyecektir. Bu da, yatıp kirlenebileceğin tek kişinin o olduğu anlamına gelir."

Paisley'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Yatakta harikadır, bu yüzden benim için sorun olmaz."

Kage duvardan uzaklaştı. "Bekle, Crew ile yatıyor musun?"

"Neden, koruyucu ağabey rolünü üstlenip ona bana iyi davranmasını emredecek misin?" Paisley alaycı bir tonla sordu.

Kage gözlerini kırptı. "Ve senin mutluluğuna katkıda bulunmak için mi?" Bir an durdu, mırıldandı. "Bilmiyorum. Aklımdan hiç geçmemişti."

Paisley ona ters ters baktı. "Sen tam bir pisliksin. Biz *ikiziz*. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Olmalı mı?"

Sinirli bir ses çıkararak Paisley ondan uzaklaştı. "Tek çocuk olduğun için şükret, Emberlyn. Kardeşler *en* kötüsüdür."

Dudaklarının seğirdiğini hisseden Emberlyn, duvar saatine baktı. "Aşağı insek iyi olur. Merkez iki dakika sonra açılacak."

"Önce, dün gece maça Ripper ile yaptığın gizli konuşmayı bana anlatmalısın. Bugün her şeyi anlatacağını söylemiştin."

." Paisley kollarını kavuşturdu. "Anlat bakalım."

Kage başını eğdi, açıkça meraklanmıştı.

"Reena dün beni görmeye geldi." Emberlyn arkadaşlarına tüm konuşmayı aktardı ve ekledi: "Benden tavsiye isteyeceğini hiç düşünmemiştim; bunu yapması hala bana garip geliyor."

Kage yanağını ovuşturdu. "Sana zarar vermeyeceğini *düşünmeni* sağlamaya çalışıyor olabilir, ama aslında seni alt etmek için planlar yapıyor olabilir. Ama bu Reena'ya pek uymuyor."

"Hayır, öyle değil," diye onayladı Paisley. "Gerçek hedefinin *kendisi olduğu* konusunda haklı olabilir. Aslında, sorumlu olan kişi, senin peşindeymiş gibi göstermeye çalışmakla akıllıca davranmış olur. Böylece insanlar onun düşmanlarından değil, senin düşmanlarından şüphelenir."

"Bence bu, gruptan biri olmalı, ya da belki birkaç kişi." Emberlyn, Kage'den Paisley'e baktı. "İkinizden biri, bu grubun kimlerden oluştuğuna dair bir fikri var mı?"

Kage dudaklarını büzdü. "Coven'a bilgi amaçlı olarak kötü niyetli uygulamalar öğretilmesi gerektiğini düşünen birçok cadı var. Ancak, bunlarla uğraşmak istediğini açıkça itiraf eden birini hiç duymadım. Her halükarda, bu grup sıkı sıkıya bağlı olacaktır. Gizli. Belki de nesiller boyu süren bir grup."

Emberlyn başını salladı. "Ve kesinlikle Reena'nın yakın çevresine sızmış olacaklar. Onu gözetim altında tutup, hiçbir şey anlamadığından emin olmaları gerekecek. Bu aynı zamanda onu yanıltıp, güvenilmez insanları güvenilirmiş gibi gösterebilecekleri anlamına da geliyor."

"Durumun bu kadar kötüye gitmesinin bir kısmı onun suçu," dedi Paisley. "O, fraksiyonu hiçbir zaman ciddiye almadı. Önceki Baş Rahibeler her şeyi yakından takip ederdi. O ise grupla ilgili tüm söylentileri görmezden geldi, sanki grup hiç var olmamış gibi davrandı; grubun onu zayıflatabileceğini veya devirebileceğini düşünemeyecek kadar kibirliydi."

"Şimdi bunu düşünüyor," diye mırıldandı Emberlyn.

Paisley alt dudağını ısırıldı. "Ailemden kimsenin bu gruba üye olduğunu sanmıyorum, ama onun yerini başkası alsa da pek umursamayacaklarını düşünüyorum. Yakınlarını hiçbir şeyden sorumlu tutmayan bir liderden hoşlanmıyorlar. O her zaman onlar için, özellikle Tyra ve Sera için bahaneler uyduruyor, hatta onlara sahte mazeretler bile uyduruyor."

"Sera'dan bahsetmişken, o da bu gruba katılmak isterse hiç şaşımam. Ama sanmıyorum, çünkü onlar dikkat çekmemeye çalışıyorlar. Sera için aynı şeyi kimse söyleyemez." Gizli bir örgüt ona güvenmezdi.

"Seni küçümsediğini iddia ediyor ama aslında kıskanıyor. Senin onda olmayan bir şeye sahipsin: istediğin türden büyücülük yapma özgürlüğü. Evet, kesinlikle gruba katılmak isteyecektir. Ama onların ona ulaşip katılmasını isteyeceklerini sanmıyorum. Çok geveze ve dramatik biri." Paisley başını eğdi. "Anneme beni resmen reddetmesini tavsiye ettiğini söylemiş miydin?"

Emberlyn kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kuzenimiz bize bu konuda önceden haber verdi," dedi Kage, çenesini sıkarak. O lanet olası inek. "Sera neden bunu umursasın ki?"

"Çünkü ben üzülürsem *sen de* kızarsın, belki?" diye önerdi Paisley. "Sana doğrudan saldıramaz, ama başkalarını kullanarak seni kızdırabilir."

Emberlyn dudaklarını sıkıca kapattı. "Biri onu kışkırtmalı."

"Bunu düşünenler olacaktır. O sadece seni kızdırmıyor." Paisley'in vücudu aniden titredi ve titrek bir nefes verdi.

Endişelenen Emberlyn onu yakından inceledi. "İyi misin?"

"Sürekli titriyorum. Crew, yeni kurtadamlar için ilk dolunay gününde bunun normal olduğunu söyledi."

Ah. "Bugün herhangi bir anda, yaklaşan dolunayın vücudunu altüst ettiği için buradan çıkman gerektiğini hissedersen, git."

Paisley ona selam verdi. "Tamam. Teşekkürler."

"Dönüşümü kabul ettiğin için pişman mısın?"

"Hiçbiri. Yani, büyümle hiçbir bağlantım olmaması hala garip geliyor. Ama bunun arkasında bir boşluk bıraktığını hissetmiyorum. Kurtadam olmak aslında kendi başına bir tür büyü. Cadı olarak yaşamaktan çok daha tatmin edici buluyorum. Ve zayıf halka olarak görülmemek gerçekten çok iyi bir duygu, anlıyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum." Emberlyn, arkadaşının daha sonra kararından pişman olacağından endişelenmişti ve pişman olmaması onu rahatlatmıştı. "Mutlu olduğuna"

mutlu olduğuna sevindim."

"Ah, sen en iyisisin." Paisley kollarını uzattı. "Sarılabilir miyim?"

"Hayır."

Paisley dudaklarını bükerek, gözleri parlayarak, "Sarılmayı sevmediğini biliyorum, ama ben bir kurt adamım. Dokunmaya ihtiyacımız var," dedi.

Emberlyn onun alnına parmağını dokundurdu. "İşte oldu."

"Dokunma dedim, acı değil." Paisley alnını ovuşturdu. "Kurtadamların neden bu kadar dokunmaya meraklı olduğunu hiç anlamamıştım. Ama bu bir tür dil. İletişim kurma şeklimiz. Kelimeleri kullanmaktan daha doğal geliyor. Rahatlatmak, kontrol etmek, güven vermek, sevgiyi ifade etmek, *her şey* için yapıyoruz." Emberlyn'e burnunu çekti. "Eminim Ripper'ın sana sarılmasına izin veriyorsun, ama *bana* izin vermiyorsun. Bu adil değil."

"Seni kucaklayacağım, kardeşim." Kage kollarını ona doladı. "Seni seviyorum."

Paisley gülümsedi ve ona sarıldı. "Ben de seni seviyorum." Emberlyn ağzının kıvrıldığını hissetti.

"Ah, ne tatlı."

"Aslında değil," dedi Kage. "Onu sadece osuruğumun kokusunu alması için sarıyorum."

Paisley'in kaşları çatıldı. "Ne? Olamaz... *Aman Tanrım, ne yedin sen? Kokuyor!*" Kusacak gibi oldu. "Kusacağım. Gerçekten, kusacağım. Bırak beni! Hemen, hemen, hemen!"

Ripper, telefon çaldığında giysilerini çantasına tıktırırıyordu. Gece masasına doğru yürüdü, kasları gergin, yaklaşan dolunay nedeniyle vücudu gergin ve huzursuzdu. Telefon ahizesini kaldırıp kulağına götürdü. "Evet?"

"Ben Kerr, açıklığa kadar seni götürmemi ister misin?"

Normalde Ripper bu teklifi kabul ederdi. Dönüşmesi gerekiyordu; vücudunu istila eden enerjiyi atması gerekiyordu. Ayın çekimi derisini gerdi, kanında şarkı söyledi ve kemiklerinde uğuldadı.

Ama başka bir çekim çok daha güçlüydü.

"Bu gece açıklığa gitmeyeceğim," diye cevapladı Ripper. "Olmak istediğim başka bir yer var." Birlikte olmak istediği biri.

"Tahmin etmiştim," dedi Kerr, sesinde bir gülümsemeyle. "Cadına benden selam söyle." Hat kesildi.

Ripper ahizeyi yerine koydu. *Cadın*. Bu kelimenin sesini çok sevmeye başlamıştı.

Bir zamanlar, ona karşı hissettiği çekim, cinsel kimya tarafından besleniyordu. Artık durum o kadar basit değildi. Emberlyn, onun kişisel mıknaıısıydı.

Ripper yatağı aeri döndü ve çantasını kapattı. Kurt formunda malikaneye koşmayı planladığı için kendine bazı eşyalar hazırlamıştı. Onu siktiğı *için* akşam yemeğinde giyecek kıyafetlere ihtiyacı olacaktı.

Giysilerini çıkardı, çantasını kapıp verandaya çıktı. Orada, dönüşümün kendisini ele geçirmesine izin verdi. Vücudunun bazı kısımları küçüldü, diğlerleri uzadı, kemikleri hareket etti ve çatırdadı.

İşini bitirince vücudunu salladı ve kürküne yerleşti. Dişleriyle çantasını yakaladı ve sonra yola çıktı.

Ormanı dörtlale koştu, hava koşullarından yıpranmış, bölge işaretleriyle dolu ağaçların arasından geçerek yolunu buldu. Ölü yaprakları tekmeledi, hayvan dışkılarını atlattı, devrilmiş ağaçların üzerinden atladı ve süngerimsi yosun kümelerinin üzerinden geçti.

Dalları, içinden geçen rüzgârla titredi ve kürkünü hışırdatarak salladı. Küçük orman hayvanları yuvalarına kaçarken, çalılar ve çalılar sallandı. Yeşilliklerin, hayvan dışkılarının ve bir parça ozonun kokusu havayı sardı.

Koşarken çimler bacaklarına sürtünüyordu ve kaslarındaki yanmayı zevkle hissediyordu. Yakınlarda bir geyik kokusu aldı ama avlanma isteğini görmezden geldi. Emberlyn'in cazibesi daha güçlüydü.

Sonunda malikaneye vardı. Kafasıyla kapıyı iterek açtı ve patikadan yukarı doğru koştu. Pençeleri veranda basamaklarını ve terası tırmaladı.

Kapıyı pençelemek üzereydi, ama kapı açıldı. Karşı tarafta Emberlyn yoktu. Eve girdi, çantasını bıraktı ve kokusunu takip ederek mutfağı gitti. Emberlyn, ipeksi, orta uzunlukta bir bornozla lavabonun yanında duruyordu... ve muhtemelen başka hiçbir şey giymiyordu.

Onu fark edince gözlerini kırptı. "Ev seni yine içeri aldı, ha? Henüz şekil değıştirme." Önünde çömeldi. "Vay canına, çok büyüksün."

O, onu okşarken hareketsiz durdu – parmaklarını kürkünün arasına geçirip kulaklarını hafifçe ovuşturdu, sırtını ve yanlarını okşadı.

Ona karşılık dokunmak isteyen adam, geri dönüşmeye başladı.

Kız ayağa kalktı ve ona yer açmak için biraz geri çekildi. Adam onun önünde durduğunda, kız şeytani bir gülümsemeyle bornozunu indirdi.

Kahretsin, kadının çıplaktı. Cinsel açlık hissi karnının alt kısmına çarptı ve vücudunu gerginleştirdi.

Ağzı kurudu, gözleri doyamadan onu seyretti. O lanet olası bir hayaldi. Duygusal, mükemmel ve onundu.

'a ihtiyaç duydu. tüm onu, elemental ve baskıcı. O doymak *istedi*. Penis o kadar kalın ve ağırlaşmıştı ki ağrıyordu.

Kadının bakışları onun penisine düştü, parmakları sıkıştı, dili alt dudağına dokunmak için dışarı çıktı...

Ve onun kontrolü binlerce parçaya bölündü.

Bir anda onun üzerine çıktı, kalçalarını yakalayıp kendine doğru çekti ve ağzını onun ağzına kapattı. Dilini içeri soktu ve onun dilini yaladı. O da ona karşılık verdi, elleriyle onun omuzlarını kavradı.

Ripper başını eğdi, dilini daha derine soktu ve öpücüğü birkaç seviye yukarı taşıdı. Öpücük hızla ateşli, aç ve vahşi bir hal aldı.

Ellerini onun üzerinde gezdirdi. Avuçlarının altında yumuşak, sıcak ve erimiş balmumu gibi esnekti. Parmaklarını ona gömdü, her yerine izlerini bırakabilmeyi diledi.

Şehvet içini yakıp kül etti ve damarlarında dolaştı. Açlık ve sahiplenme. Lanet olasıca sahiplenme – ele geçirme, hakimiyet kurma ve iz bırakma dürtüsü. Adrenalin gibi onu canlandırdı.

Onun hoşuna gittiğini bildiği için, pençelerinin batışını hissetmesine izin verdi. Nefesi kesildi ve ağzına inleyerek ses çıkardı. Ses, penisini sardı ve sıkı.

Eğilip iki parmağıyla klitorisini ovuşturdu. Yuvarladı. Başparmağıyla bastırdı. Parmak ucuyla daireler çizdi. Tekrar ovuşturdu. Kayganlığını her yerine yaydı. Onun için hazır olduğundan emin olana kadar onunla oynamaya devam etti... çünkü nazik olmaya niyeti yoktu.

Bir avuç dolusu saçını yakaladı, başını yana çekerek boğazını ortaya çıkardı ve orada hayat veren damarı yalayarak yukarı doğru ilerledi. Ağzını kulağına yaklaştırdı ve "Seni *çok fena* becereceğim. Acı çekene kadar seni kullanacağım, Emberlyn. Küçük oyuncaklar bunun için vardır." dedi.

Emberlyn, onun hızlı ve sert bir hareketle onu masaya doğru çevirip masanın üzerine eğdiğinde nefesini tuttu. *Eh*.

Bunun onu rahatsız ettiğini söylemek yalan olurdu. Aslında, bunu arzulamaya başlamıştı. Çekmek, tutmak, sert davranmak, *almak*. Her şey çılgınca bir çaresizlik ve sarhoş edici bir hak iddiasıyla yapıliyordu.

Vücudu onun vücuduna kıvrılmış, ondan ısı yayılıyordu. O her zaman sıcaktı, ama bu farklıydı. Onun üzerinde ekmek kızartabileceğine yemin edebilirdi.

"Bir milim bile kıpırdama," diye emretti, sesi alçaktı, sesindeki sertlik her zamankinden daha yüksekti. Ses tonundaki otorite, onun dikkatini çekti ve itaatini sağladı.

Genelde ona eşit davranırdı, ama yatak odasında değil. Burada kontrolü ele geçirmek istiyordu. Kızın teslim olmak istediğini biliyordu.

Nasırlı bir el arkadan amını avuçladı ve sonra iki güçlü parmak derine girdi. Onun kaba inlemesi erkeksi bir takdirin ifadesiydi ve bu, meme uçlarını sert küçük noktalar haline getirdi. "Islak."

Adam doğruldu. Parmakları kayboldu. Avucuyla kadının sırtına bastırdı. Geniş penis ucu kadının içine girdi.

Ve sonra sertçe içeri girdi.

Onun ani sahiplenmesinin şokuyla başı yukarı fırladı - bu, iç duvarlarında bir ateş okunu yukarı doğru fırlattı ve dişlerinin arasından tıslamasına neden oldu. "Beni uyarabilirdin."

"Uyarabilirdim. Ama yapmadım." Kalçalarını morartacak kadar sıkı tutarak, onu sertçe becerdi.

Gerçekten sertçe.

Emberlyn masanın kenarlarını kavradı, penisi agresif bir şekilde içine girip çıkarken gözlerini kapattı. Onun hızı vahşiydi. Acımasızdı. Kontrolden çıkmıştı.

Adamın patron gibi seviştiği söylenmeliydi. Sadece en hassas noktalarını basmakla kalmadı, onları yumrukladı ve... *jackpot*. Çanlar

çaldı, ışıklar parladı, kazançlar yağmur gibi yağdı. Onda uyandırdığı tepkiler, tamamen cinseldi.

Avuç içleri sırtını okşayarak omuzlarını kavradı. Tüyleri diken diken oldu, vücudunun her yerine yeniden koku damgası vurulduğunu hissetti. Bu düşünce amını kasılmaya başladı.

İnleyerek, onu daha sert aldı. Tıpkı söz verdiği gibi, acı verene kadar. Ama acı, zevki artırdı ve saf kimyasal bir mutluluk onu sardı.

Hareket edebilseydi, onun itişlerine karşılık vermek için kalçalarını geriye doğru eğebilirdi. Bunun yerine, hareketsiz kaldı; onun verdiği şeyi kabul etti; daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istedi.

"Mükemmel bir kışın var," diye homurdandı, sıkıca kavrayarak. "Ve şu anda, o benim."

Sesindeki sert sahiplenme, onun uyandırdığı gibi görünen içinden o yeri okşadı. Ve bu onu orgazma daha da yaklaştırdı. *Neredeyse oradaydı.*

Adam açısını değiştirdi ve daha da derine girdi, nefesini boğazında hapsetti, o kadar derine girdi ki neredeyse rahmini sikiyordu.

İçindeki sürtünme gerildi, ısındı ve çatırdadı. Sonra... bir şey olmaya başladı.

Penisinin tabanında ince bir halka oluşmuş gibiydi. Yavaşça penisinin yukarısına doğru ilerleyen, iç duvarlarını *mükemmel bir şekilde* okşayan bir halka. Aynı anda, penisi nabız gibi atmaya ve kalınlaşmaya başladı. Dayanılmaz bir seviyeye kadar kalınlaştı.

Masayı daha sıkı kavradı. "Oh, Tanrım."

"Hisset, Emberlyn," diye homurdandı. "İçinde şişen sikimi hisset."

"Yırt, bu..."

"Dayanabilirsin," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Kafasını salladı, onun haklı olduğundan pek emin değildi.

"Yapabilirsin. Yapacaksın." Adam, sikini şişirmeye devam ederken acımasızca onu daha sert sikti, iç duvarlarına bastırdı, acı verene kadar gerdi.

Oluşan düğüm g-noktasını ovuşturdu, onu daha da sıkılaştırdı. Pençeler derisini deldi, acıyı artırdı, zevki baharatladı... Ripper sikini derine soktuğunda, düğüm daha da şişti.

Oyun bitti. Mutluluk dolu bir akım ona çarptı; o kadar şiddetli bir şekilde içinden geçti ki nefesini kesti. Kamburunu ıkarmalıydı. Sıçramalıydı. *Bir şey* yapmalıydı. Hareket edemiyordu, ona kilitlenmişti.

Ripper'ın penisi, içine boşalıırken tekrar tekrar zonkluyor ve seğiriyordu - bu hiç bitmeyecek gibi görünüyordu.

Sonunda orgazmı sona erdi. Tam da o anda beyni kısa devre yapmış gibiydi. Masaya yapışmış, makarna gibi gevşemiş, nefes nefese kalmıştı. Gözleri kapalı, zihni boş ve bulanık bir halde süzülüyordu, içini saf bir huzur kaplamıştı.

Parmaklar saçlarına dolandı. "Hızlı bir uyarı, bebeğim. Bu uzun bir gece olacak."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah gözlerini açtığında, Emberlyn uyuyan Ripper'ı gördü. Yanında yatıyordu, bir eli kıkında, nefes alış derin ve rahattı. Donakaldı, bir anda tamamen uyanık hale geldi.

Bir kurt adamın yatağında uyumasını istiyorsan, onun bir daha oradan ayrılmayabileceğini göze almalısın.

Bu, iyi bilinen bir espriydi. Onların sosyal görgü kurallarının farklı olduğunu hatırlatan şakacı bir hatırlatmaydı.

Bir cadı için, onların kalması pek bir şey ifade etmeyebilirdi. Bir kurt adam için ise, seni yatak arkadaşından çok daha fazlası olarak gördükleri anlamına geliyordu. Bu, sana karşı sahiplenici ve rahat hissetmelerinin ötesine geçiyordu. Senin yanında bu kadar savunmasız bir durumda olabilecek kadar sana güvendiklerini gösteriyordu.

Emberlyn'in ciğerleri sıkıştı. Çok az kişi ona güvenmişti - anlaşılabilir bir durumdu, ama biraz da üzücüydü. Bu yüzden Ripper'ın ona güvenmesi onun için önemliydi, çünkü bu, onun itibarını görmezden geldiğini gösteriyordu.

Geceyi onunla geçirerek verdiği mesaj ise... Bir dakika, bir mesaj mı veriyordu? Acaba kazara uykuya mı dalmıştı? Çünkü *Emberlyn* uykuya dalmıştı, çünkü bunu hatırlamıyordu.

Seks maratonunu hatırladı; akşam yemeğinden kısa bir süre sonra yukarı çıktıklarını ve onun onu duş almaya ikna ettiğini hatırladı. Kurulanmadan önce onu yatağa atmış ve ona oral seks yapmıştı. O da ona aynı şekilde karşılık vermişti ve... sonra hafızası boşalmıştı, belli ki o andan sonra uykuya dalmıştı.

Yorganın altında, başları yastıkların üzerinde olduklarına göre, adam onu biraz hareket ettirmiş olmalıydı. Ve ya kalmaya karar vermişti ya da basitçe sızmıştı. İkincisi pek de uzak bir ihtimal değildi – sonsuz bir ateşli seks gecesi insanın enerjisini çalabilirdi. Kesinlikle onun enerjisini çalmıştı.

Ama onun yatağında uykuya dalması tesadüfi değilse... Emberlyn bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu. Ripper ile kalıcı bir ilişki kurmak istese de

Ripper ile kalıcı bir ilişki istemesine rağmen, "daha fazlası" fikri biraz korkutucuydu. Bu, basit bir erkek-kız tanışma durumu değildi. Geçmişleri karmaşık ve kafa karıştırıcıydı.

Ripper kasıtlı olarak kalmış olsa bile, bu mutlaka *nihai bir* bağlılık istediği anlamına gelmezdi. Kurtadamların bağları geçici olabileceği gibi, platonik de olabilirdi – ya da bir noktada romantiklikten platonikliğe hızla geçebilirdi. Ama en son bu durumda kaldığında, bağ geçici olmamış ya da platonik kalmamıştı. Sonunda, daha sonra ona ihanet eden bir kurt tarafından resmen sahiplenilmişti. Bu yüzden tüm bu durum sinirlerini bozuyordu.

Hayatında hiç kimse için önemli olmamıştı. Babası ona arkasını dönüp gitmişti. Annesi kalbi kırıldığı için ondan uzaklaşmıştı. Millicent onu hiç öncelikli görmemişti ve ailesinin geri kalanı onunla pek ilgilenmemişti. Michael ile durum farklı olmalıydı. O, onun eşi idi, Tanrı aşkına. Yine de onu aldattı; sanki bunun için özür dilemesi gerekmiyormuş gibi davrandı. Ve sonra ortadan kayboldu.

Hayatı boyunca başkaları tarafından hayal kırıklığına uğradıktan sonra, yalnız kalmaya, sadece kendine güvenmeye alışmıştı. Bu noktada, bu onun rahatlık alanıydı. Ripper daha fazlasını isteseydi, buna tahammül edemezdi. Zaten hak ettiğinden fazlasını istiyordu.

Ama karşılığında çok şey vermişti, değil mi?

Her zaman onu destekliyordu. Her zaman onu koruyordu. Her zaman ona bakmaya çalışıyordu.

Onunla çok uyumlu görünüyordu. Ruh hali değişirse, bunu hissediyordu. Kıpır kıpır olursa, bunu fark ediyordu. Vücudu birazcık bile gerginleşirse, o da aynı şekilde hareketsiz kalıyordu.

Birinin ona bu kadar odaklanması garipti. Onun için asla ikinci planda olmayan biri. Onu gören ve kabul eden biri. Bunu sevmeye başlamıştı ve kaybetmenin çok acı verici olacağını biliyordu.

Dolu mesanesi onu rahatsız eden Emberlyn, onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kaydı. Futondan uzun beyaz bir tişört kaparak, o çekti onu başının üzerinden ve banyoya gitti en süit

banyoya girdi. İşini halletti, kendini tazeledi, nemlendirdi ve saçlarını taradı.

Kısa bir süre sonra banyodan çıkarken, sadece boxerıyla yatağının kenarında oturan Ripper'ı görünce durdu. Gözleri başından ayak parmaklarına kadar vücudunun her santimini tararken, içini yakıcı bir sıcaklık kapladı. O, sadece kendisini değil, onu da çok fazla farkında hissettirebiliyordu.

"Neredeyse yataktan kalkar kalkmaz mükemmel görünüyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

Kız gözlerini kırptı. "Aslında değil. Ama bu kadar kızgın olmasaydın, iltifatın için teşekkür ederdim."

"Sinirli değilim," dedi. "Sadece senin biz sıradan ölümlülere göre bu avantaja sahip olmanı adil bulmuyorum."

Emberlyn burun kıvırdı, ama adam ayağa kalkıp gerindiğinde bu ses kesildi. Ne gösteri ama. Kasları çok çekici bir şekilde dalgalandı ve gerildi. Boğazını temizledi ve odanın içine doğru yürüdü. "Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum."

"Sen beni kurutduktan sonra tuvalete gittim," dedi adam açıkça, kollarını indirerek. "Geri geldiğimde, sen bayılmıştın."

"Yani beni yatağa yatırdın ve ne, kalmaya mı karar verdin?"

O kapıyı bir gözünü kırpmadan bir ona ona bir sarsılmaz bir kararlılık parıltıyordu. "Ben yaptım."

Yani bu bir kaza değildi. Kalmayı seçmişti. Ve ses tonu, ona hoşuna gitse de gitmese de umurunda olmadığını söylüyordu.

Bu, senin için bir Alfa kurt adamdı. Hepsi kendi kurallarını kendileri koyarlardı.

Kollarını kavuşturdu. "Seni yatıya davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Aklından çıkmış olmalı."

Ona doğru yaklaşmaya başladığında, her adımında kesin bir niyetle, kalbi biraz hızlandı.

Onun üzerinde eğilerek, yüzünü ve saçlarını kokladı. "Şampuanının çilek kokusunu seviyorum. Benim kokumla karıştığında daha çok seviyorum."

O kadar *rahat* davranıyordu ki. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Sanki az önce *onun yatağında* uyanmış olması çok doğal bir şeymiş gibi.

Yüzünü inceleyerek, avuçlarını kadının boynunun iki yanına koydu. "Rahatla, bebeğim," diye ikna etti, sesi alçak ve yumuşaktı. "Olanlar iyi şeyler. Karşı koyma. Bırak olsun."

"Hala dolunayın etkisinde olmadığından emin misin?" "Eminim." Ciddi bir bakışla onun gözlerine baktı, yüzünde yoğun bir ifade vardı. "Bu kadar kısa sürede benim için bu kadar önemli hale nasıl geldin bilmiyorum, ama işte buradayız. Oldu."

Bunu kesin bir şekilde söyledi. Tamamen kabullenmiş gibiydi. Bu konuda hiç tereddüt etmediği belliydi.

Hâlâ boynunu kavrayan ellerini, başparmaklarıyla çenesinin alt kısmına doğru kaydırdı. "Aslında bunu önceden tahmin etmeliydim." Gözleri, sahiplenme duygusuyla parıldayan yüzünde dolaştı. "Sen sihir gibisin *Vogue*, ölümcül bir bitki ve saf zarafet, hepsi bir arada. Müthiş bir paket. Ve orada bir parça pamuk şeker kokusu var."

Kaşlarının kalktığını hissetti. "Pamuk şeker mi?"

"Tatlım," diye devam etti. "Bunu pek çok insana göstermiyorsun. Ben görüyorum."

Bu algısı güçlü piç kurusu görmediği çok az şey vardı. görmediği çok az şey vardı.

Sevgi dolu bir jestle yüzünü okşadı ve bu, kadının göğsünde . "Karşı koyma," diye tekrarladı. "Bunu bir deneyelim; ne olacağını görelim. Bunu kabul eder misin?"

Onu izledi, bakışları yırtıcı bir yoğunlukta, şahin gibiydi. Bakışlarında bir parça ihtiyat vardı. Her zaman çok dikkatliydi, onun cadısı.

Ripper, birçok kasaba sakininin onu pervasız bulmasını ironik buluyordu. Aslında Emberlyn'in hareketlerinde hiçbir dürtüsellik ya da düşüncesizlik yoktu. Her şeyi bir amaç uğruna yapıyordu.

Bu ihtiyatlılık, arkasında kimse olmamasından kaynaklanıyordu, diye düşündü. Düşersen seni tutacak kimse yoksa, asla yanlış bir adım atma lüksün olamazdı.

Artık onu vardı. Kahretsin, onu haftalardır "vardı". O sadece bunu görmemişti.

Artık, basitçe söylemek gerekirse, boku yediğini inkar edemez veya görmezden gelemezdi. Tamamen boku yemişti. Cadının ağına kapılmıştı... ve bununla tamamen barışıktı.

Ripper, onun yanında uykuya dalmıştı ve onun bu duruma nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordu. Daha önce bir kurt adamla ciddi bir ilişkisi olmuş ve işler daha sonra berbat bir hal almıştı, bu yüzden ondan nasıl bir tepki bekleyeceğini bilmiyordu. Cadısı her şeyi olduğu gibi bu durumu da sakın bir şekilde karşılıyordu. Ama... şüpheliydi.

Elbette öyleydi.

Emberlyn, çok fazla insan tarafından çok fazla kez hayal kırıklığına uğratılmıştı. Onun gözünde hepsi pislikti. Onlar yüzünden, Emberlyn insanların onu sonsuza kadar yanında tutmak istemesine o kadar alışkın değildi ki, şimdi onun hiçbir yere gitmeyeceğine inanmakta zorlanıyordu. Ona hiçbir söz veremiyordu, çünkü bu sözlerin uzun vadede işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Ama işlerin boktan bir hal alacağını da tahmin etmiyordu.

Başlangıçta onu sadece bir kez elde edemeyeceğini biliyordu, ama daha fazlasını isteyeceğini tahmin etmemişti. Ama aralarındaki çekim... buna "alışmak", sert kenarlarını yumuşatmak, buna karşı bağıışıklık geliştirmek mümkün değildi. Çünkü bu onları birbirine bağlamıştı.

Gerçek bir şeyler hissettiğı sadece iki kadın daha vardı. Ama Emberlyn'e karşı hissettikleri daha yoğundu. Daha belirgindi. Daha *kesindi*. O, onun için çok önemliydi. Onu sonsuz bir şekilde büyülemişti.

Emberlyn'in pek çok yönü vardı. Bazıları sert, bazıları kırılğan. Ve Emberlyn ona bu kırılğanlıklarını göstermeye izin verdiğinde – ve bunu gerçekten izin verdi; Emberlyn'de tesadüfi kaymalar yoktu – bu onu etkiledi.

O, her bakımdan onun eşı idi. Ondan korkmuyordu. Ona yalakalık yapmıyordu. Onu bir Alfa gibi davranmıyordu. Ve onun yanında düşüncelerini çekinmeden söylüyordu. Hatta bir keresinde onu tehdit bile etmişti.

Dahası, yatakta ele *geçirilmeyi* seven tarafını ona emanet etmişti. Çok az kişinin bildiğı bir sırrı ona güvenerek açmıştı. Onu yavaş yavaş hayatına sokmuş, her savunmasını aşmış ve artık geri dönmeleri için çok geç olmuştu. Sadece ileriye gidebilir ve her şeyin doğal akışına bırakabilirlerdi. "Bu yöne doğru gittiğimizi bilmeliydin, bebeğim."

Kollarını açarak ellerini beline koydu. "Henüz ciddi bir şey istediğinden emin değildim."

"Neden olmasın?"

"CeCe ile olan tüm o saçmalıklar yüzünden."

"Hâlâ onu istediğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ama değer verdiğin bir kişi, ona olan duygularını öldürdüğünde, başka biriyle tam anlamıyla bir ilişkiye başlamak için pek havanda olmazsın."

"Belki de önümde duran kadın sen olmasaydın, benim için de durum böyle olurdu." Elini boynunun yanından ensesine kaydırды. Onu kendine doğru çekti ve yüzünü tekrar okşadı. "Sana bir keresinde, seni istediğim kadar hiçbir şeyi istemediğimi söylemiştim. Bu yalan ya da abartı değildi. Seninle ilgili her şeyi öğrendikçe, CeCe'nin bir parçası daha kafamdan silindi. Artık orada ona ya da başkasına yer yok. Sadece sana var."

Emberlyn sessiz kaldı, her zamanki gibi dikkatli. Ama ona bakmıyordu, gözlerinin *içine* bakıyordu – kararlı, sorgulayıcı, araştıran bir bakışla. "Bunu içten söylüyorsun," dedi sonunda.

"Evet, ciddiylim." Başparmağını kadının boğazına doğru kaydırды. "Sen benimsin. O asla benim olmadı. Onu başkalarıyla paylaştım. Seni *asla* paylaşmam. Kimse sana dokunmaya cesaret ederse, parmaklarını kırarım." Şaka yapmıyordu.

Kızın kaşları hafifçe kalktı. "Aşırıya kaçıyorsun."

"Yine de doğru." Burnunun ucuyla onun burnuna hafifçe dokundu. "Şimdi CeCe konusunu bırakıp seni bu kadar gergin yapan şeyi konuşalım. Birbiriyle bağlantılı bir sürü şey var. Kimse sana olduğun gibi yeterli olduğunu hissettirmedi, bu da beni çok sinirlendiriyor. Ama benim için durumun böyle olmadığını biliyorsun. Seni kabul edilmiş, tanınmış, anlaşılmış hissettiriyorum – tıpkı her içimde olduğumda sana ait olduğunu hissettirdiğim gibi. Daha önce hiç böyle hissetmedin. Tamamen değil. Ve şimdi hissetmen seni tedirgin ediyor. Ama tedirgin olmana gerek yok. Benimle güvendesin."

"Coven'da güvende değildin; onlar seni kabul etmedi. Michael'da güvende değildin; o seni hayal kırıklığına uğrattı. Millicent'te bile tamamen güvende değildin; o sana duygusal olarak destek olmadı. Ama bebeğim, yemin ederim benimle güvendesin."

Boğazı titredi ve bakışlarını indirdi.

"Benden saklanma," dedi adam yumuşak bir sesle. "Gözlerini bana çevir."

"Hayır."

Elbette, onun istediğini tereddüt etmeden yapamazdı. Hiçbir zaman yapmamıştı. Ama bu, onun onda sevdiği birçok şeyden biriydi. "Em, bana bak."

O da baktı, ama adam bunun daha çok adını kısaltmasına şaşırdığı için olduğunu düşündü.

Adam iki elini de kızın yüzünü okşamak için yukarı kaydırды. "Bana güveniyor musun?"

"Güvenmeseydim, Michael'la olanların gerçeğini sana anlatmazdım."

O da öyle tahmin etmişti. "O zaman burada söylediğim her şeyin samimi olduğuna güven."

Göz kapakları ağırlaşarak kapandı ve uzun bir nefes verdi. Sonunda gözleri tekrar onun gözleriyle buluştu – çatışma artık yoktu, yerine sert bir kararlılık gelmişti. "O zaman bunu atlatacağız. Ama Rip, eğer beni kazıklarsan..."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi, içini rahatlatan bir rahatlama hissederek. Kızın engel çıkaracağından ya da işleri yavaşlatmalarını isteyeceğinden endişelenmişti. Onun türünün işleyişi böyle değildi.

Kurtadamlar kendi alanlarını ve sınırlarını severlerdi ve bir başkasına ne kadarını vereceklerine dikkat ederlerdi. Ama bu kadar yoğun bir bağ kurulursa, sınırları kalmazdı.

"Tehditlere gerek yok." Elleriyle yukarı doğru kaydırды ve parmaklarını kadının saçlarına gömdü. "Bana güvenmeye devam et. Asla güvenemeyeceğin bir an olmayacak. Sana yemin ederim."

Yutkundu, bakışlarındaki son ihtiyat da kayboldu; hafifçe ona doğru eğilirken vücudundaki gerginlik de kayboldu.

Aferin kızım. Adam kadının şakağına burnunu sürttü. "Hadi kahvaltı yapalım. Açlıktan ölüyorum." Nefesini tuttu, kadının duş alırken aşağı inip kahvaltıya başlamasını önereceğini düşünerek – düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Gözleri hala onun gözlerine bakarken, yavaşça başını salladı. "Tamam."

Göğsü sıkıştı. Çünkü bu kolay ve basit anlaşma – tereddüt yok, yer kapma yarışı yok, herhangi bir çekincesi olduğuna dair bir işaret yok – onun gerçekten bu işe tamamen kendini verdiğini gösteriyordu. İyi. Başka bir şeyi kabul edemezdi.

YİRMİ ALTI.

Birkaç saat sonra, Emberlyn Mari'nin erkek arkadaşının evinin önüne geldi. Kaşları çatıldı. Komşusunun ön bahçesinde oldukça fazla insan duruyordu, gergin ve öfkeliydi.

Tuhaf.

Emberlyn'in başı karıncalandı. Mari onu aramış, konuşabilir miyiz diye sormuş, paylaşması gereken önemli bir bilgi olduğunu söylemişti. *Neden* Emberlyn'le bir şey paylaşmak istediği ise şimdilik bir muammaydı.

Birbirlerine karşı hiç de dostça davranmıyorlardı. Ama Emberlyn, Mari'nin neden onu sahte bahanelerle buraya çağırdığını anlayamamıştı, bu yüzden neyin bu kadar "önemli" olduğunu görmeye karar vermişti. Mari'nin malikaneye gelmesinden bu daha iyiydi.

Ayrıca, Ripper onun varlığını gerektiren klan meselesiyle ilgilenirken Emberlyn'e yapacak bir şey vermiş olacaktı. Kerr onu aradıktan sonra, yakında geri döneceğine söz vererek ayrılmıştı. Mari onu aramasından sadece birkaç dakika sonra.

Ripper, Emberlyn'in onsuz buraya gelmesinden pek hoşnut olmayacaktı, ama bu, klan meselelerini tek başına halletmesinden çok da farklı değildi. O da bunu biliyordu. Ancak, koruyucu yapısı gereği, yine de bundan hoşlanmayacaktı.

Tanrım, artık gerçekten birlikteydiler.

Yıllar sonra ilk kez ciddi bir ilişki yaşıyordu. Gerçek bir geleceği olabilecek bir ilişki. Artık yalnız olmak zorunda değildi. Bunların hepsi iyiydi ama yine de sinirlerini bozuyordu.

Emberlyn korkak biri değildi. Hayatı boyunca defalarca risk almıştı. Bazen bu riskler karşılığını vermemişti, ama bazen de vermişti.

Ripper söz konusu olduğunda, tek pişmanlığı ona, *onlara* bir şans vermemiş olması, ne olabileceğini bilememesi olacaktı. Bu yüzden, ona söylediği gibi, onun istediğini yapıp bu durumu atlatacaktı.

Millicent Millicent bunu , Emberlyn Emberlyn son olacağını bir bir ilişkiye mi girecek? Onu daha hızlı bir şekilde bir araya getirmek için Emberlyn'i ona "miras" olarak mı bırakmıştı?

Onları daha hızlı bir şekilde bir araya getirmek için mi? Yoksa vasiyetteki şartlar olmasaydı ve bu şartlar onların müttefik olmalarına yol açmasaydı, bu asla gerçekleşmez miydi?

Bunu bilmek imkansızdı, ama Millicent'in bunu önceden tahmin etmiş olması şaşırtıcı olmazdı.

Emberlyn, bu düşünceyi şimdilik bir kenara bırakarak arabadan indi ve parke taşlı yolu hızla yürüdü. Komşu bahçedeki cadılar sessizce onu dikkatle izliyorlardı.

Mari'nin erkek arkadaşının ön kapısı açıldı ve genç kadın dışarı çıktı. Emberlyn'e titrek, özür diler bir gülümseme attı. "Üzgünüm."

Emberlyn durdu ve gözlerini kısarak baktı. "Ne için?"

Mari diğer bahçedeki cadılara hızlıca bir bakış attı. "Çok sayıda insan toplayıp malikaneye baskın yapmaktan bahsediyorlardı. İşlerin o şekilde tırmanmaması için seninle *konuşmaları* daha iyi olur diye düşündüm."

Emberlyn şaşkınlıkla kaşlarını çatı. *Malikaneye baskın mı?*

"Açıkla." "Sen!" diye bir erkek sesi bağırdı, sesi kırbaç gibi keskin.

Emberlyn başını yana çevirdi. Komşu evden bir adam fırladı, gözleri alev alev yanıyor, yüzü öfkeden kızarmıştı. Bennet bir okul öğretmeniydi, cadı topluluğunun önemli bir üyesiydi... ve şu anda beş yaşından büyük olamayacak bir kız çocuğu taşıyordu. Emberlyn, onun kızı olduğunu fark etti.

"Bak," diye Emberlyn'e tısladı. "Ne yaptığını bir bak!"

Ancak o zaman çocuğun vücudunda birkaç bandaj olduğunu fark etti. Emberlyn'in kaşları endişeyle çatıldı, ama bu duygu, adamın suçlamasının şokuyla hızla gömüldü. "Ne yaptım?"

"Sen o Rabid'i büyüledin ve buraya gönderdin; o da kızıma saldırdı!" Çocuğu sıkıca kucakladı, onu korumak için. "Şu anda ölü olabilirdi!"

Derinden sarsılan Emberlyn, ona dönerek yüzünü tam olarak ona çevirdi. "Rabid buraya mı geldi?"

"Aptal numarası yapma," diye tükürdü Getty. "Covenimizde bize karşı çalışan biri olduğunu düşündük. Sera haklı, başından beri *sendin*."

Getty'nin genç oğlu başını salladı. "Sen bizim cadı meclisini düşüşümüzü ayarladın!"

Emberlyn, öfkeyle avucunu kaldırarak onların sözlerini kesmek istedi. "Siktirin gidin. *Benim* sorumlu olduğum gibi deli saçması bir fikri nereden çıkardınız?"

Hank kalabalığın önüne çıktı, göğsünü kabarttı. "Coven'ımızdan hiç kimse Rabid'i Bellcrest'e göndermezdi. Kendi adamlarımızı riske atmazdık."

Emberlyn içinden homurdandı. "Bu kesinlikle doğru değil, çünkü benim bununla hiçbir ilgim yok."

Kalabalıkta alaycı kahkahalar yükseldi.

Sinirleri yıpranan Emberlyn, iç çekerek ondan gözlerini ayırdı. Bennet'in komşularının çoğunun burada yaşanan küçük sahneyi izlemek için çaba sarf ettiklerini fark edince dudakları inceldi. Bazıları pencerelerden başlarını uzatırken, bazıları da kapı eşiklerinde duruyordu.

"Sen olmalısın," diye ısrar etti Hank.

Emberlyn ona gözlerini devirdi. "*Düşün*. Klanları senin cadı grubuna karşı kıışkırtmak için büyük bir plan yapmış olsaydım, neden suçlu olduğumu ortaya çıkaracak şekilde sana karşı büyü kullanmak gibi bir şey yapsaydım ki?"

Bir an sessizlik oldu, ama Bennet bu sessizliği bozdu. "Belki de sonuçları umursamıyorsun. Belki de Millicent gibi delisin."

"Belki de beni günah keçisi olarak kullanmaya o kadar alışmışsın ki, benim de bu işe karıştığımı varsaymak senin için çok kolay oldu," diye karşılık verdi Emberlyn.

"Sen olduğunu *biliyoruz*," diye ısrar etti Hank.

Emberlyn ona kaşlarını kaldırdı. "Oh, yani kanıtın mı var?"

Hank kekeledi. "Kanıt gerek yok. Bunun arkasında senin olduğun çok açık."

"Açık değil," diye itiraz etti. "Sadece senin fikrin. Ve bunu destekleyecek tek bir kanıtın bile yok."

"Masum olduğuna beni ikna edemezsin," dedi Bennet. "Bir çocuğun zarar görmesini istememiş olabilirsin, ama Bellcrest'te bir Rabid'i pervasızca serbest bıraktın."

Emberlyn başını eğdi. "Şu anda mantık, akılcılık veya gerçeklerle ilgilenmiyorsun, değil mi? Sadece öfkeni yöneltecek bir hedef arıyorsun. Kızına gelen zarardan sorumlu tutabileceğin birini."

"Çocuğa baktı ve onun titrediğini fark etti. "Onu içeri götürmelisin. Zaten sarsılmış durumda, buna da tanık olması gerekmez."

Bennet ona küçümseyen bir bakış attı. "Umursuyormuş gibi davranma. Şu anda *tam* da burada olması gerekiyor. Kendisine saldıran kişinin yüzleştirilip hesap vermesi gerektiğini görme fırsatı olmalı."

"Belki de öyle olmalı, ama o kişi ben değilim." Bu küçük sahneden bıkmış olan Emberlyn başını salladı. Onlar ona asılsız suçlamalar yöneltirken burada durmayacaktı. Yıllar boyunca yeterince bunu yaşamıştı.

Onların kendisi hakkında en kötüsünü düşünmelerini engelleyemezdi, ama onların saçmalıklarını dinlemek zorunda da değildi.

Kızgınlık ve öfkeyle dolu olan Emberlyn, tek kelime etmeden arkasını döndü ve yola çıktı.

Kaldırımında duran iki erkek cadı, bahçenin kapısının önüne kayarak arabasına ulaşmasını engelledi. İkisi de Gözcüydü ve ikisi de ona tiksintiye yakın bir bakışla baktı.

Emberlyn durdu, omurgasından yukarı doğru yayılan bir sinirlilik hissetti ve omurgasını dikleştirdi.

"Sen bizimle geliyorsun," dedi ikisinden daha uzun olanı, ki o da Ward'ın küçük kardeşi Patrick'ti.

Emberlyn şu anda öfkeli olmasaydı, onun küstahlığına gülmüş olacaktı. "Hayır, hayır, gelmeyeceğim." Onun kendisini alıkoymasına izin vereceğini düşünüyorsa, tam bir aptaldı.

Onun Watcher arkadaşı Ruben, ki o da Getty'nin yeğeniydi, ayaklarını yere sağlam bastı. "Biz ne dersek onu yapacaksın. Ve biz, sorgulanmak üzere birimimize gideceğini söylüyoruz."

"Ne dersiniz deyin," dedi Emberlyn keskin bir ses tonuyla. "Sizinle gelmeyeceğim. Beni sorgulamak istiyorsanız, burada yapabilirsiniz."

Ruben'in yanakları kızardı. "Ne yapacağımızı sen belirleyemezsin."

"Aynı şey sizin için de geçerli. Siz Gözcü olabilirsiniz, ama beni bir suçluymuşum gibi götürmeye hakkınız yok." Ve saldırıya uğrayan küçük kız için olay çıkmasını önlemek için bile olsa onlarla gitmek, suçunu kabul etmek gibi olurdu.

"Rabid'i buraya o gönderdi!" diye bağırdı Bennet. "Gözaltına alınması gerekiyor!"

"Oh, katılıyorum," diye araya girdi Patrick. "Sen bizimle geliyorsun, Vautier." Elini salladı, büyü çatırdadı... ve sonra Emberlyn'in bileklerinde enerji kelepçeleri belirdi, onları arkasında bir araya getirdi.

Orospu çocuğu. Öfke kanında dolaştı, kemiklerini sardı, büyüsunü şarj etti ve nabzını hızlandırdı. Emberlyn ona öfkeyle baktı, kalbi kulaklarında çarpıyordu. "Beni *bağlayabileceğini* mi sanıyorsun?" diye sordu öfkeyle. Kelepçeleri çekti ve kelepçeler kayboldu. "Beni herhangi bir yere gitmeye *zorlayabileceğini* mi sanıyorsun?"

Patrick yutkundu, Ruben ise sinirli bir şekilde parmaklarını kırıştırdı.

Kalabalığın geri kalanının onun dikkati dağılmasından faydalandığını fark edince tüyleri diken diken oldu. Mari ve Bennet hariç, şimdi onu çevreliyorlardı; ellerinde sihirli tozlar dönüyordu.

Emberlyn, güçle yankılanan karanlık bir kahkaha attı. "Dene bakalım," diye dişlerini sıkarak, sessizce kendi büyüsunü çağırdı ve kendini savunmak için hazırladı.

Bir anda her yönden çatırdayan akıntılar ona doğru geldi.

Büyüsü bir kalkan gibi yükseldi ve her akıntı vücudundan sadece birkaç santim uzaklıkta durdu.

Emberlyn parmağını salladı ve tsk diye ses çıkardı. Sonra kollarını açtı. Büyü "duvarı" dışa doğru şişti, çatırdayan akıntıları "gönderenlerine" geri itti ve onları ayaklarından yere düşürdü. Onu daha kötüsünü yapmaktan alıkoyan tek şey, zaten yeterince travma yaşamış bir çocuğu korkutacağının bilincinde olmasıydı.

Kalabalık ayağa kalkmaya çalışırken, Emberlyn onlara hırladı. "Hepiniz zavallısınız. Sadece korkaklar böyle birine saldırır."

"Siz bize bize saldırdın!" diye bağırdı Patrick, sihirli süsen elinin

elinin etrafında.

"Hayır!" Mari ortaya çıktı ve Emberlyn ile Gözetmenler arasına girdi. "Durmalsınız. Bu doğru değil!"

Hank ona şaşkın şaşkın baktı. "Mari, *çekil*."

Mari çekilmedi. "Bunun bir parçası olduğuna gerçekten inanamıyorum, baba." Onu tanımıyor gibi baktı. "Benim olduğumu hayal et. Bir grup insanın beni çevreleyip, kınayıp, saldırdığını hayal et. Sen ne yapardın? Kimse ona neredede olduğunu sormadı ya da söylediklerini dikkate almadı. Hepiniz onun suçlu olduğuna karar verdiniz ve kendini savunmak için söyledikleriyle ilgilenmediniz."

Emberlyn kuzenine merakla baktı. Mari onun için mi konuşuyordu? *Bu yeni bir şeydi.*

"Onu ofisimize götürdüğümüzde sorgulayacağız," dedi Patrick keskin bir sesle.

Emberlyn onu baştan aşağı süzdü. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Aksini düşünmesi çok saçmaydı.

"Burada ne oluyor?" diye keskin bir kadın sesi duyuldu. *Reena.* Kalabalığın arasından geçerek, yüzlere tek tek bakıyordu.

"Oh, olağanüstü bir şey yok," diye cevapladı Emberlyn. "İnsanlar beni yapmadığım şeylerden suçluyorlar. Nasıl olduğunu bilirsin."

Reena diğer cadılara sert bir bakış attı. "Emberlyn'in olanlardan sorumlu olduğuna inanmadığımı söylemiştim."

"Ben aynı fikirde değilim," dedi Bennet, arkasına yaklaşarak alaycı bir şekilde.

Başrahibe ona döndü. "Çünkü sen lanet olası bir tuzağa düştün. Suçlunun bir yabancı olduğuna inanmayı tercih ediyorsun. Bunu yapan kişi de buna güveniyordu. Emberlyn'in asla yapmayacağı bir şey varsa, o da yaptıklarını gizlemektir. Bunun neden şimdi değişeceğini ya da katılımını gizli tutmak istiyorsa neden kendini suçlu gösterecek bir şey yapacağını anlamıyorum. Onu buraya kim çağırdı?"

"Ben duydum," diye Mari araya girdi. "Çok sayıda insanı kışkırtıp malikaneye baskın düzenleyerek Emberlyn'le "hesaplaşmak" istediklerini konuşuyorlardı. Eğer Emberlyn onlarla *konuşabilseydi*, eğer onu dinleyebilselerdi, işler bu noktaya gelmezdi diye düşündüm. Ama onlar Emberlyn'in bir mazereti olup olmadığını bile sormadılar. Onu çevrelediler, saldırdılar ve sonra Emberlyn kendini savunduğu için öfkeleniler. Eğer bu bizim herhangi birimizin başına gelseydi... Mari başını salladı. "Bu çok yanlış."

Mari durakladı ve Emberlyn'e baktı, gerçekten üzgün görünüyordu. "Seni buraya çağırdığım için özür dilerim. Böyle tepki vereceklerini bilseydim, seni çağırmazdım."

Hmm, belki. Belki de değil. Şu anda Emberlyn onun sözüne inanmaya pek niyetli değildi. Cadılar meclisindeki hiç kimseye güvenmiyordu.

"Ona bir mazereti olup olmadığını sormamızı istiyorsan, sormalıyız." Patrick çenesini kaldırarak Emberlyn'e tekrar sert bir bakış attı. "Bu sabah neredeydin?"

"Evdeydim," diye cevapladı.

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

diye sordu. "Evet. Ripper."

"Senin evine saat kaçta geldi?"

"Dün akşam. Ben buraya gelmeden on dakika önce ayrıldı." İnsanların birbirlerine bakışlarını kaçırmadı, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlardı. "Rabid ne zaman geldi?"

Patrick bakışlarını indirdi. "Yaklaşık yarım saat önce," diye mırıldandı.

Reena kalabalığa seslenerek şöyle dedi: "Emberlyn'in bunu yapmış olması kesinlikle imkansız. Size söylediğim gibi, bir tuzağa tamamen kapıldınız."

"İsrarla Ruben, sızlanarak. "O bize *saldırdı*."

Tanrım, ne kadar da çocukça davranıyorlardı. "Kendimi savundum, bunu yapacağımı biliyordunuz. Sadece grup olarak beni alt edebileceğinizi sandınız. Ama yanıldınız. Hepiniz kendinizden utanmalısınız."

Ama utanmadılar. Hiçbirinin yüzünde pişmanlık belirtisi yoktu. Sadece öfke, küçümseme ve yenilgi vardı.

Sinirleri yeniden kabaran Emberlyn, tiksintiyle başını salladı. "Çoğunuz bana tepeden bakıyorsunuz, ama bir şey istediğinizde beni aramaktan çekinmiyorsunuz." Parmaklarıyla sırayla herkesi işaret ederek devam etti. "Bir baştan çıkarma büyüsü. Bir vudu bebeği. Acı veren bir iksir. Kan büyüsü dersi. Yaşlanmayı geciktiren bir serum. Uykusuzluk için yardım. Karma

büyüsü. Yağ yakıcı iksir. Ağrı giderici seanslar. Bir tanrıyı çağırma yardımı."

Herkes gerildi, Emberlyn'in kendileri hakkında ortaya çıkardığı gerçeklerden utanırken, diğerlerinin onu neden aradığını duyunca şaşırıldı ve bazıları biraz da tedirgin oldu.

"Böyle devam edebilirim," dedi Emberlyn. "Ve devam edebilirim, devam edebilirim. Sanki hepiniz, ne zaman nazik olacağınızı seçebileceğiniz gibi garip bir fikre kapılmışsınız. Oh, ne kadar yanılıyorsunuz." Bu mesajı tam olarak iletmesinin zamanı gelmişti. Çünkü burada olanlar *berbat* bir durumdu ve o artık onların günah keçisi olmaktan bıkmıştı.

Emberlyn kolunu keskin bir hareketle savurdu. "Bugünden sonra, hiçbiriniz bir daha bana hiçbir şey için gelmeyin," dedi sertçe. "Artık serum, büyü, seans veya iksir yok. *Hiçbir şey yok.*" Son kelimedede gücünün yankısı yankılandı.

Kalabalık, onun sözünü *tam anlamıyla* yerine getireceğini anlayarak tamamen sessizleşti. Daha sonra ona özürler ve bahanelerle gelip istedikleri şey için iki katı ödeme teklif edemezlerdi. Ondan bir daha asla herhangi bir yardım alamayacaklardı.

Reena boğazını temizledi. "Emberlyn, bugün burada olanlar için özür dilerim. Bu tamamen kabul edilemez bir durumdu. Benim cadı grubum bundan daha iyidir. Bu olaya karışanlar cezalandırılacak."

Emberlyn onun bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Evet, cezalandırılacaklar." Fısıltıyla bir ilahi mırıldanarak, elini sıkıca yumruk haline getirdi.

Kalabalığın her üyesi nefesini tuttu. Bir noktada, en yüzeysel şeylerde onlara yardım etmek için büyü kullanmıştı. Ve şimdi bunu geri almıştı.

Bir kafası kel kaldı. Saçlar grileşti. Gıdı yeniden ortaya çıktı. Dişler sarardı. Göğüsler sarktı. Sivilceler geri döndü. Dolgun dudaklar inceldi. Selülitler geri geldi. Kızarıklıklar yeniden ortaya çıktı. Yüzler gerginliğini kaybetti.

Bennet, Emberlyn'e gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde baktı. "Bu demek oluyor ki..." Cümlesini yüksek sesle bitirmek istemediği anlaşılıyordu.

"Senin de herkes gibi Viagra almaya geri dönmen mi gerekiyor?" diye sordu kadın. "Evet. Şimdi, herkes yolumdan çekilsin. Yoksa *gerçekten* eğlenmeye başlarım."

Kollarını kavuşturan Ripper, kardeşinin verandasının merdivenlerinde oturan beş kadına sert bir bakış attı. Kadınlar başlarını eğmiş, omuzlarını kamburlaştırmışlardı. Sinirleri gerildi, vücudu gerginleşti.

İşte bu. *Bu* saçmalık için kadınının yanından ayrılmıştı.

Bütün günü Emberlyn ile geçirmeyi planlamıştı. Belki onu akşam yemeğine çıkmaya bile ikna edebilirdi – evet, onun artık gerçekten ve tamamen onun olduğunu herkese açıkça göstermek istiyordu. Bunun yerine, çocuk gibi davranmaya kararlı beş yetişkin kadını sözleriyle parçalamak zorunda kalıyordu.

O gelmeden önce yaptıkları dağınıklığı temizlemişlerdi, ama bu Ripper'ın keyfini düzeltmemişti. Özellikle de içlerinden biri kendini sorun çıkarmaya kararlı görünüyordu.

Kerr'e göre CeCe oldukça hareketli bir gece geçirmişti. Ripper'ın yokluğunda onun kamyonetine yaptıklarını duyunca – bu haber Ripper'ı *gerçekten* çok kızdırmıştı – onun bu kadar dramatik davranmasına neyin sebep olduğunu oldukça iyi tahmin edebiliyordu.

CeCe ona utangaç bir bakış attı. "Özür diledik." Ripper kaşlarını kaldırdı. "Bu her şeyi düzeltir, öyle mi?"

O, tamamen umutsuz bir şekilde iç geçirdi.

Kerr'den Logan'a, oradan da Crew'a baktı ve onların da onun oyununa kanmadıklarını hissetti. Arkadaşları gerçekten utanmış ve mahcup olmuştu. Eğer içine girebilecekleri bir delik olsaydı, başlarını öne eğip içine dalarlardı.

"Sadece bir şakaydı," diye kendini savundu.

Logan kaşlarını çattı. "Ne yani, sen on dört yaşında mısın? Yetişkin kadınlar nadiren birinin evine tuvalet kağıdı atarlar."

Arkadaşları utançtan kızardılar.

CeCe zayıf bir şekilde omuz silkti. "Bunu komik bulacağınızı düşündüm. Eskiden birbirimize sürekli şaka yapardık."

Logan'ın yanağındaki bir kas seğirdi. "Biz o kadar çocukça şeyler yapmazdık. Ayrıca, o zamanlar durumlar farklıydı."

"Ve ben onları eski hallerine döndürmeye çalışıyorum," diye vurguladı, sesinde hafif bir sızlanma vardı. "Bunun sana

bilmiyorum, nostaljik hissettireceğini düşündüm; bunun hakkında gülebilir ve

konusabiliriz diye düşündüm. Sonunda konuşabiliriz diye."

"Dün gece o kadar cadaloz gibi davrandığın halde neden seninle gülüp sohbet etmek isteyeyim ki?"

"Bu çok acımasızdı. Ve gereksizdi."

Kerr inanamayan bir kahkaha attı. "Dalga mı geçiyorsun? Bana asıldın, sonra da seni reddettiğim için bana küfrettin. Paisley, Crew ve başka bir klan üyesiyle biraz eğlendiği için onu utandırmaya çalıştın. Clem, Logan'la birlikte ayrıldığı için, kurt formundayken ona kavga ettin. Hâlâ o formdayken, Ripper'ın lastiklerinden birine işerken yakalandın. *Sonra* da tüm bunları taçlandırmak için bu harika fikri buldun."

Pişmanlık göstermeye çalışırken gözlerinde bir anlık öfke belirdi. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

"Hayır, değilsin," diye karşılık verdi Ripper. "Neden pişman olasın ki? Şu anda istediğin şeyi elde ettin: ilgi."

Kafasını salladı. "Ne?"

"Kimse, kendisini cezalandıracak kişinin dikkatini çekmek istemediği sürece bu kadar büyük bir hata yapmaz." Ripper diğer kadınları işaret etti. "Buradaki arkadaşların Logan'ın evini tuvalet kağıdıyla kaplamana yardım etti, ama gerisi tamamen senin fikrindi, CeCe. Ne, ben ormana gelmeyince sinirlendin mi? Dolunayın nerede geçireceğimi, kiminle olacağımı gayet iyi biliyordun ve bundan hoşlanmadın mı?"

Gözlerinde bir parça acı parladı.

"Bu yüzden mi benim kamyonuma işedin?" diye sordu, kanı hala kaynıyordu. "Senin lanet olasıca cesaretinle kendi bölgen olduğunu düşündüğün yeri işaretliyor muydun?"

Kız ellerine baktı. "Acıttı, tamam mı? *Klanımızı* değil de onu seçmen acıttı. Tıpkı Logan'ın Clem'le gitmesini görmek gibi acıttı."

"Peki ya Paisley?" diye sordu Crew, yüzü sertleşmişti. "Neden ona sataştın? Emberlyn'den sonra en iyi seçenek olduğu için mi?"

CeCe cevap vermedi.

"Bana neden yaklaştığını sormama gerek yok," dedi Kerr. "Rip'i kışkındıracağını düşündüğün belli, çünkü en iyi arkadaşına

hareketin Rip'i kışkırtacağını düşündüğün çok açık."

Gözleri Kerr'e kaydı. "Ne? Hayır. Ben... Ben yalnız ve incinmişim."

"Bana bu saçmalığı anlatma," diye tükürdü Kerr. "Dün gece yaklaşılabileceğin tonlarca kurt vardı. Beni sevmiyorsun bile, ve benim de seni sevmediğimi biliyorsun. Eğer gerçekten istediğin herhangi bir tür arkadaşlık olsaydı, bunun için bana gelmene gerek kalmazdı."

CeCe, bu yorumunu, savunmasına uymadığı için reddetmiş gibi eliyle savuşturdu. Ripper'a baktı. "Clem ve Paisley'den özür dileyeceğim. Lastik için üzgünüm, yenisini alacağım."

"Zahmet etme," dedi Ripper. "Cadım şüphesiz onu temizleyebilecek bir iksir yapacaktır."

CeCe irkildi. "Şimdi de yaraya tuz basıyorsun."

"Hayır," diye karşılık verdi Ripper, "sadece senin duygularını okşamak için sözlerime dikkat etmeyeceğim. Neden edeyim ki? Sen başkalarının duygularını umursamıyor gibisin."

Kaşlarını çatarak dik durdu. "Bu doğru değil. Son zamanlarda hatalar yaptım, tamam, çok hata yaptım, ama ben kalpsiz bir kaltak değilim. Öyle olsaydım, teknik olarak senin tipin olurdu. *Yeni* tipin, demeliyim. Emberlyn Vautier dün gece benim yaptığımdan çok daha kötüsünü yaptı. O bir..." CeCe, Ripper ona doğru ilerleyince sözünü kesti.

Ripper ona sert bir bakış attı. "Çok, çok dikkatli olmalısın," diye uyardı, sesi alçaktı, her kelimesinde öfke vardı. "Şu anda çok ince bir buz üzerinde duruyorsun. Eğer kadınıma bir daha hakaret edersen, seni klandan geçici olarak uzaklaştırırım."

CeCe'nin yüzü gevşedi. "Sen... bunu yapmazsın."

"Oh, yaparım. Bunu zaten açıkça belirttim, ama sen anlamış görünmüyorsun. O yüzden sana açıkça söyleyeceğim. Hepinize," diye ekledi, bakışlarını her bir kadına gezdirerek. "Emberlyn yasak bölge."

"Ben..."

Ripper elini kaldırarak CeCe'yi susturdu. "Onu aşağılamayacaksınız, ona bakmayacaksınız, ona yaklaşmayacaksınız, ona dokunmayacaksınız. herhangi bir bu kuralları ihlal eden hızlı geçici

Sürgün. Beni blöf yaparken yakalamaya kalkma, çünkü söylediğim her kelimenin arkasında duruyorum. O bana ait ve ben benim olanı korurum.

"Ait mi?" CeCe, düz bir ses tonuyla tekrarladı.

Uyarısının ne kadar ciddiye alınması gerektiğini anlatmak isteyen Ripper, şöyle devam etti: "Dün gece onun yatağında uyudum. Bütün gece. Yani, evet. Ait."

Logan'ın kaşları kalktı. Crew alçak sesle ıslık çaldı. Kerr memnun bir sırıtış attı. CeCe'nin arkadaşları birbirlerine ince bir bakış attılar.

CeCe'ye gelince? Ripper'a büyük bir dehşetle baktı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır. Bu... sen yapmazsın..."

Ripper ona doğru eğildi. "Eğer yine işleri batırırsan, seninle ilgilenecek olan ben olmayacağım." Onun ilgisini çekmek istediği bir anda olmazdı bu. "Kerr ya da Crew olacak. Şu andan itibaren, uygun gördükleri şekilde seni cezalandırabilirler."

"Sen git," dedi Kerr. "Cadına geri dön. Biz hallederiz." Crew homurdanarak başını salladı.

"Seni bırakayım," dedi Logan, Kerr'in onu buraya getirdiğini biliyordu.

"Bekle." CeCe bu kelimeyi panikle söyledi. "Rip, onun hakkında ciddi olamazsın. Lanet olsun, sen *beni* seviyorsun."

"Hayır, sevmiyorum. Sevdiğimi sanıyordum. Yanılmışım. Seni önemsedim mi? Evet. Bir zamanlar. Sen bunu değiştirdin."

Yüzü kızardı. "Bunları sadece beni incitmek için söylüyorsun. Beni seviyorsun. Beni o kadar çok seviyorsun ki, beni paylaşmayı reddediyorsun."

"Seni paylaştım," diye hatırlattı Ripper. "Ve biliyor musun? Emberlyn'i asla paylaşmam, tek bir gece için bile, kimseyle."

"Rip, ben..."

"*Yapma*," diye homurdandı, kız ona dokunmak için elini uzattığında. "İşleri eski haline getirmeye çalışmaktan vazgeçebilirsin. Bu olmayacak. Seninle benim için olmaz. Bu noktada çok fazla şey oldu."

"Ama..."

"Biri onları gözümün önünden çekin," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Mürettebat kadınları hemen uzaklaştırdı. Arkadaşları kolayca, hayır, hevesle gitti. CeCe sersemlemiş bir halde, bakışları içe dönük olarak hareket etti.

Kerr, Ripper'a döndü. "Söylediklerinde haklıydın. Bunların hepsi onun dikkatini çekmek için yaptığı bir girişimdi ve bunun sebebi, klanla birlikte kaçmak yerine Emberlyn'le birlikte olmayı seçmiş olmandı."

Logan bir adım öne çıktı. "Gerçekten cadının evinde mi kaldın?"

"Evet," diye onayladı Ripper. "Bundan sonra her gece orada kalacağım." bunu yapacağım."

Kerr sırıttı. "Başından beri, Emberlyn'den uzak durmaya çalışarak kaybedeceğini biliyordum. Bu yüzden sana pes etmeni ve onunla çıkmayı denemeni söyledim."

Ripper kaşlarını çatarak düzeltti, "Onunla yatmam için başımın etini yedin.

"

"Tek gecelik bir ilişkiden daha fazlasını istediğini biliyordum. Ama bir gece boyunca onun içinde kalana kadar bunu kendine itiraf etmeyeceğinden şüpheliydim, bu yüzden seni o yöne itmeye karar verdim."

bir akşam onu içimde hissedene kadar bunu kendine itiraf etmeyeceğinden şüphe ediyordum, bu yüzden seni o yöne itmeye karar verdim."

Ripper kaşlarını daha da çatarken, "Sen işgüzar bir pisliksin," dedi.

"Ve sen yıllardır istediğin kadını elde ettin, yani her şey yolunda gitti. . Bana teşekkür etmelisin." Tam o anda, Kerr'in kemerine takılı olan telsiz cızırdadı.

"*Kerr, Alfa'na iletmek isteyebileceğin bir sorun var,*" dedi Gözcülerden biri.

Uzun süredir pratik yaptığı belli olan bir hızla Kerr telsizini aldı ve yan düğmesine bastı. "Ne oluyor?"

"*Bellcrest'te bir sorun çıktığını duydum. Ripper'ın cadısı olayın merkezindeymiş. Oradan ayrılmış, durumu iyi...*"

Ripper, arkadaşından telsizi kaparak konuşmaya başladı. "Ne olduğunu anlat. *Tam olarak* ne olduğunu."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Her zamanki gibi, Ripper veranda merdivenlerini tırmanırken ön kapı hoş geldin diye açıldı. Öfke kanında dolaşırken içeri girdi. CeCe'ye daha önce de kızmıştı. Ama Emberlyn'in yokluğunda neler yaşadığını öğrendikten sonra, daha da öfkelenmişti.

Eğer çağrılmasaydı, Emberlyn ile Bellcrest'e giderdi. Onu geri alabilirdi; o lanet olası pisliklerin ona yaklaşmasını engelleyebilirdi.

"Emberlyn?" diye seslendi, malikanede dolaşarak. "Emberlyn?"

Merdivenlerden ayak sesleri yankılandı. Durdu, bakışları *boş merdivene* takıldı. Soğuk bir esinti sol tarafından geçip tişörtünün kolunu dalgalandırdı. Kahretsin, bu ev bazen onu ürpertirdi.

Mutfaktan bir gıcırta sesi geldi. Sesin geldiği yeri takip etti, Emberlyn bodruma açılan kapıdan dışarı çıktığında adımları yavaşladı. Kapıyı arkasında kapattı ve ona döndü, yüzü sakin ve öfke izi yoktu.

Kadını duygularını gizlemekte ustaydı.

Onu gözleriyle süzen Ripper, doğruca ona doğru yürüdü. "İyi misin? Bellcrest'te olanları duydum."

"İyiyim," dedi, sesi de ifadesi gibi duygudan yoksundu. "Sadece biraz tedirginim."

Öyle mi? Sinirli *görünmüyordu*. "Beni aramalıydın," dedi, yavaşça yaklaşarak.

"Aradım. Evde değildin. Kerr'in Watchers'lardan birinden duyup, sen Alfa işlerini bitirdikten sonra sana anlatacağını düşündüm," diye ekledi hafifçe omuz silkerek, sanki olay onun hemen ilgisini çekecek kadar önemli değilmiş gibi.

"Seninle ilgili hiçbir şey, benim için 'Alfa işleri'nden daha önemli değil," dedi kararlı bir şekilde, gözlerindeki şaşkınlık parıltısını kaçırmadan. "Seni çevreleyen ve saldıranların isimlerini istiyorum." Olanları aktaran cadı meclisinden Gözcü, bunu reddetmişti.

kimseyi isim vermek istemiyordu, Ripper'ın hepsini avlamayacağından emin olamıyordu.

"Onlarla zaten ilgilendim."

"Duydum." Olayı bu kadar iyi halletmesinden gurur duyuyordu. "Ama şimdi sıra bende."

"Bu, Rabid'i büyüleyen kişinin ekmeğine yağ sürmek olur. Küçük fitneciimizin cadı meclisini izole etmek ve Reena'yı kötü göstermek istediğini tespit ettik. Eğer hemen Bellcrest'e gidersen, senin öfkeni haklı bulsa bile, insanların savunmaktan başka seçeneği kalmaz. Bu da işleri daha da kötüleştirir, ki fitneci de *bunu çok sevecektir*."

Bunu dürüstçe çürütemediği için sinirlenen Ripper, çenesinin gerildiğini hissetti.

"Bence benim suçlu olduğumu düşünmelerini, onunla karşı karşıya gelmemi ve sonra onların kirli işlerini benim yapmamı umuyorlardı. Ama işler öyle gitmedi, bu yüzden bir adım daha ileri gidip kalabalığı kışkırttılar - belli ki biri bunu yapmıştı. "Malikaneye saldırmak" için yeterli sayıda insan toplayabileceklerinden emin görünüyorlardı.

Gerildi. "Planları buydu mu?" "Mari'ye göre, evet."

Orospu çocukları. "Reena da orada mıydı?"

Kalabalık, küçük ve acınası saldırılarını başlattıktan sonra ortaya çıktı. Anlaşılan, onlara benim Bellcrest'te Rabid'in ortaya çıkmasından sorumlu olduğuma inanmadığını söylemişti. Onlar, beni rahat bırakma emrine karşı gelmişlerdi. Onlar adına benden özür diledi ve cezalandırılacaklarını açıkça belirtti.

Reena, suça uygun cezalar verme konusunda pek iyi bir geçmişe sahip olmadığı için, Ripper bu özürle yatışmadı. "Neden Bellcrest'e gittin ki?"

"Mari aradı ve duymak isteyeceğim bazı bilgileri olduğunu söyledi. Biraz şüphelendim ama beni görmeye gelmemi istemesinin başka bir nedeni olabileceğini düşünemedim. Ayrıca onun benim evime gelmesini istemedim."

Dişlerini gıcırdattığını hissetti. "Seni tuzağa mı düşürdü?"

Emberlyn yüzünü buruşturdu. "Belki. O, malikanenin basılması olayının yaşanmasını önlemek için yaptığını iddia etti."

ama her şeyin bu şekilde gelişmesinden gerçekten üzölmüş görünüyordu. Ya da belki de kendi kanımın beni saldırıya uğrayacağım bir yere çekeceğini düşünmek beni çok üzdüğü için buna inanmak istiyorum."

Bu sözler göğsünü sıkıştırdı. Derisinin altında bir kaşıntı hissettiği için onu rahatlatma isteğı duydu, yüzünü onun yüzüne sürttü ve kollarını omuzlarına doladı. "Mari ile biraz konuşacağım, kesin olarak öğreneceğim."

Emberlyn'in elleri onun kalçalarına kondu. "O böyle bir şeyi itiraf etmez, bu yüzden onu sorgulamak anlamsız."

"Sana saldıranlar isyancı grup olabilir mi sence?"

Düşünceli bir şekilde, dalgın dalgın dilini alt dudağının iç kısmına dokundurdu. Aynen öyle, onun dikkati, biraz takıntılı olduğu o ağzına kaydı.

"Kendilerine bu kadar dikkat çekmekten kaçınacaklarını düşünürdüm, ama yanılıyor olabilirim," dedi.

Onun sözlerini düşünürken gözlerini tekrar ona çevirdi. "Onların eylemleri Reena'nın onlara yakından bakmasına neden olacak. Fraksiyonun bunu istemesinin mantıklı bir yanı yok. Ya da resmi olarak senin düşmanın olmalarının."

"Ama onları kızdıran kişinin fraksiyonun bir üyesi olması çok olası."

Bunu doğrulamanın en iyi yolu, kalabalığın üyelerine sormaktı. Burnunu kulağının arkasına koydu, derin bir nefes aldı ve nazikçe bastırdı, "Bugün seninle yüzleşenlerin isimlerini istiyorum."

Sabırsızlık yüzüne yansıdı. "Daha önce de söylediğim gibi, onların peşine düşmek işleri daha da kötüleştirecek. Neden öfkelenip, bazılarının canına okumak istediğini anlıyorum, ama sen bundan daha akıllısın."

"Şu anda akıllıca olan şey umurumda değil. Benim umurumda olan *sensin*." Yüzünde hafif bir yumuşaklık belirdi. "Ve ben iyiyim."

"İyi olduğunu biliyorum. Onların seni yıkamayacak kadar güçlü olduğunu biliyorum. Ama yine sana bir şey yüklemeye çalıştıklarında çok incinmediğini söyleyemezsin. Etrafını sararak, her yönden sana saldırarak, sana *kelepçe takmaya* çalışırken kayıtsız kaldığını söyleyemezsin."

Gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes verdi. "Acıttı çünkü bundan bıktım. Ve hayır, olanlara kayıtsız kalmadım. Ama o insanlar umurumda değil, bu yüzden yaptıkları beni incitmiyor. Sadece sinir bozucu."

İncinen, sinirlenen... Onun için hepsi aynıydı. Onların ona neden olduğu *tüm* olumsuz duygular Ripper için tamamen kabul edilemezdi.

Hava aniden soğudu ve ardından bir sandalye yerde kayarak dolaba çarptı. Sanki görünmeyen biri onu öfkeyle itmiş gibi.

Yalan söyleyemedi, nabızı hızlandı.

Ensesindeki ince tüyler diken diken oldu ve cadısına yeniden odaklandı. "Bu evdeki varlıklar şu anda mutlu değiller, değil mi?"

"Hayır."

"Bilet alıp sıraya girsinler. Sana saldıran cadıların isimlerini istiyorum, Emberlyn."

"Aman Tanrım, sen inatçılığın daniskasıdır."

O da öyleydi. Bu yüzden onun fikrini değiştirmenin zor olacağını biliyordu. Tabii... onun destekleyeceği bir öneride bulunmazsa; durumu daha da kötüleştirmeyecek bir çözüm bulmazsa. "Ben her biriyle konuşurken sen de benimle gelir misin?"

Kaşlarını çattı. "Seninle mi geleyim?"

"Evet. Birlikte, hepsine kısa bir ziyaret yapacağız. Onlara hislerimi açıkça ifade edeceğim. Böylece, sana saldıran herkesi *bizzat* arayacağımı tüm cadı topluluğuna duyurmuş olacağım."

Soluk ela gözleri bir anlığına kısıldı. "Düşüncelerini tam olarak nasıl açıkça belirteceksin? Hepsini dövemezsin. Hepsi erkek değildi Rip. Bazıları kadındı. Bazıları yaşlıydı. Grupta iki genç bile vardı."

"Şiddet olmayacak. Yani, çok fazla olmayacak. Sana özür dilerlerse tabii." Elini ensesine götürdü ve saçlarına daldırdı. "Bunun bir bedeli olmalı, Emberlyn. Bütün cadı topluluğunun bunu görmesini istiyorum. Senin benim korumam altında olduğunu zaten biliyorlar. Bunu görmezden geldiler, evet, birinin onları kışkırttığına katılıyorum. O kişiye kin beslemelerini sağlayalım."

Ağzını bükerek, "İlginç bir yaklaşım," dedi. "Bu bir evet mi?"

Telefonu çaldı ve dikkatini çekti.

O isteksizce onu bıraktı ve duvar telefonuna doğru yürüyen Emberlyn'i izledi. Emberlyn ahizeyi kaldırdı ve "Alo?" diye cevap verdi.

Hattın diğer ucundan boğuk sesler geliyordu, ses öfkeyle doluydu. Paisley.

"Seni aradım, *ama* cevap vermedin," dedi Emberlyn. "Cevap verseydi, sana söylerdim... Sadece telefonu açmadığın için senin evine gelmeyecektim... Uyuduğunu düşünmek için bir nedenim yoktu, dışarıda olduğunu sandım."

Paisley'nin bu kadar uyuyakaldığına şaşırمامıştı – bir kurt adamın ilk dolunayı genellikle onları çok yorar.

"Sakin ol, aslında bana kızgın değilsin." Birkaç saniye sonra Emberlyn'in vücudu gerildi, gözleri kısıldı. "Neye bu kadar sinirlendin?" Aldığı cevap ne olursa olsun, bakışları Ripper'a çevrildi ve sertleşti. "Anlıyorum. Hayır, duymamıştım... O burada, ama Bellcrest olayını tartışıyorduk... Yapacağım... Evet, sonra."

Emberlyn ahizeyi yerine koydu ve ona döndü. "Görünüşe göre CeCe ile ilgili sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var."

Adam iç geçirdi. "Sana söylemeyi düşünüyordum. Paisley benden önce davrandı.

Ne kadar dedi?

"Sadece CeCe'nin üçlü seks yaptığı için onu utandırmaya çalıştığını söyledi. Başka bir şey var mı?"

"Çok daha fazlası var." Emberlyn'in yanına gidip kalçalarını avuçladı. "Kısacası, CeCe dün gece kendini rezil etmeye karar verdi. Kerr'e asıldı. Paisley'i alay etti. Clem'e meydan okudu. Logan'ın evini tuvalet kağıdıyla kapladı. Ve... ve kurt formunda benim kamyonetimin lastiklerinden birine işerken görüldü."

Emberlyn ona baktı, yüzündeki ifade ürkütücü bir boşluğa dönüştü – bu, öfkenin bir işareti olduğunu öğrenmişti. Kasları gergin bir şekilde

gerginlikle gerilmişti. "Lastiklerine işedi mi?" Her kelime yumuşaktı. Sessiz. Tehlikeli.

Ripper sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Değiştirmeyi teklif etti. Ben hayır dedim." Başka biri olsaydı, kabul ederdi. Ama kendisine hak iddia eden bir kurt adamdan bir şey kabul edemezdi - bu, iddiayı meşru kabul etmekle aynı şey olurdu. "Ona, muhtemelen temizleyecek bir iksirin olduğunu söyledim."

"Evet." Düz bir sesle verilen bir onay.

"Senin artık bana ait olduğunu da açıkça belirttim."

Emberlyn'in ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. "O buna ne dedi?"

"Bunun mümkün olamayacağını söyledi; benim onu sevdiğime inanıyor. Onu bu yanlış inancından *çabucak* vazgeçirdim ve ona - Logan'ın evini tuvalet kağıdıyla kaplayan kadınlara da - seni rahat bırakmaları gerektiğini, yoksa klandan geçici olarak kovulacaklarını söyledim."

Emberlyn'in gözlerinde bir anlığına neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir yumuşaklık belirdi. "Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Tabii ki yaparım, bebeğim." Elini kızın saçlarına gömdü. "Onun böyle bir riski göze alacağını sanmıyorum ve bu yüzden seni rahat bırakacaktır, ama onun genel olarak baş belası olmaktan vazgeçeceğinden pek emin değilim. Bu yüzden bundan sonra onun cezalarını Kerr ve Crew'a bırakacağım. Onunla doğrudan ilgilenmeye çalışmam ters etki yaratır, çünkü o ilgi görmek istiyor." Ellerini kızın yüzüne koydu ve bakışlarını kendine çekti. "Bir daha asla senin yanından ayrılıp onunla ilgilenmek zorunda kalmayacağım."

Emberlyn'in ifadesinde *hâlâ* gerçek bir değişiklik yoktu. "Hmm."

"Beni biraz korkutuyorsun."

"Neden?"

"Garip bir şekilde sakın görünüyorsun. Sende hiçbir duygu hissedemiyorum. Seni tanımıyorsam, az önce sana anlattıklarımın hiç etkilenmediğine yemin ederdim." Dudaklarının köşesini ısırıldı. "Ama öğrendim ki, ne kadar sakın görünürsen, genellikle o kadar sinirli olursun."

"Onu boğmak istiyorum," dedi ona tamamen ciddi bir şekilde.

Adam gözlerini kırptı ve çenesini eğdi. "Anlaşılabilir."

"Ve ruhunun bir daha asla yeniden doğmamasını diliyorum."

"Bu... Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki yapamam. Sadece boş bir laftı."

Ripper buna pek inanmamış gibiydi. "Artık onun hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?"

"Tabii," diye kolayca kabul etti, sesi hala düz.

Evet, bebeği "sakin" kelimesinin anlamına hiç de yakın değildi. Onun yerinde olsaydı, o da sakın olamazdı. Ona hak iddia eden herkesi canlı canlı derisini yüzmek isterdi. Bellcrest'te olanlardan sonra, Emberlyn öfkesini çabucak dindirebilecek durumda değildi.

Ona zaman tanımak isteyen adam, onu sıkıca sarıp sessizce yanında olduğunu hatırlattı – yüzünü okşadı, parmaklarını boğazına doğru kaydırды, ensesini ovuşturdu, elini saçlarının üzerinden geçirdi, şakağına hafif bir öpücük kondurdu, avucunu sırtında yukarı aşağı gezdirdi.

Gerginlik kaslarından o kadar küçük adımlarla azalmaya başladı ki, ona bu kadar odaklanmamış olsaydı farkına bile varmazdı.

O bir kez daha ensesini okşarken, kızın kaşları kısa bir süreliğine çatıldı. "Yine bana koku izi bırakıyorsun. Ve çok dokunaklı davranıyorsun. Ben kurt adam değilim; bu tür şeyler beni rahatlatmıyor."

"Tabii ki yatıştırır," dedi, parmaklarının saçlarına dolandığı yolu takip ederek. Onun saçlarını çok seviyordu. Yumuşak, pürüzsüz ve yanardöner rengiyle muhteşemdi. "Herkesin bazen dokunulmaya ihtiyacı vardır, sen bile." Elini çenesine koydu ve yüzünü ona yaklaştırdı. "Öp beni."

"Hayır."

Ripper bu huysuz cevaba neredeyse gülümseyecekti. Dişleriyle kızın alt dudağını çekiştirdi. "Öp beni."

"Hayır."

O, kadının meme ucunu çimdikledi ve kadın nefesini tutarak dudaklarını araladı. Dilini kadının ağzına soktu. Öptü. Isırdı. Yaladı. Emdi. Sonunda kadın rahatlayarak ona sarıldı ve onu öptü. "Şimdi, sana zarar vermeyi düşünen o lanet olası pisliklerin icabına bakalım."

Bennet'in sokağına döndüğünde, Emberlyn bahçesinde kimsenin olmadığını fark etti. Aslında, sokak da sessizdi. Meraklı komşuları ortalıkta yoktu – kapıları kapalı, pencereleri kapalıydı.

Henüz tüm öfkesini geri kazanmış olduğunu iddia edemezdi, ancak bunun bir kısmı CeCe'nin küçük numarasının öfkesini körüklemesinden kaynaklanıyordu. O kaltak, Ripper'ın mülkiyetini sanki her hakkı varmış gibi işaretlemeyi düşünmüştü; sanki *o onun* mülkiyetiymiş gibi.

Ve Ripper... CeCe ve arkadaşlarını Emberlyn'i rahat bırakmazlarsa geçici olarak klanından kovmakla tehdit etmişti. Ve bunu *ciddiydi*. Gerçekten bunu yapacaktı. Bu, onun muhtemelen tahmin etmediği bir şekilde Emberlyn'i etkilemişti.

Coven'ın saçmalıklarıyla pek çok kez uğraşmıştı. Hiçbiri Reena tarafından gerçekten cezalandırılmamıştı. Emberlyn, kendi adaletini uygulamaya fazlasıyla alışmıştı - başka kimse onun için bunu yapmayacaktı.

Ama Ripper yapardı.

O, kurtlarının duygularını onun duygularının önüne koyardı. Onun, kendisi için olayları *görmezden* gelmesini asla beklemezdi. Ve şimdi, o, daha önce yaşanan olayın bir parçası olan her cadıyla "konuşmaya" kararlıydı, oysa o, olayı çoktan halletmişti.

Kendi görüşünü belirtme ihtiyacını anlıyordu. Bu sadece kişisel bir ihtiyaç değildi; Emberlyn'e karşı koruyucu tavrından kaynaklanmıyordu. Bu politik bir zorunluluktur. Onun gibi, o da asla zayıf görünmeyi veya herhangi bir suçu görmezden gelmeyi göze alamazdı.

Yine de, onun bu işe karışmamasını tercih ederdi. Sadece o pisliklerle yüzleşmek genel durumu daha da kötüleştirebileceği için değil, onun bu karmaşaya daha fazla sürüklenmesini istemediği için.

Son zamanlarda Emberlyn adına 'müdahale etmek' zorunda kaldığı çok fazla durum olmuştu. Sonunda bundan bıkmayacak mıydı? O bir Alfa'ydı. Yönetmesi gereken bir klanı, denetlemesi gereken işleri ve ilgilenmesi gereken ilgili sorunları vardı. Bunların üstüne bir de *onun* karışıklıklarıyla uğraşmasına gerek yoktu.

Pazar günüydü. Çoğunlukla dinlenme günüydü. Emberlyn ile olan ilişkisi olmasaydı, dinleniyor olabilirdi. Bunun yerine,

buradaydı.

Durum normalde *bu kadar* kötü değildi – hem Millicent'in iradesi hem de isyancı grup son zamanlarda birçok soruna neden olmuştu. Ama Emberlyn, cadı topluluğu tarafından asla gerçekten rahat bırakılmayacaktı.

Belki onu, bundan sonra işleri ona bırakması için ikna edebilirdi...

Şüpheli.

O bir Alfa'ydı. Onlar, bağlandıkları kişilerin sorunlarına müdahale edip, kontrolü ele geçirip, sorunları çözmeleriyle ünlüydüler.

Bennet'in evinin önüne park ederken, Ripper ona baktı. "Kötü polis, daha kötü polis" oynamak ister misin?

Hala bu kadar gergin olmasaydı, buna gülümseyebilirdi. "Eğlenceli olacak. Hangimiz 'kötü polis' olacağız?"

"Bu sefer ben. Bu adil. Sen bu pisliklerle zaten eğlendin."

Doğru.

Arabadan indiler ve Ripper önde, Bennet'in yolunda ilerlediler. Bu çoğunlukla kurtunun gösterisi olduğu için, o ön kapıyı çaldığında biraz geride kaldı.

Bennet birkaç saniye sonra kapıyı açtı. Onun büyüsunü bozduğu için, kısa süre önce parlak siyah olan saçları artık donuk gri renkteydi. Bakışları Ripper'dan Emberlyn'e kaydı ve gözlerinin derinliklerinde çılgın bir ışıltı belirdi.

Yutkundu ve biraz geri çekildi. "Ben..." Ve tek söyleyebildiği buydu.

Ripper onu izledi, bakışları sabit ve sert; tehditkar bir hava büyük bedenini sarmıştı. "Sana bir sorum var," dedi, sesi alçaktı, her kelimesinde tehlike dolaşıyordu.

Bennet ellerini ceplerine soktu. "Eğer Rabid ile ilgiliyse, o çoktan kaçtı..."

"Watchers bana ayrıntıları anlattı," dedi Ripper. "Sadece Emberlyn'e yaptıklarından paçayı sıyrabileceğini neden düşündüğünü bilmek istiyorum." Öfkeyle dolu bir soru.

Bennet, savunma amaçlı çenesini kaldırmak kadar aptalca bir şey yaptı. "Onu çevreleyenlerden biri değilim,"

sanki bu, kendisine öfke yöneltilmemesi gerektiği anlamına geliyormuş gibi.
İnanılmaz.

Ripper hızlı hareket etti. O kadar hızlıydı ki neredeyse bulanık bir görüntü oluşturunuyordu. Bennet'in uzun kollu tişörtünü yumrukladı, onu dışarıya çekti ve ön kapının yanındaki duvara çarptı.

Bennet acı içinde bir çığlık attı, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Ripper burnunu burnuna dayadığında irkildi.

"Ona bağırdın." Ripper'ın sözleri alçak sesliydi. Son derece yumuşaktı. Öfkeyle kaplıydı. "Onu aşağıladın. Asılsız suçlamalarda bulundun. Gözetmenlerin onu gözaltına alması gerektiğini ısrarla savundun. Ve diğerleri ona saldırdığında *hiçbir* şey yapmadın."

Bennet içine çekildi, yüzü solgunlaşmış, nefes alış o kadar hızlıydı ki hiperventilasyona girmek üzereydi.

Ripper hırlayarak pençelerini çıkardı ve uçlarını Bennet'in göğsüne dayadı. "Bunun seni nasıl masum yaptığını söyle bana."

"Bu... bu beni masum yapmaz," diye kekeledi Bennet.

"Senin de bir kadın var. Onu bu boktan duruma sokan bir adama ne yapardın?"

Bennet gözlerini sıkıca kapattı ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Bilmiyorum."

"Muhtemelen hiçbir şey," diye yanıtladı Emberlyn. "O sadece arkasında destek varken cesurdur, Rip. Az önce kızını tutmasının tek nedeninin, benim ona zarar vermeyeceğimi düşündüğü için olduğuna eminim."

Bennet'in gözleri açıldı ve Emberlyn'e baktı. "Bu doğru değil..." Kurt, elini boğazına sıkıca geçirince boğuk bir ses çıkardı.

Ripper'ın üst dudağı titredi. "Onunla konuşabileceğini söylemedim, değil mi
"

Yüzü gittikçe kızaran Bennet, boynunu hâlâ sıkıca büküp büyük avuç içlerinin yanında ellerini çırpıyordu.

"Onun nefes almasına izin versen iyi olur, Rip," dedi.

"Onu nefes almasına izin versen iyi olur, Rip," dedi.

"Neden?" Dikkatsiz bir soruydu.

Dudaklarını büzdü. "Aslında bir neden aklıma gelmiyor."

"Soruma cevap vermedin," dedi Ripper ona. "Bundan paçayı sıyrabileceğini de nereden çıkardın?" Bennet'in boğazını sıkıca elini gevşetti.

Cadı öksürdü ve derin nefesler aldı. "Hiçbir şey düşünmüyordum," diye cevapladı sonunda. "Gerçekten. Duygularım çok yoğundu – kızım saldırıya uğramıştı, tüm ailem bu olaydan dolayı yıkılmıştı ve tek düşünebildiğim onun ölmüş olabileceğiydi. O anda, suçlu sadece Emberlyn olabilirmiş gibi hissettim."

Ripper gözlerini kısarak baktı. "O zaman mı? Şimdi değil mi?"

Bennet tereddüt etti ve bakışlarını indirdi. "Olayları düşünme fırsatı bulduktan sonra, hayır, artık onun bu işe karıştığını düşünmüyorum," diye isteksizce itiraf etti. "Reena söylediği her şeyde haklıydı. Ayrıca Emberlyn'in bir mazereti var. Sen. O yapmamış olamaz." Gözlerini kısa bir süre ona kaydırdı. "Daha önceki davranışım için özür dilerim," dedi sert bir sesle. "Ben... kendimde değildim."

"Hayır, bence kendindeydin," dedi Ripper. "Hedeflediğin kadın yapayalnız olduğu için, o kişi olmaya cesaretin vardı bence."

Bennet başını salladı. "Öyle değildi."

Emberlyn şahsen aynı fikirde değildi. "Rabid'i benim gönderdiğimi ilk kim öne sürdü?"

"O..." Sesi kesildi, ifadesi kaypaklaştı. "Hatırlamıyorum."

Ripper homurdandı.

"Aslında, şimdi düşününce" – Bennet boğazını temizledi – "Hank'ti."

Bu mantıklıydı. Daha önce kalabalığın önüne çıkmıştı, değil mi?

"Reena aynı fikirde değildi ve hepimiz onun haklı

" dedi Bennet, Ripper'a. "Ama o gittikten sonra, Hank sadece Emberlyn olabileceğini ısrar etti. O anda söyledikleri çok mantıklı geliyordu. Geriye dönüp baktığımda, anlamıyorum." Kaşlarını çatarak, başını hafifçe salladı. "Sanki... sanki biri beni, hatta belki de hepimizi manipüle etmek için büyü kullanmış gibiydi." Bu düşünceyle gözleri fal taşı gibi açıldı. "Olan şey bu olmalı."

Hmm, öfkeli kalabalığı telkin edilebilir bir ruh haline sokan ve böylece 'tohumlar' ekilebilen bir büyü yapılmış olması mümkündü. Ancak bu, onları Emberlyn'i suçlu bulmaya ya da etrafını sararak ona saldırmaya zorlamazdı.

"Evet, bize büyü yapıldı," dedi Bennet, kurtunun öfkesinden kaçmak için bu açıklamaya hemen sarıldı. "Onunla, grup olarak bile olsa, normalde yapmayacağımız bir şey yapmamız. Özellikle de senin korumanda olduğu halde. Bu her şeyi açıklıyor."

Ripper başını eğdi. "Yani senin suçun değildi mi diyorsun?"

"Evet, evet. Suçlu ben değilim. Büyülü bir müdahale vardı." "O zaman yaptıklarınızı affetmeli miyim? Sizi bırakmalı mıyım?"

"Evet, sen..." Ripper tek eliyle onu tekrar boğmaya başlayınca Bennet yine boğuldu. Cadının gözlerinde korku yaşıyordu, yüzü yine lekelenip kızardı.

"Korkutma faktörünü biraz azaltmalısın," diye Emberlyn Ripper'a tavsiyede bulundu. "Mesanesinin zayıf olduğunu duydum."

"Altına işemesini umursuyor musun?" diye sordu Ripper.

Hiç de değil. "Kokuyla uğraşmak istemeyeceğini düşündüm."

"Açık konuşayım," diye Ripper ona homurdandı. "Emberlyn'e sözle ya da eylemle zarar vermek için hiçbir mazeret olamaz. Tek bir tane bile. Lanet olsun. Hiçbiri." Birkaç saniye sonra adamı bıraktı ve geri çekildi.

Dizleri titreyerek, Bennet öksürdü, boğuldu ve öksürdü.

Ripper ona soğukkanlılıkla baktı. "Sanırım ne demek istediğimi anladın, değil mi?"

Bennet sertçe başını salladı. "Anladım," diye hırıltıyla konuştu. "Gerçekten çok üzgünüm."

Ripper'ın dikkatini yanlış bir şekilde üzerine çektiği için üzgündü. Ama belki de bu, gelecekte davranışlarını dizginlemesi için yeterli olurdu. Zaman gösterecekti.

Emberlyn ve Ripper yan yana yürüyerek patikadan aşağı indiler. Arabaya geri döndüklerinde Ripper, "Ya o pislik büyü müdahale olduğu konusunda doğruyu söylüyordu ya da sonuçlarından kaçabilmek için bunun doğru olduğuna inanmak *istiyordu*" dedi.

Emberlyn, herhangi bir teoriye eğilmeden başını salladı.

Ripper kemerini taktı. Parmaklarının kalçasına hafifçe değmesi bile karnını kaskatı yaptı. Ama artık vücudunun ona bu kadar ateşli tepki vermesine lanet okumasına gerek yoktu. Artık o onundu.

"Amcanın seni önerdiğini söyledi," diye devam etti Ripper. "Halkı büyüleyen Hank olabilir mi?"

Bunu düşünürken Emberlyn motoru çalıştırdı. "Onun büyüü saldırı açısından güçlüdür. Ama tüm kalabalığı zihinsel olarak kontrol edecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum."

Ripper mırıldandı. "Bence şimdi gidip onunla konuşalım."

Hank sadece birkaç blok ötede yaşıyordu, bu yüzden yol kısa sürdü. Ripper ön kapıyı çaldığında, Gill oturma odasının penceresinden dışarı baktı. Onları görünce iki kez baktı ve yüzünde endişe belirdi.

Omuzları gergin bir şekilde kapıya geldi ve kollarını kavuşturdu. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu, sinirleri açıkça bozulmuştu.

"Hank'le konuşmak istiyoruz," diye cevapladı Ripper, tavırları yine korkutucu bir şekilde.

Gill dudaklarını yaladı. "O burada değil."

"Elbette burada. Kokusu geliyor. Kapının hemen arkasında duruyor." Ripper kapıyı o kadar sert itti ki kapı geriye doğru uçtu ve yüksek bir erkek çığlığı havayı deldi. Gill'in öfkeli çığlığını görmezden gelen Ripper, Gill'i itip geçerek kocasını saklandığı yerden çıkardı.

Emberlyn, Hank'in saklanıp karısının onu koruması beklemesi konusunda çok da şaşırmamalıydı. O her zaman başkalarının onun için savaşmasını bekleyen küçük bir sıçan olmuştu.

Ripper onu koridorun duvarına itti ve dişlerini gösterdi. "Gerçekten benden saklanabileceğini mi sandın? Sanki kendine 'Hey, Ripper'ı şu anda olduğundan daha fazla nasıl kızdırabilirim?' diye sormuşsun gibi."

"Ona zarar veremezsin!" diye itiraz etti Gill.

Emberlyn ona bir bakış attı. "Geri çekil. O büyük bir çocuk. Kendi başına başının çaresine bakabilir. Bu arada, ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

Ripper'dan kaçmasına yardımcı olacakmış gibi sırtını duvara dayayan Hank, kekeledi. "Evimize öylece dalmazsın." Bu bir şikayet değildi, tam anlamıyla bir sızlanmaydı.

"Az önce yaptım," dedi Ripper keskin bir sesle. "Beni kovun." Bu bir alaydı... çünkü hepimiz Hank'in böyle cesur davranma ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu biliyorduk.

Ve tahmin edilebileceği gibi, Hank *hiçbir* şey yapmadı.

"Hayır, bunu yapmaya cesaret edemezsin, değil mi? Bir kadına saldırırsın, evet, bir kadına saldırırsın, özellikle de yanında arkadaşların varsa. Ama seni fena halde dövebilecek birine saldırmazsın." Ripper, Hank'in yüzüne yakın bir yerde elini kaldırdı ve pençelerini çıkardı. "Bunu yapmamam için bir neden söyle. İyi bir neden olmalı."

Hank, şişkin gözleriyle pençelere bakarken, alnında ter damlaları oluşmaya başladı.

"Yaptığı şey için iyi bir neden yok," dedi Gill, sesinde yenilgiyi yansıtan bir tonla.

Ripper Hank'e kaşlarını kaldırdı. "Duydun mu? *O da* biliyor. Ve işte burada, senin için ayağa kalkıyor. Senin adına konuşuyor. Yeğeninin yerine senin tarafını tutuyor, bu da beni sana olduğu kadar ona da kızdırıyor."

Gill'in gözleri büyüdü. "Bu taraf tutmakla ilgili bir mesele değil. O hatalıydı. Ona hatalı olduğunu söyledim."

"Emberlyn'i arayıp onu kontrol ettin mi? Onun adına ondan özür diledin mi?"

"Onu etkilemek için kim sihir kullandı diye uğraşmakla meşguldüm." Gill elini saçlarına attı. "Bunun sadece bir bahane olduğunu düşüneceksin, ama değil. *Biri* o kalabalığı kışkırtmak için bir büyü yaptı. Kimse malikaneye yürüyüp Emberlyn'i kazıkta yakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmezdi."

Ne? Emberlyn şaşkınlıkla baktı, öfkesi bir kez daha onu sardı.

Ripper ölümcül bir sessizliğe büründü, göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Onu kazıkta yakmak mı?" diye tekrarladı, esirine yeniden odaklanarak. "Plan bu muydu?"

Hank inledi. "B-biri bu fikri ortaya attı. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Bebeğim, bilmiyor." "Tabii ki biliyor," dedi Emberlyn.

"Oh, kesinlikle biliyor." Ripper öne doğru eğildi. "*Kim*, Hank?" Hank korkarak gözlerini kapattı.

"Söyle onlara, Tanrı aşkına," diye bağırdı Gill.

Çenesi titreyerek, Hank sadece bir gözünü açtı. "Patrick. Patrick'ti."

Ripper, Hank'in ondan uzak durması gerektiğini anladığından emin olduktan sonra, Patrick'in evine gittiler.

Ancak Patrick evde değildi. Kız arkadaşına göre, zihinsel arınmada uzmanlaşmış bir cadı grubu üyesiyle birlikteydi. Görünüşe göre, daha önce ele geçirildiği iddia edilen manipülatif büyüden dolayı kendini "kirli" hissediyordu.

Evet, Bennet ve Hank gibi, o da büyülü bir şekilde zorlandığını iddia ediyordu.

Kız arkadaşı ayrıca, olanların arkasında cadı meclisinin asi fraksiyonunun olduğuna inandığını belirtti.

"Bu iddiada bulunmak, kalabalığın kendilerini korumak için bir yol olabilir," dedi Ripper, arabasına doğru yürürken, "ama büyülenmiş olmaları mantıklı olurdu. Daha önce yaptıkları hiçbir şey akıllıca değildi. Bu insanlar pislikler, ama senin ya da benim öfkemizi gerçekten riske atacak kadar cesur değiller. Zayıflar."

"Bu da onları büyüyle kolayca manipüle edilebilir kılıyor," diye ekledi Emberlyn.

Sonra Ruben'i ziyaret etmeye karar verdiler. Kapıyı kimse açmadı. Getty'nin ve diğerlerinin evlerine gittiklerinde de kimse kapıyı açmamıştı. Muhtemelen Ripper'ın savaş yolunda olduğu konusunda uyarıldıkları için evde yokmuş gibi davranıyorlardı.

Yine arabasına dönen Emberlyn, sürücü kapısında durdu. "Şimdi CeCe'nin evine mi uğrayacağız?"

Ripper, kaputun üzerinden onun bakışlarını karşılayarak kaşlarını çatı. "Neden yapalım ki? O hiçbir şey bilmiyor."

"Hayır, ama dün gece yaptığı saçmalıkların ardından onunla ilgilenmemiz gerekiyor. Sen onunla biraz konuştun. Şimdi sıra bende." Emberlyn arabaya atladı ve kapıyı kapattı.

Yolcu koltuğuna kayan Ripper, "Ben zaten hallettim hallettim."

"Öyleyse ben bunu buradan bu durum bırak Bu olduk bir çifte bir

Ripper'ın dudakları sıkılaştı. "Bebeğim, ben hallettiğim için senin de unutman gerektiğini düşündüğümde değil. Gerçekten onunla yüzleşmek istiyorsan, sana

yol tarifini veririm, hemen oraya gideriz. Ama o senin oraya gelmene bayılır. İlgiyi ve dramayı sever. Daha önce de söylediğim gibi, ona ilgi göstermeyi bıraktım."

Emberlyn, onun ne demek istediğini anlayarak iç geçirdi. Onu bulmak, onun oyununa gelmek olurdu... Tıpkı Ripper'ın cadı meclisine öfkelenmesinin, grubun oyununa gelmesi gibi. Ripper, ikinci durumu farklı şekilde ele almayı kabul etmişti. CeCe konusunda da aynısını yapmazsa ikiyüzlü olurdu.

"İnan bana, penceresinin yanında oturup senin gelmeni heyecanla bekleyecektir," diye ekledi. "Onu hayal kırıklığına uğratmayı tercih ederim."

Emberlyn derin bir nefes aldı.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Tamam."

Kaşları çöktü, pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Neden, ne dersem diyeyim, bunu kendi bildiğin gibi halledeceğin hissine kapılıyorum?"

"Bilmiyorum, neden öyle hissediyorsun?"

"Çünkü sen, seni kızdıran şeylerin sonuçlarından kimsenin kaçmasına izin vermeyi alışkanlık haline getirmiş biri değilsin."

"İstisnalar yaptım." "Gerçekten mi?"

"Hayır." Motoru çalıştırdı. "Kemerini bağla."

"Ne yapacaksın?"

"Malikaneye geri döneceğim."

"Yani, CeCe'ye ne yapacaksın?" diye sordu, emniyet kemerini takarak.

Yola çıktı. "Hiçbir şey yapmama gerek yok. Sen hallettin."

"Hayır, gerek yok, ama yine de yapacaksın. Değil mi?" Gülümsedi.

"Seni bu kadar paranoyak yapmam çok hoşuma gidiyor."

"Bu bir cevap değil, Emberlyn."

Bu, onun alabileceği tek şeydi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Modaya uygun giyinmiş mankenin eteğine hayranlıkla bakan Emberlyn, arkadaşına hızlıca bir bakış attı. "Yine kendi kendine mırıldanıyorsun."

Paisley homurdandı. "Elimde değil. Annemi seviyorum, gerçekten, ama "Akşam yemeği davetine teşekkürler ama başka planlarım var" cevabını kabul etmek ne kadar zor olabilir ki? Geçen hafta onunla iki kez akşam yemeği yedim. Lanet kadın "hayır" kelimesini duyunca, kişinin fikrini değiştirmeye mecbur hissediyor gibi görünüyor."

"Ripper gibi."

Paisley eliyle onu uzaklaştırdı. "Hayır, onun klanının bir üyesi olarak, sınırlara saygı duyduğunu teyit edebilirim. Sadece *senin* sınırların olduğunu kabul etmiyor."

Emberlyn burnunu çektirdi. Ripper, kendisiyle diğerleri arasında nispeten mesafe tutan, kişisel alanını ve yalnız kalmayı seven biriydi. Ama birine bağlandığında, bu durum büyük ölçüde değişiyor gibiydi. Ve son altı gün içinde, artık kendini onun sınırlarından muaf gördüğü ortaya çıkmıştı.

Tüm bunlar teknik olarak onu rahatsız etmeliydi ama etmedi.

Adam hayatına ansızın *girip* kendini sağlam bir şekilde yerleştirmiş olabilir, ama o onun başka bir yerde olmasını istemezdi.

"Alışveriş terapisi genellikle ruh halimi iyileştirir," diye ekledi Paisley, "ama bugün işe yaramıyor."

Evet, Emberlyn bunu fark etmişti. Bu mağazadan önce iki mağazaya daha gitmişlerdi ve Paisley tüm bu süre boyunca yüzünde bir tokat yemiş gibi bir ifade vardı.

Chilgrave'de birkaç giyim mağazası vardı. Bu mağaza, kurtadamlar tarafından işletiliyor ve onlara hizmet veriyordu. Işıklandırma yumuşaktı ve arka plan müziği düşük sesliydi, böylece kurtadamların gelişmiş duyularına uyum sağlıyordu. Ayrıca, her malzeme normalden daha yumuşaktı, böylece kurtadamların hassas ciltlerini tahriş etmiyordu.

Açık bırakılmış kapıdan sokak sesleri ve komşu kahvehaneden gelen çekici kokular içeri sızıyordu. Bir kaç diğer alışverişçi mağazayı geziyordu .

Satış elemanları etrafta dolaşıp, çeşitli işlerle uğraşıyorlardı. Her türlü kumaştan yapılmış giysiler etrafa yayılmıştı – bazıları mankenlerin üzerinde, bazıları askılarda, geri kalanı ise raflarda ve masalarda sergileniyordu.

"En azından seni görmek istiyor," dedi Emberlyn, sahte meşe zeminde topukları tıklayarak mağazanın içine doğru ilerlerken. "Kızgınlığını atlatmış olması iyi."

"Kesinlikle, ama bu hafta yine onun ara sıra ağladığı ve babamın gözlerime bakmadığı garip bir aile yemeğine katlanamam. Ayrıca, çiftler buluşmamızı da kaçırmak istemiyorum."

"Ripper, sen ve Crew'un *bizim* randevumuza kendinizi davet etmenizden hâlâ hoşnut değil." Emberlyn, raflar arasındaki dar boşluktan geçmeye çalışırken, askı koluna takılınca kaşlarını çattı. "Muhtemelen seni kovacaktır."

"Hayır, kovmaz. Seni kendine ait olarak görmekten hoşlansa da, klanının etrafında olduğunu görmekten de hoşlanır. Bu, koruma içgüdülerini yatıştırır. Senin o güvenlik çemberine sahip olmanı ister."

Emberlyn kaşlarını çattı. "Kim diyor bunu?"

"Crew, Kerr ve Logan. İkiniz hakkında çok konuşuyorlar."

"Tam olarak ne diyorlar?"

"Alfa'larının mutlu olmasından memnunar. Uzun zamandır yalnızdı ve klanına kendini adadı. Bunların hiçbirisi bir kurtadam için sağlıklı değil, ama özellikle bir Alfa için. Kurtadamlar yalnız kalmak için yaratılmamışlardır."

"Değişim hücrelerine tamamen yerleşmişken, bu durum seni etkiliyor mu?"

Paisley elini karnına koydu. "Ait olma dürtüsü var. Klanımıza yakın kalma dürtüsü. Birbirimizi kollama dürtüsü. Bu yüzden Ripper'ın neden senin zamanını alıp işinin her yönüne burnunu soktuğunu tamamen anlayabiliyorum - bu sanki onun DNA'sında kodlanmış gibi. Senin güvende ve iyi olduğunu bilmek zorunda. Crew da benimle aynı, ama ben hiç aldırmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu iki yönlü bir şey."

Emberlyn dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. "Çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz." Birlikte çok zaman geçiriyorlardı.

"Bundan ciddi bir şey çıkacağını kesin olarak söyleyemem. Onun genellikle "ciddi" şeylerden kaçındığını öğrendim. Ama

Ripper da öyle. Ve sen de öyle. Şimdi ikinize bakın – gerçek bir güç çifti oluşturunuz."

"Güçlü çift mi?"

"Evet. İkiniz de kasaba halkının çoğunu korkutuyorsunuz. Bu da ikinizi sosyal olarak güçlü kılıyor. İkinizi bir araya getirin ve *bam!*" Paisley'in gözleri ilgiyle büyüdü. "Ooh, güzel çanta." Çantayı askıdan aldı ve bir o yana bir bu yana çevirdi.

Emberlyn, Paisley'in parlak bir şey tarafından ne kadar kolay dikkatinin dağıldığını görünce kıkırdadı.

"Ama fiyatı pek hoş *değil*. Ugh." Paisley çantayı askısına geri koydu. "Ne hakkında konuşuyorduk? Ah, sen ve Ripper'ın ne kadar korkutucu olduğunuzdan. Eminim cadı meclisinin aptal üyeleri korkudan titriyorlardır. Geçen hafta sonu sizi öyle tuzağa düşürerek *büyük* bir hata yaptılar."

Gerçekten de öyle yapmışlardı. Emberlyn ve Ripper saldırganları ziyaret ettikten sonraki gün, Reena malikaneye gelmişti. Cadılar meclisinin bazı üyelerinin Ripper tarafından korkutulmasından pek memnun değildi, ama Ripper ve Emberlyn'in o üyelere karşı çıkmalarının nedenini anlıyordu – en azından öyle iddia ediyordu.

Emberlyn ona hala güvenmiyordu. Asla güvenmeyecekti. Ama gerekli olduğu sürece geçici ateşkesi sürdürecekti.

Reena ne yazık ki grubun cadılarını tespit etmeye yaklaşamamıştı. Bu onu delirtiyordu. Ayrıca cadı grubunda bölünmeler oluşacağından endişeleniyordu. Herkesin artık grup üyelerini ifşa etmeye kararlı olması, onları kendi arkadaşlarına büyü yapan hainler olarak görmesi iyi bir şeydi, ama bu aynı zamanda birçok kişinin diğerlerine güvensizlikle bakması anlamına da geliyordu.

Sık sık insanlar Reena'ya gelip, şu ya da bu kişinin gruba "katılması gerektiğini" iddia ediyorlardı. Ancak hiçbir kanıtları yoktu, bu yüzden Reena sadece "araştıracığına" söz verebiliyordu. Bu, cadıları için asla yeterli değildi, yani onun harekete geçmemesinden memnun değillerdi.

Kısacası, cadılar meclisi şu anda sorunlarla doluydu.

Paisley nefes nefese bir tişörtü raftan aldı. "Bu çok şirin."

"Üzerinde şeytani boynuzları olan bir kurt adam basılı."

"Evet. Çok şirin." Paisley askıdaki tişörtleri karıştırırken metal metal sürtündü. "Lütfen benim bedenim olsun, lütfen benim bedenim olsun... Aha."

Geniş bir gülümsemeyle belirli bir tişörtü kaptı. Gözleri Emberlyn'in arkasındaki bir şeye kayınca gülümsemesi hafifçe sönüverdi.

"Ne?" Omzunun üzerinden bakarak, Emberlyn arkadaşının bakışını takip etti ve cam vitrine doğru baktı. CeCe'nin arkadaşları mağazanın önünden *hızla* geçiyorlardı. Ve Emberlyn'e bakmaktan tamamen kaçınıyorlardı.

"Hâlâ senden uzak duruyorlar mı?" diye sordu Paisley.

Emberlyn ona döndü. "Evet. Bu iyi bir şey, çünkü Ripper'ın benim adıma olaylara karışmasından oldukça yoruldum."

"Senden bıktın mı, yoksa onun bıktığından mı endişeleniyorsun?"

"İkisi de biraz. Her neyse, işe yarıyor gibi görünüyor, çünkü ne onlardan ne de CeCe'den bir ses duymadım."

"Son zamanlarda dikkat çekmemeye çalışıyorlar."

"Akıllıca. Çünkü Ripper, bana saldırmaya devam ederlerse sonuçlarının ne olacağı konusunda onları uyardığında blöf yapmıyordu bence."

"O blöf yapmıyordu. Geçici bir yasak şaka değil. Aidiyet hissini kaybedersin. Dolunayda birlikte koşacak kimsen kalmazdı. Ve hiçbir klan üyesi senin için parmağını bile kıpırdatmazdı." Paisley, rafları düzenleyen bir çalışanla kısa bir gülümseme alışverişinde bulundu. "Başka bir klana katılmak onlar için bir seçenek olmazdı - başka hiçbir Alfa, geçici olarak yasaklanmış bir kurdu kabul etmezdi, çünkü bu, cezaya müdahale etmek anlamına gelirdi."

"Kerr, CeCe klan değiştirirse çok da şaşırmayacağını söyledi."

"Değişebilir. Yani, bu noktada ne Ripper'ın ne de Logan'ın asla onun olmayacağını bilmesi gerekir. Şu anda, Emberlyn ve Ripper'ın gösterisini ön sıradan izliyor. Biraz mesafe koymak sağlıklı olur. Ama klanının *kendi* klanı olduğunu hissediyor olabilir, o zaman neden ayrılсын ki?"

"Sanırım göreceğiz." Emberlyn, Paisley'in koluna asılı eşyalara baktı. "Onları alacak mısın, almayacak mısın?"

"Evet." Paisley eşyalara hafifçe vurdu. "Kasa, biz geliyoruz."

Birkaç dakika sonra dükkandan çıktılar... Tam da Dez ve Ward yakındaki markete girerken. İkisi de Emberlyn'i gördü, bakışlarını kaçırdı ve aceleyle uzaklaştı.

Paisley mırıldandı. "Sana hırlamadıkları ya da başka bir şey yapmadıkları için hoş bir değişiklik oldu."

"Sanırım ikisi de Ripper'ın kapılarını çalmasını istemiyor."

"O da gelir. Şu anda aşırı koruyucu modda. Sana zarar vermeye çalışanların başı belaya girer. O onların işini batırmazsa, *sen* batırırsın... ve sen bunu ondan çok daha dramatik bir şekilde yaparsın."

Oh, kesinlikle.

Ripper kapısının önünde durup kollarını kavuşturdu. "Çiftler buluşması değil"in hangi kısmını anlamıyorsun?

Crew ona hafif bir gülümsemeyle baktı. "Huysuzluk yapma, eğlenceli olacak." "Hayır, olmayacak." Ripper başını eğdi. "Ne var, Paisley ile aranda

Paisley ile arana bir tür tampon mu koymak istiyorsun? Her şeyi iptal etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Crew iç çekerek kafasının arkasını kaşıdı. "Bak, onun ailesi sorun çıkarıyor, tamam mı? İkizlerin yeni durumunu kabul ettiklerini ve işleri düzeltmek istediklerini söylüyorlar, ama sonra anneleri ağlıyor ve babaları onların yanında tuhaf davranıyor." Kolunu yanına indirdi. "Kage bu durumdan pek rahatsız değil, ama Paisley rahatsız. Emberlyn onun ailesi gibi ve klanımız dışında Paisley'i destekleyen tek kişi o."

"Yani, Paisley'in onu mutlu eden insanların etrafında olmasını istediğin için, bu gece Emberlyn'i paylaşmalı ve senin randevumuza karışmana izin mi vermeliyim?"

"Evet."

"Hayır."

Crew derin bir nefes aldı, gözleri parıltıyordu. "Biliyorsun, cadının zamanını ve ilgisini biraz fazla istismar ediyorsun."

"Sen de Paisley'nin evinde öylesin. Ne olmuş yani?"

Crew burnundan soludu. "Tamam, beni yakaladın. Ama en azından bu gece için bir istisna yap. Paisley'nin annesi bütün gün onu rahatsız etti. Neşelenmesi lazım."

"Kimse benim moralini düzeltebileceğimi söylemedi." Ripper kendi moralini bile düzeltemiyordu.

"Belki sen yapamazsın, ama Paisley Emberlyn'i kardeşi gibi görüyor. Onunla vakit geçirmek ona iyi gelir. Ve biliyor musun? Cadının klanımıza alışması için, etrafında tanıdık insanlar olması daha iyi olur. Mesela, hayat boyu en iyi arkadaşlarından biri gibi."

Ripper derin bir nefes aldı. "Bir saat. Sana sadece bir saat veriyorum. Sonra benim..." Bir araba motorunun gürültüsünü duyunca sözünü yarıda kesti. Soluna baktığında bir aracın yaklaştığını gördü. Araba yaklaşıp kade kadar onun Michael Reed'in ebeveynlerine ait olduğunu fark etmedi.

Crew kaşlarını çatı. "Ne istiyor olabilirler? Çünkü, nedense, sana ve Emberlyn'e iyi dileklerini sunmak için geldiklerini sanmıyorum."

Sürücü penceresinden onların kasvetli ifadelerini gören Ripper de aynı fikirdeydi. Kollarını hala kavuşturmuş halde, Crew'un yanında yolun sonuna doğru yürüdü.

Reeds arabayı park etti ve sonra dikkatlice yaklaştı, yüzlerinde dostça olmayan ifadeler, vücut dillerinde soğukluk vardı.

Colton selam vermek için başını hafifçe eğdi. "Ripper, Crew." Boğazını temizledi. "Seninle konuşmak istiyoruz Ripper, vaktin varsa tabii. Yani, özel olarak."

Aslında Ripper birkaç dakika sonra Emberlyn'i almaya gitmeyi planlıyordu. Ama bunun uzun sürmeyeceğini düşündü. "Çıkmadan önce biraz vaktim var."

"Kamyonette bekleyeceğim." Crew araca doğru yürüdü ve ön yolcu koltuğuna atladı. Ayrıca camı da indirdi, kulak misafiri olan piç kurusu.

Claris ellerini önünde birleştirdi. "Birkaç haftadır senin Emberlyn ile vakit geçirdiğini biliyoruz."

"Onunla yatıyorsun" demek için alışılmadık bir ifade. Sanki Claris bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyormuş gibiydi.

"Cadılar hakkındaki çekincelerine rağmen, bu bizim için çok da sürpriz olmamalıydı." Claris sıkı bir gülümsemeyle ekledi: "Sonuçta bizim Emberlyn büyüleyici bir kız."

"Bizim Emberlyn" sözcüklerinin içindeki sahiplenme duygusu Ripper'ı çok kızdırdı, ama bunu belli etmedi.

"Onun hakkında ciddi görünüyorsun."

"Öyleyim," diye onayladı Ripper.

Dudaklarını sıkılaştıran Claris, eşiyle ciddi bir bakış alışverişinde bulundu. "Bu noktaya geleceğini hiç beklemiyorduk, yoksa seninle daha önce konuşurduk."

Ripper kaşlarını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Başka bir erkeğe ait bir kadınla ciddi bir ilişkiye girmenin ne kadar uygunsuz olduğu hakkında."

Siktir ? Ne kaşlarını kaşlarının birbirine birbirine
Ripper yankılandı, "Ait mi?"

"Onun bir eşi olduğunu biliyorsun," diye araya girdi Colton, yüzünde sabırsızlık dalgaları belirliyordu.

"Bir eşi *olduğunu* biliyorum. Ama artık öyle değil."

Claris öfkелendi. "Emberlyn eşleşme bağıını koparmak konusunda ayak diriyordu. Bunu yapmak istemiyordu. Oğlumu seviyor. Onu tüm kalbiyle seviyor."

Michael'ın kırdığı bir kalp. Ama Ripper, oğullarının ihanetini onlarla paylaşmadığı için, "Belki öyledir. Ama önemi yok. O burada değil. Olsa bile, bir fark yaratmazdı - o, onu eşinden vazgeçti." dedi.

"O geri dönerse bu durum değişir," diye ısrar etti Claris.

Ripper başını salladı. "O seçimini yaptı. Geri dönmeyecek. Geri dönse bile, o artık aynı Michael olmayacak. Bir parçası kaybolmuş olacak ve onu asla geri kazanamayacak."

Claris hafifçe ona doğru eğildi. "Sen Rabid'ken de senin için aynı şeyi söylemişlerdi; geri dönersen gerçek halinin gölgesi olacağını söylemişlerdi. Ama durum öyle değil."

"O, benden daha uzun süredir Rabid."

"Ama sen daha çocuktun. O durumda bir yıl geçirmek bile ruhunu parçalamalıydı. Ama parçalamadı."

Colton başını salladı. "Senin gibi, Ripper, bizim Michael de güçlü. İnanılmaz derecede güçlü. Geri dönerse kendine gelir ve eşini ister. Eşi de ona gider, onu bir anda geri kazanır."

"Ve sen çöp gibi bir kenara atılacaksın," diye ekledi Claris. "Bu senin istediğin şey olamaz. Herkes için en iyisini yap ve kenara çekil."

Ripper yüzünün taş gibi sertleştiğini hissetti. "Bu olmayacak." Böyle bir şeyin olacağını düşünmekle kendilerini kandırıyorlardı.

Colton'ın gözlerinde öfke parladı. "Bir zamanlar başka bir kurt adamın eşiydi bir kadını gerçekten ister misin? Bunun seni rahatsız etmediğini söyleyemezsin."

Gerçekte, bunu bilmek Ripper'ın sırtında kıskançlık izleri bırakıyordu. Onun bir zamanlar başka bir kurt adamın eşi olmasını nefret ediyordu - özellikle de o orospu çocuğu onu hak etmediği için - ama bu Ripper'ın onu daha az istemesine neden olmuyordu.

Çifte doğru bir adım attı. "Beni rahatsız eden şey, Michael'dan başka biriyle mutluluğu bulmaktansa, onun hayatı boyunca yalnız kalmasını tercih etmen." Bu acımasız ve bencilceydi. "Onun hayatına devam etmesini istemiyorsun çünkü bu, onun geri dönmeyeceğini kabul ettiğini gösteriyor. Onun öldüğünü kabul etmek istemediğin için bununla başa çıkamıyorsun."

Colton'ın çenesi gerildi. "O bizim oğlumuz." "Ama Emberlyn'in eşi değil," dedi Ripper.

Clarıs başını şiddetle salladı. "O ona ait."

Ripper'ın içinden öfke yükseldi ve kanına karıştı. "*Bir zamanlar* öyleydi. Şimdi o benim. Ve ona olan haklarımı sorgulaman beni çok kızdırıyor."

"Zaten vazgeçmiş birine hak iddia edemezsin," dedi Clarıs. "Belirsizlik içinde yaşamaktansa eşleşme bağıını kopardı, ama aslında kendini yeni bir ilişkiye açmadı. Çıktığı her erkekten uzak durdu, hiçbirini uzun sürmedi. Sen de sürmeyeceksin. Seninle bir adım daha ileri gitti, ama bu kadar. Anlamıyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı Ripper. "Ve *senin* gördüğün şey, sadece görmek istediğin şey. Emberlyn ile neredeyse hiç konuşmuyorsun; onun kafasından neler geçtiğini bilmen imkansız. İstedigine inanmakta özgürsün, ama ona olan haklarımı bir daha sorgulama. Aksi takdirde, çok büyük sorunlar yaşarız."

Colton'ın elmacık kemiklerinde ikiz bayraklar gibi kızarıklıklar belirdi. Gergin bir sessizlik anları geçti ve sonra eşinin dirseğini tuttu. "Gel, Clarıs. Aklını başına getiremeyeceksin."

Clarıs, kendini uzaklaştırmasına izin verirken bile Ripper'a baktı. "Ona sor. Michael geri dönerse ne yapacağını sor; onu geri isteyip istemeyeceğini sor. O zaman haklı olduğumuzu göreceksin."

Ripper cevap vermedi; sadece onların arabaya binip uzaklaşmasını izledi.

Crew kamyonetin yolcu kapısını iterek açtığında, havayı bir gıcırtı sesi doldurdu. Nefesini dışarı verdi. "ok gergin bir andı." Araçtan indi. "Emberlyn'den uzaklaşmanı istemeye cesaret etmelerine şaşırdım. Bunu gerçekten yapacağını ya da onun hala Michael'ın eşi olduğunu düşünenlerin olduğunu düşünmüş olamazlar - tabii kendileri hariç."

Ripper, onlar bu kadar bencil pislikler olmasalardı, onlara acırdı. ocuğunu Bloodhill'e kaptırmak, ona ne olabileceğini bilerek, kolay bir şey olamazdı. "Kendi hayatlarını, oğullarının geri dönmesini beklerken askıya aldıkları için, Emberlyn'in hayatına devam etmemesini beklemeleri beni çok kızdırıyor."

Crew onu dikkatle süzdü. "Onların haklı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Onun ona geri döneceğini?" Ses tonundan, böyle bir görüşe sahip olmadığı belliydi.

"Hayır,yle düşünmüyorum. Onlar buna inanmak istiyorlar, o yüzden inanıyorlar."

"Onların haklı olduğundan endişelenmiyorsan, neden bu kadar somurtuyorsun?" "nk eğer bunu unutmaya hazır değillerse, bir sonraki hamleleri..."

buraya geri dnmeyecekler – fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyorlar.

Öyleyse ona gidecekler, diye düşündü Crew ve küfür etti. Evet. Ve bunu gerçekten istemiyorum.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Büyük, nasırlı bir el nacholarından birini kaparken, Emberlyn Ripper'a kaşlarını çatı. "*Hâlâ aç mısın?*" Adam az önce büyük bir tabak tavuk kanadı bitirmişti.

Nachoyu peynirli sosuna batırarak, "Hayır," diye cevapladı.

"O zaman neden..." Emberlyn, adam nachoyu ağzına götürürken iç çekerek sözünü yarım bıraktı. *Kurtadamlar ve onların bakmakla yükümlü oldukları kişileri besleme ihtiyacı.* "Benim yemek yememi sağlamak için bu kadar ileri gitmene gerek yok." Nachoyu ısırdı.

"Biliyorum." Nachonun kalanını sosun içine batırdı ve sonra ona uzattı. "Beni memnun et."

Emberlyn, içinden gözlerini devirerek nachoyu çiğnedi.

Memnuniyet bakışlarına yansiyordu – barın loş ışığında bile kolayca fark edilebilirdi çünkü o kadar yakın oturuyordu ki, masanın altında uyluğu onun uyluğuna değiyordu, kolu koruyucu ve sahiplenici bir hareketle sandalyesinin arkasına atılmıştı. Ara sıra, o kola bağlı el saçlarıyla oynuyor ya da omzuna daireler çiziyordu.

"Ciddi bir ilişki kurmaya karar verdiğim anda kişisel alanıma veda ettim, değil mi?"

Gözleri neşeyle parladı. "Evet, öyle sayılır." Cevabı hiç de pişmanlık içermiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bu onu pek rahatsız etmiyordu. Onun bu şekilde kişisel alanını işgal etmesi, hormonlarını çılgına çeviriyor ve sarhoş ediyordu. Neredeyse kendilerini ona atıyorlardı.

Lezzetli bir cinsel farkındalık havayı buharlaştırdı, onun daha önce verdiği sözle uğultu yapıyordu: "*Senin evine döndüğümüzde, durmam için yalvarana kadar amını yalayacağım. Yalvarmayacağını mı sanıyorsun? Yanılıyorsun. O zamana kadar o kadar mahvolmuş olacaksın ki, ne istersem yapacaksın.*"

Onun haklı olup olmadığını gerçekten merak ediyordu. Yalvarmak onu utandırmazdı, gururu o kadar kırılğan değildi. Ve "mahvolmak" kulağa biraz ilgi çekici geliyordu.

Tanıdık bir kadın kahkahası duyunca, Paisley ve Crew'un dans pistinde deli gibi eğlendikleri yere baktı. İkisi de

ciddi hareketler yapıyordu.

Klanın bira fabrikası restoranından çok uzak olmayan bar, çok eski moda, rahat ve davetkar bir canlılığa sahipti. Dekor nötr ve sıcaktı ve barın duvarları ahşap kaplama panellerle süslenmişti. Neşeli atmosfer onun büyüüne hitap etti ve küçük parçacıkları cildine kondurdu.

Kıyafet kuralı ya da pahalı içecekler yoktu. Geniş bir bira seçkisi ve doyurucu yemekler sunuluyordu. Klasik kokteyller, çeşitli likörler ve hatta kahve de vardı.

O ve Ripper, canlı müzik yapan grubun sahnesini iyi görebilecekleri yuvarlak bir masa seçtiler. Üç klandan kurtadamlardan oluşan grup oldukça iyiydi.

Müzik, diğer sesleri bastırmıyordu, çünkü mekan bunun için çok kalabalıktı. Bu nedenle, çok fazla sohbet, kahkaha, kadehlerin çınlaması, sıcak yemeklerin cızırtısı ve bilardo masasından gelen tezahüratlar veya hayal kırıklığına uğramış inlemeler vardı.

Bu geceki müşterilerin hepsi kurt adamlardı ve çoğu Ripper'ın klanından geliyordu. Oturmayanlar dart tahtası, bilardo masası veya kumar makineleriyle eğlenirken, diğerleri canlı müzik eşliğinde dans ediyordu.

Emberlyn o akşam yeterince dans etmişti. Ripper hiçbir zaman dans pistine ona katılmamıştı. Ama masalarından onu şahin gibi izliyordu, bakışlarında tehlikeli bir ateş vardı.

Onun dilinin boğazında hissettiği kadife gibi pürüzlü dokunuşla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Büyün cildini tozlaştırıyor ve ben bunun tadını seviyorum," diye gürlledi. "Tatlı ve sıcak, kendine özgü bir tadı var. Beni... aç yapıyor."

Onun sözlerindeki cinsel imaya karnı burkuldu. "Belki de halka açık yerlerde beni çok fazla yalamamalısın. Kokuyu daha iyi alan insanların olduğu bir odada ıslanmak istemem." Yoğuşmadan dolayı kayganlaşan birayı dikkatlice eline aldı. Bu gece içtiği üçüncü içkiydi ve bu noktada, hormonları kadar sarhoş olmuştu.

Ripper'ın midesi delik gibi görünüyordu. Birkaç bira, bir viski ve iki tekila shot içmişti. Yine de, bir yargıç kadar ayık görünüyordu.

Dudakları kulağına değdi. "Bira sipariş edeceğini hiç tahmin etmezdim."

"Neden?"

"Sen çok klas ve zarıfsın. Kokteyl sipariş edeceğini düşünmüştüm."

"Seni tetikte tutmak eğlenceli." Şişesini geriye doğru eğdi ve soğuk sıvı kolayca boğazından aşağı aktı. Birayı nemli bardak altlığına koyar koymaz, adam bir nacho daha ağzına götürdü. "Teşekkürler." Onu yedi, tuz ve peynir tadı dilinde patladı.

Koltuğunun koluna asılan kol sertleşti, bu yüzden bazı kurtların yanlarına geldiğini görünce şaşırmadı. İnsanlar ara sıra masalarına uğrayıp Alfa'larına merhaba diyorlardı. Ripper bunu nezaketle karşılıyordu, ama onun yalnız kalmayı tercih edeceğini hissediyordu.

Kerr ve Logan cesurca karşı koltuklara otururken, o da dispenserden bir peçete alıp ıslak elini sildi.

"Selam," dedi Kerr çenesini kaldırarak.

Ripper ona düz bir bakış attı. "Ne istiyorsun?"

"Kalbini kazanmak için," diye alay etti. "Sence ne istiyorum? Merhaba demek için geldim."

"Bu gece bunu zaten iki kez yaptın, yani..." Ripper ikisini de eliyle uzaklaştırdı.

Logan sırtıttı. "Emberlyn'i kendine saklamak istediğin için sana laf yapardım, ama seni tamamen anlıyorum. Onu asla paylaşmayacağını ciddi mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Ripper.

Kardeşi iç geçirdi. "Bu çok yazık." "Hayır, değil."

Logan'ın sadece eğlence için Ripper'ı kızdırdığını bilen Emberlyn, nemli peçeteyi top haline getirip Logan'a fırlattı. "Kardeşini kızdırmayı bırak."

"Ama bu benim moralimi düzeltir," diye espri yaptı Logan.

Kerr ona sırtıttı. "O beni de dahil ederdi." Dikkatini tekrar Ripper'a çevirdi. "Değil mi?"

"Hayır," dedi Ripper.

Kerr, alaycı bir şekilde incinmiş gibi dudaklarını araladı. "En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Paylaşmak, önemsemektir."

Kaşlarını çatarak, Ripper iki erkeğe de bakarak, "Siktirin gidin, ikiniz de," dedi.

Onlar sadece güldüler.

İri yarı bir adam komşu masaya çarparak masayı yerde kaydırınca, ahşapların birbirine sürtünmesinden çıkan bir gıcırta duyuldu. Şişeler devrildi ve bir hamburger yere düşerek *sıçradı*, ama orada oturanlar sadece iyi niyetle güldüler.

Logan iç çekerek ayağa kalktı. "Ona biraz kahve içirsek iyi olur, biraz ayılır."

Kafasını sallayarak onaylayan Kerr, sandalyesinden kalkıp Logan'ı takip ederek, sendeleyip tökezleyen erkek kurda doğru yürüdü.

Ripper'ın gerginliği azaldı, ama Emberlyn'in hoşuna gidecek kadar değil. Gerçek şu ki, bütün akşam boyunca ince bir gerginlik çizgisi içinden geçiyordu ve Emberlyn bunun kaynağını tespit edemiyordu. Başlangıçta, Ripper'ın sadece Crew ve Paisley'in randevularına eşlik etmesinden rahatsız olduğunu düşünmüştü. Bu nedenle, barda biraz vakit geçirdikten sonra gerginliğinin ortadan kalkacağını düşünmüştü, ama yanılmıştı.

Emberlyn nazikçe onun yanına dokundu. "Ne oldu?" Adamın bakışları ona çevrildi. "Hiçbir şey."

"O zaman neden bu kadar gergin olduğunu açıkla ve bunu randevumuzu kaç kişinin bölmesine bağlama."

Adam başka yere baktı ve hafif bir iç çekişle, "Akşamımızı mahvetmemesi için sana yarın söylemeyi planlamıştım," dedi.

"Bu planın ardındaki duyguyu çok takdir etsem de, buna katılmıyorum. Şimdi bilmek istiyorum." Aksi takdirde, bu konu kafasında dolanıp duracak ve o da rahatça dinlenemeyecekti.

Vücudunu hafifçe ona doğru çevirdi ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Az önce Reed ailesi beni ziyaret etti."

Emberlyn kendini gergin hissetti. "Reed ailesi mi? Ne istiyorlardı?"

Bir an tereddüt etti. "Seni bırakmamı istediler."

Sinirlenerek çenesini sıktı. "Gerçekten senden bunu mu istediler?"

Adam keskin bir şekilde başını salladı, sert ifadesinde kendi öfkesi açıkça görülüyordu. "Seni hâlâ Michael'ın eşi olarak görüyorlar."

hâlâ onu sevdiğini, geri dönerse onu geri alacağını düşünüyorlar. Ve benim sana karşı herhangi bir hakkım olduğunu kabul etmiyorlar."

"*Cidden* böyle mi dediler?" Cesurca. Alfa kurt ile onun sahip olduğunu düşündüğü herhangi bir şeyin arasına girmeye çalışmak akıllıca bir fikir değildi. Bir adım daha ileri gidip, sahip olduğunu düşündüğü şey üzerinde hiçbir hakkı olmadığını ima etmek? O bunu tavsiye etmezdi ve Emberlyn'in yapmaktan çekineceği pek bir şey yoktu. "Ne dedin?"

"Kısaca... Onlara istedikleri şeye inanabileceklerini, ama gerçekte senin artık ona değil bana ait olduğunu söyledim."

İyi cevap.

Omzunun üzerinden atılmış olan el, ensesine kaydı. "Bunu bırakmayabilirler – onların zihninde, bunu oğulları için yapıyorlar. Ama bana ikinci kez gelmeyecekler. Şanslarını seninle deneyecekler. Böyle bir şey olursa, *beni ara*. Kendi başına halledebilirsin, anlıyorum. Ama buna gerek yok, bebeğim." Yüzünü okşadı. "Artık hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin, artık ben varım."

Zorlukla yutkunarak, tişörtünün alt kısmını yumrukladı. "Tamam. Ama beni bırakman için seni tekrar ikna etmeye çalışırlarsa *beni* aramalıydın. Bu sefer yapmadığın için kızgın değilim – onlar evine geldiklerinde senden bunu isteyeceklerini bilmiyordun. Ama artık biliyorsun. Yani tekrar yaparlarsa beni ara. Ve bana yapmaya kalkışırlarsa ben de seni ararım. Anlaştık mı?"

Bazen yaptığı gibi burnunun ucunu onun burnuna dokundurdu. "Anlaştık," dedi tereddütle. "Ama yalan söylemeyeceğim – bu işi kendim halletmeyi tercih ederim, böylece sen uğraşmak zorunda kalmazsın."

"Neden tüm eğlenceyi sen yaşayasın ki?"

Gözlerinde bir anlık bir mizah parladı, ama yüzündeki ifade giderek ciddileşirken bu mizah da yavaş yavaş kayboldu. "Michael geri dönerse ne yapardın?"

Emberlyn hafifçe geriye yaslandı. "Onun ailesi gibi davranıp onu geri almaya gitmeyeceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil. Ama iyileşirken onun yanında olmak isteyip istemeyeceğini merak ettim, çünkü onun kontrolünü kaybetmesi ve Rabid'e dönüşmesinden gereksiz yere kendini kısmen sorumlu hissettiğini biliyorum."

"Evet, biraz suçluluk duyuyorum, ama ona bu süreçte yardım etmek istemem. Soğuk gelebilir, ama bu senin CeCe ile olan durumuna benziyor. Onu çok seviyordun, ama o senin için her şeyi değiştiren bir şey yaptı. Michael'ın ihaneti, bunu önemsizmiş gibi görmezden gelmesi ve benim de bunu unutmamı beklemesi... Ondan sonra ona eskisi gibi bakamadım. Sanki benim için tamamen farklı bir insan olmuştu. Yani hayır, iyileşme sürecinde onun yanında olmak istemem. Benim yerim onun yanında değil." Bu kadar basitti.

Ripper, gözlerine bakarak başparmağını boğazına doğru kaydırды. "Tamam."

"Şimdi, daha hafif bir konuya geçebilir miyiz?" Çünkü Michael'ın aklında bu düşünceler dolaşmasını istemiyordu.

"Aslında buradan gitmeyi önermek istiyordum. Var mısınız?"

Ne olacağını bildiği için vücudu heyecanla titredi. "Kesinlikle varım."

İki adım. Adam ona saldırmadan önce malikaneye iki adım attılar.

Ripper onu kendine çekti ve ağzını sertçe onun ağzına bastırdı. Cinsel *çekim* anında oldu. Yıldırım gibi ani ve ateşli bir şekilde vurdu, içinden şehvet dalgaları geçirdi. Penisini sıkıştıran, kanını pompalayan ve kontrolünü kemiren bir şehvet.

Onu duvara yasladı, hala ağzını yalarken, ellerini onun üzerinde gezdiriyordu. Öpücük vahşiydi - diller birbirini yalıyor, nefesler çarpışıyor, dişler birbirine çarpıyordu.

Kadın onun omuzlarını tuttu ve inledi. Adam boğazından çıkan bir homurtuyla bu sesi yuttu, kendini çok... ilkel hissediyordu. İki kişinin ona olan hak iddiasını sorgulaması, onun sahiplenme içgüdüsünü hala rahatsız ediyordu. Bu iddiayı yeniden tesis etme ihtiyacı, görüşünü bulanıklaştırdı; dokunuşlarını daha sert, öpücüklerini daha derin, ısırmalarını daha sert hale getirdi.

Öpücük, dudakları zonklayana ve ciğerleri hava için yanana kadar devam etti. Geri çekilerek, elbisesinin yan fermuarını aşağı çekti, askılarını omuzlarından aşağı itti ve elbisenin ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Sırada sütyeni vardı, sonra dudaklarıyla meme ucunu yakaladı; göğsünü ağzına alabildiği kadar emdi.

Parmakları saçlarına daldı ve vücudu ona doğru kıvrılırken saçlarını çekti. "Ripper." Adında dokunmuş olan zengin ihtiyaç, penisini zonklattı.

Sıkı tomurcuğu dişleriyle hafifçe ısırды ve sonra ağzında yuvarladı. "Ne istiyorsun? Açıkça söyle."

"Neden? Zaten ne istersen onu yapacaksın." Bebeği yanılmıyordu.

Ripper elini iç çamaşırının içine soktu ve onu avuçladı; ne kadar sıcak ve nemli olduğunu hissetti. Kulağına fısıldadı. "Bak ne yaptın. Külotun tamamen ıslanmış."

"Bu *senin* suçun. Ben sadece masum bir seyirciyim."

Elini çekip tişörtünü çıkardı. Ona dokunmaya çalıştığında başını salladı. "Avuçlarını duvara koy. Orada tut." Tartışacak gibi görünce parmağını dudaklarına koydu. "Küçük oyuncaklar söyleneni yapar."

Kız düşük sesle küfrederek de olsa, onun talimatına uydu.

"Aferin kızım." Ripper dizlerinin üzerine çöktü, iç çamaşırının bel kısmını yakaladı ve aşağı çekti. Amını burnuna sürttü, onun toprak kokusunu içine çekti. O kokuyla yaşayabileceğini hissetti. Sanki kendi oksijeniymiş gibi.

Ripper, kızın bacaklarından birini omzuna attı ve dilini kızın kıvrımları arasında gezdirerek takdirini inleyerek ifade etti. Kızın tadı onu kendine bağlamıştı. Bu bağ, ilk kez ona oral seks yaptığında, kızın tadı onu sarstığında ve vücudunda sürekli bir açlık yarattığında oluşmuştu.

Tekrar tekrar, onun yarıklarını yaladı, inlemelerini penisinde hissetti. Onu bütün gün yiyebilirdi. Tadı, kokusu, tepkileri, sıcaklığı, hassas etinin kadifemsi yumuşaklığı - sadece daha fazlasını istiyordu.

Ve daha fazlasını aldı. Onu sikmesini isteyen her isteğini görmezden gelerek, almaya devam etti.

Talepler kısa sürede tehditlere, tehditler lanetlere, lanetler ise sonunda inlemelere dönüştü.

Ve yine de, vücudu arzuyla titriyor olsa da, almaya devam etti.

Dudaklarını klitorisinin etrafına doladı ve emmeye başladı, dizleri titreyerek bacağına titrediğini hissetti.

"İçimde boşal."

Dilini sıkı sinir demetinin etrafında döndürdü. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"O zaman yalvar bana." Fermuarını açarak, dilini klitorisinin üzerinde gezdirdi. "Durmam için yalvar bana."

"*Lütfen*." Bu bir hırıltıydı.

Omzunun üzerinden bacağına dirseğinin kıvrımına kaydırды, ayağa kalktı ve kalçalarını yukarı doğru itti, penisini derine soktu; sert ve sahiplenici bir hamle ile onu sahiplendi, bu da kadının vücudunu şoktan sarsmaya yetti.

Kafası geriye düşüp duvara çarptı. "*Siktir*."

Kızın amı onu sıkıca kavradığında dişlerini sıktı, kığını sıkıca avuçladı ve onu kaldırdı. "Bir gün bu kıcı alacağım. Belki de dolunayda."

Kız serbest bacağına sıkıca ona doladı, bir eliyle ensesini kavrarken diğer elinin parmaklarını saçlarına gömdü. "Kıcıyı bağlarsan bayılırım."

"Öyle yapsan bile seni sikmeyi bırakmazdım." Onu acımasızca aldı, şiddetli bir şehvet akıntısına kapıldı - dalgalar o kadar çalkantılıydı ki boğulmaktan başka çare yoktu.

Sıcak ve ıslak, sıkı vajinası onu o kadar sıkı kavradı ki, sanki ona ait olduğunu hissetti. Elin kaygan ete çarpmasının ritmik sesi, yüksek ve ani bir şekilde havayı yırttı. Sert meme uçları göğsüne batıyordu, vücudunun her sert sarsıntısında ona sürtünüyordu.

Onun artan boşalması, bağırsaklarında bir ateş gibiydi. Tıslayan bir ateş. Tısladı. Çıtırdadı. Çatırdadı. Onu ele geçirmekle tehdit etti.

Parmak uçlarıyla kığını yoğurdu. Elleri tam ona uyuyordu. Onunla ilgili her şey 'tam doğru' geliyordu. Bu düşünce, içinde bir sahiplenme dalgası uyandırdı. Hırladı. "Sen benimim."

Kız inledi, amı ısınmaya ve titremeye başladı, onun etrafında sıkışmaya başladı.

"Gel benimle, Em."

Kız öyle yaptı, gözleri karardı, amcığı onu *sıkıca* kavradı.

O homurdandı. "İşte benim kızım." İçindeki ateş, boşalmasıyla birlikte kükreyen bir alev haline geldi. Patladı, sıcak spermlerini onun içine pompaladı. Sürtündü, inledi, titredi. Sonra ikisinin de gücü tükendi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Yüzüstü yatarken, Emberlyn bacağını yatakta hafifçe hareket ettirdi. "Bunu yapmaya devam edersen uyuyamayacağım," diye gözlerini açmadan mırıldandı.

Yanında, yan yatmış olan Ripper, kasıtlı olarak yakasını çekerek ortaya çıkardığı omzuna burnunu sürttü. "Neden?"

"Çünkü birinin kıcıımı okşaması biraz dikkatimi dağıtır."

Uzun gömleğinin altından sahiplenircesine okşadı. "O benim. İsteddiğim zaman okşayabilmeliyim."

Tanrım. "O bir evcil hayvan değil, Rip."

"Ama benim oyuncağımın bir parçası ve oyuncaklar oynamak içindir." Kız yumuşak bir homurtu çıkardı. "Sadece uyu."

"Önce bir soruma cevap ver."

Emberlyn gözlerini açtığında, onun bakışlarının kendisine sabitlendiğini gördü. "Sor."

"Neden bana hiç gerçekten kişisel bir şey sormuyorsun? Ben senin işlerine - geçmişte ve şimdiki - sürekli burnumu sokuyorum."

Sesinde herhangi bir incinme hissetmedi, sadece merak vardı. Yine de, yastığının altından elini çıkararak parmak uçlarıyla onun çenesini okşadı ve ona güvence verdi: "İlgi duymadığımdan değil. Sadece geçmişin hakkında konuşmanın senin için çok zor olduğunu biliyorum." Hatta acı verici. "Eğer bana anlatmak istersen, o zaman anlatırsın diye düşündüm."

Adam, poposundaki çukuru izledi, görünüşe göre tam yerini ezberlemişti. "Ne bilmek istiyorsan sor," diye davet etti.

Emberlyn dudaklarını ısırdı, çelişkiliydi. Bir sürü sorusu vardı. Ve ona, bu soruları ilgisizliğinden dolayı kendine saklamadığını bilmesini, *hissetmesini* istiyordu. Ama hassas bir noktaya dokunmaktan çekiniyordu. "Tamam, ama cevap vermek istemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin, kızmayacağım." Bir süre durakladı. "Rabid olarak geçirdiğin zamanları hatırlıyor musun?"

O sadece kısa bir süre tereddüt etti. "Tek bir gününü bile hatırlamıyorum. Şu ya da bu anları hatırlıyorum, ama rüya gibi. Gerçek gibi gelmiyorlar. En çok hatırladığım şey... basitlik hissi. İnsan

duygular yok – sadece ilkel içgüdüler ve dürtüler var. Sen sen değilsin. Kimse değilsin. Geçmişin yok, geleceğin yok. Sadece var olursun."

"Peki ya daha önce olanlar...?"

Bakışları biraz içe dönüştü. "Babamın başka bir kurtla savaştığını çok net hatırlıyorum; onun öldüğünü gördüğümü hatırlıyorum. Annemin çığlığını hatırlıyorum - o sesinde çok fazla keder ve öfke vardı. Sonra kısa süre sonra o da öldü ve etrafımızda bir savaş çıktı. Logan'ı yerde, kanlar içinde ve hareketsiz gördüm. Onun da öldüğünü sandım."

Ripper durakladı ve çıplak omzuna dudaklarını değdirdi. "Sonra hatırladığım tek şey, Watcher'ın ünitesinde uyanmam ve etrafımda duran insanların bana geri döndüğü için mutlu olduklarını söylemeleri."

Emberlyn derin bir nefes aldı. "Bir anda dört yıl ileriye gitmiş gibi hissetmiş olmalısın."

Başını sallayarak, elini gömleğinin içine soktu ve omurgasının yarısına kadar kaydırды. "Vücudum benim gibi gelmiyordu. Daha yaşlıydı. Farklıydı. Sesim de öyle – o noktada bozulmuştu."

"Bu çok garip olmalı."

O homurdandı. "Herkes gülümsüyordu, tekrar *kendim* olduğum için mutluydular. Ama ben kendim gibi hissetmiyordum ve zihinsel olarak hala ailemi kaybettiğim o anda takılıp kalmıştım." Avucunu tekrar kıkına doğru kaydırды. "Keder, rahatsızlık ve öfkenin beni boğmasını engelleyen tek şey Logan'ı hayatta görmektir."

"Ama sonra sen de suçluluk hissettin," diye tahmin etti.

Göz kapakları hafifçe indi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Bu çok bariz bir varsayımdı. "Sen aşırı koruyucusun. O senin küçük kardeşin. Dört yıldır ortada olmadığını ve o süre boyunca nispeten yalnız kaldığını yeni öğrenmiştin."

Birkaç saniye sonra Ripper gözlerini kapattı. "Evet, kendimi çok suçlu hissettim." İç çekerek başının arkasını ovuşturdu. "Logan bunu hissetti. Bana bunun aptalca olduğunu söyledi. Onu terk ettiğim için bana kızmadı."

"Çünkü onu terk *etmedin* Rip. Onun öldüğünü sandın. Kimse Rabid olmayı seçmez..."

"Neredeyse yaptım," dedi Ripper, gözlerini açarak.

Emberlyn kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bloodhill'e geri dönme isteği hissettim. Kuşların şarkısı gibi. Gece gündüz beni çağırıyordu. Birden fazla kez neredeyse bu isteğe boyun eğecektim."

"Yani yine hiçbir şey hissetmemeye dönebilirdin," diye mantık yürüttü. "Mantıklı."

Kaşları birleşti. "Öyle mi?"

"Dünyan çökmüştü. Ailenin ölümüyle her şey mahvolmuştu, ki bu sana iki dakika önce olmuş gibi geliyordu... Üstüne üstlük, *dört yıldır* kayıp olduğunu da kabullenmen gerekiyordu. Alışman gereken çok şey vardı. Bazen her şeyden kaçmak istemen çok normal.

Ama kaçmadın, Rip. Kaldın. Aştın. *Başarılı oldun*. Yani, sen lanet klanının alfasın. Büyük saygı gören ve klanı birbirine sıkı sıkıya bağlı bir alfa. O yüzden on dört yaşındaki haline zorluk çıkarma, o bunu hak etmiyor."

Bakışları yumuşadı. "Belki de değil. Ama o öldü, Em. Jax Stone Bloodhill'den geri dönmedi. *Bu* halim döndü. Bu yüzden insanlar kısa süre sonra bana Ripper demeye başladığında umursamadım. Eskisi gibi aynı kişi hissetmiyordum."

Kız, onun çenesini tekrar okşadı. "Bu halini çok seviyorum."

Yutkunarak, burnunu onun burnuna çok nazikçe dokundurdu. "Bloodhill'e geri dönme isteği duyduğumu kimseye söylemedim."

Göğsü sıkıştı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim." Bu hem dokunaklı hem de alçakgönüllü bir davranıştı. "Altı ay önce biri bana bir gün bana her konuda güveneceğini söyleseydi, burnumdan soluyarak onun kafasının iyi olduğunu söyledim."

Elini saçlarının perdesinin altına kaydırarak ensesini kapattı, avucunun sıcak ağırlığı bir damga gibiydi. "O zamanlar seni tanıımıyordum. Seni istememek de istiyordum," itiraf etti.

"Oh, biliyorum," dedi, dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissederek. "Ben de seni istediğim gerçeğinden pek hoşnut değildim."

"Neden?" diye sordu, açıkça kırılmış bir şekilde.

"Bunun bir sonuç vereceğine hiç inanmamıştım, bu yüzden sadece sinir bozucuydu."

"Müttefik olmasaydık, seni tanıyamazdım; şu anda yatağında olamazdım. Bu beni çok kızdırıyor. Seninle ilgili söylentilerin çoğunun sadece söylenti olduğunu daha önce fark etmeliydim."

"Kötü davranışları olan cadılar konusunda kör bir noktana vardı," diye işaret etti.

"Artık yok." Parmağıyla hafifçe dudaklarına dokundu. "Seni görüyorum." "Öyle." Burnunu kırıştırdı. "Bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

Gülümseme bakışlarını kapladı. "Alışsın."

Emberlyn sadece homurdandı.

Dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. "Uyu, bebeğim."

Gözlerini kapattı. "İyi geceler." Eli bir kez daha poposuna kayınca inledi.

"Cidden, popoma biraz rahat ver."

"Denedim. Yapamıyorum."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmıyorsan?" diye meydan okudu.

"İkisi de. Yani, *tam orada*."

İçinden gözlerini devirdi. Yatağına ve hayatına bir Alfa'yı kabul ettiği için başına gelen buydu. Gerçekten de suçlu olan tek kişi kendisiydi.

Ertesi gün öğleden sonra danışma odasına giren Ripper, Emberlyn'i sunakta dururken buldu, bakışları açık bir eski metne, belki de bir büyü kitabına çevrilmişti. Emin olamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu anlamaya çalışmıyordu, çünkü bronz tenli, V yakalı elbisesiyle ve ona uyan bantlı topuklu ayakkabılarla dikkatini dağıtmıştı.

Öğle yemeğini hazırlayacağını söylediğinde – zaten ona yemek yapmayı sevdiğini biliyorlardı – Emberlyn beklerken "biraz iksir hazırlayacağım" demişti. Havada çeşitli otların kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu, bu da ona Emberlyn'in kaynayan kazanına şimdiye kadar ne attığı hakkında bir fikir verdi.

Şöminenin yanındaki taburede kıvrılmış kediye hızlıca gözden geçiren Ripper, ellerini beline koydu. "Bodrum kapısı sıkışmış."

Emberlyn yavaşça sayfayı çevirdi. "Neden bodruma girmek istiyorsun?" diye sordu, ona bakmadan, sesi biraz dalgın.

"Oradan gelen sesler duyuyorum." Sanki küçük hayvanlar etrafta koşuşturup güreşiyorlarmış gibi. "Kontrol etmek istiyorum."

"Gerek yok." Hafif bir cevap. "Her şey yolunda." "Kontrol etmek istiyorum."

"Zahmet etme." Arkasında bir çekmeceyi açarken soluk ela gözleri kısa bir süre ona kaydı. "Seni içeri almaz."

"O mu?"

"Bodrum."

"Nasıl olmaz ki..." Kendini durdurarak başını salladı. "Bazen bu evi anlamıyorum." Bir dereceye kadar canlı gibiydi. Ve kesinlikle hayaletliydi.

Tanrı şahidimdir ki, birkaç hafta önce tuvaleti ararken yanlış bir dönüş yapıp üst kattaki bir kapıyı açmıştı ve o kapı yüzüne çarpmış, odanın içindeki biri – ya da bir şey – uyarı olarak tıslamıştı.

Emberlyn'e anlattığında, o sadece "Evet, o odaya girmek istemezsin. Orada yokmuş gibi davranmak en iyisi" demişti. Sonra kitabını okurken çayını yudumlamaya devam etmişti... Sanki bu evde yalnız olmadığı ve bu varlıkların hepsinin zararsız olmadığı çok da önemli değilmiş gibi.

O anda, çekmecedен bir makas çıkardı ve pencereye doğru yürümeye başladı.

Bu kadar kolay bir şekilde, onun sinirlenmesi geçti çünkü... "Yemin ederim, senin yürüyüşünü izlemek tam bir porno."

Emberlyn gözlerini kırıştırdı ve hareketsiz kaldı. "Bunu daha önce duymamıştım."

"Çünkü hiçbir erkek bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi." Hepsi bunu düşünüyordu, buna bahse girerdi.

Ona şakacı bir şekilde ciddi bir bakış attı ve pencere kenarındaki saksı bitkisinin bir yaprağını kopardı. "Benim için diğer erkeklerin cesaret edemediği birçok şey yapıyorsun."

"Ama bunu seviyorsun."

O, homurdandı ama inkar etmedi. Sunak başına geri dönerken, ellerini kazanın üzerine tuttu ve avuçlarını birbirine sürterek ezilmiş yaprak parçacıklarının demlemeye düşmesini sağladı.

Adam sunaka doğru yürüdü ve kokladı. "Ne yapıyorsun?"

"Uykusuzluk için iksir."

"Kurucular Fuarı için mi yapıyorsun?" Bu etkinlik, Chilgrave'in kuruluş yıldönümünü kutlamak için her yıl mayıs ayının son hafta sonu düzenleniyordu. "Genelde pazarda tezgahın olur, değil mi?"

"Evet. Ve evet, bunları pazarda satacağım - diğer bir düzine iksirle birlikte." Eski metne tekrar baktı ve sonra alçak sesle bir büyü okudu. Turkuaz mavisi, siyah ve gümüş renkli sihirli tozlar kazanın içine düştü. Kazandaki su birkaç saniye boyunca köpürdü ve gürledi.

"Sana saldıran cadılardan herhangi birinin senden bir şey almasına izin verecek misin?"

"Hayır." Athame'siyle demlenen iksiri karıştırdı. "Onlara söylediğimde ciddiydim. Bir daha hiçbirinin için sihirli parmağımı bile kıpırdatmayacağım." Bıçağını sunak üzerine bıraktı. "Gitsinler de görsünler."

Gülümseme göğsünü ısıttı. "Ne kadar acımasız ve affetmezsin." "Sanki bu seni memnun ediyormuş gibi konuşuyorsun."

"Hoşuma gidiyor. Kimsenin saçmalıklarını dinlememen hoşuma gidiyor. Aslında dinlememelisin de." Onun farklı olmasını istemezdi.

Ön kapı çalındı.

Kadın, kesintiye açıkça sinirlenmiş bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Ben açarım." Odayı terk edip ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda, Kerr'in verandada durduğunu gördü. *Kerr'in* yüzünde "*Konuşmamız lazım*" ifadesi vardı. Ripper iç geçirdi, eli kapının kenarını sıktı. "Klan içinde Pazar günleri hiçbir saçmalığın yaşanmayacağına dair bir kural koymalıyız. Haftada en az bir gün tam bir huzur istemek mantıksız değil."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Kerr.

"Bu ne olursa olsun, yarına kadar bekleyemez mi?"

"Duruma bağlı. Şu andan yarına kadar durumun ne kadar kötüleşeceğini bilmiyorum, bu yüzden kontrol etmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Ayrıca, CeCe yanılıyor da olabilir."

Çenesinin sertleştiğini hisseden Ripper kenara çekildi ve arkadaşını malikaneye davet etti. "Neyi yanlış olabilir ki?"

"Bana bir... şikayette bulundu. Doğrudan sana gidecekti, ama sana kızgın olduğunu biliyor."

"Ne tür bir şikâyet?" Ripper kapıyı bıraktı ve kapı kendiliğinden kapandı.

Kerr yüzünü buruşturdu. "Emberlyn'in ona bir şekilde büyü yaptığını düşünüyor."

"Ne? Neden?"

Kerr'in gözlerinde mizah parladı. "Çünkü saçları limon yeşili rengine dönmüş ve içinde küçük küf parçacıkları var."

Ripper donakaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır," dedi Kerr, sözleri zar zor bastırdığı bir kahkaha ile çıktı. "Yani, *başka* bir cadı sorumlu olabilir..."

Ama bu olasılık düşüktü. Çok düşüktü.

Emberlyn, CeCe'nin lastiğine bölgesel işaret koymasına misilleme yapmayacağını açıkça belirtmediğinde, *bir şey* bekliyordu. Ama sonra günler geçti ve hiçbir şey olmadı, bu yüzden Emberlyn'in bunu olduğu gibi bırakmaya karar verdiğini, *onun* bu sorunu halletmiş olmasından memnun olduğunu düşündü. Ve şimdi, yanlış düşündüğü ihtimali çok yüksek görünüyordu.

Ripper, Kerr'in hemen arkasında

Emberlyn, açık kitabın sayfalarını parmağıyla okurken, onların tarafına bakmadı. okuduğuna dalmış gibi **g ö r ü n** üyordu. Okuduğu şey ne olursa olsun burnunu kırıştırdı.

"Em?"

"Hm?" Dikkati başka yerde olan bir cevap. "Em?" Ripper ısrar etti.

"Evet?" diye sordu dalgın bir şekilde, hala ona bakmadan.

"CeCe'nin lastiğimi çizdiğini hatırlıyor musun?"

"Mm-hm."

"Misilleme yaptın mı?"

"Sen halledeceğini söylemiştin," dedi, sesi düz ve dikkatsizdi, bakışları hala önündeki kitaba kilitliydi.

"Hallettim, ama son zamanlarda garip bir sorunu var."

Cadısı körü körüne uzandı ve sunak üzerine koyduğu koleksiyondan küçük bir şişe aldı. "Başkalarına sorun çıkaranların başına genellikle talihsizlikler gelir."

"Talihsizlikler. Tabii." Ripper kollarını kavuşturdu. "Saçları yeşil ve küflü."

Emberlyn küçük şişenin kapağını açtı. "Oh. Evet. O bendim."

Kerr omuzları titreyerek kahkaha attı.

Ripper, onun böyle bir şey yapacağını tahmin etmesi gerektiğini düşünerek ensesini ovuşturdu. "Sen ona hiç yaklaşmadın ki. Bunu nasıl yapmış olabilirsin?"

"Yakınlık tüm büyülerde fark yaratmaz," diye cevapladı Emberlyn, kazana bir tür beyaz toz serpiştirerek.

"Saçları onun en büyük gurur kaynağı," diye araya girdi Kerr, sırıtarak. "Ama tabii ki bunu biliyordun."

"Elbette." Gözleri Ripper'a kaydı. "En azından onu senin lastiğin gibi idrar kokutmadım."

Başının yana doğru sallandığını hissetti. "Bunu düşündün mü?" "Diğer şeylerin yanı sıra, evet. Komplo kurmayı severim. Bunu biliyorsun." Evet, biliyordu. "Yaptığın büyüü geri alabilir misin?"

"*Yapabilirim*," dedi, mantarı şişeye geri takarak. "Yapacak mısın?"

Cevap yoktu.

Ripper içinden iç geçirdi.

"Bebeğim." "Evet?"

"İntikamının ardındaki yaratıcılığı takdir etsem de - ve itiraf etmeliyim ki eğlenceli bulsam da - büyüü bozmanı istiyorum."

"Neden?" İçeceğe biraz daha sihirli toz ekleyip, yine athame'siyle karıştırdı. "Onun minicik duygularını yatıştırmak için mi?"

"Hayır, çünkü klanımın geri kalanının senden korkmasını istemiyorum. Senden korkmaları gerektiğini biliyorum, ama korkmamalarını tercih ederim." Onların onun yanında tamamen rahat olmalarını istiyordu. "Bana yardım et."

Uzun bir iç çekişle Kerr'e baktı. "Ona, şu sözleri yüksek sesle söylerse saçlarının normal rengine döneceğini söyle: '*Ripper bana ait değil, Emberlyn'e ait.*' Ayrıca ceza olarak satır yazması gerekecek."

"Cezalandırma mı?" Kerr dudaklarını seğirterek tekrarladı.

Emberlyn başını salladı. "Küften kurtulmak istiyorsa, '*İnsanların lastiklerine işememeliyim cümlesini* yirmi kez yazması gerekiyor."

Kerr güldü ve Ripper'a döndü. "Bu ekstra. Bayıldım. CeCe ise bundan *nefret* edecek."

Herkes zor bir gerçeği yüksek sesle itiraf etmekten nefret eder. Ama sonra bir çocuk gibi satır satır yazmak zorunda kalmak – birinin onları *çocukça* gördüğüne dair sessiz bir mesaj – yaraya tuz basmak olurdu. Evet, bu 'fazladan' bir şeydi.

Ripper ona doğru bir adım attı. "Ona hiçbir şey olmadan zaman geçtikçe, benim cezamın yeterli olduğuna karar verdiğini düşündüm."

Bal kavanozunu açan Emberlyn, yine kısa bir süreliğine ona baktı. "Onu sahte bir güvenlik hissine kapılmaya zorluyordum. Bu, işleri daha eğlenceli hale getiriyor."

"Katılıyorum," dedi Kerr. "Bu cadıyı elinde tutmalısın Rip, çünkü o harika."

"Teşekkürler, Kerr." Emberlyn kazana biraz bal damlattı. "Demek sana bildirdi, ha?"

"Evet," dedi Kerr başını sallayarak.

"Ağladı mı? Ağlayan bir tip olmasını umuyordum." "Gözyaşları vardı."

Emberlyn gülümseyerek bal kavanozunu kapattı. "Harika."

Kerr yine güldü. "Sonra görüşürüz çocuklar." diyerek odadan çıktı.

Ripper danışma odasında kaldı ve cadısının iksirine lavanta eklemesini izledi. Yeşil ve küflü. CeCe'nin saçını yeşil ve küflü hale getirmiş, aynı zamanda dişi kurdu *kızdıracak* bir şekilde bunu tersine çevirmenin bir yolunu da sunmuştu.

Tanrım, ne kadar acımasızdı. Cidden acımasızdı, ama en iyi şekilde. Bu, onun hakkında sevdiği pek çok şeyden biriydi. "Bana büyüü neden söylemedin?"

O, kazana elini salladı ve kaynama durdu. "Az önce yaptığın şeyi yine yapardın - benden bunu geri almamı isterdin. Ben hayır derdim. Sen bana sızlanırdın. İkimiz de geri adım atmak istemediğimiz için aynı yerde dönüp dururduk."

"Ee? Öfkeli seksin de birçok avantajı vardır."

O güldü. "Sanırım yatakta hallederdik."

Ripper ona doğru yürüdü. "Dün gece de söylediğim gibi, seni anlıyorum. Ama yine de sık sık beni şaşırtmayı başarıyorsun."

Gözlerine baktı. "Bana kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır. Senin bir şeyini kendi bölgesi olarak işaretleyen ve seni sevdiğini söyleyen herhangi birine çok daha kötüsünü yapardım." En az bir hafta boyunca kanlı idrar yaparlardı. "Seni kızdırırsam bana ne yapacağından biraz korkuyorum."

"Ah, benden korkmana gerek yok." "Oh, evet, korkuyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Kesinlikle sadece kas gücü değil."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sığ, damlayan bir dereyi geçerek, Ripper Bloodhill Ormanı'na dikkatle bakındı. Botları ayaklarının ıslanmasını engelliyordu, ama suyun buz gibi soğukluğu içini delip geçiyordu.

Klanından birkaç kişi, şu anda yanında yürüyen kardeşi de dahil olmak üzere, onunla birlikte avlanıyordu. Diğerleri etrafa dağılmıştı, ama hiçbiri çok uzakta değildi.

Yayını tutuşunu ayarlayan Ripper, kuru toprağa adım attı. Genellikle avlanırken ormanın çok içlerine girmezlerdi. Buna gerek yoktu. Rabid'ler dağların yakınlarında saklanma eğilimindeydiler, bu yüzden vahşi hayvanlar daha güvenli olan kasabaya yakın bir yerlerde yuva bulmuşlardı.

Avlanırken Rabid'e rastlamaları pek olası olmasa da, tedbirli olmak en iyisiydi. Rabid'ler gündüzleri uyurdu, ancak yuvalarına çok yaklaşırsanız uyanır ve sizi korkutup kaçırmaya çalışırlardı. Bu tür durumlar nadiren yaşanırdı, ama yine de olurdu. Bu yüzden her avcı tabanca taşırdı.

Oklar Rabid'leri öldüremezdi. Gümüş mermi mi? O başka bir hikaye.

Ölümcül bir atış gerekli değildi – gümüş, Rabid'leri

Rabid'leri yeterince zayıflatırdı ki, yardım alabilecekleri kasabaya geri sürüklenirken savaşılamaz hale gelirlerdi.

Bir zamanlar, insanlar Rabid'leri yakalamak için düzenli olarak Bloodhill'e giderlerdi, böylece onları doğal hallerine döndürebilirlerdi. Ancak bu yaratıkları takip etmek zordu ve bu, Bloodhill'in derinliklerine girmek anlamına geliyordu. Bu riskliydi, özellikle de Rabid'ler sürü halinde dolaşmaya eğilimliydi ve tereddüt etmeden saldırıyorlardı. Çok sık olarak insanlar ağır yaralanıyor ve kendilerini savunmak için Rabid'leri öldürmek zorunda kalıyorlardı, ki kimse bunu vicdanına yüklemek istemiyordu.

Günümüzde insanlar genellikle sadece yeni dönüşmüş Rabid'leri aramaya çalışıyorlardı. Onları bulmak daha kolaydı ve genellikle yalnız dolaşıyorlardı çünkü hemen sürülere katılmıyorlardı. Bir zamanlar Ripper'ı da aramışlardı.

Bu ormanın bir zamanlar onun evi olduğunu düşünmek ona garip geliyordu. Dört lanet yıl boyunca burada yaşamıştı. Yine de, hiçbir rahatlık hissetmiyordu

hissetmiyordu.

Çoğu kişiden daha iyi bir şekilde burayı geebiliyordu, yön duygusu kusursuzdu. Sanki buradaki topografyanın hatıralarını saklamış gibiydi. Ama hiçbir yer işaretine bakıp nostalji duymuyor ya da herhangi bir anı yaşamıyordu.

Burada geçirdiğı zamanın bulanık anıları belirsiz ve kısaydı. Zihninde bir mağaranın görüntüsü beliriyordu. Diğer Rabid'lerle kavgalar. Bir tilkiyi takip etmesi. Bir dereye sıçraması. Ama takip edip bir araya getirebileceğı bir "hikaye" yoktu.

Orman, dünyadaki diğer ormanlar gibiydi. Gökyüzüne değıcek kadar yüksek görünen kilometrelerce ağaç vardı. Ara sıra yabancı çiçekler ve çalılar görünüyordu. Dereler, nehirler, şelaleler ve hatta kaplıcalar vardı. Hava temizdi ve ağaç özü, ılık toprak ve yosun kokuyordu.

Ancak Bloodhill bir açıdan farklıydı. Kasvetli, uğursuz bir havası vardı. Ölü, eğri büğrü ağaçların sayısı bu havayı daha da kötüleştiriyordu.

Sessizdi. Fazla sessizdi. Sanki tüm vahşi yaşam, Rabid'in dikkatini çekmemek için sessizliğe alışmış gibiydi. Nadiren cıvıltılar veya cıvıltılar duyuluyordu, nadiren açık alanda otlayan geyikler görülüyordu, ağaç gövdelerinde koşuşturan sincaplar veya çalılıklarda dolaşan kertenkeleler neredeyse hiç görülüyordu.

O anda duyabildiğı tek şey dalların gıcirtısı, düşen yaprakların hışirtısı, derenin akışı, botlarının zemini sürtünme sesi... ve o anda Logan'ın çenesini çatlatan esnemesiydi.

Ripper kardeşine bir bakış attı. "Bir saat içinde beşinci kez esniyorsun."

Logan, sırt çantasının askısının ağırlığını taşımayan omzunu silkti. Hepsi yiyecek, su ve ilk yardım malzemeleri gibi erzakları yanlarına almışlardı. "Ne diyebilirim ki? Clem yatakta bir erkeğı nasıl yoracağını iyi bilir."

"Siz ikiniz şu anda çıkıyor musunuz?"

Logan burnunu kırıştırdı. "Sayılır. Hafif tutuyoruz. En azından şimdilik."

"Hafif mi?" Ripper burnunu çektirdi. "Son zamanlarda onunla o kadar çok zaman geçiriyorsun ki seni neredeyse hiç görmüyorum."

"Bu kısmen senin her zaman cadınla birlikte olmaktan kaynaklanıyor." Logan yakındaki bir alıdan bir ilek kopardı. "İkinizin arası hala iyi görünüyor." Sesinde sorgulayıcı bir ton vardı.

"Öyleler." "Yeşil ve küflü saç" olayından bu yana iki haftadan biraz fazla zaman geçmişti. Ripper hala Emberlyn'i her gün görüyordu ve hiç ayrı bir gece geçirmemişlerdi. Kendi alanını seven bir adam olarak, bağlanma ya da bağlanmama fark etmeksizin bunun kendisi için zor olacağını düşünürdü. Ama onun yanında olmak onu sakinleştiriyordu. Rahatlatıyordu. Kendini yenilenmiş hissetmesini sağlıyordu.

Logan meyveyi ağzına attı. "Peki onu ne zaman kendine ait ilan edeceksin?"

Ripper şaşkınlıkla adımını durdurdu.

"En azından bunu düşünmediğini söyleme."

Elini yayının etrafında sıkıca tutan Ripper, ilerlerken itiraf etti: "Aslında aklımı oraya yöneltmedim."

Logan'ın kaşları birleşti. "Neden? Sen ona tamamen aşıksın. Kayboldun."

Ripper kendini kaybolmuş hissetmiyordu – bu, sürüklenme, yönünü kaybetme, yolunu bulmak için mücadele etme hissini ima ediyordu. Bunu kişisel deneyimlerinden biliyordu. Emberlyn sağlam bir zemindi. Bir apa. Sıkı sıkı tutunduğu bir apa.

Ama onun için gitmek mi? Evet, bu doğruydı. Sadece... "Hiç kimseyi eş olarak alacağımı hayal etmemiştim."

Logan onu o kadar dikkatle izliyordu ki, neredeyse bir ağaç köküne takılıp düşüyordu. "Bunun, babam annemin gözleri önünde öldüğünde annemin yaşadıklarıyla bir ilgisi var mı?"

Ripper yutkundü, midesi burkuldu. "Hâlâ o çığlığı duyabiliyorum. İçindeki ıstırap, akılsız öfke..." Kırık bir ruhun ığlığıydı.

"Annemizle Emberlyn arasında çok büyük bir fark var," dedi Logan yumuşak bir sesle.

"Ne gibi?"

"Sana bir şey olursa, Emberlyn kontrolünü tamamen kaybetmez ve kazanamayacağı bir kavgaya atılmaz. Sorumlu tuttuğu herkesi mahveder – ve bunu en az direne, o anda, orada yapar."

Ripper dudaklarının neredeyse seğırdiğini hissetti. Evet, cadısı tam da bunu yapardı. Duygularının esiri değildi, duyguları yoğun olsa bile.

"CeCe'yi kendine ait olarak görmeyi hiç düşünmedin mi?"

"Bir kez bile." Ripper istemeden bir çakıl taşını tekmeledi ve taş yerden sekerek uzaklaştı. "Ya sen?"

"Çok kez," diye mırıldandı Logan.

"Söylediğin şeyde haklıydın. Onu benim hiç sevmediğim kadar çok seviyorsun."

"Ona söylediklerinde ciddiydin, değil mi? Onu hiç sevmedin."

"Ciddiydim," diye doğruladı Ripper.

"İki hafta önce saçları yeşile dönmesinden beri başını eğik tutuyor. Sanırım hâlâ bu olayın şokunu atlatamadı," diye ekledi Logan, sesinde hafif bir mizah tonuyla. "Emberlyn'in intikamcı bir yaratık olduğunu biliyor olsa da, senin cadının böyle bir şey yapacağına hazırlıklı değildi sanırım."

Bunu komik bulan tek kişi kardeşi değildi. Ripper, klanının Emberlyn'in eylemlerinden o kadar rahatsız olacağını ve onu aralarında istemeyeceklerini düşünerek yanılmıştı. Aksine, onlar bu güç ve acımasızlık gösterisini saygıyla karşıladılar.

"Emberlyn'in yaptığı ceza dahiceydi. CeCe'yi eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmeye ve zor bir gerçeği kabul etmeye zorladı." Logan durup ona döndü. "Ve şimdi sen de kendi zor gerçeğini kabul etmelisin."

Kardeşinin yanında duran Ripper kaşlarını çattı. "Nedir o?"

Logan ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Emberlyn ile ilgili bazı kararlar alman gerekiyor. Şu anda aranızdaki durumdan memnun olabilirsiniz, ama bu uzun sürmeyecek. Biz kurt adamız. Sahip olmak istediğimiz şeyi elde etmek bizim doğamızda var. Çok geç olmadan ondan ayrılmazsan, buna karşı koyamayacaksın."

"Ayrılmak mı?" Ripper neredeyse hırladı.

"Ya git ya da çiftleşme konusundaki çekincelerini aş, ikisinden birini seç. Onu sahiplenmemek, seni kaybederse onun acısını dindirmez,

sadece eşleşmediğin anlamına gelir." Ripper dişlerini gıcırdatarak, düşünceleri...

"*Siktir.*" Bağırılan küfür ikisini de gerginleştirdi. Ses Crew'dan gelmişti. Ardından bir kuş sesi geldi - söz konusu kurt adamdan "*Buraya gel*" mesajı.

Ripper ve Logan sesi takip ettiler ve Crew'un bir ağaca bakarken buldular. Diğer klan üyeleri de çeşitli yönlerden gelerek ortaya çıktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Ripper.

Ağacı işaret etti. "O."

Ripper iki kez baktı. Bir yığın kafatası ve diğer kemikler – çoğu lifli et ve kanla kaplı – büyük ağaca yaslanmıştı.

"Tanrım," dedi Kerr.

"Bunu ne yapmış olabilir?" diye sordu Crew. "Yani, Rabid'in idrar kokusunu alabiliyorum – başka bir şeyle karıştırmak imkansız; çok belirgin bir koku. Ama onlar avlarının kalıntılarını toplayıp böyle istiflemeyiz."

Ripper etrafına bakındı ve yakındaki ağaçlarda derin oluklar olduğunu fark etti. Ancak bazı pençe izleri diğerlerinden daha küçüktü, sanki hepsi aynı yaratık tarafından yapılmamış gibi.

"Artık öyle yapıyorlar," dedi Logan. "Çünkü burada başka hiçbir şey yok. Bana sorarsan, bu '*benim bölgemden uzak dur*' mesajı."

Crew kaşlarını çattı. "Kuduzlar kendi bölgelerini işaretlerler, ama diğer sürülerden uzak durmaları için korkutma taktikleri kullanmazlar. Neden birdenbire bunu yaparlar ki?"

"Belki de burası bir şekilde halka açık bir alan haline geldiği içindir," dedi Ripper. "Genellikle sürünün lideri işaretlemeyi yapar, ama burada birden fazla idrar işareti var. Birkaç tane kokusu alıyorum. Ve tüm tırnak izleri aynı Rabid tarafından yapılmış değil. Birden fazla sürü buraya gelmiş ve sanki gelmeye *devam* ediyorlar; burayı sahiplenmek zorunda hissediyorlar."

Logan ensesini kaşıdı. "Ama neden? Elbette, bu bölgede avlanacak çok sayıda vahşi hayvan var. Ama hiçbir Rabid'in bu özel noktaya yerleşmesi gerekmiyor. Onları buraya çeken ne olabilir?"

"Belki bununla bir ilgileri vardır," dedi Crew.

Arkadaşının bakışlarını takip eden Ripper, kemiklerin yığıldığı ağacın üzerine iki küçük sembolün kazınmış olduğunu fark etti.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu Logan.

Ripper, yüzünün gerildiğini hissederek sembollere bakmak için çömeldi. "Bilmiyorum. Ama bilen birini tanıyorum."

Küçük bir çift yırtık kot pantolonu merkezin tezgahına sererken, Emberlyn yırtık giysilerin tüm sırasını incelerken mırıldandı. "Dur tahmin edeyim," dedi önündeki dişi kurt adama. "Hala giysilerini çıkarmadan dönüşmeye devam ediyor." "O," annesinin yanında duran ve yüzü kızaran dokuz yaşındaki çocuktu.

Kurt kadın keskin bir şekilde başını salladı. "O ve arkadaşları her zaman yarışıyor ve kim daha önce soyunup dönüşecek diye bakıyorlar. Ama çoğu zaman, kazanmaya o kadar kararlılar ki, önce *tamamen* soyunmuyorlar. Bu hile yapmaktır," dedi oğluna.

Annesinin bakışlarından kaçınan çocuk, tezgâha bakıyordu.

Emberlyn'in müşterilerinin, çocuklarının dönüşüm sırasında kıyafetlerini yırtma alışkanlığından rahatsız olan ebeveynler olması hiç de olağandışı değildi. Ama bu zavallı dişi kurt, diğerlerinden daha sık buraya geliyordu. "Büyü kullanarak kıyafetlerini yırtılmaya karşı daha dayanıklı hale getirebilirim, ama..."

"Bu, ona hile yapmamasını öğretmeyecek, bu yüzden böyle bir hizmet için para ödemiyorum. Aslında, hiç para vermeyeceğim. Bundan sonra, tamirat masraflarını kendi harçlığından ödeyecek."

O şaşkın şaşkın baktı. "Ne?"

"Kasıtlı dikkatsizliğin bedelini *tam anlamıyla* ödemen o kadar da saçma mı?" diye sordu annesi.

Omuzları çökmüş, yüzü buruşmuş halde duvara doğru iç geçirdi. "Ah, dostum."

Gülümsemesini saklayan Emberlyn, bir etiket aldı ve bir kalem kapattı. "Yarına kadar hazırlayabilirim." Etikete ilgili ayrıntıları karaladı.

"Teşekkürler, görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman. Hoşça kal," dedi Emberlyn küçük çocuğa. "Hoşça kal." Bu, uzun süredir acı çeken bir şehit gibi mırıldanmıştı.

Anne ve oğlu ayrılırken, Emberlyn etiketini kot pantolonun üzerine yapıştırdı.

Paisley'in yüksek sesle esnemesi, ayak seslerinden önce geldi. Elinde bir fincan kahveyle Emberlyn'in yanına yaklaşan Paisley, yeni bırakılan çamaşırlara baktı. "Yine tamir işi mi?"

"Evet. Çocuk vardiyaları sırasında hala ekipmanlarına zarar veriyor. Bu bir kurt adam çocuğu olmasının getirdiği bir şey, biliyorum, ama sinir bozucu olmalı. Sonunda bunu kendin de öğreneceksin, çünkü seni de bu bekliyor."

Paisley gerildi, gözlerinde bir parça panik belirdi. "Ne?"

"Sakin ol, Crew ile senin birlikte yaşayıp çocuk sahibi olacağınızı söylemiyorum." Onlar bir çiftti ve ilişkileri hala güçlüydü. Ama hayat hiçbir garanti vermezdi. "Sadece, doğuracağın çocukların da bu aşamadan geçeceğini söylüyorum."

Paisley yüzünü buruşturdu. "İyi bir ebeveyn olabileceğimi sanmıyorum." "Çünkü seninkiler berbat mı?"

"Evet." Yorgun görünen Paisley, içkisini bir dikişte içti. "Bu konuşma pazartesi sabahı için çok derin."

"Öğleden sonra."

"Öyle hissetmiyorum." Kafasını kaşıdı. "Dün gece eski kayınvalideni gördüm. Ripper'a söyledikleri şeyler yüzünden onlara ne kadar kızgın olduğumu belli etmiş olabilirim. Çünkü yüzümdeki ifade onları rahatsız etti."

"En azından onun uyarısını dikkate almaya karar verdiler." Reed ailesi, Ripper'ın göl evine geldiklerinden beri hem Ripper'dan hem de Emberlyn'den uzak duruyorlardı.

Paisley, tanrılara şükretmek için mi ne, kupasını kaldırdı. "Aptallar bu uyarıyı dikkate almaya devam etsinler."

"Umut etmekten başka çaremiz yok."

"Ah, işte senin adamın geliyor."

Gözlerini pencereye çeviren Emberlyn, Ripper'ın merkeze doğru yürüdüğünü fark etti. Yüzündeki sert ifade, Emberlyn'in tüylerini diken diken etti. Bir şeyler yolunda değildi. Ripper içeri girer girmez, Emberlyn hemen "Ne oldu?" diye sordu.

Bazen yüzünde sert bir ifadeyle yakaladığı olurdu, ama sonra onu görünce yumuşardı. Bugün öyle olmadı. Bakışları sert ve okunaksızdı.

"Bir konuda senin fikrine ihtiyacım var," dedi ona, sesinde çok az bir tonlama vardı. "Diğerleri senin yerini doldurabilir mi?"

"Sorun yok, biz burayı idare ederiz," diye Paisley onu temin etti.

Emberlyn tezgahın altından çantasını aldı, askısını omzuna astı ve ona doğru yürüdü. "Bloodhill'de avlanıyordun sanıyordum. Bir şey mi oldu? Biri yaralandı mı?"

"Öyle bir şey yok." Elini tutarak onu dışarı çıkardı. "Sana bir şey göstermek istiyorum, sonra da bunun ne olduğunu tam olarak söyleyebilir misin bilmek istiyorum."

Garip bir istek, ama... "Tamam."

Elini takdirle sıktı. "Yolda senin evine uğrayacağız. Farklı ayakkabılara ihtiyacın olacak."

Kaşlarını çatattığını hissetti. "Neden?"

"Çünkü Bloodhill'de yüksek topuklu ayakkabılarla yürürsen ayaklarında su toplama olur."

Kadın gerildi. "Bloodhill'e mi gidiyoruz?"

O, sert bir ifadeyle başını salladı. "Orada sana ihtiyacım olmasaydı, seni o kadar tehlikeli bir yere götürmezdim, bebeğim. Büyüyle ilgili bazı tavsiyelere çok ihtiyacım var ve güvendiğim tek cadı sensin. Orada sana hiçbir şey olmayacak, buna izin vermem."

"Bloodhill'e gitmekten korkmuyorum, sadece şaşırdım." Ve onun neye bakmasını istediğini çok merak ediyordu.

Onun kamyonetiyle malikaneye gittiler. Evin içinde, bu havada yürüyüşe uygun giysiler giydi – tişört, pantolon, botlar – ve güneş gözlüklerini aldı. Sonra tekrar yola çıktılar.

Ormanın kenarına yakın bir yere park ettikten sonra, onu ormana götürdü. Ağaçların etrafından dolaştılar, yosunlu kayalardan kaçındılar, çalılıkların içinden geçtiler ve alçakta asılı dallardan kaçınmak için eğildiler, sonunda klan üyelerine ulaştılar.

Emberlyn onlara hızlıca merhaba demek üzereydi, ama sonra korkunç bir manzara dikkatini çekti. "Vay canına."

"Mümkünse yığını görmezden gel," dedi Ripper, elini sırtına koyarak onu yığının yanına yönlendirdi. "Bunların ne olduğunu bilmem gerek." Ağacın üzerindeki iki işaret işaret etti.

Daha yakından bakmak için yaklaşan Emberlyn, güneş gözlüklerini yukarı itip saçlarına taktı. "Bunlar mühürler."

her birinin üzerine elini getirip oradaki büyüü okudu... ve ağzının sıkıştığını hissetti.

"Mühürler nedir?" diye sordu Logan, diğerleri de etrafta toplanırken.

"Temelde yazılı bir niyet." Anlamayan bakışları görünce devam etti: "Genellikle olumlu şeylerdir - hedefleri gerçekleştirmek, kendini korumak, bunun gibi şeyler. Niyeti yoğunlaştırmak için cümle basitleştirilir, ünlüler ve tekrarlanan ünsüzler çıkarılır ve kalan harfler tek bir sembol oluşturana kadar dağınık ve üst üste bindirilir. Sonra büyü içine gömülür ve böylece etkinleştirilir."

Ripper kollarını kavuşturdu. "Sigillerin genellikle olumlu olduğunu söyledin.

Bu, bunlara da geçerli mi?"

"Hayır. Her birinin amacı farklı. Biri Rabid'i çekmek. Diğerleri ise onları uyutmak. Temel olarak... ikisi birlikte bir tuzak oluşturuyor." Ripper'ın gözleri karardı ve kısıldı. "Yani bir cadı onları buraya çekiyor ve sonra kolayca yakalanabilmeleri için savunmasız hale getiriyor." yakalanmalarını sağlıyor."

Çenesini indirdi. "Öyle görünüyor."

Logan küfretti. "En azından şimdi nasıl yaptıklarını biliyoruz. Bir cadının Rabid'i aramak için Bloodhill'de yürüyüş yaptığını hayal edemiyorum. Bu mühürleri kullanarak, adeta bir ağ atıyorlar."

"Ve bunu yaparken, Rabid sürülerinin diğerleriyle karşılaşma riskini göze almışlar," diye işaret etti Kerr. "Bu tür durumlarda genellikle ne olduğunu biliyorsun."

"Savaşırılar," dedi Ripper, boynundaki damarlar şişerek. "Bu da, buradaki ölüm kokusunun sadece oradaki hayvan kalıntılarından gelmeyebileceği anlamına gelir."

"Siktir," diye bağırdı Crew. "Bunun arkasındaki cadı öldürülmeli. Reena...

... o ölüm cezası vermeyecek. O vermeden önce suçluyu tespit etmeliyiz." Emberlyn'e baktı. "Mühürler ne zamandır orada?"

Emberlyn dudaklarını büzdü. "En az iki buçuk aydır. Onları kaldırabilirim, ama önce fotoğraflarını çekmelisiniz ya da aynı zamanda cadı olan bir Gözcü'ye inceletmelisiniz. Herkes benim sözüme inanmayacaktır." Bir komplo ya da benzeri bir şey olduğunu ima edeceklardı.

Ripper'ın yanağındaki bir kas seğırdi. "Evet, bu da beni sinirlendiriyor." Bir klan üyesine döndü. "Marvin'i çağır. Ona görmesi gereken bir şey olduğunu söyle."

Kurt kısa bir baş hareketiyle onayladı ve ortadan kayboldu.

"Bir kasaba toplantısı yapılmalı," dedi Ripper. "Herkesin bundan haberi olmalı."

"Ve cadı meclisinin tepkilerini yakından izlemeliyiz," diye ekledi Logan. "Reena'nın şüphelileri olmalı, ama isimleri paylaşmıyor. Evet, tamam, bu sürpriz değil. *Sen* de klanımızdan büyük bir hata yapanların isimlerini vermezsın," dedi Ripper'a. "Ama harekete geçersin. O geçmedi. Bu da bizim harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyor, çünkü bu böyle devam edemez."

Emberlyn iç geçirdi. "Kasaba toplantılarını gerçekten seviyorum."

Ripper ona doğru yürüdü. "Yemin ederim, bu sefer kimse sana sataşmasın, yoksa işim biter."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Ripper, platformdaki sandalyesinden kasaba halkını yakından izledi. On beş dakika önce, klanının Bloodhill'de bulduklarını açıklamıştı. Yüzler ona bakıyordu, şok, inanamama, öfke ve dehşet gibi çeşitli duygularla doluydu. Sonra bağırışlar başladı.

Ve bu henüz bitmemişti.

Bir kez olsun, kimse Emberlyn'i hiçbir şeyle suçlamıyordu. Klanlar cadı meclisine bağırıyorlardı ve cadılar ya kendilerini savunuyor ya da birbirlerini suçluyor ve insanlardan fraksiyona üye olduklarını itiraf etmelerini istiyorlardı. Emberlyn, kasabada bu fraksiyona üye olamayan tek cadıydı, bu yüzden kimse ondan şüphelenmiyordu.

Normalde Ripper, herkesin sakinleşmesini isterdi. Ama o, herkesin şüphelerinin nereye yöneldiğini, potansiyel suçlular olarak en sık hangi isimlerin geçildiğini duymakla ilgileniyordu. Shane, Carver ve Reena için de durum aynı olmalıydı, çünkü hiçbir sessizlik istememişti. Onlar da onun gibi sadece gözlemliyorlardı.

Ancak şu ana kadar, cadılar meclisi arasında hiçbir ince bakış alışverişi olmamıştı. Hiçbir ifade suçluluk ya da kendini beğenmişlik barındırmıyordu. Ama bu grup uzun süredir dikkat çekmeden hareket ediyordu, birdenbire kendilerini ele vermeyeceklerdi.

Ripper cadısına bir göz attı. Kerr ve Logan'ın arasında ön sırada oturuyordu. Ona bakınca, mevcut olaylarla ilgilenmediğini düşünebilirdiniz. Sakin bir şekilde dergi okuyordu, bacak bacak üstüne atmış, ayak bileği ara sıra boş boş dönüyordu. Bekleme salonunda vakit geçiren biri gibi.

Ripper, onun her kelimeyi dinlediğinden şüphe duymuyordu. Ve fraksiyonu kızdırmak için kasıtlı olarak kayıtsız görünmeyi seçtiğine bahse girerdi.

Eh... Eğer kapsayıcı bir grubun üyesiyse ve kendinizi Başrahibe adayı olarak görüyorsanız, kasabanın en güçlü cadısının sizin varlığınızı tartışmaktan daha önemli işleri olduğunu düşünmesi sizi kızdırdı.

Kızarmış yüzlü Dez ayağa fırladı ve Getty'ye öfkeyle baktı. "Beni suçlamayı keser misin! Benim bununla hiçbir ilgim yok!"

"Onu dinleme, baba," dedi Ames, babasının kolunu çekerek onu koltuğuna geri oturttu.

"Hadi ama Gill, Dez'in iyi bir şüpheli olduğunu kabul etmelisin," dedi Getty, Gill'in grileşen saçlarını okşayarak.

Gill başını geriye atarak iç geçirdi. "Neden varlığını itiraf etmeye bile korkacak kadar gizli bir topluluğun üyesi olmak istesin ki? O kadar da kendine saygısı yok."

"Teşekkürler," dedi Dez. "Sera, *sen* kesinlikle üyesin."

Kızının adına öfkelenen Penelope kaşlarını çattı. "Hangi gizli topluluk, lanet olası bir sırrı bile saklayamayan birini kabul eder ki?"

Sera ona şaşkın şaşkın baktı. "Anne!"

"Yanılmıyorum," diye kendini savundu Penelope. "Buradaki herkes senin geveze olduğunu biliyor. Şahsen, Hank'in de bu işin içinde olduğunu düşünüyorum. Belki Patrick de."

İki erkeğin de omurgaları birden dikleşti.

"Ve bence hepiniz aptal rolü yapıyorsunuz." Colton koltuğunda dönerek cadı grubuna baktı. "Hiçbirinizin bu grubun kimlerden oluştuğunu bilmediğinizi bize inandırmaya çalışmayın. Onları bizden korumaya çalışıyorsunuz, bu da sizi onlar kadar kötü yapıyor."

Crew, gözleri parlayarak başını salladı. "Gerçeği bilmeye hakkımız var. O mühürlerin yakınındaki küçük alanda birkaç Rabid ölmüş olabilir. O kurtadamlar artık kendilerine ve ailelerine geri dönemeyecekler - hayatlarını geri kazanma şansları yok oldu."

"Bu çok üzücü," dedi Ward, sempatik bir ifadeyle, "ama bilmediğimiz bir şeyi size söyleyemeyiz. Elimizde sadece varsayımlar var."

"Anlamalısınız," diye başladı Patrick, "bu grup uzun zamandır var. Gizli kalmaya alışkındır. Üyelerin, diğer üyelerin isimlerini saklamak için büyümlü bir bağla bağlı olduklarını düşünüyoruz."

"Açıkça şüpheli olan kişilerin isimlerini açıklamakta bir sakınca görmüyorum," dedi Getty.

"*Senin* bariz şüpheli bulduğun kişilerin isimleri," diye vurguladı Gill. "Onların olayla ilgisi olduğuna dair hiçbir kanıtın yok. Aslında,

başkaları sana şüpheyile bakmaya başlayana kadar isimleri açıklamaya hiç ilgi göstermedin. Birdenbire, fikirlerin dolup taşı. Konuyu saptırmaya çalışıyor musun?"

Getty gözlerini kısarak, "Mari nerede, Gill? Onu hiçbir yerde göremiyorum," dedi.

Gill'in sırtı dikleşti. "Evde. Kendini iyi hissetmiyor."

Getty kaşlarını kaldırdı. "Hasta mı, yoksa bu kasabada olanlara kayıtsız mı? Bu kadar kayıtsız olan birinin muhtemelen saklayacak bir şeyi vardır."

"Kocamla kardeşimi suçlaman yetmedi mi?

Şimdi de kızımı mı suçlamak istiyorsun?"

"İkisi de kısa bir süre önce Emberlyn'e olanlara karıştılar," diye araya girdi Penelope, Gill'e öfkeyle bakarak. "O onların ailesi, ama umursamadılar."

"Mari, Emberlyn'in almasını istememişti" – Gill durakladı ve sinirlenerek hızla başını salladı – "Neden bunu konuşuyoruz ki? Bunun fraksiyonla hiçbir ilgisi yok."

Ethel kollarını kavuşturdu. "Emberlyn'in ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Herkes sessizleşti, odadaki herkes dikkatini ona yöneltti yöneldi.

Emberlyn dergisine tamamen dalmış görünüyordu, ama Ripper, kadının Ethel'i gayet iyi duyduğunu biliyordu. Sadece fraksiyonu kızdırıyordu.

Kerr, Ripper ile anlamlı ve eğlenceli bir bakış alışverişinde bulundu ve sonra onu nazikçe dürttü.

Emberlyn ona göz kırptı. "Hmm?"

"Ethel senin ne düşündüğünü bilmek istiyor," dedi Kerr.

Emberlyn'in kaşları arasında ince bir çizgi belirdi. "Ne hakkında?"

"Faksiyonun kimlerden oluştuğu hakkında bir fikrin vardır herhalde," dedi

Ethel.

"O kim olabileceğine dair nasıl gerçek bir ipucu sahibi olabilir?" diye sordu Ward. "Bizi bu konuda fikir beyan edebilecek kadar iyi tanımıyor."

"Emberlyn'i bu işin dışında bırakalım," dedi Hank. "Yıllar boyunca onu çok sık bizim sorunlarımıza bulaştırdığımızı Tanrı biliyor."

"Doğru," dedi Ethel, "ama bunu sadece Ripper'ın gözünden düşmüş olduğun ve bundan hoşlanmadığın için söylüyorsun. Emberlyn, gerçekten, sence kim olabilir?"

Emberlyn hafifçe omuz silkti. "Bu konuyu pek düşündüğümü söyleyemem. Bu grup beni ilgilendirmiyor."

Coven'dan neredeyse hep birlikte bir çığlık yükseldi. Thad kekeledi. "Onlar kargaşaya neden oluyorlar."

"Acı çekiyorlar. Bunu herkes yapabilir." Emberlyn elini küçümseyerek salladı. "Bu grup korkmanıza değmez. Onlar sadece tam olarak anlamadıkları şeylere bulaşan bir grup sıradan cadılar - büyüler ne kadar özensiz olduğu ile bunu kanıtladılar."

Ah, bebeğim. Bu bazı egoları incitmiş olmalı.

Bazılarının ağzı sıkılaştı. Birkaç kişi hızla başını eğdi. Bir kişi koltuğunda sertçe kıpırdadı, burun delikleri genişledi. Bu grubun bir parçası oldukları için mi kırıldılar, yoksa aslında hiç de korkutucu olmayan bir gruptan korkmalarına izin verdikleri için mi sinirlendiler?

Ames gözlerini kırptı. "Onların sıradan olduklarını nasıl söyleyebilirsin? Yaptıklarına bir bak."

Emberlyn kaşlarını çattı. "Çok şey 'yaptılar'. Ama hiçbir şey başarmadılar. Reena hala Baş Rahibe, ben hala hayattayım ve fraksiyon artık kasabanın ortadan kaldırılması gereken bir lekesi olarak görülüyor - *herkes* onların kanını istiyor." Burnunu çekerek, sesinde bir parça küçümsemeyle ekledi: "Onların yerinde olsam utanırdım."

Oh, ve şimdi bıçağı daha da derine batırıyordu.

Paisley ağzındaki lolipodu ısırarak kıkırdadı, gözleri parıldıyordu. "Katılıyorum," diye mırıldandı ve birçok kurt başını salladı. Bu, cadı meclisini daha da kızdırmış gibiydi.

Ripper'ın teyzesi koltuğunda öne eğilerek cadının omzuna dokundu. "Onlar için gerçekten endişeleniyor musun?"

Emberlyn, Yvette'e bir bakış attı. "Rabid ve masum insanlara zarar vermeye devam edeceklerinden endişeleniyorum, ama bu cadıların hiç de dikkate değer olduğunu düşünmüyorum. Çok güçlü olamazlar, yoksa kendilerini güvenle ortaya çıkar ve ayrı bir cadı grubu kurarlardı. Ben kendimi yalnız bir cadı ilan ettim ve dükkân açtım. Bu zor bir şey değil."

Oda yine kısa ve düşünceli bir sessizliğe büründü.

Dez çenesini ovuşturdu. "Biliyor musun, hiçbir zaman hiçbir konuda böyle bir şey söyleyeceğimi düşünmemiştim, ama Emberlyn'e katılıyorum."

Getty ona baktı, kaşları meydan okurcasına kalktı. "Neden? Çünkü bu seni daha az suçlu gösterir diye mi düşünüyorsun?"

Dez çenesini sıkıca kapattı. "Ben o grubun üyesi değilim, Getty. Ama burada *senin* üye olduğunu söyleyen herkese katılıyorum."

Tyra iki elini havaya kaldırdı. "Artık birbirimizi suçlamayı bırakabilir miyiz? Bu hiçbir işe yaramıyor. Gerçekten bir fraksiyon olduğundan emin miyiz? Bunu tek başına yapan bir cadı olmadığını nereden biliyoruz? Bütün bunları yapıp paçayı kurtaracak kadar güçlü ve kurnaz bir cadı, cadılar meclisi içinde bölünmeler yaratıp klanları bize karşı kışkırtabilir mi? Bu, *bütün* bir grubun bu kadar uzun süre maskesiz kalmasından daha mantıklı değil mi?"

Söz konusu cadının sadece Emberlyn olabileceği imasını anlayan Ripper, uyarıcı bir homurtuyu bastırmaya zahmet etmedi. "Hangi cadıdan bahsediyorsun?" diye sordu, sesi ona, cadısını işaret edecek kadar aptal olmaya cesaret etmesini *söylüyordu*. Cadı ise dergisini okumaya geri dönmüş, Tyra'yı tamamen görmezden geliyordu.

Gözleri titreyerek, Tyra dudaklarını yaladı. "İsim vermeyeceğim. Sadece dikkate almamız gereken bir teori olduğunu düşünüyorum. Bu kasabadaki bazı cadılar yaratıcı bir şekilde intikam peşinde ve ne kadar yıkıma neden olduklarını pek umursamıyorlar."

"İsimlerini söyle," dedi Shane. "Onları araştıracağım."

Tyra bakışlarını indirdi. "Kanıtım olmadan bunu yapmak istemiyorum."

Kage alaycı bir şekilde burnunu çektirdi. "Yani, Emberlyn'den bahsettiğini itiraf etmekten rahatsızsın, çünkü bunun sonuçlarının ne olacağını biliyorsun ve bununla yüzleşmek istemiyorsun."

Carver onaylayarak homurdandı. "O, suçlayabileceğin ideal kişi çünkü bu, cadı grubunun öfkesini ona yönlendirecektir, hepsi bu. Ve kabul edelim Tyra, onunla kişisel bir husumetin var."

Carver'ın aylar önce Emberlyn'i "şeytanın cadısı" olarak nitelendirdiğini düşünürsek, Ripper Alfa'nın güven oyuna oldukça şaşırmıştı.

"Bunun Ripper'ın kadını olduğuna bir saniye bile inanmıyorum," dedi Shane. "Emberlyn intikamcı olarak bilinir, ama hedeflerini çok iyi seçer. Asla masum insanlara zarar vermez, bunu hepiniz biliyorsunuz. O halde, bunun arkasında *gerçekten* kim olabilir, tartışalım."

Tyra akıllıca ağzını kapattı, bundan pek memnun görünmüyordu.

"Şahsen bunun tek bir kişi olduğunu düşünmüyorum," dedi Bennet.

"Ama bu işe karışan cadıların sayısının az olduğunu düşünüyorum. Yapılanlar... Bizim cadı grubumuzdan çok azı bunu hoş görür, daha da azı ise buna katılır."

Coven'ın çoğu onaylayarak başını salladı ve mırıldandı. "kurtadamlarla çiftleşen cadılar," diye araya girdi Ruben. "Evet, hala bizim cadı grubumuzda, ama belki de sadakatleri değişmiştir."

Carver daha dik oturdu. "Hiçbir kurt adam bir cadıdan Rabid'i hedef almasını istemez."

"*Senin* görüşüne göre," dedi Ruben, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Benim de *kendi* görüşüm var."

İkisi hızla tartışmaya başladı.

Shane, Ripper'a doğru biraz eğilerek, "En sık duyduğum isimler Dez, Hank, Sera, Getty, Ames ve Ruben'di," dedi.

Ripper kısa bir baş sallama yaptı. "Onları daha yakından inceleyeceğim." "Sence bu grubun kaç üyesi var?" diye sordu Shane

Muhtemelen çok fazla değil. Belki yirmi kadar.

Bu kadar küçük bir kasabada, kapsayıcı bir kulübün sırrını bu kadar uzun süre saklamanın tek yolu, üye sayısını düşük tutmaktır."

Bunu düşünerek Shane çenesini indirdi. "Haklısın." Bir süre durdu. "Hepsi ölmeli, Rip. Ellerinde kan var. Bu göz ardı edilemez."

"Göz ardı edilmeyecek."

Tam o sırada Carver masaya elini vurdu. "Yeter," diye Ruben'e bağırdı. "Senin teorin tamamen saçmalık. Sadece dikkatleri kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun, bunu herkes anlayabilir. Bu gece burada bunun birçok örneğini gördüm."

Shane, kasaba halkına seslenirken koltuğunda öne doğru eğildi. "Faksiyon üyelerine bir şeyi açıklığa kavuşturacağım – kim olduğunuzu biliyorsunuz.

. Bu dünyadaki zamanınız sınırlı. Sizi ilk kim teşhis eder, Reena mı yoksa klanlar mı, umurumda değil, öleceksiniz. Hepiniz."

Neredeyse tüm cadılar, rahatsız bir şekilde dikkatlerini Baş Rahibe'ye çevirdiler ve açıkça onun itiraz etmesini beklediler.

Bunun yerine, Reena omuzlarını silkti. "Neden o hainleri cezalandırma hakkı için savaşıyım ki? Onlar bu kadar zahmete değmezler. Ahlaksız büyü yapıp, başkalarını suçlayıp büyüleyerek ortalıkta dolaşıyorlar ve bu gece burada, diğerleri masum insanları suçlarken sessiz kaldılar. Onlar bizden değiller, bize *karşılar*."

"Doğru, doğru," dedi Ward.

Diğer üyeler de onun düşüncesini yineledi.

Reena akıcı bir şekilde ayağa kalktı. "Toplantıyı bitiriyorum, söylenecek başka bir şey yok."

Bunun üzerine kasaba halkı ayağa kalktı ve ayrılırken aralarında konuşmaya başladı.

Reena platformdan inmek üzereyken Carver konuştu. "Reena... Senden bunu beklemiyordum. Bu senin için kolay bir taviz olmamıştır. Bunun değerini biliyorum."

"Bu bir cadı meclisi meselesi ya da klan meselesi değil, *kasaba* meselesi," dedi. "Ayrı değil, birlikte çalışmalıyız, yoksa fraksiyon kazanacak. Bu durumda cezaları sana ve diğer Alfalar'a bırakmam gerekiyorsa, tam da bunu yapacağım." Sonra uzaklaştı.

"Haksız değil," dedi Ripper, ayağa kalkarak.

"Hayır, haklı," diye onayladı Shane da ayağa kalkarak. "Yıllar önce bunu yapmamış olması ne yazık, değil mi?"

Alfa'nın Rosemary ile olanları kastettiğini anlayan Ripper omuz silkti. "Bu konuda sonsuza kadar acı çekmenin bir anlamı yok. Olan oldu."

Shane, Emberlyn'e hafifçe baktı. "Bir cadıyla bu kadar iç içe olacağını hiç düşünmezdim, ama nasıl olduğunu anlayabiliyorum. O... olağanüstü bir kadın."

Ripper gözlerini kısarak, "Onun hakkında konuşurken sesindeki hayranlığı pek sevmedim. Aslında, kesinlikle hiç sevmedim," dedi.

Shane güldü. "Sen bittin Rip. Tamamen bittin."

Evet, öyle duymuştu.

Ripper platformdan indi ve teyzesi ile sohbet eden cadısına doğru yürüdü. Cadının hala elinde tuttuğu dergiye baktı. "İlginç bir okuma mı?"

"Evet, çok sürükleyici," dedi Emberlyn ciddi bir ifadeyle. "Etkili bir aksesuar olduğu ortaya çıktı."

"Gerçekten de öyle oldu." Ağzını bükerek, "Sence Reena gerçekten de fraksiyonu cezalandırma hakkını talep etmeyecek mi?" diye sordu.

"Bence bunu yapmazsa aptal olur, ama Reena aptal değil."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Neden

somurtuyorsun?"

"Sebebi yok."

Emberlyn arkadaşına iç geçirdi, kolayca tahmin ederek... "Midilliye binmek istedin ama yaşın büyük olduğu söylendi. Haklı mıyım?"

Paisley burnunu çekti. "Belki."

Logan, Emberlyn'in yanındaki koltuğundan homurdandı – Ripper, idrarını yapmak için kısa süre önce bu koltuğu terk etmişti. Kardeşinden, Emberlyn'in yardımına ihtiyacı olmasa da, pazar tezgahında yalnız çalışmasını istemediği için onunla kalmasını istemişti.

Tüm tezgahlar dardı ve sadece satılık ürünleri sergilemek için bir masa vardı. Emberlyn, iksirler, ev yapımı mumlar, bitki çayı topları, şifalı merhemler ve kehanet kartları gibi ürünler satıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Logan, elinin arkasındaki yara bandına çenesini doğru eğerek Paisley'e.

Paisley sadece yüzünü buruşturdu.

Kardeşinin yanında duran Kage iç geçirdi. "Keçi ısırdı."

Emberlyn kaşlarını kaldırdı. "Çocukların hayvanat bahçesine gitti, öyle mi?"

"

Paisley çenesini kaldırarak, kavgacı bir tavırla, "İlçe fuarlarında gerileme hakkını saklı tutuyorum."

Yüzü kaplan gibi boyanmıştı, muhtemelen kazandığı doldurulmuş bir kurbağayı kucaklıyordu ve bileğine pembe bir balonun ipi bağlıydı.

Her yıl düzenlenen ilçe fuarı geldiğinde, Paisley bir kadının vücuduna hapsolmuş yedi yaşındaki bir çocuğa dönüşürdü. Emberlyn omuz silktili. "Eğer eğleniyorsan sorun yok..."

"Oh, eğleniyorum," diye temin etti Paisley.

Herkes eğleniyor gibiydi. Çimenli arazi tamamen dönüşmüştü. Karnaval oyunları kurulmuştu. Yemek arabaları çeşitli noktalara park edilmişti. Meyve ve baldan çantalara ve sanat eserlerine kadar her şeyi satan pazar tezgahları bir araya toplanmıştı.

Halk müziği çalıyordu, ancak karnaval oyunlarının çığlıkları, kahkahaları ve çan sesleri müziği bastırıyordu.

El sanatları atölyeleri, pasta yarışmaları, demircilik gösterileri ve canlı resim yapma etkinlikleri vardı. Şifacıları barındırmak için kanvas çadırlar kurulmuştu ve şifacılar insanları tedavi veya danışma için çadırların içine davet ediyorlardı.

Çocuklar çok eğleniyorlardı. Dev bir kaydırak, şişme kale ve engelli parkur gibi şişme oyuncaklar vardı. Birçok çocuk hayvanat bahçesine gidip geliyordu.

Paisley masadan özel bir mum aldı ve kokladı. "Ooh, beğendim. Ne kadar?"

"Bana huni kek alırsan bedavaya alabilirsin." Emberlyn *açlıktan* ölüyordu, karnını karamel patlamış mısır, mısır köftesi, kızarmış tavuk ve pamuk şekerin iştah açıcı kokuları sarmıştı. Ama asıl iştahını kabartan kekin kokusuydu.

"Anlaştık." Paisley, Emberlyn'in mumu sarmasına izin verdi ve sonra onu çantasına attı. Dikkatini, Kage'ye dostça olmayan bir bakış atan geçen bir dişi kurda çevirdi. "O neydi öyle?" diye ikizine sordu.

Şakağını kaşdı. "Son dolunayda seviştik. Benim niyetim tek seferlik bir şeydi. Meğer o tekrar olacağını düşünmüş. Ben nazikçe bu düşüncesini değiştirmeye çalıştığımda, bana çok kızdı ve bana tam bir pislik dedi."

Paisley dehşet ve öfke karışımı bir tepkiyle nefesini tuttu. "O kaltak sana bunu mu söyledi?"

Gözlerini kırptı. "Sen bana sürekli öyle diyorsun."

"Ben senin kardeşinim. Senin özgüvenini mahvetmek benim hakkım ve ayrıcalığım. O bunu yapamaz."

"Bu yorumun beni mutlu etmesi gerektiğini düşündüğünü hissediyorum." "Benden yayılan sevgiyi ve koruma içgüdüsünü hissedemiyor musun?" "Hayır."

Bırak dışarı bir pfft Paisley dönerek geri döndü Emberlyn'e döndü. "Ripper nerede?"

"Onu az önce kaçırdın," diye cevapladı Emberlyn. "Tuvalete gitti."

Paisley Logan'a baktı. "Onunla kalacak mısın?"

"Evet," diye onayladı.

"Güzel. Yakında pasta ile döneceğim." Bunun üzerine Paisley sevinçle uzaklaştı.

Kage, Emberlyn ve Logan'a hızlıca kaşlarını kaldırdı ve ardından kız kardeşinin peşinden gitti.

Masanın altındaki bir kutuya uzanan Emberlyn, Paisley'e verdiği mumun aynısını aldı ve boşalan yere koydu. "Benimle kalmak zorunda değilsin," dedi Logan'a.

"Biliyorum. Ama şuradaki iki kurdu görüyor musun?" Reed'lerin başka bir tezgâhta reçel kavanozlarına baktıkları yeri ince bir şekilde işaret etti. "Pazarın etrafında çok yavaşça dolaşıyorlar ve sana kısa bakışlar atıyorlar. Buraya gelmek için doğru anı bekliyorlar. Bunu yapmamaları için bir neden olmasını sağlamak en iyisi."

Emberlyn, onların ona çok hızlı bakışlar attığını fark etmişti. Bir anlığına bakışlarını sağdaki birine çevirdi. "Reed'ler burada dolaşan tek kişiler değil." CeCe, Logan buraya geldiğinden beri yakındaki çadırların yanında dolaşıyordu.

Dudakları inceldi. "Bugün nereye baksam orada görünüyor."

"Sana söylemek istediği bir şey olabilir." "Duymak istediğim hiçbir şey yok," dedi sert bir sesle. "Şu anda değil. Şimdi değil. Belki ileride bir zaman."

Emberlyn omzuna hafifçe dokundu. "Sana zarar verdiği için üzgünüm."

Yvette'in dediği gibi, birisi yakın arkadaşın olabilir, ama mutlaka sana uygun bir partner olmayabilir. Geçmişte, CeCe'nin son zamanlarda gördüğü yönlerini hiç görme fırsatım olmadı, çünkü biz sadece arkadaştık. Kısa süre önce onun birkaç eski sevgilisiyle konuştum – bana ve Ripper'a karşı son zamanlarda sergilediği davranışlara hiç şaşırmadıklarını söylediler. Onun ilişkilerde oldukça talepkar olduğunu iddia ettiler. Ya onun istediği gibi olur ya da hiç olmaz. Her şeyden ve herkesten önce kendisinin gelmesini bekler, önceki ilişkilerinden olan çocuklarınız da dahil.

"Partnerinin dünyasının merkezi olmak ve ilişkiyi kontrol altında tutmak zorunda hissediyor," diye açıkladı Emberlyn.

"Benimle birlikteyken o kadar kontrol sahibi olamazdı. Bu kadar uzun süre birlikte kalamazdık – çok fazla çekişme olurdu,

dengeyi bulamazdık. CeCe ile arkadaş olarak *iyi* anlaşıyorduk. O iyi bir arkadaş. Ama bizim kaderimizde sadece arkadaş olmak vardı," diye ekledi omuz silkerek, bununla barışmış gibi görünüyordu.

Yine de işlerin bu şekilde gelişmesi can sıkıcıydı.

Tam o sırada, bir kurt adam çifti geldi. Gülümsediler, satılık ürünleri boş boş incelediler ve eklem ağırlarını hafifleten iksirlere karar verdiler.

Onlar ayrılırken, Emberlyn koltuğunda öne eğilerek iksir vitrinini boş boş yeniden düzenlemeye başladı. Uzaktan Clem'i gören Emberlyn, Logan'a dirsek attı ve "Seninle Clem'in sık sık görüştüğünüzü duydum" dedi.

Logan ona yan gözle baktı. "O şeyi yapmayacaksın, değil mi?"

"O şeyi mi?"

"Aşık olan insanlar genellikle çöpçatanlık yapmaya başlarlar."

Bir iksir şişesi bir şekilde elinden kaydı. "Aşık mı?"

Logan güldü. "Emberlyn, kardeşime nasıl baktığını gördüm. Onun sana nasıl baktığını gördüm. İkinizin birbirinize nasıl davrandığını gördüm. Belki henüz kendinize itiraf etmediniz, ama büyük L'nin etkisine kapıldınız."

Biraz fazla açığa çıktığını hisseden Emberlyn, devirdiği şişeyi huysuzca yerine koydu. "Belki de aşık olan sensin ve bu yüzden her yerde aşk görüyorsun."

Adam sıırttı. "Hayır. Clem'i seviyorum. Şu anda ihtiyacım olan şey o – karmaşık bir şey aramayan, eğlenceli biri. Aramızdaki ilişki ciddi değil, o yönde de ilerlemiyor. Sen ve Ripper? O başka bir hikaye."

"Bu... şey... Benim rahatsızlığımdan zevk alıyorsun, değil mi?"

Omuzları sessiz bir kahkaha ile titreyerek, pişmanlık duymadan başını eğdi. "Bir keresinde bana söylediğin gibi, pek bir şeyden korkmuyorsun. Seni bu kadar sarsılmış görmek, haklı olduğumu bir kez daha kanıtlıyor gibi geliyor."

Haklıydı, lanet olsun. Ya da en azından Emberlyn'in duygusal durumu hakkında haklıydı. Ripper için de aynı şeyi söyleyebilir miydi, bilmiyordu.

Ona doğru eğildi, ifadesi yumuşak ama ciddiydi. "Hiçbir kadına sana baktığı gibi bakmadı. Dürüst olmak gerekirse,

bu kadar açık, rahat ve dokunaklı olduğunu görmedim. Bu yüzden onun için bunun gerçek olduğunu biliyorum. O yüzden onu dürüst bir adam yap artık."

Karnı o kadar keskin bir şekilde burkuldu ki acıdı. "Onun bu kadar ileri gitmek istediğinden emin olamazsın."

"Oh, yapabilirim. Kardeşimi onun tanıdığından daha iyi tanıyorum..."

"Vay, ne kadar da samimi görünüyorsunuz," diye bir ses araya girdi, tonu çirkin bir tondaydı.

Emberlyn başını kaldırdı ve CeCe'nin yaklaştığını fark edince içinden iç geçirdi.

Masanın önüne gelen kadın, Emberlyn'e ekşi bir ifadeyle baktı. "İki kardeşe de gözünü dikmişsin, değil mi? Dikkatli ol. Bir geceliğine seni paylaşabilirler, ama ikisini de elinde tutmaya çalışmak, yalnız kalmanın en hızlı yoludur."

"CeCe," diye uyardı Logan.

Kurt adamın yüzündeki acı ifade kayboldu. "Bu gereksizdi, özür dilerim."

"Öyle mi?" *Şüpheli.*

"Evet." CeCe'nin bakışları Logan'a kaydı. "Konuşabilir miyiz? Yalnız?"

"Söyleyecek bir şeyin varsa, Emberlyn'in önünde söyleyebilirsin," diye cevapladı. "O artık neredeyse aileden biri."

Ah.

Ok hedefi vurdu ve CeCe'nin yüzünde hafif bir acı ifadesi belirdi. "Sanırım haklısın. Ripper ona karşı gerçekten ciddi. Artık seninle birlikte olmamızın ona zarar vermeyeceğini anladığım için, neden bir şans vermeyeceğimizi anlamıyorum."

Oh. Vay canına. Emberlyn ona bakakaldı, dudakları şaşkınlıktan aralandı. Çünkü CeCe, Logan'ın *heyecanlanması*, kabul etmek için can atması gerektiği gibi konuşuyordu.

"Son zamanlarda biraz cadaloz davrandığımı biliyorum, bunu telafi edeceğim. Olduğum kişi... ben değilim, Logan."

"Sen istediğini elde edemediğinde, senin olduğunu düşündüğün insanlar senin istediğin gibi davranmadığında öyle oluyorsun," diye suçladı.

CeCe kaşlarını çattı. "Hayır. Hayır, ben sadece..."

"Bu konuşmayı uzatmak istemiyorum, o yüzden sana açık konuşacağım." Hafifçe öne eğildi. "Birlikte olmamızı istediğim günler geride kaldı. O gemi çoktan yelken açtı."

U dönüşü yapıp geri dönmeyeceğim. Arkadaşlık, sahip olmamız gereken tek şeydi. Bunu yakın zamana kadar fark etmemiştim.

Yüzü gerildi. "Bu doğru değil. Sen öyle hissediyorsun çünkü ben seni incittim. Bunun için çok üzgünüm Logan. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm."

Başını eğdi ve ona merakla baktı. "Birlikte olursak Ripper'ı kışkandıracağını mı düşünüyorsun? Emberlyn'i terk etmesine neden olacağını mı?"

CeCe'nin gözleri büyüdü. "Ne? Tabii ki hayır. Ripper konusunda tek istediğim, onunla arkadaşlığımızı yeniden kurmak."

"Ama sadece seni kaçınmayı bıraksın diye," dedi Logan. "Ona tekrar yakınlaşmak istiyorsun. Başka türlü üçlü anlaşmayı nasıl ilerletebilirsin ki?"

"O fikri bıraktım," dedi CeCe keskin bir sesle. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum."

"Hayır, olmayacak. Çünkü Rip fikrini değiştirse bile, *ben* değiştirmeyeceğim. O değiştirmeyecek. Ben de değiştirmeyeceğim."

CeCe dudaklarını sıkıca kapattı. "Sen beni seviyorsun."

"Ve sen bunu mahvettin. Bundan faydalandın. Kullandın."

Beni kullanarak kardeşimi manipüle etmeye çalıştın." "Sana verdiğim acıyı telafi edeceğim..."

"Harika. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Logan kayıtsızca omuz silkti. "Dediğim gibi, o tren çoktan kaçtı."

Yüzünde acı ve kin ifadesiyle CeCe, dikkatini Emberlyn'e verdi. "Sanırım kendini oldukça kendini beğenmiş hissediyorsun."

Emberlyn gözlerini kırptı. "Ne hakkında?"

"İki kardeşi de bana düşman etmeyi başardın."

Logan kadına şaşkın şaşkın baktı. "Gerçekten mi, CeCe?"

CeCe yumruklarını sıktı. "Beni hayatın boyunca sevdin. Bu öylece değişmez. Ama biraz sihirle değişebilir."

Bu kadın çok abartılıydı. "Logan'ın seni reddetmesinin dışında bir neden olduğunu düşünmen çok üzücü. Gerçek dünyaya dön tatlım ve durumu kabullen - o seni istemiyor çünkü *seni istemiyor*. Ve bunun sorumlusu sensin. Güçlü duyguların bir anda yok olamayacağı konusunda haklısın," dedi Emberlyn. "Ama bir sürü düğmeye basılırsa yok olurlar. Ve kabul edelim, sen de tam olarak bunu yaptın, değil mi?"

Kadın kurt adam uzun bir süre konuşmadı, öfkesi çenesini sıkılaştırdı. "Biliyor musun, senden gerçekten nefret ediyorum."

Emberlyn küçümseyerek burnunu çekti. "Nefret edenlerin arasına katıl. Beni hor görmek seni burada özel yapmaz." Gözünün ucuyla bir hareket algıladı ve Ripper'ın elinde patates spiraliyle hızla yaklaştığını gördü. Çelik gibi bakışları Emberlyn'den Logan'a, CeCe'ye ve tekrar Emberlyn'e kaydı.

Emberlyn'in yanında durdu ve ona patates çubuğunu uzattı. Onu çok iyi tanıyordu. Emberlyn minnetle çubuğu aldı ve "Teşekkürler" dedi. Hiç vakit kaybetmeden çubuğu ısırdı.

Ripper cevap vermedi, CeCe'ye bakarak meşguldü. "Emberlyn'den uzak durmanı söylediğim halde neden buraya gelmeyi düşündüğünü bilmiyorum."

CeCe çenesini öne çıkardı. "Aslında Logan'la konuşmaya geldim. Bunu tek başıma yapmak istedim, ama o buradan kıpırdamadı, bu yüzden onun yanında kalmaktan başka seçeneğim yoktu. Ama beni geçici olarak kovmak istiyorsan, tamam. Yap bakalım." Bu bir meydan okumaydı.

Ripper omuzlarını kaldırıp indirdi. "Tamamdır."

CeCe nefesini içine çekti ve ona tamamen şok olmuş bir şekilde baktı. Gözleri doldu, ama öfke yüzüne çizgiler kazıdı. "Sanki umurumda mı? Sevdiğim iki adam da benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Verebileceğin hiçbir ceza bundan daha fazla acı veremez." Başını eğik, omuzları çökmüş bir şekilde sert adımlarla uzaklaştı.

Emberlyn daha bağışlayıcı bir insan olsaydı, kıza acırdı. Belki.

"Şunu dinle," dedi Logan, Ripper'a. "Bana bir ilişki teklif etmek için geldi ve bunu, benim hemen kabul edeceğimi düşündüğünü açıkça belli edecek şekilde yaptı." Başını salladı ve içini çekerek, "Birkaç ay önce, kabul ederdim," dedi.

"Yani ona hayır mı dedin?" diye sordu Ripper, parmaklarını Emberlyn'in saçlarının arkasından geçirerek.

"Evet," diye cevapladı Logan. "O pek hoşlanmadı. Emberlyn'in seni ve beni ona karşı kıskırtmak için büyü kullandığını öne sürdü – sanki bunu kendi başına başaramamış gibi."

"Ne?" Ripper homurdandı ve bakışlarını Emberlyn'e çevirdi. "Sana başka ne söyledi?"

Bir dilim patatesi ısırarak Emberlyn elini salladı. "Önemli bir şey yok."

"Senden nefret ettiğini söyledi," diye hatırlattı Logan.

"Ve umurumda değil, bu yüzden önemli değil."

Ripper, başını geriye eğmek için saçını çekti, böylece bakışları bir kez daha buluştu. "Sana bu şekilde konuşmaya cüret etmesine önem veriyorum."

"Zaten geçici olarak sürgün ettin, yani halloldu." Emberlyn omuz silkti. "Onu yakalamak için peşinden gidersen, sadece onun istediği ilgiyi göstermiş olursun. Bunu yapmayacağını söylemiştin."

"Cadın haklı, Rip, CeCe'ye istediğini verme." Logan koltuğundan kalktı. "Kerr ile acilen konuşmam gereken bir şey var. Kadınının yanından ayrılma kardeşim. Reed'ler hâlâ etrafta dolaşıyor."

Ripper içini çekerek başını salladı.

Logan uzaklaşırken Emberlyn, "Onun, geçici sürgün cezası konusunda ciddi olduğunu düşünmediğini sanıyorum," dedi.

Ripper sandalyeye çökünce kaşlarını çatı. "Boş tehditler savurmam. Ve sözümü tutmayarak kendi otoritemi asla zedelemezdin."

"Biliyorum, ama bu çok ciddi bir ceza." "O da beni bunu uygulamaya cesaretlendirdi."

"Bir Alfa'ya meydan okumak asla akıllıca değildir." Emberlyn bir parça patatesi ısırdı ve sonra çubuğu Ripper'a doğru uzattı. "İster misin?"

Bal yeşili gözleri ısınırken, çubuktan bir dilim patatesi dişleriyle kopardı. "Şimdi de *beni* besliyor *musun*?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece bir dilim alabilirsin. Bu benim."

Alçak ve boğuk bir kahkaha attı. Paslı bir sesi ydi ve onu büyülemişti.

"Seni daha önce gülerken hiç duymadım galiba."

Omuz silkti. "Gülmek için pek bir nedenim olmadı. Sonra sen geldin."

Karnında bir sıcaklık hissetti. "Dostum, herkesin önünde sana atlamak istiyorum."

Gözleri parladı. "Bana uyar, bu..." Sesi kesildi, kaşları çatıldı ve bakışları onun omzunun üzerinden bir şeye kaydı.

Emberlyn onun bakışını takip etti ve Paisley'nin masaya geri döndüğünü gördü. Bu sefer Kage onunla birlikte değildi.

Kahverengi bir kağıt torba uzattı. "Sipariş ettiğiniz gibi, huni kek," dedi ağzındaki lolipodu çiğneyerek.

Emberlyn parlak bir gülümsemeyle poşeti aldı. "Teşekkürler."

Tam o sırada Logan tekrar ortaya çıktı. Ve Paisley'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Pembe bir taç takmışsın."

"Biliyorum," dedi Paisley, tacın pozisyonunu

düzelterek. "Ve saçın parıltıyla kaplı," diye

ekledi. "Bariz olanı söylüyorsun, ama evet."

"Ayrıca boynun ve kolların da tek boynuzlu at dövmeleleriyle

kaplı." "Yıkanınca çıkacaklar. Ne yazık ki."

Logan, bulaşmış yüz boyasına kaşlarını çattı. "Neden kaplan?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Sadece bir tane sordum."

"Bir tane bile fazla." Elini karnına koyarak Emberlyn'e baktı. "Sanırım çok fazla şeker yedim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Traktör yolculuğu da pek yardımcı olmadı."

Logan başını eğdi. "O çocuklar için değil mi?"

"*Yine* sorular," diye homurdandı Paisley.

Emberlyn dik durarak ona eliyle işaret etti. "Gel otur."

Paisley masanın etrafından dolaşmaya çalışırken, Logan geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. Kız kaşlarını çattı. "Neden geri çekiliyorsun?"

"Çocuklarla aram pek iyi değildir," diye

cevapladı. Paisley öfkeyle nefesini tuttu. "Seni

aptal." Emberlyn gülmeye başladı.

Logan, Paisley'e yatıştırıcı bir bakış attı. "Hadi ama, öyle dolaşıp da kimsenin alay konusu olmamayı bekleyemezsin." Masaya yaklaşan erkeğe bir göz attı. "Crew, kadınına sahip çık."

Crew kaşlarını çattı. "Ne... *ne oluyor lan?*"

Paisley elini beline koydu. "Neden bana bakıp duruyorsun?" "Nasıl bakmayayım? Sanki bir çocuk sınıfı üzerine kusmuş gibi görünüyorsun."

Crew hayretle hayretler içinde kaldı.

Paisley çenesini kaldırdı. "Ben mutluyum. Önemli olan bu değil mi?"

"Ben... şey... yani... şu anda değil."

Paisley homurdandı. "Hepiniz pisliksiniz. Emberlyn, *gülmeyi kes!*"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ne gün ama," dedi Emberlyn.

Oh, yanılmıyordu. Malikanenin oturma odasındaki kanepeye çökerek, Ripper yanındaki yeri okşadı ve kolunu kanepenin arkasına attı. "Ve senin için de karlı bir fuar oldu." Fuar sona erdiğinde masasında neredeyse hiç stok kalmamıştı.

Kanepeye yığıldı. "Genelde öyledir," dedi, esneyerek ona yaslandı.

Adam kadının saçlarına burnunu sürterek kokladı. Güzel kokuyordu. Kendisinin, adamın, büyüünün, çilek şampuanının ve kadının kendine özgü çiçek parfümünün kokusu. "Yorgun musun?"

"Biraz." Kolunu onun beline doladı. "Bugün stantta benimle kaldığın için teşekkür ederim. Oldukça sıkıcı olduğunu biliyorum."

"Seninle olmak asla sıkıcı değildir." Üst kattan bir kapı çarptı.

"Biliyor musun, ben buna alışmaya başladım." Çarpma sesleri, fısıltılar, mobilyaların hareket etmesi, ürkütücü sesler. "Bu sabah boş fincanım masanın üzerinde kayarken bile korkmadım."

"Bu malikanede hayat böyle." Başını geriye eğerek onun gözlerine baktı. "Senin evin de hayaletlerden arınmış değil, biliyorsun."

Ripper kaşlarını çattı. "Ne?" "Sadece iki tane gördüm..."

"İki tane mi *gördün*?"

"Kötü niyetli değiller," diye onu temin etti. "İkisi de orada yaşıyordu, ama aynı anda değil. Onlardan anladığım tek şey bu."

"Neden daha önce hiç bahsetmedin?"

"Evinde rahatsız hissetmeni istemedim. Ama artık hayaletlere alıştığını söyledin, o yüzden..." Gözlerini kapattı ve vücudunun ağırlığını biraz daha ona verdi.

Ripper ona bakarak parmaklarıyla saçlarını okşadı. O kadar güzeldi ki, göğsü ağrıyordu. Bir zamanlar, onun niyetinden ve doğasından emin olamadığı için onu dikkatle izlerdi

doğasını tam olarak anlayamıyordu. Şimdi ise gözleri kapalı, rahat ve uysal bir şekilde onun yanında oturabilirdi. Bu, saf güvenin bir işaretiydi.

Emberlyn insanlara kolayca güvenen bir yaratık değildi. Onun güvenini kazanmış olması, onun için çok değerliydi ve asla hafife almayacaktı.

"Bana bakıyorsun," diye suçladı, gözlerini açmadan. "Bu benim hakkım. Sen benimsin."

Kadın eğlenerek hafifçe burnunu çekti. "Çok mu sahiplensin?"

"Eğer yapabilseydim, parmak izlerimi her yerine basardım. Hem de *her yerine*. Birisi senin cildinde nokta birleştirme oyunu oynayabilirdi. Tabii ki... bunu denerlerse, onları öldürmek zorunda kalırdım. Çünkü parmak izlerimin kalacağı birçok yer, başka kimsenin dokunamayacağı yerler olurdu."

"Hmm, peki, başka birçok izim var - onlarla yetin."

Gerçekten de çok iz vardı. O, onun teninde küçük çizikler ve ısırik izleri bırakmayı severdi. İşaretleyecek o kadar çok güzel ten vardı ki, başka ne yapabilirdi ki?

"Ayrıca, benim kokunu taşımayan bir yerim olduğunu sanmıyorum."

Muhtemelen yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, onun kokusu, kadının cildini, kadının büyü ve iradesinin gücü kadar belirgin bir şekilde parfüm gibi kokutuyordu. Onun görünüşü ve, şey, onunla ilgili diğer her şey kadar onu cezbeden bir güç.

Hayatının her gününü Chilgrave'de geçirmişti, ama Emberlyn'in eşsiz olduğunu anlamak için daha fazla dünyayı görmesine gerek yoktu. Kadıran ve acımasız olduğu kadar yumuşak ve tatlı olan cadısı, yaşayan bir çelişkiydi.

Her yönünü imreniyordu: şık Alfa, sıcak yüreği, kurnaz intikamcı, eşsiz yetenekli cadı, koruyucu arkadaş, cinsel açıdan bir nevi itaatkar ama bu itaati hak etmeni isteyen biri.

Artık onun büyüünün kokusunu taşımadığını hayal edemiyordu – artık onun bir parçası gibi hissediyordu. Sanki başka bir deri tabakası gibi. "Seni sahiplenmek istiyorum," dedi kendini.

Gözleri birden açıldı, kasları gerildi.

Ripper neredeyse yüzünü buruşturacaktı. "Bunu böyle pat diye söylemek istememiştim. Ama bu gece bir ara bu konuyu açacaktım." Genellikle böyle ciddi bir şey söylediğinde, kız onu yakından izler, ifadesini gözlemlerdi... sanki onda bir belirsizlik belirtisi arıyormuş gibi.

Bu sefer, başını çevirip dik oturdu. Onun sözlerini anlamaya çalışıyordu, bunu biliyordu. Onunla uyum içinde olan adam, sözlerinin reddedildiğini hissetmedi, sadece ona şaşkınlık ve inanamama duygusu yaşatan bir sürpriz hissetti. Ve şimdi boynundaki nabız sert ve hızlı atıyordu.

Onun açıklamasının neden onu hazırlıksız yakaladığını anlayınca, kalbi onun için acıdı. Bu, hiç kimseye gerçekten vazgeçilmez olduğunu hissetmemiş bir insandı. Onun sadece ondan uzaklaşmak yerine ona yakınlaşmak istemesi, onu her zaman biraz sarsardı.

Ona biraz zaman tanımaya karar vererek, o zihinsel olarak kendine gelene kadar sessiz kaldı. Eğer daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylerse, ona verecekti. Ama tamamen geri çekilmeyecekti. Tank kadar sarsılmaz olan, zihnindeki tüm duvarları, tüm şüpheleri, tüm çekinceleri yıkıp ezip geçen bu kadından geri çekilmeyecekti.

Ona olan cinsel arzusu her zaman temel, amansız bir güç olmuştu. Asla sarsılmayan, her zaman yoğun ve baskıcı bir şey. Hiçbir şey onu hafifletmemişti. Sanki ona olan bu ihtiyaç bir şekilde ona kazanmış gibiydi.

Ve şimdi *o da* ona kazanmış gibi hissediyordu.

Onun yumuşaklığı, kokusu, sıcaklığı, sesindeki hafif dumanlı tını... Bunların duyusal hatıraları, onun beynine canlı ve belirgin bir şekilde kazanmıştı.

Geriye dönüp bakınca, bir zamanlar onun yatağında biraz zaman geçirmekle yetinebileceğini, daha sonra hiç vicdan azabı duymadan çekip gidebileceğini düşünmüş olması gülünç geliyordu. Ama o zamanlar onu tanıımıyormuş. Onun adını kemiklerine kazıyacak potansiyeli olduğunu hiç bilmiyormuş.

Logan haklıydı, ya bu adımı atmalı ya da onu bırakmalıydı. Ripper'ın ikincisini yapması imkansızdı. Asla. Bu kadın onun için tekti.

Vücudundaki her hücre ve içgüdüğü onun olduğunu ısrarla söylüyordu. İçinde, onu çoktan sahiplenmişti. Sadece bunu resmîyete dökmemişti.

Kadın elini saçlarına daldırdı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Sesindeki kırılma, göğsünün içindeki bir şeyi eritti. "Kafandan geçen düşünceleri tahmin edeyim. Daha önce çiftleşme deneyimi yaşadığını ve bunun pek iyi gitmediğini düşünüyorsun."

Kız utangaç bir şekilde omuz silkti. "Sayılır."

"Tarihin tekerrür etmemesini sağlamanın en iyi yolunun başka bir eş almaktan kaçınmak olduğunu düşünüyorsun."

Kafasını hafifçe eğdi.

"Ve sen, bizim birlikte olalı çok uzun zaman olmadığından, belki de bu kadar erken bir zamanda ilişkimizden emin olamayacağımı düşünüyorsun. Öyle mi?"

"Evet. Ve duygularını incittiysem özür dilerim..."

"Hislerin için özür dileme. Bebeğim, dürüst olacağım, ben de çiftleşme konusunda kendi çekincelerim vardı. Eşini kaybeden bir kadına neler olabileceğini ilk elden gördüm. Ama Logan bana gerçekleri gösterdi, şimdi ben de aynısını senin için yapacağım."

Kız zayıf bir şekilde burnunu çektirdi. "Ne kadar da iyisin."

Bunun üzerine dudakları neredeyse yukarı kıvrıldı. "Biliyorum." Konuşmaya devam ederken mizahı kayboldu. "Michael ile geçirdiğin son saatin nasıl olduğunu sadece tahmin edebilirim. Seni eşleşmeden çıkmak isteyecek kadar derinden yaralaması yetmezmiş gibi, ara formuna dönüştü, sana saldırdı ve sonra hayatından kayboldu. Ama ben o değilim, Em."

Kaşlarını çattı. "Tabii ki değilsin. Sadece..." Sesi kesildi ve iç geçirdi.

"Colton, Michael'ın güçlü olduğunu söyledi. Saçmalık. O çok zayıf. Seni aldattığı için, bunu hemen itiraf edecek cesareti olmadığı için, acını önemsizleştirdiği için ve özür dileme zahmetine bile girmedigi için zayıf. Sence ben sana böyle bir şey yapar mıyım?"

"Hayır, asla," diye cevapladı kız hemen. "Ama sen dolunayın etkisini diğerlerinden daha fazla hissediyorsun. Daha önce bir kez Rabid'e dönüştün..."

"Ve bunun bana tekrar olma ihtimali çok düşük." Elini kızın başının arkasına koydu. "Özellikle de şimdi sen varsın. Sen benim rehber ışığımsın. Bana dolunaydan daha güçlü bir şekilde sesleniyorsun. Seni nasıl terk edebilirim ki?"

*

Bu sözler Emberlyn'in duygularını derinden etkiledi. Göğsü acı bir şekilde sıkıştı.

Başından beri Ripper'a karşı bir zaafı vardı – başlangıçta hormonal bir şeydi, evet, ama yine de onu başka hiçbir şeyin çekemediği kadar çekiyordu. Sınır tanımayan cinsel çekiciliğin artmasına teslim olduğunda, zamanla birbirlerine giderek daha fazla bağlanacaklarını ve onun hayatının bir parçası olmadığını hayal bile edemeyeceğini asla tahmin edemezdi.

Ripper sadece onun kalbini çalmamıştı, damarlarında akan kan kadar hayati bir önem kazanmıştı. Onu kaybetmek, şimdiye kadar yaşadığı hiçbir kayıptan daha fazla onu yıkardı.

İlk kez, sperm donörü ona arkasını dönüp gittiğinde annesinin neden yıkıldığını anlayabildi. Emberlyn, Ripper giderse yok olup gitmeye izin vermezdi, ama tamamen kaybolurdu.

"Michael'la olanlar yüzünden benden uzak durma," diye ısrar etti Ripper. "Sen onun için yaratılmamışsın. Sen benim için yaratılmışsın. Bunu şimdiye kadar anlamamıştık."

Yine bir kez daha kalbi parçalandı.

"Belki de bunun gerçekten istediğim şey olup olmadığından emin olamadığımı düşünüyorsan... Senin yanında yıllarımı geçirmeme gerek yoktu ki başka hiçbir yerde olmak istemediğimi bilmek için. Daha önce de konuştuğumuz gibi, seni görüyorum. Seni tanıyorum. Kararımdan eminim. Daha fazla zamana ihtiyacım yok ve - dikkat et, bebeğim - sen düşünürken sana alan açacak kadar sabırlı değilim. Sana zaman verebilirim, ama alan açamam."

Sanki onun uzak durmasını *isteyecekmiş* gibi.

Korkularının yaptıklarını belirlemesine izin veren biri değilsin. Hiçbir zaman öyle olmadın. Şimdi de farklı davranma."

Derin bir nefes aldı. "Ames bir keresinde benim yürüyen bir lanet olduğumu söylemişti.

Çevremdeki insanları uzaklaştırdığımı veya mahvettiğimi söylemişti."

Ripper'ın ifadesi sertleşti. "O orospu çocuğunu hiçbir konuda dinlememelisin."

"Dinlemedim. Gözlerimi devirdim. Çevremdeki insanların yaptıkları seçimlerden ben sorumlu değilim. Ama insanların beni kazıklaması veya terk etmesinden *çok* yoruldum. Hayatımda kalıcı, güvenilir olan tek insanlar ikizler."

"Ve şimdi ben. Seni hayal kırıklığına uğratanların listesine katılmayacağım. Asla. Sana daha önce de söyledim, benimle güvendesin. Her zaman öyle olacak." Ona doğru eğildi ve ciddi bir bakışla onu sabitledi. "Dinle beni, Em. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Beni istemediğini söylesen bile, ikimiz de yalan söylediğini bilmemize rağmen."

Dudaklarının yukarı kıvrılmasını engelleyemedi. "Oh, öyle mi?" "Bunu istiyorsun. İstemeseydin bu kadar telaşlanmazdın." Onu gerçekten çok iyi tanıyordu.

"Sadece..."

"Seni seviyorum, Em. Bir uyarı daha: bu tek yönlü bir yol değil."

Göğsü acı verici bir şekilde sıkıştı, ama kötü bir şekilde değil. Tam tersine. "Ne düşündüğümü ve hissettiğimi bana söyleyecek senin gibi birinin olması ne kadar iyi."

"Gerçekten benim yanıldığımı söyleyebilir misin?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Duygusal davranmaktan nefret etsem de, seni hiç kimseyi sevmediğim kadar sevdiğimi itiraf etmeliyim."

Gözlerinde saf erkek tatmini parladı.

"Ama bu sadece bizimle ilgili değil. Sen bir Alfa'sın. Birbirimizi sahiplenirsek, ben de klanının Alfa dışısı olurum. Bu durumdan pek hoşnut olmayabilirler."

"Bu konuda yanılıyorsun. CeCe ve onun arkadaşları hariç, seni seviyorlar ve saygı duyuyorlar. Karakterinin gücünü, ne kadar güçlü olduğunu görüyorlar. Gerekirse onları koruyabileceğini biliyorlar. Bu onları rahatlatır, uzaklaştırmaz."

Biraz şüpheyle mırıldandı.

"Hepsinin sana 'Ripper'ın cadısı' dediğini biliyor muydun?" Şaşkınlık yüzüne yansıdı. "Hayır."

"Bu, benim sana olan talebimi kabul ettiklerini ve desteklediklerini, bunun benim için ciddi bir mesele olduğunu anladıklarını gösteriyor. Eğer içlerinden herhangi birinin

, bunu hissederdim."

Muhtemelen. İkizler de ona mutlaka söylemişlerdir.

"Yalnız kalmaya alışkınsın. Bir kurtadam klanını evlat edinme konusunda en azından biraz şüpheci olman gayet normal. Öyle olmasan şaşıırırdım. Senin yerinde olsam, muhtemelen ben de öyle hissederdim. Ama senin buna değer olduğunu düşünürdüm."

Ağzı açık kaldı. "Oh, bu çok kurnazcaydı. Eğer kabul etmezsem, seninle çiftleşmenin getireceği her şeye değmeyeceğini ima eden bir şekilde ifade ettin."

Gözleri pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle parladı. "Burada adil davranmayacağım. Gerçek şu ki, seni nasıl bırakacağımı hiç bilmiyorum ve bırakmayacağım da. Sen bana aitsin, benimlesin ve bunu biliyorsun. Ben de aynı şekilde seninim."

"İçimde o yapışkan hissi uyandırmayı bırak, bundan hoşlanmıyorum."

Gözlerini aydınlatan gülümseme bir kademe daha arttı, sevgisi ifadesindeki sıcaklıkta açıkça görülüyordu. Bunu ondan saklamaya çalışmadı. "Sadece bil diye söylüyorum, Ashwood'a taşınmanı istemeyeceğim. Buraya taşınmamda bir sorun yok."

"Peki ya evin ne olacak?"

"O sadece bir bina, Em. Burası... çok tuhaf bir şekilde özel bir yer, ama senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Ama sen evini seviyorsun."

"Seni daha çok seviyorum."

Oh, ağlayacaktı.

Tam o anda, yan masadaki telefon çaldı.

Bu duygusal anlardan kurtulmak neredeyse bir rahatlama oldu.

"Sana" dedi ona.

Kaşlarını çattı. "Nereden

biliyorsun?" "Sadece biliyorum."

Ripper gözlerini kısarak kanepenin üzerinde kaydı ve telefonun ahizesini kaldırdı. "Alo?" Gözleri daha da kısıldı. "Kerr," diye selamladı ve ona hızlıca bir bakış attı.

Onun yüzündeki tedirgin ifadeye gülümsedi. Ama onun ifadesi sertleşince gülümsemesi kayboldu.

"Dalga geçiyorsun." Ağzından bir küfür çıktı. "Hemen geliyorum."

"Ne oldu?" diye sordu, adam telefonu yerine koyduğunda.

"Yvette'in lokantasında kavga çıktı," diye cevapladı, koltuktan kalkarak. "*Yine*. O pislikler akıllanmalı." Eğilip, kısa ama sahiplenici bir öpücükle dudaklarını kapattı. "Hallettikten sonra döneceğim. Konuşacak daha çok şeyimiz var."

O odadan çıkarken, konuşacak çok şeyleri olduğunu kabul etti.

Arkasından ön kapının kapandığını duyunca, hâlâ biraz şaşkın bir şekilde yanağını ovuşturdu. Belki de onun niyet beyanı onu bu kadar hazırlıksız yakalamamalıydı, ama o, *gelecekte* birbirlerine ait olmayı önereceğini düşünmüştü. Bu kadar çabuk değil. Ve o yorgun ve savunması zayıflamışken, birdenbire değil.

Ona zaman tanıyacağını söylemişti, ama Emberlyn haftalarca bu konuyu kafasına takmak istemiyordu. Bu meseleyi çözümsüz bırakmak onu içten içe kemirirdi. Michael'ın bunu ona hiç göstermediği halde, Emberlyn'in bu zamana *ihtiyacı olduğunu* bilmek de onu incitirdi. Michael, Emberlyn'e, *onlara* çok güveniyordu.

Michael ile hiç çiftleşmemiş olsaydı, muhtemelen şu anda içinden bu kadar çelişkili hissetmezdi. Bu da Ripper'ın haklı olduğu anlamına geliyordu: kararını geçmişinin etkilemesine izin *veriyordu*. Emberlyn bunu yapmak istemiyordu.

Ripper, Michael'ın yaptığını asla yapmazdı. Onu asla ihanet etmez, ondan hiçbir hatasını saklamaz, onu incittiğinde özür dilemeyi asla reddetmezdi. O çok sadıktı, çok dürüsttü. Ve onu seviyordu. Onun onu sevdiği gibi seviyordu.

"Sen onun için yaratılmamışsın. Sen benim için yaratılmışsın. Bunu şimdiye kadar anlamamıştık."

Kesinlikle öyle hissediyordu. Ripper'a karşı hissettiği her şey ona çok kolay, çok doğal gelmişti... sanki kaçınılmazmış gibi.

Şimdi birbirlerini sahiplenmeleri ile daha sonra sahiplenmeleri arasında pek bir fark olmadığını düşündü. Çünkü gelecekte de evet diyecekti. Neden şimdi daha fazla zaman istesin ki? Özellikle de evet deme düşüncesi içini kaplayan o kadar *doğru* hissi varken. Yapabilirdi...

Perde dalgalandı. Lamba ampulü titredi. Şöminedeki alevler *söndü*.

Soğuk bir his yayıldı, ürkütücü ve başka dünyadan, binlerce çılğın fısıltıyla dolu.

Emberlyn dik oturdu, anında uyanık hale geldi.

Vay vay vay, görünüşe göre misafiri vardı.

Emberlyn kanepeden kalktı, kararlı adımlarla odadan çıktı ve mutfığa yöneldi. Bodrum kapısında durdu, kolu çevirdi ve kapıyı ardına kadar açtı. Kalın gölgelerin içinde kaybolan ahşap merdivenlerden aşağı inmedi. Sadece "Zamanı geldi" diye seslendi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Vücudunun her yeri ağrıyan Reena, soğuk ve sert zeminden zayıf bir şekilde başını kaldırdı. Şu anda malikanenin önünde sıralanan insanlardan biri tarafından acımasızca bu zemine atılmıştı. Kulakları çınlayan Reena, bulanık görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptı ve önünde oynanan sahneye odaklandı.

Sekiz cüppeli cadı, ayakları yere sağlam basmış ve elleri uzanmış halde duruyordu. Kendilerine ait olmayan bir güçle şişmiş halde, malikanenin kalkanını yıkmak için hızlıca fısıldayarak büyü yapıyordu.

Gergin hava, sıcak, yapışkan ve çok *farklı* bir büyü ile çatırdıyordu. Bu dünyaya ait olmayan bir güç. Bu dünya *için* yaratılmamış bir güç.

Onlar bunu 'ödünç almışlardı', diye düşündü. Çağırdıkları bir yaratık veya tanrıdan ödünç almışlardı ve muhtemelen ruhlarının bir parçasını karşılığında.

Onlar isyancı grubun üyeleri olmalıydılar. Her biri hayvan maskesi taktığı için kim olduklarını *tam olarak* anlayamıyordu. Saçlarının uzunluğuna ve ellerinin inceliğine bakarak, keçi, kedi, tavşan ve karatavuğun dişi olduklarından emindi. Geri kalanlar - tilki, kurt, geyik ve baykuş - erkek gibi görünüyordu.

Kullandıkları güç sadece malikanenin kalkanı üzerinde dans etse de, korku onu sardı. Onu endişelendiren bu pislikler değildi. Her birinin, onları şu anda uysal tutan büyülü bir tasma ile birer Rabid'e sahip olmalarıydı.

Şu anda.

Muhtemelen uzun süre öyle kalmayacaklardı. Reena onlarla savaşacak durumda değildi. Zar zor hareket edebiliyordu.

Cadılar arkadan saldırmışlardı, küçük korkak piçler. Onu sadece büyüyle saldırıp neredeyse tüm gücünü emmekle kalmamışlar, aynı zamanda kendi büyüsünü de bastırarak onu zayıf ve savunmasız bırakmışlardı.

Ripper'ı malikaneden nasıl uzaklaştırdıklarını bilmiyordu, ama bununla övündüklerini duymuştu. Buraya geldiklerini anlayacak kadar duymuştu, çünkü cadı grubunun geri kalanı

gümüş tepside kafalarını istiyordu. Sadece saygı ve korku kazanmak, cadı meclisinin bu grubu değerli kabul etmesini sağlayabilirdi. Bu cadıların görüşüne göre, Emberlyn Vautier'i yenmek onlara her ikisini de kazandıracaktı.

Reena içinden homurdandı. Yalnız cadının gerçek gücünü hafife alıyorlardı. Sekiz cadı, yirmi cadı, kırk cadı... Hiçbir fark etmezdi. Ödünç aldıkları büyüyle güçlenmiş olsalar bile. Aksini düşünenler aptaldı. Onu yalnız yakaladıklarında işlerin lehlerine döneceğini düşünmeleri de aynı derecede aptalcaydı. Emberlyn'in arkasında kurtadamların gücü gerekmiyordu.

Biraz daha dik oturmaya çalışan Reena, başı tekrar ağrıyınca yüzünü buruşturdu. Karnı ağrıyordu ve alnında ter damlaları belirmişti. Gözlerini kapatıp tekrar büyüüne erişmeye çalıştı. *Başaramadı*. Hâlâ çok derinde gömülüydü.

Kanat çırpma sesini duyunca yukarı baktı. Üç karga malikanenin çatısında toplanmıştı. Bir diğeri aşağı süzülerek verandanın korkuluğuna kondu. Dördüncüsü binanın etrafında daireler çizerek uçtu ve sonra bir kuleye kondu.

Eğer grup bunu fark ettiyse de, bunu göstermediler. Kalkanı indirmekle meşguldüler – ilahileri gittikçe daha yüksek, daha hızlı ve daha yoğun hale geliyordu.

Reena'nın bakışları aşağı kaydı... ve bir an durakladı. Birkaç yarı saydam insan malikanenin pencerelerinde durmuş, aşağıdaki manzarayı izliyorlardı. Kadınlar ve erkekler, farklı dönemlere ait kıyafetler giymişlerdi.

İkisi özellikle dikkatini çekti: Lilith ve Millicent yan yana durmuş, fraksiyona öfke dolu bakışlar atıyorlardı.

Kahretsin.

Büyü tısladı. Patladı. Çatırdadı. Havada kıvılcımlar ve cızırtılar çıktı. Sonra ön kapı açıldı... tam da malikanenin kalkanı düştüğü anda.

Ve orada Emberlyn duruyordu. Her şeyi bir bakışta kavradı – maskeli cadılar, tasmalı Rabid, yerde yatan Reena.

Emberlyn gergin miydi? Hayır. Küfretti mi? Hayır. En ufak bir rahatsızlık ya da ilgilenme belirtisi gösterdi mi? Hayır.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Şaşkınlık yoktu. Korku yoktu. Öfke yoktu. Hatta en ufak bir tedirginlik bile yoktu. "Bu çok kaba bir davranıştı," dedi.

"Kapını çalmak pek mümkün değildi," dedi "keçi", sesinde derin, neredeyse mekanik bir yankı vardı, bu da onu tanımayı zorlaştırıyordu - ödünc aldığı gücü "sindirmekte" zorlandığının açık bir işaretiydi. "Şimdiye kadar, yani."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Emberlyn, sıkılmış gibi görünüyordu. "Meşgulüm."

"Sana zarar vermek istemiyoruz," dedi kurt, sesinde keçininkiyle aynı yankı vardı, bu da onu ayırt edilemez kılıyordu.

Emberlyn ona inanmaz bir bakış attı. "Evimin etrafındaki kalkarı saldırdınız, bu da kapımı yumruklamaktan farksız."

"Sadece dikkatini çekmek istedik," diye temin etti kurt. "Tabii," dedi Emberlyn, şüpheyle.

Keçi konuşurken çenesini kaldırdı. "Sizi bize katılmaya davet etmek için buraya geldik."

Emberlyn kaşlarını çatı. "Anlamadım?"

"Bu gecedan itibaren, cadı meclisini ben yöneteceğim. Katıl. İç çemberimin bir parçası ol. Reena'nın başında olmadığı bir cadı meclisine ait olmak sana daha uygun gelecektir. Gece bitmeden onu öldüreceğiz. Onun zamanı geçti. Eski gelenekler öldü."

Oh, Reena'yı öldürmeyi planlıyorlar mı? Bilmek iyi oldu. Onu buraya canlı getirmelerinin tek nedeninin, Emberlyn'in bu insanların neler yapabileceğini görmesi olduğunu düşündü; birlikte güçlü bir cadıyı alt edebilecek güce sahip olduklarını. Aslında bu ince bir tehditti.

"Kasabada pek çok kişi, uyguladığın büyü türleri nedeniyle seni hor görüyor," dedi keçi Emberlyn'e. "Biz değil. Biz seni anlıyoruz. Seni alkışlıyoruz. Seninle empati kuruyoruz. *Bize katıl*," diye ısrar etti. "Artık yalnız kalmana gerek yok. Seni kabul eden, seninle aynı fikirde olan cadılarla birlikte büyü yapabilirsin."

"Sizin gibi olduğumu mu düşünüyorsunuz?" Emberlyn güldü. "Bu... bu çok komik. Asla birinin evine keçi maskesi takıp, ödünc aldığım güçle şişinmiş bir şekilde gitmem. Bu güç yakında sisteminizden kaybolacak, ama siz

Ödeme olarak ruhunu feda ettin. Ve Reena'yı alt etmek için güç ödünç almak zorunda kaldıysan, pek etkililenmedim diyebilirim.

Reena neredeyse gülümseyecekti. Emberlyn, bir kişinin egosunu gerçekten incitecek şekilde hakaret etmeyi çok iyi biliyordu.

Üç karga daha ortaya çıkmadan önce kanat çırpma sesleri duyuldu ve hepsi verandanın çatısına konarak, boncuk gibi gözlerini gruba diktiler.

"Bizimle değilseniz, bize karşısınız," dedi kurt, keskin bir ses tonuyla.

"Aslında *sen bana* karşısın," diye başladı Emberlyn. "Sen benim küçük komplonuzun bir parçası olmamı istemiyorsun. Beni kendi tarafına çekip planlarınıza engel olmamamı istiyorsun. Aslında hepinizin istediği şey benim ortadan kaybolmam. İlk fırsatta bana sırtınızı döneceksiniz, ama bunu benim hiç beklemediğim bir anda yapacaksınız."

Reena da *aynı* fikirdeydi. Fraksiyon muhtemelen önce Emberlyn'den bilgi almaya çalışacak, ama sonunda ondan kurtulacaktı.

"Teklifimiz samimi," diye ısrar etti kurt.

"Bize katılmazsan, sana da *onunla* aynı kaderi yaşatmaktan başka çaremiz kalmaz," diye tehdit etti keçi, Reena'yı işaret ederek.

"Teşekkürler, ama ben almayayım... *Penelope*," diye ekledi Emberlyn, sesi sertleşerek. Elini salladı ve maskeler o kadar kolayca düştü ki, şaşkın yüzler birbiri ardına ortaya çıktı.

Penelope. Ames. Bennet. Ethel. Thad. Getty. Ruben. Ve son olarak... Reena nefesini tuttu. "*Ward?*"

Kocası ona ekşi bir ifadeyle baktı. "İhanet, kalbe saplanan sıcak bir bıçak gibidir, değil mi? Sen ve Carver'ı duyduğumda, bıçak saplanmış gibi hissettim. Bir yılını onun yatağında geçirdin. Bir *yıl*."

Reena şok olmuş bir şekilde ona baktı. Hayır, şok olmanın *ötesindeydi*. Ona, onun... uygunsuz davranışını öğrendiğine dair en ufak bir ipucu bile vermemişti.

"Bunu o kadar iyi saklamıştın ki, Penny olmasaydı asla öğrenemezdin," dedi.

Onunla kız kardeşinin birbirlerine attıkları bakış, aralarındaki samimiyet, bunun yeterli bir göstergesiydi... "Demek senin de bir ilişkin vardı. Ama görünüşe göre bu senin için yeterli bir intikam değildi."

"Yüksek Rahibe pozisyonu senin için *gerçekten* önemli olan tek şeydi," diye tükürdü Ward. "Şimdi de onu kaybetmeni sağlayacağım."

"Hayır," diye Emberlyn rahatça itiraz etti, "işler öyle yürümeyecek."

"Sayınız sekize karşı bir," diye alay etti Ames. "Reena size yardım edemez, şu anda büyüüne bile erişemiyor." Başını eğdi. "Komik. Büyükannem *sana* akıl hocalığı yaptı ama *bana* yapmadı, çünkü benim gerçek bir potansiyelim olmadığını söyledi. Şimdi bana bak, neler yapabildiğime bak."

Emberlyn burun kıvırdı. "Bunu sadece ödünç aldığın güçle yapabiliyorsun. Bu övünecek bir şey değil." Gözlerini cadıların sırasına gezdirdi. "Sen korkutucu değilsin. Güçlü değilsin. Gerçek bir tehdit bile değilsin. Ve biraz aklın olsaydı, beni rahat bırakırdın." Yüzü sertleşti. "Ama bırakmadın. Bu büyük bir hataydı ve bunun bedelini ödeyeceksin."

Kötü niyetli küçük kıkırdamalar duyulurken, arkasında gölgeler hareket etti.

Reena'ya gerçekten tüylerini diken diken eden kıkırdamalar.

Gölgeler evden dışarı sızdı ve Reena birkaç kısa, iskelet gibi, grotesk yaratık görebildi. Güvenlik ışıkları üzerlerine döküldü ve koyu kırmızı derilerini, siyah kıvrımlı boynuzlarını, sarı gözlerini, şişkin burunlarını, büyük kulaklarını, iğneli kuyruklarını ve yarasa kanatlarını aydınlattı.

Reena ağız açık kalmış, zayıf bir şekilde geriye doğru kaçmaya çalışıyordu. *Bu da ne böyle?*

"Bilgin olsun," diye ekledi Emberlyn, yine rahat bir tavırla, "kalkanı sen indirmedin. *Ben* indirdim. Sonunda sizden kurtulmak için en uygun zaman bu gibi görünüyordu. Söylemeliyim ki, bundan çok keyif alacağım."

Penelope lanet okudu. "*Şimdi!*"

Kuduzlar serbest bırakıldı.

Kargalar aşağıya süzüldü.

Yaratıklar mermi gibi havada uçtu.

Grup, ödünç aldıkları büyüü serbest bıraktı.

Emberlyn avuçlarını havaya kaldırdı ve gücü *yutan* görünmez bir kalkan oluşturdu, bu da her fraksiyon üyesinin endişeyle nefesini kesmesine neden oldu. Gülümserken, o itti onun avuçlarını öne doğru, yayarak parıldayan

yüzlerce siyah, gümüş ve turkuaz mavisi çekirgeye dönüşen parıldayan sihirli akıntılar yaydı. "Şimdi biraz eğlenelim, olur mu?"

Teyzesinin lokantasında duran Ripper, önünde sıralanan kanlı ve yaralı on kurt adama sert bir bakış attı. En son beklediği şey, bu kargaşanın *kendi klanının* üyeleri tarafından çıkarılmış olmasıydı; normalde Yvette'i ve mülkünü saygı ve koruma altında tutan insanlar. Yine de, yumruklar ve tekmelemler savrulurken, neredeyse birbirlerinin üstüne yığılmışlardı.

Dahası, kavgayı ayırmaları emredildiğinde Crew ve Logan'a hiç aldırış etmemişlerdi. Onlara ne kadar bağırıp, onları kavgadan uzaklaştırmaya çalışsalar da başarılı olamamışlardı. Sanki kurtlar bir tür kana susamış çılgınlığa kapılmışlardı.

Ripper'ın durmaları emri, kurtları durdurmuş ve geri çekilmelerine neden olmuştu. Ama o zamandan beri tek kelime bile etmemişlerdi, nefes nefese kalmış ve gözlerini kırıştırarak, kafaları karışık ve yönlerini kaybetmiş gibi görünüyorlardı.

"Sizi bu işe neyin sürükledi?" diye sordu.

Kurtlar utanmış bakışlar değiştirdiler, ayaklarını sürüyerek ya da doğal olmayan bir şekilde hareketsiz durdular.

Ripper çenesinin gerildiğini hissetti. "Biri benim soruma cevap vermeli," diye tersledi.

Neal başını kaldırdı ve Caspian'ı işaret etti. "O başlattı," diye sızlanarak ispiyoncu bir sesle ilan etti. "Beni itti."

Ripper şaşkınlıkla Caspian'a baktı. Bu kurt adam dövüşebilirdi, ama sorun *çıkaran* değil, sorunları çözen bir tipti. "Neden?"

Caspian ensesini ovuşturarak omuzlarını kaldırdı. "Biri bana onu itmem gerektiğini söyledi. Ben de düşündüm ki... 'Evet, evet, gerçekten itmeliyim.' " Kaşlarını çatarak gözlerini sertçe kırdı. "Şimdi mantıklı gelmiyor, ama *o zaman* mantıklı geliyordu."

"Bunu sana kim söyledi?" Ripper gözlerini kısarak sordu.

Caspian'ın kaşları daha da çatıldı. "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Seslerinin nasıl olduğunu da hatırlamıyorum. Sadece söylediklerini hatırlıyorum."

Kerr, Neal'dan Caspian'a baktı. "Siz ikiniz kavga etmeye başladığınızda, biri bana da katılmam gerektiğini söyledi. O anda,

doğal bir şey gibi geldi. Ben de öyle yaptım. Sesin erkek mi kadın mı olduğunu hatırlamıyorum."

Diğer kurtlar da bir ses duyduklarını iddia ettiler.

Logan, Ripper'ın yanına yanaştı. "Bence bir cadı, ya da birden fazla cadı, bir şekilde bunu tetiklemiş."

Ripper de aynen öyle düşünüyordu. "Ama burada cadı falan yok ki."

"Hızlıca gitmiş olabilirler," dedi Logan. "Ama neden olay çıkarmak istesinler ki?"

"Ve neden de Yvette'in lokantasında yapsınlar?" diye sordu Ripper'ın diğer yanında duran Crew. "Bu, seni kızdırmanın ve sorumlusu bulmanı sağlamanın en garantili yolu."

"Sanırım Emberlyn'le yüzleşen cadıların kapılarını çaldığın için intikam almak istemiş olabilirler," diye düşündü Kerr.

Ripper gerildi. "Emberlyn," diye fısıldadı, şüpheyile tüyleri diken diken oldu. Doğruca tezgaha yürüdü ve avuçlarını tezgaha vurdu. "Telefonunu kullanmam lazım," dedi Yvette'e, aciliyet hissi onu sarmaya başlayınca midesi sertleşti.

Teyzesi aceleyle gitti ve kablosuz telefonu alıp hemen geri döndü.

Emberlyn'in numarasını tuşladı ve telefonu kulağına dayadı. Telefon çaldı. Ve çaldı. Ve çaldı. Ve çaldı. *Hiçbir şey olmadı.* Telefonu kapattı. Tekrar denedi. Hala hiçbir şey yoktu.

Ripper küfretti. "Cevap vermiyor." Farkına varınca telefonu tezgahın üzerine bıraktı. "Yem. Buradaki olay beni ondan uzaklaştırmak için bir yemdi. *Siktir.*"

Kerr ve Logan'ın peşinde olduğunu fark ederek lokantadan koştu ve neredeyse kamyonetine atladı.

Yvette, Ripper motoru çalıştırdığı anda açık pencereden ortaya çıktı. "Panik yapma, cadın güçlü. Onun yapabildiği birçok şeyi duydum. Sadece bir başka cadı daha onun kadar kolaylıkla büyü yapabiliyordu."

"Millicent."

Yvette başını salladı. "Lilith."

OTUZ ALTI.

Bir dağlıya yakışır bir kükremeyle Ward, etrafını saran çekirgeleri kovdu ve Emberlyn'e sert bir bakış attı. Avucunu uzattı ve parlak bir büyü dalgası süper hızla ona doğru uçu. Sıcak bir el gibi yüzüne çarptı, tenini acıttı ve zonklattı.

Fena değil, diye kabul etti isteksizce.

Verandasının en üst basamağında duran Emberlyn, elini havaya kaldırdı ve onu ayaklarından yere serip düşüren güçlü bir parlak büyü vurdu. *İşte böyle yapılır.*

Tam o sırada, bir Rabid patikadan koşarak ona doğru geldi. Emberlyn, onu geriye doğru uçurup kavgaya dalmasına neden olan güçlü bir darbe gönderdi. Kıkırdayan goblinler ve ciyaklayan kargalar hızla üzerine çullandı.

İşleri daha ilginç hale getirmek için, yukarı doğru bir büyü rüzgarı gönderdi ve onu gökyüzünde dönmesine izin verdi. Gök gürledi. Yıldırım çaktı. Kızıl yağmur yağmaya başladı. Islık çalan bir rüzgar esti.

Eğer bu grup yıkım istiyorsa, ona yıkım verecekti.

"*Sürtük!*" diye küfreden Ames, kaçamayacağı kadar hızlı bir güç topu fırlattı. Bu, uyluğuna yumruk yemiş gibi bir şeydi, darbe o kadar sertti ki bacağı neredeyse uyuşmuştu.

Hırlayarak avucunu savurdu ve sıcak bir büyü bıçağı fırlattı. Bıçak, adamın derisini kesip yakarak kanattı, yanık izleri bıraktı ve adamdan acı çığlıkları kopardı.

İki goblin **S** **I** **r** tına çarparak onu yere devirdi.

Diğerleri bacaklarını yakalayıp onu geriye doğru sürükledi.

Bu grup, Emberlyn'e toplu olarak saldırmayı planlamıştı, ancak goblinler onları meşgul ettiği için bu planlarını gerçekleştiremediler. Birkaç tanesi her bir cadiya saldırdı ve küçük manyaklar gibi gülererek şiddetli bir şekilde saldırdı.

Onların tarzını gerçekten beğendi.

Yerdeki hareketi fark eden Emberlyn, Reena'nın olay yerinden sürünerek uzaklaştığını gördü. Reena açıkça zayıf ve titriyordu ve

muhtemelen kocasının ve kız kardeşinin bu olaya karışmasından dolayı yıkılmıştı. Başrahibe böyle kaçacak bir kadın değildi, bu yüzden kendini çok kötü hissediyor olmalıydı...

Küfreden Penelope, Emberlyn'e doğru uçarken hızla kobraya dönüşen bir büyü topu fırlattı.

Emberlyn onu boğazından yakaladı ve elini keskin bir hareketle yana doğru sallayarak boynunu kırdı. Yaratık sihirli bir "toz"a dönüşürken, Emberlyn Penelope'ye öfkeyle baktı. "Yılanları seviyorsun, değil mi?"

Emberlyn, fraksiyonun önündeki zeminde küçük çatlaklar oluşturan bir güç dalgası gönderdi. İlahi söyleyerek yumruklarını hafifçe yukarı doğru kaldırdı... ve yılanlar yerdeki çatlaklardan dışarı süzülerek çıktı. Ardından kurbağalar, sıçanlar, bok böcekleri ve dev örümcekler.

Küçük bir kız gibi çığlık atan Penelope hızla geri çekildi.

Emberlyn güldü - tamam, kahkahalar attı. Her neyse.

Penelope'nin bakışları öfkeyle daralarak ona geri döndü. Karşılık vermek için ellerini kaldırdı, ama sonra birkaç goblin üzerine çullandı. Hepsi, çığlık atan kadına saldırırken onu geriye doğru sürükledi.

Harika.

Gerçekten, Emberlyn malikanenin kalkanını kaldırıp geri çekilip gösteriyi izleyebilirdi. Ama bu, fraksiyonun çöküşünü uzatmak kadar eğlenceli olmazdı.

Yine bir Rabid patikadan hücum etti. Yine, onu uzaklaştıran kargalar ve goblinler tarafından hızla çevrildi. Yardımcılarına, Rabid'in öldürülmesini istemediğini, sadece uzak tutulmasını istediğini açıkça belirtmişti.

Ames'in bağırışını duyunca ona doğru baktı. Oh, onun acı içinde bağırarak her yerde tökezlemesini görmek tam bir zevkti. Bir goblin sırtına yapışmış, kuyruğunun iğnesiyle boğazını bıçaklıyordu. Bir diğeri uyluğuna sarılmış, keskin, pis dişleriyle etine derin ısırıklar atıyordu. Üçüncüsü etrafında çok hızlı uçuyor, boynuzlarıyla onu bıçaklıyor, kemikli parmaklarıyla onu tırmalıyordu. Bu nedenle, ısırıklar, çizikler ve deliklerle kaplıydı.

Adil olmak gerekirse, *tüm* cadılar, özellikle yılanların, sıçanların ve böceklerin katkıları sayesinde, ona zarar verdiler.

"*Seni öldüreceğim, kaltak!*" Penelope ona bağırdı, her iki bacağına dişleri ve uzuvlarıyla tutunan birer goblinle yol boyunca beceriksizce sendeleyerek ilerledi.

Oh, geri dönmüştü. Harika.

Uçan bir goblin, Penelope'nin saçını arkadan yakaladı ve şeytani bir kahkaha atarak başını geriye doğru çekip omurgasını kavisli hale getirdi. Penelope çığlık attı ve bu da goblinin kahkahasını daha da artırdı. Goblin saçını daha da sertçe çekti ve Penelope acı içinde çığlık atarken beceriksizce geriye doğru sendeledi. Yine de Penelope, Emberlyn'e körü körüne bir büyü fırlattı.

Emberlyn bunu atlattı, elini çevirdi ve cadının boğazı kırıldı... Tam da Ethel ve Thad çite yaslanıp, Emberlyn'in kollarını tırtıklı bıçaklar gibi kesen bir güçle saldırdıkları sırada.

Kalbi sıkıştı. İkizlerin ebeveynlerini öldürmek, çiftin işlediği suçlara rağmen ona hiçbir zevk vermeyecekti. Ama yaşamayı hak etmiyorlardı. Hak etmiyorlardı işte.

Kafalarına bir büyü dalgası indirdi ve ikisinden korkunç çığlıklar kopardı. Son anda, vicdanı onu kemirmeye başladı ve büyüünün gücünü azaltarak ikisini komaya soktu. Onların ölümünden sorumlu olmaya kendini ikna edemedi; bununla Gözetmenler ilgilenebilirdi.

Çift, taş gibi yere düştü ve derin bir bilinç kaybına uğradı. Etraflarına küçük bir büyü kubbesi oluşturarak goblinlerin ve diğer yaratıkların onlara dokunmasını engelledi. Çift için yapabileceği en fazla şey buydu.

Bir Rabid, Emberlyn'e doğru hızla atlayarak onları aştı. Bir kez daha, goblinler ve kargalar yolunu kesip onu uzaklaştırdı. Rabid'in sadece ona ilgi duyduğu göz önüne alındığında, onu hedef almak için büyülenmiş oldukları açıktı. Goblinler ve kuşlar, onu onlardan korumak için topluca iyi bir iş çıkarıyorlardı.

Onlar, onu fraksiyondan korumak kadar iyi bir iş çıkarıyorlardı. Kuşkusuz, sadece kasabaya ve sakinlerine değil, Rabid'e de dram, acı ve zarar veren bu pislik cadıların, goblinler ve hayvanlar üzerlerinde sürünürken, sendeleyip,

goblinler ve hayvanlar üzerlerine tırmanırken, bağırp çağırıp acı dolu çığlıklar atmalarını izlemek biraz eğlenceliydi.

Emberlyn, Reena'yı kontrol etmek için bir an durdu. Kadın hala büyüüne erişemiyor olmalıydı, çünkü bahçenin hemen ötesindeki çimlerde titreyerek bir top gibi kıvrılmıştı.

Emberlyn'in gözünün ucuyla gördüğü bir şey ona bir uyarı verdi.

Hareketi takip etti, ama çok geç kalmıştı. Büyü kafasına o kadar sert çarptı ki, görüşünün kenarları karardı. *Orospu çocuğu*.

Getty sevinçle güldü, ta ki birdenbire ortaya çıkan siyah bir kedi cadiya atlayana kadar. Lucie tıslayarak ve hırlayarak Getty'nin yüzünü tırmaladı ve derin, kanayan izler bıraktı.

Darbeyi atlatmaya çalışan Emberlyn, "Lucie, çekil!" diye bağırdı. Kedi geri çekilir çekilmez, Getty'ye ölümcül bir büyü dalgası gönderdi. Büyü, cadının göğsüne çarparak doğrudan kalbine isabet etti.

Getty sarsıldı. Hırıltılı nefes aldı. Elini göğsüne vurdu.

Ve hemen öldü.

"*Hayır!*" diye bağırdı Ruben, sesinde keder vardı. Çılgınca kapıya doğru koştu ve Emberlyn'e büyü "mermileri" fırlattı.

Omzuna bir tanesi çarptığında tıslayan Emberlyn, bir yıldırım çağrısı yaptı ve onu doğrudan Ruben'e yönlendirdi. Yıldırım hedefine ulaştı ve Ruben titremeye ve kasılmaya başladı, gözleri geriye devrildi. Sonra yere düştü. *Ölmüş*.

Beş gitti, üç kaldı.

Diğer üçünden bahsetmişken... Hızla sahneyi taradı. Ames hala goblinlerle kaplıydı. Ward, boğazına dolanan yılanı çekerek fareleri tekmeliyordu. Ve Bennet...

Doğruca ona doğru geliyordu.

Saldırmadan önce, tüm vücudunu bir mengene gibi saran akıcı bir büyü ışını fırlattı.

O, hareket edemeyen bir şekilde, onun tutuşuna karşı mücadele ederek hırladı. "Haklıydın. Artık sana ihtiyacımız kalmadığında seni öldürürdük."

"Oh, *deneyebilirdin*. Sonuç bu olurdu." Parmağını şıklattı ve mengene kavramasını sıkılaştırdı, vücudundaki her kemiği ezdi.

Bu saçmalığı bitirmeye fazlasıyla hazır olan Emberlyn, dikkatini Ames'e çevirdi. Bir "büyü döngüsü" oluşturdu ve onu kullanarak Ames'in ayak bileğini yakaladı. Sonra onu çekerek ayağından kaldırdı ve patikadan yukarı sürükledi. Goblinler onu bıraktılar ve korkunç çığlıklar atarak geri çekildiler.

Yıpranmış yüzü bir hırlamaya dönüştü. "Neden ölmedin!" diye sordu ona, elinde bir büyü topu tutarak.

Emberlyn, ilahi söyleyerek yumruklarını kendine doğru çekti, Ames'in kollarını bükerek her iki omzunu da yerinden çıkardı.

Ames çığlık attı, avucundaki sihir topu parçalandı. O dik durmaya çalıştı, o da ellerini birbirine çarptı ve bu sefer diz kapaklarını parçaladı.

Erkekçe olmayan bir çığlık attı. "Seni fahişe! Lanet olası fahişe!"

"Bu gece buraya gelmenin hata olduğunu sana söylemiştim. Dinlemedin. Çok yazık. En azından senin için." Elini hafifçe çevirerek adamın boynunu kırdı. "Ve böylece sekiz, bire dönüştü," dedi, dikkatini Ward'a çevirerek.

"*Yakala onu!*" diye bağırdı Ward, goblinlerle kaplı Rabid'i Emberlyn'e doğru iterek. Sonra hızlıca saldırdı, ama Emberlyn avucundan parıltıyan bir büyü dalgası fırlatarak Ward'ın darbesini ona geri "iterek" savuşturdu. Ward yere sertçe düştü... Tam o sırada Emberlyn motorların gürültüsünü duydu.

Emberlyn başını kaldırıp, Ripper'ın kamyoneti de dahil olmak üzere birkaç aracın hızla yaklaştığını gördü. Dudaklarının kıvrıldığını hissederek, bakışlarını Ward'a çevirdi. Ward, yeni gelenleri fark edince öfkeli ifadesini tamamen *dehşete* dönüşmüştü. "Hmm, sanırım seni Ripper'a bırakacağım. *Tüm* eğlenceyi tek başıma yaşamak haksızlık olur."

Ward'ın gözleri ona dikildi, dehşetle parıltıyordu.

İki kez sihir yaptı. Birincisi yukarı doğru, fırtınayı yatıştırdı; yağmur ve rüzgarı durdurdu. İkincisi ise yerdeki çatlakları iyileştirdi ve fareleri, yılanları, kurbağaları ve böcekleri sanki hiç var olmamışlar gibi ortadan kaldırdı.

Araçlar durduğunda lastikler gıcırdadı. Kurtadamlar arabalarından atladılar, ancak goblinleri görünce şok içinde donakaldılar.

Kim şok olmazdı ki?

Emberlyn, goblinlerle doğrudan iletişim kurarak, onların dikkatini sadece Rabid'e yönlendirdi, böylece Ripper eğlencesine devam edebildi.

Ward ayağa kalkmaya çalıştı, kaçacakmış gibi görünüyordu, ama Ripper şoktan çabucak kurtulmuş ve yıldırım hızıyla soyunmaya başlamıştı. Ward'a doğru koştu, atılırken şekil değiştirdi. Sonra kocaman, koyu renkli kaslı bir kütle erkek cadının üzerine düştü.

Ward yere düştü ve kafasını sertçe vurdu. Uzuvarlarını çırparak çığlık attı. Ve çığlık attı, çığlık attı, *çığlık attı...* Sesleri, dişleri ve pençeleriyle vücudunu parçalayan kurtun hırıltıları, homurtuları ve kükremelerine katıldı.

Emberlyn dudaklarının yukarı kıvrıldığını hissetti. Belki de memnun olmak yerine rahatsızlık duyması gerekirdi, ama Ward bunu hak etmişti. Sadece ona yaptıkları için değil, grubun bir üyesi olarak suçlu olduğu her şey için.

Reena'ya baktı ve kadının yüzünde sert bir maske gördü. Orada keder vardı, ama aynı zamanda bir tür... tam olarak tatmin değil, ama soğuk bir adalet duygusu da vardı.

Ripper, Ward'a acımasızca davranmaya devam etti. Derisini parçaladı. Etini ısırarak kopardı. Pençelerini Ward'ın karnına derinlemesine sapladı. Bağırsaklarını dışarı çıkardı. Çenesini Ward'ın burnuna kapattı ve yüzünden kopardı.

Siktir.

Ward'ın çığlıkları gittikçe zayıfladı, sonunda inlemelere ve hırıltılara dönüştü. Sonunda vücudu yere yığıldı ve sesler tamamen kesildi.

Emberlyn başını kaldırıp diğer kurtadamların geride durup yaklaşmaya tereddüt ettiklerini gördü. Alfa'larından korkmuyorlardı, sadece onun öfkeli haliyken yanına yaklaşmanın bir tehdit olarak yanlış anlaşılabilirliğinin farkındaydılar.

Ripper, hala kurt formundayken ona doğru koştu.

Çömelerek, kanlı ağzından dikkatlice kaçınarak kürkünü okşadı. Vücudu yeniden şekillenmeye başladığında ayağa kalktı.

Birkaç saniye sonra, çıplak Ripper onu sıkıca sararak kokusunu içlerine çekiyordu.

"Siktir, bebeğim," dedi, sesi endişe, rahatlama ve öfkeyle boğuktu. "Burada ne oldu böyle?"

Kız dudaklarını yaladı. "Hemen sana özetini anlatacağım. Önce, Rabid'i zapt etmek için çok hızlı bir şey yapmam gerekiyor." O, yüzlerce güveye dönüşen bir büyü ipi salarak büyü yaptı. Güveler etrafta uçarak goblinlerin arasında zikzaklar çizdi ve onların dikkatini dağıttı.

Uçan böcekleri yakalamaya çalışan yaratıklar, onları takip ederek patikadan yukarı çıktılar.

Başka bir büyü dalgası daha saldı ve Rabid'i uyuttu. Onlar yere yığıldıktan sonra, kargalar gökyüzüne uçup dağıldı. Diğer kurtadamlar, Rabid'i plastik kelepçelerle zapt etmek için hiç vakit kaybetmediler.

Goblinlere kaşlarını çatarak, Ripper başını geriye attı. "Onlar da ne lan?"

"Arkadaşlarım," diye geçiştirdi.

Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

Bunu görmezden gelen Emberlyn, güveleri malikanede yönlendirerek öncü oldu. Kıkırdayan goblinler, ya zıplayarak ya da kayarak ya da uçarak onu takip ettiler. Mutfağa girip bodrumun kapısını açtı. "Yardımanız için teşekkürler." Güveleri merdivenlerden aşağı, gölgelerin içine kadar takip ettikten sonra kapıyı kapattı ve Ripper'a döndü. "İyi misin? Ward sana zarar vermedi mi?"

Uzun uzun gözlerini kırptı. "Bodrumda *şeytanlar mı var?*"

Onun bu şok edici ve absürt ifadesine neredeyse gülecekti. "Onlar şeytan değil."

"Öyle mi?"

"Hayır," diye elini sallayarak onu ikna etti. "Onlar sadece kırmızı goblinler. Daha doğrusu, Kan Tanrısı'nın hizmetkarları."

Adam kaşlarını çatı. "*Neyin* hizmetkarları?"

"Onlar başka bir alemden gelen yaratıklar. Kötülük, intikam, zulüm ve acı ile beslenirler. Kan Tanrısı'na taparlar ve ona hizmet ederler. Kan Tanrısı, görünüş olarak onlardan çok daha büyük olan saf bir kötülük tanrısıdır."

Onun ifadesini incelerken bir an durakladı. "Bu seni rahatlatmıyor, değil mi?"

"Hayır. Hiç de bile." Yumruklarını beline koydu. "Onlar senin bodrumuna nasıl geldiler ki?"

"Millicent, tanrılarıyla bir anlaşma yaptıktan sonra onlar için bir geçit açtı."

"Ne tür bir anlaşma?"

Emberlyn omuz silkti. "Bana şartları söylemedi, yani benim onaylamayacağımı düşündü ve benim ona nutuk atmamı istemedi. Tek bildiğim, onun hizmetkarları, istenirse ona veya onun soyundan gelenlere yardım edecekler. Onlar - muhtemelen orada çok fazla kan büyüğü yaptığı için - bazen bodrumda takılmayı seviyorlar."

İnanamayan bir şekilde başını salladı. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu? Sana zarar vereceklerinden hiç endişelenmedin mi? *Bana bundan hiç bahsetmeyi* düşünmedin mi?"

"Histerik olmaya gerek yok."

Kaşları kaşları yükseldi yine yine "Histerik mi?"

Bu bu ben histerik davranmıyorum, bebeğim. Bu benim kafayı yediğim an.

"Yani, gelecekte referans olması için, kafayı yediğinde histerik mi oluyorsun?" Çünkü şu anda *ikisi de* vardı.

Elini yüzünde gezdirdi. "Bu kadar. Bu konuşmayı bitiriyorum."

"İyi, çünkü dışarıda yapmamız gereken işler var."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Ripper giyinip kuşanınca, Emberlyn'le birlikte cesetlerin arasında dolaşmaya başladı. Kanında öfke kaynıyordu. Öfke ve sağlıklı bir dozda suçluluk duygusu. Eğer fraksiyonun tuzağına düşmemiş olsaydı, kendini ondan uzaklaştırmasına izin vermemiş olsaydı, bu orospu çocukları onu almaya geldiğinde yalnız kalmazdı.

Goblinleri ve hayvanları saymazsak, fraksiyonla çoğunlukla tek başına başa çıkmış olması onu rahatsız etmiyor gibiydi. Aslında, Ripper ona göre Emberlyn bundan zevk almıştı. Ama bu *onu* çok rahatsız ediyordu.

Tıpkı bodrumda goblinler ve lanet olası bir geçit olduğunu bilmek gibi. Ama bu konuda kızgın olamazdı çünkü bu gece vazgeçilmezlerdi.

Etraflarında, kurtları gözaltına aldıkları Rabid'i gözetliyorlardı. Yaratıklar hala uyuyorlardı, ama bu gece yaşanan onca saçmalığın ardından, kimse rahatlayacak havada değildi; hepsi çok gergindi.

İkizlerin ebeveynlerinin yanında durarak elini salladı. Onları çevreleyen koruyucu kubbe anında alçaldı. "Komadalar," diye mırıldandı. "Onları öldüremezdim."

Paisley ve Kage'e ne kadar değer verdiğini düşünürsek, öldürseydi Ripper şaşırırdı. Ama çifti öldürseydi, Ripper onu hiç suçlamazdı. "Onları fraksiyonun üyeleri olarak görmezdim."

"Ben de. İkizler yıkılacak."

Sesindeki kırılma üzerine Ripper, kadının ensesini ovuşturdu. "Bunu başkalarından öğrenmeden önce birimiz onları aramalı. Ben yapayım mı? Onların Alfa'sı olarak..."

"Ben yaparım. Benim yapmam *gerek*."

Bunu saygıyla karşılayarak başını salladı. "Ward ve Penelope'nin fraksiyon üyeleri olduğunu düşünmezdim, ama Ames ve Ruben'i burada görmek şaşırtıcı değil."

"Hiçbirini görünce şaşırmadım çünkü coven'daki tek bir kişiye bile güvenmiyorum. Bana göre hepsi olası

şüpheliydi."

"Bu Reena'yı çok etkilemiş olmalı." Ripper, henüz gücünü tam olarak geri kazanmamış olan, çitlere yaslanmış olan Reena'ya baktı. Donuk gözleri, kız kardeşinden kocasına doğru gidip geliyordu.

"Evet," dedi Emberlyn yumuşak bir sesle.

Ripper, Emberlyn'in Baş Rahibe'ye doğru ilerlemeye başlamasıyla ona ayak uydurdu.

"İyi misin diye sormayacağım," dedi Emberlyn ona. "Bu aptalca bir soru olurdu."

"O benim ölmemi istedi," diye mırıldandı Reena boş bir sesle, Ward'a bakarak. "Sanki benim yerimi benden çalmak intikam almak için yeterli değilmiş gibi, o benim ölmemi istedi."

Ripper kaşlarını çatı. İntikam mı?

Emberlyn başını eğdi. "O zaman senin ve Carver hakkında haklı mıydı?"

Reena yutkundu. "Evet. Ve onun öfkesini suçlamıyorum. Ama boşanmak diye bir şey var."

"Doğru," diye mırıldandı Emberlyn. "Sence o hep bu grubun bir parçası mıydı, yoksa onu mı işe aldılar; onu kullanabilmek için sana olan ilişkinizin kanıtlarını mı gösterdiler?"

Ripper şaşkınlıkla irkildi. Carver ve Başrahibenin bir ilişkisi olduğunu bilmiyordu. Ama geçen yılki bazı etkileşimlerini düşününce, birkaç ipucu vardı.

"İkincisi olduğunu sanıyorum, ama emin olamıyorum." Reena elini boğazına koydu. "Neden bana karşı çıkmadı? Bana bağırmadı?"

Cevabı Ripper verdi. "Muhtemelen, o zaman ona her zamanki gibi kayıtsız şartsız güvenmezdin; hatta onu grubun bir parçası olarak görürdün."

"Acısını ve öfkesini iyi sakladı. Onun bildiğini bir an bile aklıma gelmedi. Kimin fraksiyon üyesi olduğundan şüphelenmem gerektiğini ve kimin şüphelenmemem gerektiğini ne kadar etkilediğini düşünmek... Kasıtlı olarak kafamı karıştırdı; kendi yargılarımdan şüphe etmemi sağladı; dikkatimi Ames ve Ruben gibi insanlardan uzaklaştırdı."

Reena durakladı ve bakışlarını kız kardeşine çevirdi. "Penelope de aynısını yaptı. Ona güveniyordum. Ethel'e güvendiğim gibi. Bu yüzden, onlar

Ward'ın fraksiyona kimlerin katılabileceği konusundaki görüşlerini desteklediklerinde, şüphelerimi başka yöne çevirmelerine izin verdim."

"Penelope, senin rolünü senden almak isteyen kendisi olduğunu açıkça belirtti," dedi Emberlyn. "Onun bu rolü gözüne kestirdiğini biliyor muydun?"

Reena titrek bir nefes aldı. "Büyürken, ikimiz de bir gün Baş Rahibe olmaktan bahsetmiştik. Ama ben bu görevi üstlendiğimde bana karşı kaba davranmadı." Reena alaycı bir gülümseme attı. "Benimle gurur duyduğunu söyledi ve ben de onun samimi olduğunu düşündüm."

Daha fazla aracın yaklaştığını duyan Ripper başını kaldırdı. "Gözetmenler geldi."

Gözetmenler minibüslerinden fırladılar, bulacakları katliam konusunda uyarılmış olsalar da ağızları açık kaldı. Hızla toparlanarak harekete geçtiler. Bazıları rapor tuttu, bazıları cesetleri torbalara koydu, bazıları Ethel ve Thad'ı taşıdı, diğerleri Rabid'i araçlara yükledi.

Ancak Ward'ın kardeşi Marvin, Reena'nın kederine katıldı; o da Reena kadar durumdan yıkılmıştı.

Bu sırada Emberlyn, Paisley ve Kage'yi arayarak ebeveynleri hakkındaki kötü haberi vermek için içeri girdi. Kısa bir süre sonra geri döndü, yüzünde hüznü ve kasvetli bir ifade vardı. "Yıkılmışlardı," dedi Ripper'a. "Aynı zamanda öfkeliydiler, ama çoğunlukla yıkılmışlardı."

Ripper kolunu Emberlyn'in omuzlarına doladı ve şakağına burnunu sürttü.

Klanından bir Gözcü yaklaştı. "Şimdi yola çıkıyoruz," dedi Ripper'a.

Marvin kıpırdadı. "Reena'yı eve bırakacağım, sonra da size katılacağım."

Gözcülerin ve Baş Rahibe gittikten sonra, Emberlyn biraz büyü kullanarak olay yerini "temizledi" – kan lekelerini sildi ve çit ile kapıdaki hasarı onardı.

Ripper, Kerr'den Logan'a baktı. "Gece boyunca malikanenin çevresinde kurtlar devriye gezsın istiyorum. Cadılar meclisi sevdiklerinden bazılarının öldüğünü öğrenirse, buraya gelip Emberlyn ile yüzleşmek gibi aptalca bir fikirle karşı karşıya kalabiliriz. Bu olasılık düşük, ama riske girmek istemiyorum."

Kerr kısa bir baş sallama ile onayladı. "Bunu hallederiz."

"Sen cadına odaklan," dedi Logan Ripper'a. "Bunu biz hallederiz."

Ripper çenesini onlara doğru eğdi ve Emberlyn'in alanı büyülü olarak temizlediğini görünce onu malikaneye davet etti. Arkalarından kapıyı kapatıp, avucunu kapının üzerine koydu. "Şimdi, bana orada *tam olarak* ne olduğunu anlat. Gözcülere sadece özetini anlattın. Tam bir özet istiyorum."

"Tamam, ama bunu duş alırken yapalım. Çok ihtiyacım var."

Böylece, Emberlyn'in banyosuna gittiler. Sıcak duşun altında birbirlerini sabunlarken, Emberlyn her şeyi anlattı. Ripper sessiz kaldı, sadece dinledi, dinledikçe öfkesi daha da arttı. O orospu çocuklarını sikeyim. Ve düşünmeden hareket ettiği için *onu da* sikeyim...

Kız, adamın alnına hafifçe vurdu. "Acil çağrıya cevap verdiğin için kendine kızma."

Adam somurtarak baktı. "Seni *terk* ettim."

"Gerçekte neler olduğunu bilseydin böyle yapmazdın." Sabunu duruladı. "Ne yazık ki, tüm grubun ortadan kaybolduğunu sanmıyorum. Üyeleri sadece sekiz kişi olamaz."

O da onaylayarak homurdandı. "Belki de diğerleri onların planını desteklemediği için tek başlarına hareket etmeye karar verdiler. Ya da belki de seni "sınamak" için kurban olarak buraya gönderildiler."

Kadın düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Eh, cadı grubu fraksiyonun artık ortadan kaldırıldığını iddia edeceklerinden eminim. Buna inanmak onlara en büyük rahatlığı sağlayacaktır. Ama bu, fraksiyonun geri kalanının gölgelerde huzur içinde faaliyet göstermesini de sağlayacaktır ve Reena'yı mecazi tahtından indirme planlarından vazgeçeceklerine güvenebilir miyiz, bilmiyorum."

Kişisel olarak, Ripper Reena'nın sorununu... cadısına dokunmadığı sürece sorun olarak görmüyordu. "Faksiyonun dışarıda olduğunu bildiğin halde neden beni aramadın? Neden o lanet goblinleri çağırdın?"

Yüzü yumuşayan Reena, işleri bittiği için duşu kapattı. "Ne kadar güçlü olsan da, bu kas, diş ve pençelerin savaşı değildi. Bu bir *büyü* savaşıydı. Benim bir kurt adam çatışmasına karışmamı istemezdin."

Bunu inkar edemeyen adam, somurtarak onu duş kabininden dışarıya kadar takip etti. "Büyü kullanamıyor olabilirim, ama yine de sana

sana yardım edebilirdim."

"Evet, sen ve kurtların çok fazla zarar verebilirdiniz," dedi kız, ona bir havlu uzatıp kendine de bir tane sardıktan sonra. "Ama sana ulaşmamak için iki çok iyi nedenim vardı."

"Oh, anlat bakalım," dedi, beline havlu sarmış, sesi kuru. "Neyi *iyi* neden olarak görebileceğini çok merak ediyorum." Onun görüşüne göre, böyle bir neden yoktu.

Onun ses tonuna gözlerini devirerek, banyodan çıktı. "Anlamalısın, Ripper. Ödeyecek *büyük* bir borcum vardı. Yıllardır o piçlerin yaptıklarından dolayı suçlanıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla beni günah keçisi olarak kullandılar. *Sen* bunun çabuk bitmesini sağladın. Benim planlarımda bu yoktu. Onların acı çekmesini istedim."

Onun sesindeki kana susamışlık, onun penisini harekete geçirdi ve seğirmeye başladı. "Peki ikinci nedenin ne?"

Şifonyerin çekmecesinden bir tişört çıkardı. "Klanının Alfa dişi olarak geçirdiğim ilk gecenin, onları bir kavgaya sürüklediğim bir gece olmasını istemedim. Bu kavgada bazıları *kesinlikle* yaralanacak ve hatta bazı Rabid'leri öldürmek zorunda kalacaklardı, çünkü açıkçası, fraksiyon onları sana saldırmaya zorlayacaktı."

"Bunu bilemezsin... Dur, bir dakika.

Alfa dişi mi?"

"Evet."

Onun sözlerinin anlamını kavrayan Ripper, kalbi deli gibi çarpmaya başlayarak yavaşça ona doğru yürüdü. "Evet mi diyorsun? Beni kabul edecek misin?"

O içini çekti. "Hayatım boyunca başıma gelenler yüzünden senden, benden istediğin şeyden uzak durmam çok kolay olurdu. Geçmişte insanlara kendimden çok şey verdiğimde, onlar bunu yüzüme vurmuşlardı. Ama sen onlar değilsin. Beni o şekilde incitmeyeceğini iliklerime kadar biliyorum. Ve geçmişimdeki o pisliklerin bunu benim için, bizim için mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Göğsü ısınırken ve sıkışırken, burnunun ucunu kadının burnunun yanına sürttü. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

Tişörtünü ondan aldı ve bir kenara attı. "Bu, tam burada, tam şimdi olacak. Bu gece dışarıda öldürülebilirsin. Eğer benden istediğin bu değilse, seni sahiplenmek için bir saniye daha beklemeyeceğim."

"Beklemene gerek yok," diye onu temin etti. "Yap. Beni senin yap."

Ripper'ı saran cinsel açlık dalgası, daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Bu dalğanın yoğunluğu onu sarsmıştı. Nabzı hızlandı, kanı ısındı ve penisi taş gibi sertleşti. İlk dolunayında bile vücudu bu kadar *canlı* hissetmemişti. Çünkü bir şekilde onun için her şey anlamına gelen bu cadı, bu geceden itibaren resmen onun olacaktı.

Nefesi biraz hızlanınca göz bebekleri büyüdü. Büyüsü havayı sisle kapladı, gerilimi artırdı, neredeyse ona izini bıraktı.

Ripper, kızın yüzünün yanını avucuyla okşadı. "O ağza izin ver."

Kız dudaklarını onun için açtı ve o anında dilini içine daldırdı. Öpücük yavaş ama derin ve açgözlüydü. Kız, onu yutmak, ısırarak, menisiyle işaretlemek, sert, hızlı ve kaba bir şekilde ele geçirmek istemesi için onu kışkırttı.

Ancak sonuncusu henüz gerçekteşmeyecekti. Acele etmeyecekti. Onu *kendine ait* kılmanın her anının tadını çıkaracaktı.

Ağına inleyerek, parmaklarını onun nemli saçlarına geçirdi ve kafa derisini tırmaladı.

Adam kadının havlusunu çıkardı ve onu yatağa doğru itti. Öpüşmeyi bırakarak kadını kaldırdı ve nazikçe yatağa yatırdı. Pencereden içeri süzülen ay ışığı, kadının yanardöner saçlarında dans etti ve nemli cildini parlatıyordu. "Mükemmel."

Tahrik, onu olduğu kadar onu da açıkça etkiliyordu. Gözleri sersemlemiş, meme uçları sertleşmiş ve amcığı parıldıyordu. Onun arzusu, onun sikini sıkıca kavradı.

Ripper havlusunu çıkardı ve vücudunu onun üzerine indirdi, ağırlığının çoğunu ona verdi. Öpücüğünden şişmiş dudaklarına ağızını indirdi ve bir kez daha onları yaladı. Elleriyle vücudunu keşfetti, kokusunu onun üzerine yaydı, vücudunun onun dokunuşuna doğru kıvrıldığını hissetti.

Dokunmak istedi. Kokusu onun her hücresine işleyecek kadar derine sinmesini istedi. Onun bir parçası olmasını istedi.

Yüzünün yanına, ince boynuna, göğsüne ve meme ucuna öpücükler yağdırdı. Dilini meme ucunun etrafında dolaştırdı ve sonra sıkıca emmeye başladı.

O, gergin tomurcuğu emerek, yalayarak ve ısırarak şımartmaya devam ederken, kız tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi. Bu sırada, o, ihmal edilmiş göğsünü şekillendirerek, başparmağıyla meme ucunu okşadı.

"Ripper," diye fısıldadı.

Adam kalçalarını öne doğru salladı ve penisini kadının klitorisi üzerinde sürttü. Penisi o kadar sertleşmişti ki, onunla bir duvarı yıkabilirdi.

Kadın parmaklarını açarak elini onun sırtında gezdirdi. Parmakları, onun yara izlerini özenle izleyerek, tembelce okşadı. Adam, kadının onun duygularını "incitmemek" için yara izlerine dokunmaktan asla çekinmemesini seviyordu. Kadın için, onlar sadece onun bir parçasıydı.

Adam, biraz fazla açgözlü olan avucunu kadının ön tarafına kaydırıp ve iki parmağını kadının vajinasına soktu, vajina parmaklarını sıkıldığında homurdandı. Evet, kadın onun için yeterince ıslaktı.

Parmaklarını kalın penis başıyla değiştirdi ve sonra, onun bakışlarını tutarak, kendisine mükemmel uyan o amcığa penisini soktu. Dudakları açıldı, gözleri o daha derine girerken gittikçe daha da camsı hale geldi.

Sonunda, inleyerek en derin noktaya ulaştı. "Siktir."

Sırtına sıkıca sarılarak, vücudunu ona doğru eğdi ve göğüslerini ona doğru itti. "Rip." Bir yalvarışla karışık nefes nefese bir inilti.

Ripper yavaş ve nazikçe ona girmeye başladı. Kız ona dokunmayı hiç bırakmadı - başının arkasını okşadı, ensesini kaşdı, ellerini sırtında yukarı aşağı kaydırıp, kalçalarını kavradı.

Kadın bilinçsizce kalçalarını yukarı kaldırınca adam inledi. "İşte böyle bebeğim, daha derine gir." Adam, elini kadının uyluğunu kavramak için aşağı kaydırırken gözleri, vücutlarının birleştiği yere indi. "Yemin ederim, sanki amın benim için özel olarak yapılmış gibi." Adam, kadının bacağını yukarı kaldırıp kendi etrafına doladı ve dişlerini kadının yanağına geçirdi. "Sadece benim için."

Onu ne kadar çok sikerse, o kadar çok eriyordu. Ne kadar çok erirse, gözleri o kadar çok parlıyordu... ta ki tamamen kendinden geçene kadar.

Boğazından düşük bir uğultu çıktı. "Sikişmekten sarhoş oldun, değil mi?" Sadece o değildi. Onun tadı, sıcaklığı, kokusu, amının sıkı kavrayışıyla tamamen sarılmıştı. Hayatını kurtarmak için bile onun vücudundan çıkamazdı.

Onun büyüünün sıcaklığını, cildine nüfuz eden bir buhar bulutu gibi üzerinde hissetti. "Yine koku izi mi bırakıyorsun?"

Ona baktı, kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Bu sefer kalıcı olacak. Ayrılısak bile, benim büyümün kokusunu hala üzerinde taşıyacaksın... Tabii ben bunu geri almayı kabul etmezsem. Ki kabul etmeyeceğim. Ha ha."

Emberlyn, bu açıklamaya tam olarak nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bir kıkırdama. Bir ısırık. Bir kaş kaldırma. Belki de bir meme ucu çimdikleme.

Bunun yerine, genişlemiş göz bebeklerinde memnuniyet belirdi ve ifadesi tamamen şehvetli bir hal aldı – gözleri ateşli, ağzı soğuk bir çizgi, çenesi sert bir bıçak gibiydi. O bakış doğrudan meme uçlarına gitti. Sıkı ve zonklayan meme uçlarına.

Vücudu *darmadağın* olmuştu. İçinde bir ihtiyaç hissetti ve bu ihtiyaç, karnını ve göğüslerini ağrıtmaya başladı. "Kızgın değil misin?"

Kalçalarını hızlıca sallamaya başladı, sertçe vuruyordu. Bunu hayır olarak kabul etti.

Kalçaları ağır ağır ileri doğru hareket ederken, kalın penisini biraz acı verecek kadar derine sokarken, tokat sesleri onların homurtuları, inlemeleri ve sert nefesleriyle karışıyordu.

Onun penisinin hareketlerine uyum sağlayarak, elini saçlarına daldırdı ve kafa derisini tırmaladı. Yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı ve dudakları, dil ve dişlerin karıştığı vahşi bir öpücükle buluştu. O kadar şiddetle ağzını yaladı ki, ciğerleri hava için yanıyordu.

Sonunda öpüşmeyi bıraktı. "Artık her yönüyle benimsin, Emberlyn," diye homurdandı ve penisini sertçe ona soktu. "Seni asla bırakmayacağım. Asla."

Denerse, ona izin vermezdi.

Pençelerinin uçları, ulaşabildiği, iz bırakabildiği her yeri, kollarını, yanlarını, uyluklarını, göğüslerinin dışını hafifçe çizdi. Bu ilkel davranışı severek, daha fazlasını isteyen bir şekilde, bu hislerin tadını çıkardı.

O, parmaklarını onun kıkına daha derine batırdı ve o, çılgına dönmüş gibi ısrarla ona vururken, giderek daha yüksek sesle inlemeye başladı. "Yırt," diye nefes nefese söyledi.

"Jax. Söyle," diye ısırdı. "Seni sahiplenirken bunu söylediğini duymak istiyorum."

"Jax."

Hırlayarak, açısını değiştirip penisini klitorisine sürttü ... ve boynunun kıvrımını sertçe ısırdı.

Kadın ılık atarak boşaldı, başı geriye düştü, omurgası eğildi, amı sıkılaşıp kasıldı.

Ripper onu daha sert, daha hızlı, *daha şiddetli* sikti. Sonra penisini derine soktu ve patladı, onu menisiyle doldurdu.

Vücutundaki neredeyse tüm kaslar gevşeyince, kız yatak üzerine yığıldı. İkisi nefes nefese, artçı sarsıntılarla titreyerek yatarken, adam bir battaniye gibi kızın üzerinde kaldı.

Dişlerini boğazından çekip, ısırdığı yere mırıldandı. Derisi yırtılmadığı için acı vermiyordu – derisi yırtılsaydı, onu Değişime sokmuş olacaktı – ama kesinlikle zonkluyordu. "Seni seviyorum, bebeğim."

Göğsü sıkıştı. "Ben de seni seviyorum," dedi boğuk bir sesle.

Çözmeleri gereken bazı şeyler vardı. Mesela, tam olarak ne zaman malikaneye taşınmak istediğı gibi. Mesela, grubun diğerk üyeleri kimlerdi gibi. Mesela, klanına, artık bir Alfa dişi olduğunu, hem de bir cadı olduğunu en iyi nasıl açıklayacağı gibi. Belki de kurtlarının bunu iyi karşılayacağına inanmakta haklıydı, ama belki de yanılıyordu.

Zaman gösterecekti.

Malikanenin içinde bir kapı gıcırdayarak açıldı ve ardından uzaktan ayak sesleri duyuldu.

Ripper yavaşça başını kaldırdı. "Bana bunun o lanet goblinlerden biri olmadığını söyle."

"Onlar bodrumdan çıkmazlar." Tabii, o onlara çıkmalarını söylemedikçe.

Gözlerini kısarak baktı. "Bu evde başka... başka dünyadan gelen bir şey var mı?"

Kadın sadece gülümsedi.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Buraya taşınmak istediğinden emin misin?"

"Arkadaşımdan ayrı yaşamayacağım." Burnunun ucunu kadının burnuna dokundurdu. "Birini sahipleneceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bu yola ikinci kez gireceğimi hiç düşünmemiştim."

"Üçüncü kez olmayacak," diye yarı yemin, yarı uyarıda bulundu.

"Artık bana aitsin. Asla bana ait olmayacağın bir zaman olmayacak."

Dudaklarının tekrar kıvrıldığını hissetti. "Bana uyar."

TEŞEKKÜRLER

Aileme tüm sevgi ve destekleri için çok teşekkür ederim – bu benim için her şey demek.

Sosyal medya yöneticim Bev'e de büyük bir teşekkür ederim. En çok ihtiyacım olduğu anda hiç tereddüt etmeden yanımda oldun, teşekkür ederim. Bu mucizeyi gerçekleştiren arka plandaki insanlara da çok teşekkür ederim – Donna Hillyer ve Piatkus ekibi milyonlarca dolar değerinde.

Son olarak, bu yeni seriyi deneyen her okuyucuya kocaman bir teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM